NUNTA
UNUI SPION
REGAL
VANESSA
KELLY
„Un roman
pe gustul
admiratoarelor
lui Mary Jo Putney.“
Booklist

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „PRINȚII RENEGAȚI"

Căpitanul William Endicott speră să-și clădească o viață liniștită și o carieră care să șteargă stigmatul originii lui de bastard al ducelui de York. Dar planurile îi sunt date peste cap când este chemat de tatăl său pentru a investiga un posibil complot de asasinat. Lui Will nu-i vine să creadă că suspecta este inocenta și frumoasa Evelyn Whitney, fosta lui iubită, căci nu o vede a fi în stare de o asemenea faptă. Dar, pe de altă parte, constată că totul s-a schimbat la Evie – în afară de reacția plină de pasiune pe care încă i-o provoacă.

Când Will reapare în viața ei după ce a părăsit-o cu ani în urmă, Eve nu știe dacă trebuie să-l respingă ori să cadă din nou în brațele celui pe care l-a iubit toată viața. Dar prinsă într-o situație compromițătoare alături de chipeșul căpitan, este obligată să accepte cererea în căsătorie a acestui bărbat în care nici nu poate avea încredere, dar căruia nici nu-i poate rezista – ajungând totodată în mijlocul unei conspirații mortale...

„Vanessa Kelly combină dialogul amuzant, surprizele încântătoare și ritmul armonios pentru a ne oferi un succes garantat."
Publishers Weekly

Vanessa Kelly este o autoare contemporană foarte apreciată, care a fost numită de Booklist una dintre „noile stele ale romanelor de dragoste istorice". Cărțile sale plasate în perioada Regenței au câștigat importante premii ale genului, printre care și prestigiosul Maggie Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4541-8
9 786063 345418
Alma

Prolog

Waterloo, 18 iunie 1815

Moartea îl pândea la tot pasul.

Ștergându-și nisipul și transpirația din ochi, căpitanul William Endicott îl studie pe bărbatul prăbușit la picioarele lui. Era un cuirasier francez, unul dintre ofițerii de elită ai lui Bonaparte. Un ofițer mort, bănuise Will când descălecase cu câteva minute înainte, încercând să evite încălceala de trupuri frânte de pe terenul accidentat. Bătălia îi stivuise asemenea unui val, unul care lovise necontenit zidul neiertător al infanteriei britanice.

Dar acel cavalerist, aflat cu fața în jos, pe pământul umed, era în viață. Mâna lui înmănușată zgârie cu disperare piciorul lui Will.

Șoptind cu osteneală o înjurătură, Will își scoase sabia din teacă și îl împinse cu grijă pe ofițer de pe piciorul lui. Francezul se zvârcoli de parcă ar fi fost lovit, apoi corpul îi fu cuprins de convulsii în timp ce se chinui să scuipe noroiul din gură.

„Dumnezeule!"

Bietul nemernic, prea grav rănit ca să se mai miște, fusese îngropat în noroiul care ajungea până la glezne din cauza ploii torențiale din noaptea trecută. Probabil gâtlejul îi era plin de sânge, mizerie și Dumnezeu mai știa ce altceva, care se transformase într-o fiertură fetidă de-a lungul întregii zile.

Orele de violență de nedescris îi induseseră lui Will o stare de indiferență. Văzuse sute de bărbați și de cai făcuți bucăți, călcați în picioare sau ciopârțiți pe câmpul de luptă. Dar această nouă oroare se strecură prin ceața emoțiilor lui. Îngenunche lângă cavaleristul rănit, acționând din instinct când îl împinse pe bărbat într-o parte și îl bătu pe spate, ținându-l în timp ce scuipa noroiul negru și urât. De îndată ce bărbatul se simți în stare să-și tragă sufletul, Will îl rostogoli cu grijă pe spate.

Ofițerul ridică privirea spre el, cu ochii încețoșați de durere și de apropierea morții. Sângele i se prelingea dintr-o gaură din piept, întunecând materialul de culoarea vinului roșu a uniformei purtate de Regimentul 13 francez, care acum abia dacă se mai distingea sub stratul de noroi.

Ofițerul întredeschise buzele crăpate și șopti doar atât:

–Mersi, monsieur.

Will depășise acele trăiri – indignarea, regretul și chiar suferința îngropată sub trupurile zdrobite ale nenumăraților prieteni și bărbați pe care îi cunoștea de ani întregi. Acum mai conta doar să supraviețuiască și să facă tot ce era nevoie pentru a îndeplini ordinele comandanților lui. Dar emoția ieși de undeva dinăuntrul lui și se dezlănțui într-un val înnegurat care amenința să-l sufoce. Ținta furiei nu era ofițerul care zăcea în fața lui, nici chiar dușmanul cu care luptase cu atâta disperare toată ziua. Nu, era alunecarea chinuită spre moarte a acelui bărbat, un soldat care își făcuse doar datoria, asemenea tuturor celorlalte suflete nefericite din ziua aceea – englezi, scoțieni, francezi, prusaci. Ei pur și simplu urmaseră ordinele menite să anihileze cealaltă tabără.

Cu ce preț, lui Will îi era imposibil să înțeleagă.

O clipă mai târziu, francezul tuși din nou, iar din gura lui țâșni sângele. Se mai zbătu o dată ca să respire și apoi, într-un final, rămase nemișcat, cu privirea fixă și lipsită de orice expresie. Will închise ochii bărbatului, apoi se ridică obosit în picioare, în timp ce încercă să-și înfrâneze emoțiile provocate de moartea soldatului dușman.

Dar nu reuși. Valul se dezlănțuise, iar tot ce ținuse sub control ore întregi îl lovi cu toată forța, amețindu-l. Încercă să-și spună că de vină erau epuizarea, lipsa apei și a hranei, zilele întregi de încordare neîncetată și de solicitare fizică și mentală. Totuși, era mai mult decât atât. Supraviețuise și altor bătălii și înfruntase viața periculoasă de spion în Peninsulă. Și acționase fără teamă și fără îndoieli în misiunea lui. Dar în acea zi ceva se schimbase, fiind cuprins de o revoltă ce amenința să-i dărâme lumea. Își închipui cum se deschide un hău sub picioarele lui – un hău întunecat, cu prea multe necunoscute.

Fără să-și dea seama, întinse mâna spre coama calului. Se sprijini de animalul uriaș, găsind alinare în forța lui nepăsătoare și chiar în mirosul înțepător al transpirației lui. Părea o minune faptul că în preajmă încă exista ceva în viață.

„Prostule, revino-ți!"

Nu era momentul să cedeze ca un tânăr lipsit de experiență. Bătălia era câștigată, dar ziua nu se terminase. Retragerea lui Napoleon se transformase într-o debandadă, iar cavaleria aliată se regrupase și plecase în urmărirea dușmanului. Will avea nevoie să găsească și să înainteze cât mai repede posibil împreună cu ceea ce rămăsese din regimentul lui.

Își petrecuse ore întregi călărind de-a lungul liniei frontului, transmițându-le comandanților ordinele lui Wellington. Îi fuseseră uciși doi cai, iar mâna dreaptă îl durea ca naiba din pricina luptelor cu cavaleria cu care își începuse ziua, când secerase necruțător cu sabia rândurile infanteriei franceze. Will fusese unul dintre cei norocoși și se alesese doar cu câteva julituri, o tăietură pe spate și o lovitură la cap când fusese azvârlit de pe cal de explozia unui proiectil.

Și, din moment ce *supraviețuise*, era timpul să găsească ce mai rămăsese din Regimentul 1 Dragoni Regali și să-și continue sarcinile. Brigada Unită – trei regimente de cavalerie, inclusiv Regimentul 1 – suferise pierderi devastatoare în prima confruntare a zilei, efectivele de ofițeri fiind decimate într-un adevărat carnagiu. Comandantul regimentului lui Will, maiorul Dorville, probabil îl căuta pentru a-l ajuta să regrupeze unitatea și să hărțuiască dușmanul care se retrăgea.

Pentru câteva clipe, rămase tăcut lângă cal la marginea drumului, în timp ce un regiment de carabinieri – sau ce rămăsese din el – înainta cu greu. De îndată ce trecu regimentul, tocmai voia să urce în șa când o voce familială îl strigă pe nume. Se simți cuprins de ușurare când se întoarse și salută un ofițer care venea spre el în galop pe un cal de luptă mare și negru.

Călărețul era un tânăr scoțian puternic, îmbrăcat în uniforma de gală, murdară de noroi, a Gărzii Negre. Cu siguranță, căpitanul Alasdair Gilbride plecase direct de la balul ducesei de Richmond ca să se alăture regimentului său la Quatre Bras. Regimentul 42 de scoțieni purtase o luptă acerbă, dar reușise să înainteze iute spre Waterloo, unde își făcuse datoria cu demnitate. Dar fusese decimat, iar Will nu îl mai văzuse pe Alec de la începutul zilei. Spuse în gând câteva cuvinte de mulțumire pentru că prietenul lui cel mai bun scăpase cu viață.

Scoțianul descălecă și îl cuprinse pe Will într-o îmbrățișare zdravănă, sufocându-l într-un gest care pentru Alec era o manifestare ciudată a emoției. Will nu era nicidecum un bărbat mic de statură, dar prietenul lui avea trupul unui luptător. Puțini îl puteau înfrânge

în luptă pe războinicul lat în umeri. Dar, în mod ciudat pentru cineva ca el, Alec era stăpân pe sine și ca o felină, capabil să se miște cu o iscusință letală, ce însemnase sfârșitul pentru mulți francezi. În plus, era unul dintre cei mai eficienți spioni ai lui Wellington și fusese partenerul lui Will în mai multe misiuni în Războiul Peninsular.

Asemenea lui Will, Alec era unul dintre fiii nelegitimi ai prinților din familia regală din Anglia. Erau veri, apropiați de afinitate și de datorie, dar și de faptul că statutul lor de fii regali nelegitimi îi despărțea uneori de colegii ofițeri și de alți membri ai lumii bune. Will învățase de mult să ignore bârfele șoptite – chiar dacă uneori vorbele crude și dure încă îi rămâneau în gât –, dar nu se putea spune același lucru pentru Alec. De-a lungul anilor, luptase adesea ca să-și apere reputația, ripostând în fața comentariilor batjocoritoare care puneau sub semnul întrebării originea lor. Will încercase să-i spună că nu conta ce spuneau ceilalți despre ei, dar și el, și Alec știau că nu era adevărat.

După toate lucrurile îngrozitoare din bătălia dusă în acea zi, abia dacă mai părea să aibă vreo importanță cine și ce erau tații lor.

– Dumnezeule, mă bucur să văd că încă ești pe pământul ăsta mizerabil, Wolf! mormăi Alec, folosind porecla lui Will. Oboseala și îngrijorarea îi ascuțiseră accentul irlandez, de obicei subtil, făcându-l să pară un adevărat muntean. Nu te-am mai văzut de când, la naiba, ai fost aruncat de pe cal la ultimul baraj! Am încercat să ajung la tine, dar blestematul regiment de gardă al lui Napoleon mi-a stat în cale.

– Am avut noroc. M-am ales doar cu o lovitură la cap. Mi-a luat numai câteva minute să-mi revin, dar am ajuns lângă linie. Doi soldați galezi m-au tras spre un loc sigur. Will se uită la uniforma murdară a vărului său, cu epoleții căzuți și manșetele făcute fâșii. În afară de uniformă, nu arăți prea șifonat.

Gura expresivă a lui Alec se strânse într-o linie severă, în timp ce aruncă o privire spre francezul mort de la picioarele lor și apoi la zecile de cadavre împrăștiate pe marginea drumului.

– Mda, norocul a fost de partea mea. Abia dacă m-am ales cu vreun semn... E o minune după ultimele câteva zile.

Nu părea deosebit de recunoscător. Era de înțeles având în vedere pierderile crunte pe care le suferise regimentul Gărzii Negre nu într-una, ci în două bătălii. Will știa că nu avea să treacă mult până

ce vinovăția începea să se insinueze în fiecare dintre ei – sentimentul de vinovăție că ei supraviețuiseră, în timp ce mulți alții nu o făcuseră.

Timp de un minut, priviră lung peste câmpul de bătălie, urmărind în depărtare retragerea haotică a trupelor franceze, în timp ce fugeau spre sud în Charleroi, cu cavaleria britanică avansând îndeaproape în spatele lor. Ceea ce fusese odinioară un teren agricol, cu văi înverzite, pante line și câmpuri pline de secară, devenise un peisaj de coșmar, presărat cu trupuri de oameni și cai ciopârțite, regiunea cândva frumoasă transformându-se într-o casă a morții. Și doar Dumnezeu știa câți soldați mai respirau. Prea răniți ca să se miște, puteau doar să aștepte neputincioși ajutorul care părea să nu mai vină niciodată.

– Picton n-a supraviețuit, spuse Will, referindu-se la comandantul Diviziei 5 de infanterie, unul dintre ofițerii superiori ai lui Wellington. A căzut în atacul armatei lui d'Erlon.

– Am auzit. La fel ca Hamilton, zise Alec sumbru, Hay, Brudenell Forbes și Gordon. Nici nu vreau să-i număr pe toți ceilalți.

– Dumnezeule, ce dezastru! mormăi Will.

Gândindu-se la tânărul Hay, amărăciunea îi puse un nod în gât. Băiatul avea doar 18 ani, avea toată viața înainte.

– Măcar am câștigat nenorocirea asta, cu toate că fi mai bine să o luăm din loc dacă vrem să ne terminăm treaba. Alec privi insistent mișcarea haotică a oamenilor și animalelor care se îndepărtau de ei. Amurgul se lăsa cu repeziciune, proiectând umbre lungi peste câmpul de bătălie. N-am nici un chef să umblu după Garda Imperială a lui Boney în miezul nopții, Wolf. Nu dacă pot să evit asta.

Will încuviință din cap. Ceea ce făceau ei era să ducă lucrurile la bun sfârșit – indiferent cât de urât sau fără rost părea.

În timp ce se pregăteau să încalece, Alec aruncă o privire peste umăr, cu ochii lui cenușii întunecați și sumbri. Păru șovăitor, de parcă i-ar fi fost frică să spună cu voce tare ce gândea. Will arcui întrebător o sprânceană.

– Crezi că a meritat? întrebă Alec în cele din urmă cu un inconștient accent irlandez. După ziua de azi, crezi că a mai rămas ceva care să merite a fi salvat? Cum ar fi o viață mai bună pentru noi. Pentru oricare dintre noi.

– Ar fi bine să existe, amice, răspunse Will sumbru. La naiba, după iadul prin care am trecut în ultimii șase ani, ar fi bine să existe ceva mai bun!

Capitolul 1

Londra, august 1815

După ce îi plăti birjarului, Will ridică privirea spre reședința elegantă aflată în capătul Wimpole Street. Fusese acasă la domnul Dominic Hunter de trei ori în ultimii patru ani, când se aflase în Londra din ordinul lui Wellington, ca să facă schimb de informații cu puternicul spion. Cu toate că inițial Dominic îl recrutase pe Will în rândurile serviciului de informații, nu trecuse mult până să se ocupe de transferul lui în unitatea de ofițeri de cercetare ai ducelui – soldați care erau în stare să deseneze hărți, să adune informații, să coopereze cu călăuze locale și să evite să fie prinși de inamic.

Dominic îl alesese și pe Alasdair, scoțându-l din Garda Neagră și transferându-l în rândul personalului lui Wellington. Alec era potrivit pentru a deveni agent de informații al armatei. Vorbea fluent spaniola și portugheza, putea să deseneze ca un specialist afurisit și era la fel de viclean ca diavolul însuși. Maestrul în spionaj îi sugerase ducelui ca Will și Alec să fie parteneri în majoritatea misiunilor, chiar dacă se obișnuia ca ofițerii de cercetare să lucreze cu partizanii spanioli care cunoșteau terenul și politicile locale. Dar Dominic insistase ca Will și Alec să lucreze împreună, iar Wellington fusese de acord, în cele din urmă.

De ce insistase Dominic atât de mult pentru acest parteneriat încă era un mister, dar spionul era recunoscut pentru interesul ascuns pentru viețile copiilor nelegitimi ai prinților din familia regală. De exemplu, Aden St. George, un fost căpitan din Dragonii Regali și unul dintre cei mai buni spioni ai lui Dominic, era fiul nelegitim al prințului regent. Și nu părea o coincidență faptul că trei bastarzi regali fuseseră recrutați în serviciul de spionaj al Angliei. Will credea adesea că Dominic avea un scop ascuns pentru el, Alec și Aden.

Desigur, războiul se terminase, așa că nu prea mai conta ce își dorea Dominic. Gata cu furișatul în spatele liniilor inamice, adoptând

deghizări absurde și mizere și asumându-și riscuri ce puteau să-l trimită pe Will direct în închisoarea franceză. Nu, acea parte din viața lui se încheiase. Avea alte ambiții acum, unele cărora rămânerea în serviciul de spionaj nu le servea la absolut nimic. Chiar dacă bărbații din familiile bune fuseseră în timpul războiului în serviciul de informații, nu părea o profesie respectabilă pentru un ofițer sau pentru un gentleman.

Will *voia* o viață respectabilă și o carieră, care să îi permită să treacă peste stigmatul originii lui *și* al situației financiare modeste. Iar ca să o facă, trebuia să-și lase viața actuală în urmă.

Ieși din reverie când două femei de vârstă medie trecură agale pe lângă el, umbrelele lor ocupând aproape tot trotuarul. Una făcu o referire la soldații fără maniere. Will se trase înapoi în grabă, ferindu-se de împunsătura în ochi a uneia dintre absurdele umbrele cu volănașe.

Când femeia mai în vârstă îi aruncă o privire scurtă și fulgerătoare, el răspunse cu cel mai fermecător zâmbet și făcu un gest reverențios cu o înfloritură a pălăriei. Femeia pufni și murmură cuvântul *înfumurat* destul de tare ca Will să audă, iar el se abținu să nu râdă. Dumnezeule, ce bine era să fie din nou în Anglia! Acolo, cel mai mare pericol cu care se confrunta era să fie lovit în ochi cu o umbreluță ori să înfrunte privirile tăioase ale matroanelor din înalta societate.

Zâmbind în sinea lui, urcă în fugă treptele casei lui Dominic și ridică inelul de metal. Ușa se deschise larg și dezvălui un bărbat mai în vârstă, unul dintre foștii agenți ai lui Dominic, care acum lucra în casa lui. Acesta luă pălăria și mănușile lui Will, apoi le dădu majordomului, care se ivi ca prin farmec de undeva din spatele casei.

– Ah, Smithwell, văd că încă te furișezi pe la spatele tuturor, spuse Will, dojenindu-l pe amicul lui serios.

– Las furișatul pe seama pozițiilor inferioare, căpitane Endicott, răspunse Smithwell cu dispreț. Smithwell iubea să joace rolul majordomului țeapăn, chiar dacă odată fusese unul dintre cei mai nemiloși agenți. Domnul Dominic te roagă să îl aștepți în salon până când este pregătit să te primească.

Will oftă, știind că putea să aștepte destul timp. Adesea, Dominic era chemat în ultimul moment să se ocupe de chestiuni urgente și nu era o persoană care să se grăbească. Acea întâlnire părea oricum o pierdere de vreme, din moment ce Will nu avea nici o intenție să accepte misiunea pe care Dominic încerca să i-o plaseze. De fapt,

în acea zi avea să își dădea demisia din jocul spionajului o dată pentru totdeauna.

Smithwell îl conduse spre salonul care dădea într-o grădină mică aflată în spatele casei.

Will se opri în pragul ușii, luat prin surprindere pentru o clipă. Mai așteptase în acea cameră – își amintea întâlnirile elegante, dar austere, la umbra jaluzelor taciturne albastre și cenușii, completate de un mobilier bine lucrat, dar simplu. Totuși, acum camera impresiona prin pereții galbeni și draperiile în dungi roi și galbene, care încadrau marea fereastră boltită. Mobilierul vechi fusese înlocuit de canapele capitonate și fotolii confortabile, acoperite cu un material extrem de vesel cu model floral. Parcă fereastra fusese larg deschisă, și o grădină de vară fusese transportată în încăpere. Efectul era accentuat de vazele largi cu trandafiri galbeni – două pe șemineu și una pe masa rotundă de la fereastră.

Camera era atât de diferită de Dominic, un bărbat care rareori arăta altfel decât sumbru, încât Will, uimit, izbucni în râs.

– Parcă m-aș afla într-un budoar afurisit de femeie, nu-i așa? Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că bietul bătrân Dominic și-a pierdut mințile, spuse o voce cunoscută.

Când se întoarse, Will îl văzu pe vărul lui ridicându-se relaxat din fotoliul ascuns într-un colț al alcovului plin cu rafturi de cărți.

– Alec! Am crezut că ești prins cu regimentul tău din Paris.

Spre deosebire de Will, care petrecuse ultimele săptămâni vânând rămășițele armatei lui Napoleon, Alec mărșăluise spre Paris cu trupele care se ocupaseră de consolidarea ocupației.

– Mda, suspină Alec. Am avut zile grele când tu te aventurai spre frontieră. Te-am invidiat, ticălos norocos ce ești!

Will pufni la auzul disprețului său.

– Da, sunt sigur că Parisul a fost o tortură pentru tine.

Fără îndoială, Alec acceptase șederea ca o șansă de a bea și de a vizita toate femeile ușoare în drumul lui prin oraș. Indiferent unde mergea, întotdeauna femeile se aruncau la picioarele lui. Will fusese deseori obligat să-i salveze pielea vărului său, scoțându-l din încurcătură înainte ca vreun tată sau un soț enervat să vină după el cu o pușcă sau cu o muschetă veche și chiar, într-o pățanie memorabilă, cu o macetă.

Alec îi aruncă un rânjet malefic, dar nu-i mai făcu jocul.

– Când te-ai întors în Londra?

– Abia ieri, cu toate că eram în Anglia de câteva săptămâni. Am vizitat-o pe mătușa Rebecca în Hampshire. Am vrut să văd cum se descurcă după moartea unchiului meu.

Lui Will încă nu-i venea să creadă că unchiul Philip murise, ceea ce îl afecta foarte tare pentru că nu reușise să se întoarcă în Anglia la timp pentru funeralii.

Will, nepotul unui baronet, fusese trimis să trăiască sub tutela lui Philip Endicott, la puțin timp după naștere. Unchiul Philip, un văr al familiei, fusese un gentleman prosper, ce dusese o viață liniștită alături de soția lui, Rebecca, la țară, în Hampshire. Neavând copii, îl adoptaseră cu generozitate pe Will, tratându-l ca pe propriul lor fiu și ajutând la înăbușirea scandalului nașterii lui. De când murise mama lui Will, când el avusese mai puțin de un an, Endicott fusese singura familie pe care o cunoscuse vreodată. Tatăl lui, ducele de York, începuse să se implice în viața lui de îndată ce Will împlinise 16 ani, dar nimeni nu-l putea înlocui pe unchiul Philip.

– Ce face mătușa ta? întrebă Alec cu voce plină de empatie.

Will ridică din umeri.

– Destul de bine. Nepotul unchiului Philip a moștenit averea și conacul, dar mătușa mea a fost pe deplin răsplătită. Și-a cumpărat o casă lângă Basingstoke, aproape de surorile ei.

Alec se încruntă.

– Și cu tine cum rămâne? Unchiul tău a făcut vreun aranjament pentru tine sau ai fost lăsat complet de izbeliște?

Will privi în treacăt căruciorul de lângă șemineu pe care erau câteva sticle.

– Ce bei? Se pare că avem de așteptat, așa că aș putea la fel de bine să mă alătur.

Turnă într-un pahar de cristal un strop din ceea ce știa că era cel mai fin coniac. Anii de luptă împotriva inamicului nu-l opriseră pe Dominic să profite din când în când de contrabanda franceză.

– Chiar așa, întrebă el, dorind să evite o discuție despre problemele lui financiare, ce naiba s-a întâmplat cu Dominic? El făcu un gest vag spre mobilierul de pluș, ușor feminin. Nu este ceva tipic pentru el.

Alec îl studie cu o privire scrutătoare, evident cumpănind dacă trebuia să continue discuția despre situația actuală a lui Will. Erau puține de zis. Cu toate că unchiul Philip îl lăsase cu o situație financiară decentă, ceea ce era mai mult decât rezonabil, asta nu-i putea

permite să ducă o viață de gentleman. Cel puțin nu o viață pentru un gentleman care locuia în Londra sau care își dorea să avanseze în cariera militară.

– Sir Dominic s-a căsătorit de curând. N-ai auzit?

Privirea lungă și ironică a lui Alec dădu de înțeles că nu fusese păcălit de eschivarea lui Will.

– Am crezut dintotdeauna că s-a însurat cu munca lui, replică el, cu adevărat surprins. Cine este doamna cea norocoasă?

Alec își dădu ochii peste cap.

– N-am nici o idee și trebuie să spun că nu sunt interesat de subiect. Iar eschivarea ta evidentă – care este chiar patetică pentru un agent cu valoarea ta – sugerează că unchiul tău nu ți-a asigurat viitorul. Totul s-a dus nepotul ăla prost?

– El a făcut ce a putut, dar cea mai mare parte din avere era legată fie de moștenire, fie de aranjamentele de căsătorie ale mătușii. Când Alec începu să înjure, Will ridică o mână. Unchiul Philip a fost mai mult decât generos, iar ce mi-a lăsat ar trebui să îmi ajungă până când primesc o promovare sau o poziție într-unul dintre ministere.

Alec scoase un oftat și se lăsă pe spate în fotoliul elegant, dar fragil, care scârțâi alarmant sub trupul lui impunător.

– Îmi doresc să-mi dai voie să te ajut, băiete. Știi că eu am mai mult decât suficient.

Mai mult decât suficient era o afirmație modestă. Alec era moștenitorul unui conte scoțian bogat, iar bunicul lui era deținătorul actual al titlului. Dar, potrivit legii scoțiene, titlurile puteau fi transmise pe linie feminină. Mama lui Alec – decedată cu mult timp în urmă –, singurul copil al contelui de Riddick, fusese nevoită să se mărite când avusese o scurtă aventură cu un duce din familia regală. Datorită descendenței, Alec primea o alocație generoasă, pe care întotdeauna își dorise să o împartă. Dar Will refuza să primească mila vărului său, nefiind dispus să devină dependent de el sau de oricare alt bărbat.

– Și tu știi că nu o să fac asta.

Will învârti lichidul de culoare brună în pahar înainte să ia o înghițitură. Discutaseră deja despre asta de o sută de ori, iar rezultatul fusese întotdeauna același.

Frustrarea lui Alec era evidentă.

– Ei bine, să nu dai vina pe mine dacă ajungi într-un azil.

Will râse.

– N-o să ajung. Acum, de ce nu schimbăm subiectul?

– Cum vrei. Tonul amical al lui Alec îl puse pe Will în gardă. În timp ce ai fost în Hampshire, s-a întâmplat să-i vizitezi pe înstăriții din zonă?

„Dumnezeule!" Vărul lui era cu adevărat incorigibil.

– N-am avut timp.

Alec ridică sprâncenele cu o surprindere exagerată.

– N-ai putut să găsești câteva minute ca să te oprești și să vizitezi vechii prieteni? Îmi vine greu să cred.

– Ba să crezi, replică el cu o notă de avertizare clară în voce.

Firește, Alec o ignoră.

– Ce păcat că n-ai avut timp să treci pe la vechii tăi prieteni, vicontele și Lady Reese. Cred că ei au fete, nu-i așa? Gemene, așa mi-ai spus.

După ce își puse paharul pe masa fragilă și ridicol de drăguță, Will se sprijini cu umărul de șemineu.

– Îți dai seama că încă pot să te iau la bătaie, nu?

Lui Alec îi scăpă un hohot de râs.

– Încearcă și o să vezi cât de departe ajungi! Acum, să ne întoarcem la încântătoarele fiice ale lui Reese. Când plănuiești să le vezi? În special pe una dintre ele, aș spune.

– Dumnezeule, omule! Ai văzut fetele o singură dată, de la sute de metri. Și asta a fost acum trei ani. N-ai nici o blestemată de idee cum arată.

Când Alec începu să îl contrazică, Will se gândi serios să-l ducă pe vărul lui în grădină și să-i dea o chelfăneală bună. După situația lui financiară, subiectul care îi displăcea era domnișoara Evelyn Whitney – în lipsa unui termen mai bun, iubita lui din copilărie, chiar dacă *el* nu ar fi folosit niciodată acel cuvânt ca să o descrie. De fapt, rareori vorbea despre Evie. Dar se părea că spusese destule de-a lungul anilor ca să-i dea lui Alec dovada sentimentelor față de ea.

Sau, mai corect, pe care le *avusese* față de ea. Evie era parte din trecut, unul de care își amintea cu plăcere, dar care nu mai avea nici o legătură cu viața lui.

Intrarea bruscă a lui Smithwell îl scuti de nevoia de a-i închide gura vărului său cu forța.

– În sfârșit, murmură Will, în timp ce majordomul îi conduse la etaj spre biroul lui Dominic.

– Lașule! murmură Alec spre el.

– Amintește-mi, ce vârstă ai? replică el când ajunseră în capătul scărilor.

Alec îl străfulgeră cu un rânjet plin de maliţiozitate, dar Will îşi ţinu gura fiindcă Smithwell bătea la uşa biroului lui Dominic.

– Căpitanii Endicott şi Gilbride, Sir Dominic.

Majordomul făcu un pas într-o parte pentru a le permite să intre. Will înaintă primul, dar se opri pe neaşteptate când văzu cine îi aştepta. Alec intră după el, aproape doborându-l din picioare. Dumnezeule mare, *erau* ca o pereche de şcolari idioţi – sau cel puţin asta sugera expresia serioasă de pe chipul lui Dominic.

– Vă rog, intraţi, domnilor, spuse el pe un ton dezaprobator. Nu vreţi să-l lăsaţi pe Excelenţa Sa să aştepte, nu-i aşa?

– Nu, Sir Dominic, răspunse Will, încercând să nu tresară la auzul tonului dojenitor. Intră cu paşi mari în cameră şi făcu o plecăciune spre bărbatul care stătea pe unul dintre scaunele de piele cu spetează din faţa biroului lui Dominic. Iertare, domnule. Nu mă aşteptam să vă văd azi.

Frederick, duce de York şi Albany, comandantul-şef al armatei regelui şi tatăl lui Will, îşi ridică trupul mare din scaun. Ducele întinse mâna, întâmpinându-l pe Will cu mai multă căldură decât de obicei.

– Îmi închipui că nu, băiete. Înţeleg că ţi s-a dat permisiunea să pleci din regiment ca s-o vizitezi pe mătuşa ta în Hampshire. Condoleanţele mele pentru pierderea extraordinarului tău unchi.

– Mulţumesc, domnule. A fost cel mai bun bărbat din lume, iar mătuşa este foarte afectată de pierdere.

– La fel ca tine, presupun, răspunse ducele. Cu toate acestea, sunt bucuros să constat că arăţi atât de bine după afacerea urâtă din Belgia. Bărbatul se întoarse spre Alec: Bun venit înapoi în Anglia, Gilbride! Înţeleg că şi tu te-ai comportat bine la Waterloo. Tu şi Regimentul 42 aveţi cu ce să vă mândriţi.

Alec răspunse la acel omagiu printr-o înclinare a capului.

– Vă mulţumesc, domnule, dar contribuţia mea a fost modestă în comparaţie cu cea a majorităţii bărbaţilor din regimentul meu.

Vocea lui Alec era sumbră, iar Will ştia că îşi amintea de morţile nenumărate pe care le suferise Garda Neagră în acea zi teribilă.

– Mulţi bărbaţi buni şi-au pierdut viaţa în acea zi. Este greu să te gândeşti la asta, nu-i aşa? Un licăr de tristeţe îi traversă faţa rotundă şi cam roşie. Apoi ducele se calmă. Totuşi, aceste amintiri nu sunt

motivul pentru care l-am rugat pe Sir Dominic să vă cheme pe amândoi pentru a vă întâlni.

– Sigur că nu, interveni Dominic. Dacă vreți, puteți lua loc, Excelență, ca să putem continua.

Will și Alec schimbară priviri curioase, în timp ce ducele se așeză pe scaun. Ei își ocupară în tăcere locurile, în timp ce Dominic se întoarse la biroul lui.

Din spatele biroului masiv de stejar, Dominic conducea mulți agenți de informații ai Angliei, exercitându-și cu pricepere și absolută discreție puterea formidabilă. Sau cel puțin cea pe care o avusese în trecut. Will auzise discuții despre retragerea iminentă a șefului spionilor și nu se putea să nu se întrebe dacă căsătoria lui avea vreo legătură cu asta. Să se îndepărteze când avea influență și prestigiu nu era o alegere pe care Will ar fi făcut-o într-o poziție similară și tocmai de aceea îi era greu să-și închipuie că o persoană precum Dominic putea să schimbe puterea cu o viață liniștită de familie.

O tăcere meditativă se așternu în cameră. Ducele, nefiind un om care să piardă timpul sau care să se ascundă în spatele vorbelor, se uită ciudat la un tablou cu o scenă de vânătoare atârnat pe peretele din spatele biroului lui Dominic, cu sprâncenele lui groase împreunate într-o încruntare ușoară. Șeful spionilor rămase tăcut și aștepta cu siguranță ca superiorul lui să înceapă.

– Ei bine, domnule, de ce ne-ați adus azi aici? întrebă în cele din urmă Alec, nerăbdarea făcându-i vocea să tremure ușor.

Will se strâmbă la greșeala de protocol. Dar Alec fusese dintotdeauna nerăbdător când venea vorba de regulile impuse de etichetă și rareori era vreo regulă pe care nu era tentat să o încalce.

Dominic murmură ceva dezaprobator în șoaptă, dar, din fericire, ducele alese să nu se supere. În schimb, îl ignoră pe Alec și ridică o sprânceană spre Will.

– Presupun că eram ultima persoană pe care așteptai să o vezi azi, comentă el.

– Trebuie să-mi recunosc surprinderea, domnule.

Părea ciudat că tatăl lui alesese să viziteze reședința din oraș a lui Dominic când putea lesne să le poruncească să se prezinte în biroul lui de la Cavaleria de Gardă. În plus, tatăl lui nu era în uniformă, iar trăsura lui nu se văzuse nicăieri pe stradă, toate acele detalii sugerând dorința de a evita privirile indiscrete.

– Voiați ca întâlnirea asta să treacă neobservată de oamenii dumneavoastră din Cavaleria de Gardă?

– Îmi doresc să rămână un secret, răspunse tatăl lui răspicat. Avem pe cap o situație a naibii de ciudată și este nevoie ca tu și vărul tău să o rezolvați.

Lui Will nu-i plăcea ce auzea.

– Serios, domnule? Cum putem noi să ajutăm?

Când privirea insistentă a ducelui licări spre Dominic, șeful spionilor continuă conversația.

– Domnilor, știu foarte bine că amândoi aveți nevoie de o binemeritată odihnă. Cu toate acestea, serviciile voastre sunt necesare într-o misiune urgentă.

– Dumnezeule! se cutremură Alec. Nu din nou Napoleon!

Dominic schiță un zâmbet.

– Nu, el este bine controlat, vă asigur. Aceasta este o problemă mai aproape de casă. De fapt, cea mai mare parte a misiunii o să aibă loc aici în Londra.

– Și care este natura acestei misiuni?

Will fu nevoit să-și stăpânească frustrarea. Dominic avea dreptate. El și Alec meritau să se odihnească, iar gândul altei misiuni de spionaj îl îndemna să înjure îndelung și cu voce tare.

– Natura acestei misiuni este să oprească un asasinat, răspunse ducele brusc. Un posibil asasinat regal, care ar putea să se întâmple în următoarele săptămâni.

Nici măcar Alec nu reuși să nu fie surprins.

– Glumiți, nu-i așa?

Privirea insistentă a ducelui se îngustă.

– Aș vrea să glumesc, căpitane, și o să-ți mulțumesc dacă nu o să mă mai întrerupi, spuse el iritat.

Mustrat pe bună dreptate, Alec se strâmbă și murmură o scuză.

– Iertați-mă, domnule, spuse Will sperând să atragă furia ducelui dinspre Alec. Există vreun indiciu despre ținta unei asemenea încercări? Prințul regent sau poate dumneavoastră?

Will și ducele nu erau prea apropiați – până la urmă, nu-l întâlnise în persoană până când nu împlinise 16 ani. Totuși, ideea că tatăl lui se confrunta cu genul acela de pericol îi încordă fiecare mușchi din corp. Amenințarea asasinatului nu era greu de imaginat, din moment ce trecuseră doar trei ani de când prim-ministrul Spencer Perceval fusese victima unei asemenea fapte.

Dominic preluă imediat controlul discuției.

– În momentul acesta, ne lipsesc asemenea informații exacte, îl privi fugar pe duce. Cu permisiunea Excelenței Tale, o s-o iau de la început.

– Asta ne-ar fi de ajutor, murmură Alec în șoaptă.

De data asta, Will fu cel care îi aruncă o privire iritată, dar Alec pur și simplu își dădu ochii peste cap.

– Știți foarte bine, presupun, începu Dominic, că anterior Actului de uniune au existat o mulțime de probleme în Irlanda.

Will se încruntă. Deși prea tânăr la acea vreme, cu siguranță fusese conștient de tulburarea și de vărsarea de sânge care afectaseră Irlanda ani întregi, cu facțiunile de catolici și protestanți irlandezi unite împotriva administrației engleze de la Dublin. În anul 1798 un grup de rebeli catolici declanșase cea mai serioasă răzmeriță, de data asta în legătură cu francezii, care încercaseră să sprijine rebelii printr-o invazie.

Din nefericire pentru rebeli, vremea rea și ghinionul conduseseră la împrăștierea sau capturarea corăbiilor franceze, iar insurecția fusese reprimată cu brutalitate, dar eficient. Actul de uniune din anul 1801, care unea regatele Angliei și Irlandei, fusese semnat la sfârșitul acelei perioade revoluționare, iar ultimii paisprezece ani fuseseră relativ liniștiți în ceea ce privea republicanismul irlandez și emanciparea catolică.

După părerea lui Will, restricțiile impuse prin lege asupra populației catolice, atât în Anglia, cât și în Irlanda, erau peste măsură de nedrepte. Până la urmă, el avea o idee destul de bună despre cum era să fii marginalizat. Dar știa că tatăl lui și cei mai mulți dintre regaliști se opuneau vehement emancipării catolice, așa că își păstră ideile pentru el.

– Da, răspunse Will, dar credeam că situația din Irlanda era sub control, în special de la crearea Jandarmeriei Regale din Irlandeze, anul trecut.

Robert Peel, secretar-șef pentru Irlanda, supervizase crearea acelei forțe de poliție irlandeze, poreclită poliții lui Peel, după numele celui care o înființase.

– Este în mare parte corect, fu de acord Dominic. Oamenii lui Peel au fost eficienți în ținerea sub control a revoltei. Dar tot apar probleme din când în când, în special din cauza disputelor legate de arendă și de luarea în posesie în regiunile rurale. Aceste tulburări

sunt respinse în forță și, cum puteți să înțelegeți, aceasta este o realitate profund respinsă de populația locală.

– Atunci ar trebui să se supună legii și să nu mai provoace atât de multe probleme, izbucni ducele. Atrag problema cu afurisitele fărădelegi agrare. Dacă un proprietar de teren vrea să alunge de pe pământul lui niște arendași catolici care nu sunt buni de nimic, are tot dreptul s-o facă.

Ochii verzi ai lui Dominic deveniră reci ca niște bucăți de gheață. Will avu impresia că se lupta să nu-i spargă capul ducelui.

– Situația este într-adevăr îngrijorătoare, zise în cele din urmă Dominic cu o voce voit neutră. În orice caz, deși Irlanda este pașnică în cea mai mare parte, administrația din Dublin este forțată să țină situația sub control.

– Ceea ce, presupun că înseamnă ochi și urechi pe teren, spuse Will.

– Vrei să spui spioni, adăugă Alec direct.

Dominic făcu un gest de parcă voia să spună că nu era tocmai așa.

– Să spunem că există persoane care se tem de vărsarea de sânge care cu siguranță ar rezulta din altă revoltă, chiar dacă, în general, simpatizează cu cauza catolică. Dar, dată fiind situația, acești indivizi acționează astfel încât îngrijorările lor să ajungă la Peel.

– Cu alte cuvinte, sunt informatori, spuse Alec sec.

Dominic ridică din umeri, dar nu răspunse.

Ducele aruncă o privire nerăbdătoare spre ceasul de pe poliță.

– Continuă, Dominic!

Dominic încuviință din cap, chiar dacă buzele lui subțiate îi arătau iritarea.

– Au existat zvonuri că se formează celule de radicali în Limerick și Tipperary, dar și în nord, aproape de Ulster. Majoritatea zvonurilor care au ajuns la noi sunt doar... zvonuri. Dar o sursă foarte sigură din Ulster a ajuns în posesia unor informații îngrijorătoare și credibile. Potrivit acestei surse, un grup de radicali ar putea să fie deja în Anglia cu intenția clară de a plănui asasinarea unui important membru din guvern sau chiar a unui membru al familiei regale. Cele mai evidente ținte ar fi Peel sau Liverpool. Sau un prinț regent. Dar și alții ar putea să fie amenințați.

Will clătină din cap.

– Nu avem prea multe informații pentru a continua.

– Ca de obicei, spuse Alec sarcastic.

–Apărarea unei țări nu este niciodată ușoară, Gilbride, pufni ducele.

Will interveni în grabă înainte ca Alec să continue.

–Nu, domnule, nu este. Iar eu și Alasdair suntem pregătiți să facem tot este necesar. Dar cu siguranță există agenți care au informații despre problema irlandeză, cât și despre locul unde ar putea fi găsiți în Londra asemenea conspiratori.

–La modul general, aș fi de acord cu tine, rosti Dominic. Și o să-ți ofer tot sprijinul de care ai nevoie în această privință. Dar există un motiv special pentru care tu, Will, ești cel mai potrivit pentru această misiune.

În mod neobișnuit, Dominic șovăi, iar clopote de avertizare începură să sune în capul lui Will.

–Și acel motivul este...?

Dominic înclină capul și, cu o privire chibzuită, pe care Will n-o mai văzuse înainte, îi studie rapid fața. Clopotele din cap sunară și mai tare.

–Pentru că e posibil ca o veche prietenă de-a ta să fie implicată în această conspirație, răspunse Dominic. Implicarea ei nu este neapărat intenționată, ci mai degrabă dată de asocierea ei cu anumite persoane.

–Și cine este această prietenă veche? întrebă ușor Will, simțindu-se amenințat.

–Domnișoara Evelyn Whitney, fiica lui Lord și a lui Lady Reese, răspunse Dominic. Cred că o știi foarte bine.

Capitolul 2

Will se întrebă dacă nu cumva cineva îl lovise în ceafă din moment ce cuvintele lui Dominic se opuneau oricărei încercări de a le înțelege.

–La naiba! exclamă Alec. Nu mă așteptam la asta.

–Evie? Ești sigur? forță nota Will.

–Bineînțeles că suntem siguri, zbieră tatăl lui. Crezi că am glumi cu așa ceva?

– Nu, domnule, dar din moment ce sursa de la Dublin este atât de vagă, cum puteți fi sigur că această informație este corectă? Will clătină din cap. Este de necrezut faptul că Evie... Evelyn ar fi implicată în așa ceva.

Era absurd. Evie era cea mai dulce și mai blândă persoană pe care o cunoscuse Will vreodată. Era extrem de timidă și detesta orice fel de conflict. Nici unul dintre cei care o cunoșteau nu ar fi crezut nici măcar o clipă că ea putea să fie implicată în vreun tip de activitate nelegală, cu atât mai puțin într-o conspirație criminală.

– Din păcate, faptele indică implicarea domnișoarei Whitney, spuse calm Dominic.

Will clătină din cap.

– Refuz să cred asta.

– Și ne acuzi pe noi de minciună, William? întrebă tatăl lui pe un ton rece.

– Sigur că nu, domnule, dar...

Ducele îl opri.

– Atunci trebuie să crezi că nu sunt în toate mințile. Presupun că tu știi mai bine decât comandantul-șef și Sir Dominic, nu-i așa?

– Domnule, nu este corect, obiectă Alec. Wolf n-a sugerat niciodată asta.

Înainte ca tatăl lui Will să-și dezlănțuie furia spre Alec, Dominic îi întrerupse.

– Pot sugera să bem ceva înainte să continuăm? Excelență, permiteți-mi să vă aduc ceva de băut.

– Acum că ai adus vorba, sunt destul de însetat, bombăni ducele. De ce naiba nu mi-ai oferit ceva de băut până acum?

Dominic zâmbi nonșalant spre bărbatul mai în vârstă. Deși de origine obișnuită, Dominic fusese crescut de o prințesă regală și știa mai bine decât oricine cum să se descurce cu aceia precum ducele. Era deosebit de apropiat de ducele de York, împărtășind atașamentul pentru armata Angliei și bunăstarea oamenilor lui.

Șeful spionilor turnă coniac în două pahare și îi întinse unul ducelui, iar pe celălalt lui Will. Îl ignoră pe Alec intenționat, care murmură ceva în șoaptă, în timp ce se ridică și își luă singur de băut.

Pauza îi dădu lui Will timpul necesar să-și țină cumpătul sub control. Poate că ducele îi era tată, dar era și prinț și putea să le facă viața grea lui și lui Alec.

– Iertați-mi accesul de furie, domnule, îi spuse el ducelui. Dar ideea că domnișoara Whitney ar putea fi implicată într-o activitate criminală m-a luat prin surprindere.

– Când ai vorbit ultima oară cu domnișoara Whitney? întrebă Dominic.

În 1811, în Hampshire, când fusese într-o scurtă permisie ca să-și viziteze mătușa și unchiul. Pământurile unchiului Philip erau învecinate cu proprietatea familiei Reese. Will îi cunoscuse familia când era copil, petrecând multe zile lungi hoinărind pe câmpuri, prin păduri și grajduri cu membrii familiei lui Reese. Pe atunci, păruse imposibil că avea să piardă, în cele din urmă, legătura cu ei, chiar cu Evie.

– Au trecut patru ani, domnule Dominic.

Își amintea conversația extrem de incomodă cu Evie avută la un bal care se ținuse la un han din împrejurimi. Ea nu îl iertase pentru că abandonase visurile naive din tinerețe legate de o viață împreună – atitudinea rigidă și expresia rănită din ochii ei de albăstrea o demonstraseră foarte clar. Și nici nu-l ajutase faptul că Eden, sora geamănă a lui Evie, se instalase la aproape doi metri depărtare, fără să-l piardă măcar o clipă pe Will din ochi. După acea seară dezastruoasă, Will hotărâse că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru familia Reese era să stea departe de ei.

– Atunci nu o mai cunoști așa de bine, nu-i așa? întrebă tatăl lui.

– Poate că nu, dar Evie n-ar răni niciodată pe cineva. Nu cu bună știință. De asta sunt sigur, spuse Will cu încăpățânare.

Dominic se aplecă, odihnindu-și brațele pe birou.

– Cred că pot să clarific niște lucruri în această discuție. Se pare că domnișoara Whitney o să se logodească în curând cu un bărbat pe care îl suspectăm că are legături cu extremiștii irlandezi. Este posibil ca ea să nu cunoască activitățile lui în această privință.

– Un logodnic? Este din ce în ce mai bine, comentă Alec sarcastic.

Mâna lui Will se trase involuntar și aproape că vărsă coniacul din pahar.

– Evie logodită? Nu era curtată de nimeni, din câte am auzit.

– S-ar părea că nu e așa, răspunse Dominic. Pretendentul ei, suspectul în cauză, este Michael Beaumont, cel mai tânăr fiu al contelui de Leger.

Will nu se obosi să-și ascundă încruntarea sceptică.

– De ce ar fi implicat fiul unui aristocrat englez într-o acțiune cu rebelii irlandezi?

– Pentru că acest fiu de aristocrat este catolic, spuse ducele foarte dezaprobator. După cum e întreaga familie Beaumont.

– Mă văd nevoit să adaug că nu există nici o dovadă împotriva contelui sau a altor membri ai familiei, spuse Dominic, cu o notă slabă de mustrare. Lord Leger este un om absolut respectabil și un englez loial, bine văzut atât la curte, cât și la Whitehall.

Ducele scoase un pufnit vulgar.

– Aceasta fiind situația, de ce este suspectat fiul lui? întrebă Alec.

– Michael Beaumont este un radical care militează pentru emanciparea catolică, spuse ducele. Și, aș putea să adaug, nu este deloc timid când vrea să-și exprime opiniile. Are legături cu orice blestemat de politician liberal care ar putea să-i susțină cauza, în ciuda faptului că nu există nici o șansă de a reuși.

– Asta nu pare atitudinea cuiva implicat într-o conspirație, spuse Will. Dacă hoinărește prin oraș ca să strângă voturi, e o persoană teribil de plicticoasă cu care să-ți petreci timpul, dar acesta nu este un comportament pe care să-l poți ascunde. Ba chiar dimpotrivă.

– Probabil, spuse Dominic. Ori crede că luările de poziție din societate și comportamentul lui destul de evident elimină orice suspiciune.

Frustrat, Will se ridică în picioare și se duse spre șemineu, apoi se întoarse cu fața spre ceilalți.

– Mi-e greu să cred că Evie chiar vrea cu adevărat să se mărite cu Beaumont. În primul rând, el este catolic și nu pot să-mi imaginez că părinții ei ar fi de acord cu asta. În orice caz, nici Lady Reese. Este o...

– O doamnă cu bun-simț, interveni ducele. Întotdeauna mi-a plăcut Lady Reese.

De fapt, femeia era o ticăloasă *și* o snoabă, dar Will își păstră părerea pentru el.

– Familia Beaumont este extrem de bogată, rosti Dominic, iar Michael o să-și susțină foarte bine cauza pe lângă tatăl lui, chiar dacă e cel mai tânăr fiu. Averea lui Lord Reese este absolut decentă și nici una dintre fiicele lui nu o să aducă o zestre importantă în căsniciile lor.

Will bănuise dintotdeauna același lucru și nu avusese nici o îndoială că Dominic cunoștea starea financiară a lui Reese până la ultimul bănuț.

– Presupun că nu a fost făcut un anunț oficial al logodnei.

Când spuse aceste cuvinte, stomacul i se strânse din motive la care nu voia să se gândească.

– Este de așteptat să se întâmple în curând, răspunse Dominic. Așadar, șansa ta este mică.

– Mai exact, ce vă așteptați să fac? întrebă Will precaut.

– Trebuie să te apropii de fată și, desigur, să descoperi ce se întâmplă, spuse tatăl lui cu nerăbdare. Ai fost apropiat de ea odinioară, din ce îmi spune Dominic. Apropie-te din nou de ea!

Will îl privi lung pe Dominic. Cum naiba obținuse șeful spionilor acea informație? Nu avea vreun rost să întrebe, iar probabil Will nu voia să știe.

– Vrei să spui că trebuie să o spionez, spuse el.

Să o spioneze pe Evie era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată.

– Vrem să spunem că trebuie să petreci ceva timp cu ea, replică Dominic cu o voce liniștitoare. Reluând legătura cu ea, o să fii mai aproape de Michael Beaumont. El este ținta adevărată, nu domnișoara Whitney.

Will se rezemă cu un cot în marmura rece a șemineului, în timp ce se lupta să-și stăpânească furia.

– Dar vreți să mă *folosesc* de ea să ajung la Beaumont.

Dominic scoase un mic oftat și se lăsă în spate pe scaun.

– Înțeleg că această misiune este... neplăcută la nivel personal. Ai sentimente de loialitate față de domnișoara Whitney, ceea ce este lăudabil.

Nu chiar. De fapt, Will suferea din pricina sentimentelor de remușcare pentru că o *abandonase*, cum spusese Evie. Will *plecase* departe de ea, deși mai credea că fusese prea mult să îi ceară unui tânăr lipsit de experiență să-și arate devotamentul față de o tânără naivă și cu doi ani mai mică decât el. Dar prin înrolarea în armată și prin urmarea chemării lui o rănise pe Evie. Să intre cu forța înapoi în viața ei – nici mai mult, nici mai puțin ca să o spioneze – era încă o nouă trădare a fetei pe care cândva o iubise profund.

– Problema poate fi privită și altfel, continuă Dominic, ochii lui verzi și pătrunzători atrăgând atenția lui Will. Făcând asta, o s-o protejezi pe domnișoara Whitney. Sper, pentru binele ei, că domnul Beaumont nu este implicat în acest complot. Dar, dacă este, cu cât îi descoperim mai repede pe conspiratori, cu atât o să fie mai în siguranță tânăra lady.

Will sări în picioare.

– Vrei să spui că Evie ar putea fi în pericol?

Trăsăturile sculpturale ale lui Dominic căpătară o expresie grijulie, de parcă era încurcat de ceea ce părea o întrebare directă. Will fu nevoit să-şi stăpânească impulsul de a se apropia şi de a scoate răspunsul de la el.

– Cred că este mai bine să spun că nu există într-un pericol imediat, răspunse, în cele din urmă, şeful spionilor cu o ambiguitate enervantă.

Alec se ridică brusc în picioare, trecându-şi mâinile prin păr cu exasperare.

– Ai putea să fii mai explicit? Ce altceva trebuie să facem în afară de a fi aproape de Evelyn Whitney şi de Michael Beaumont? Vreţi să căutăm ceva anume?

Ducele privi din nou în treacăt spre ceas.

– Trebuie să mă întorc la Cavaleria de Gardă. Nu există nici un motiv să fim atât de precauţi cu aceşti indivizi, Dominic. Ei ştiu cum să-şi poarte de grijă.

– Poate că da, zise Dominic. Dar antecedentele căpitanului Endicott cu domnişoara Whitney sunt deopotrivă o complicaţie şi un avantaj. Este evidentă direcţia loialităţile lui.

Ducele flutură o mână în aer.

– William nu este interesat de o fată ca *asta*. Nu-i aşa, băiatul meu? Nu are zestre sau legături politice importante şi nici înfăţişarea nu o recomandă.

Will se gândi o fracţiune de secundă să le spargă capetele atât lui Dominic, cât şi tatălui său cu un vătrai. Poate că Evie nu era cea mai extraordinară partidă, dar nu merita ca numele ei să fie târât prin noroi cu atâta nepăsare.

Alec interveni în grabă în discuţie.

– Will nu este interesat de aşa ceva, puteţi să fiţi siguri. Acum, revenind la misiune...

– Într-adevăr, interveni Dominic, domnul Beaumont este liderul principal al Asociaţiei Irlandeze de Caritate, o organizaţie care sprijină imigranţii irlandezi. Ţine de o mică biserică din St. Giles care sponsorizează o şcoală de caritate pentru copiii enoriaşilor.

– Nu pare să fie un cuib pentru revoltă, spuse Will.

Dominic clătină din cap.

– Informatorii noştri din Dublin spun altceva. Asociaţia irlandeză a devenit un fel de sursă financiară pentru noii imigranţi irlandezi din Londra, iar noi suspectăm că rebelii ar putea să o folosească drept punct de contact sau chiar un loc de întâlnire sigur. Am stat cu ochii pe St. Margaret, dar până acum eforturile noastre ne-au dat puţine informaţii. Este limpede că avem nevoie de cineva care să se infiltreze în interior.

– Ce legătură trebuie să aibă Evie cu toate acestea, în afară de relaţia personală cu Beaumont? întrebă Will.

– Ea se implică puternic în susţinerea activităţii asociaţiei, spuse Dominic, zâmbind rezervat. Pot să te asigur că orice domn înstărit intră în panică atunci când se apropie domnişoara Whitney. Este foarte fermă şi convingătoare când vine vorba de susţinerea eforturilor ei caritabile.

Mai mult ca sigur, nu părea ceva tipic pentru Evie. Ea ura să fie în compania străinilor sau să discute cu ei.

– De cât timp lucrează cu Beaumont?

– De aproape trei ani, răspunse Dominic.

– Şi există vreo dovadă solidă despre legătura lui Beaumont cu acest presupus complot?

Şeful spionilor flutură o mână în aer.

– Să spunem mai degrabă că există indicii convingătoare. El corespondează cu Daniel O'Connell, deşi nu am fost în măsură să punem mâna pe nici una dintre scrisorile lor.

– Cine este Daniel O'Connell? întrebă Alec.

– Este un afurisit radical irlandez pus pe rele, izbucni ducele. Păcat că Peel n-a avut şansa să trimită un glonţ într-un om de nimic ca ăsta.

– O'Connell şi Peel sunt angajaţi într-o dispută politică legată de problema emancipării politice a catolicilor, adăugă Dominic. Peel l-a provocat recent pe O'Connell la duel pe continent, dar acesta nu a mai avut loc.

– Păcat, bombăni ducele, în timp ce îşi ridică trupul impunător. Eu trebuie să plec, Dominic. Ai grijă ca flăcăii să primească restul ordinelor. Îi aruncă lui Will o privire severă. Mă bazez pe tine şi pe vărul tău, băiete! Trebuie să nimiciţi afacerea asta repede şi cu discreţie. Dacă se află că un grup de radicali catolici plănuieşte un asasinat, ar putea să izbucnească o revoltă. Nu avem nevoie de o repetare a revoltei Gordon.

– Cum doriți, domnule.

Acum că tatăl lui îi dăduse un ordin direct, pentru Will nu mai era nimic de făcut ca să scape de misiune.

După ce Dominic și ducele părăsiră camera, Will se așeză pe scaun, sprijinindu-și fruntea în pumni.

– Ce coșmar nenorocit!

– Mda, este încurcătura naibii, adăugă Alec. El apucă repede paharul lui Will și merse să-l umple din nou. Apropo, aveai vreo idee că domnișoara Whitney era pe cale să se logodească?

Will se îndreptă brusc.

– De ce naiba aș ști? Nu ne-am văzut de ani întregi. Ea s-a dus pe drumul ei, iar eu pe-al meu.

– Cu siguranță, replică Alec pe un ton sec, în timp ce se întoarse și îi întinse paharul lui Will. Chiar și așa, nu pot să-mi imaginez că s-a schimbat atât de mult. Nu prea pare tipul de fată care să se încurce cu o clică de asasini.

Will pufni.

– Întreaga idee este ridicolă. Ea are cea mai bună inimă cu putință și întotdeauna a fost o fată timidă. Biata de ea era o fată bătrână în devenire chiar înainte de primul ei sezon.

– Se pare că nu mai este. Domnișoara Whitney s-a transformat într-un fel de instigatoare.

– Nu cred asta. Sunt sigur că acest individ, Beaumont, s-a folosit de caracterul ei maleabil. Evia a avut întotdeauna tendința de a le permite altora să o ducă de nas. Sora ei procedează așa cu ea de mulți ani.

Alec făcu o grimasă și puse paharul jos.

– N-aș lăsa pe nimeni să audă ce spui. Susține acuzația împotriva sărmanei fete.

– Dumnezeule!

Will luă o înghițitură zdravănă de coniac, sperând ca lichidul brun să-i risipească golul rece de îngrijorare din adâncul stomacului. El știa, fără îndoială, că Evie nu era vinovată de trădare, dar înțelegea și cât de ușor putea cineva să o manipuleze. Iar ea avea o înclinație chinuitoare spre cultul eroului, după cum el știa prea bine. Evie ar fi făcut absolut totul pentru el când erau tineri. Se purta la fel și cu surorile ei, mai ales cu sora geamănă. Eden reușise să o convingă sau să o intimideze pe Evie să facă tot felul de obrăznicii, chiar lucruri opuse cu propria fire sfioasă.

Se putea ca acel Beaumont să facă același lucru? Judecând după temperamentul blând al lui Evie pentru propriul lui soț, nicidecum! Avea să-l rupă în bucăți pe ticălos dacă era adevărat.

– Îți dai seama că trebuie să acceptăm minciuna? spuse Alec. Nu că ți-a dat posibilitatea să refuzi.

Will își dădu ochii peste cap, fără să se deranjeze să răspundă la ideea aceea atât de clară.

– Bineînțeles, cugetă Alec, dacă reușim să facem asta, o să fim niște eroi. Rubedeniile noastre regale o să fie foarte fericite. Și pot fi sigur că o să fim răsplătiți cu niște promovări frumușele – poate rangul de cavaler ori vreun titlu sau două.

– Nu este ca și cum ai avea nevoie de oricare dintre astea, spuse Will răspicat.

– Nu, dar tu ai nevoie din moment ce intenționezi să-ți clădești o carieră militară. Acum că s-a terminat războiul, nu există așa de multe oportunități de promovare, după cum prea bine știi. Ai nevoie să te pui bine cu tatăl tău ca să avansezi.

– Da, îmi dau seama.

– Și probabil o să fie nevoie să o spionezi pe fosta ta iubită. Ești de acord cu asta?

– Bineînțeles că nu sunt de acord, idiotule, dar am de ales? Will se ridică brusc în picioare și începu să se plimbe prin cameră. În plus, am fost doar *iubiți*, așa cum ai spus prostește, pe vremea când eram atât de tineri că nici nu știam ce facem.

Un zâmbet șiret arcui gura lui Alec.

– Ah, ai sărutat-o vreodată, flăcăule?

Will se opri și îl privi. El și Evie *se sărutaseră* exact în vara de dinaintea primului ei sezon. El venise acasă într-o permisie de la colegiul militar, iar acele zile de august fuseseră magice datorită ei. Pe vremea aceea, Will aproape că își închipuise că se puteau căsători într-o bună zi, iar Evie sigur visase că așa avea să fie. Nu discutaseră niciodată cu adevărat despre aceea, iar părinții ei nu ar fi fost niciodată de acord, dar fusese o fantezie dulce și minunată.

Dar apoi interveniseră războiul și serviciile de spionaj, aruncând pe apa sâmbetei fanteziile adolescentine ale lui Will.

Alec ridică din umeri ca răspuns la tăcerea lui Will.

– Așadar, ce simți pentru ea și pentru acest personaj numit Beaumont?

– Dacă se folosește de ea în vreun fel, o să-l omor.

– Cu siguranță, dar dacă este nevinovat? Te-ar deranja dacă domnișoara Whitney se mărită cu el?

Will voia să nege că mariajul lui Evie l-ar fi afectat, dar Alec îl urmări cu o privire ascuțită, cunoscătoare. Will nu fusese niciodată în stare să-i ascundă ceva vărului său și presupunea că trebuia să spună adevărul.

Asta, de îndată ce lămurea lucrurile.

Din fericire, revenirea lui Dominic în încăpere întrerupse discuția.

– Hai să terminăm cu asta, domnilor! El își reluă locul din spatele biroului. Informatorul nostru ne-a spus că acest complot de asasinat ar putea să se petreacă peste câteva săptămâni. Avem foarte puțin timp să acționăm, așa că trebuie să faceți asta.

– Cum sugerezi să începem? întrebă Alec.

– Lord și Lady Reese găzduiesc în prezent o petrecere la proprietatea lor din Hampshire. V-aș sugera să fiți invitați.

Will scoase un oftat exasperat.

– Cum? N-am mai vorbit cu ei de ani întregi.

Dominic își arătă dinții într-un zâmbet zeflemitor.

– Ești spion. O să te gândești tu la ceva.

– Este de ajutor, comentă Alec.

– Apropie-te cât poți de mult de domnișoara Whitney și de Michael Beaumont, preciză Dominic. Trebuie să intri în biserica St. Margaret și în Asociația irlandeză ca să ai acces la biroul lui Beaumont, la corespondența lui și la orice date financiare care ar putea să ofere informații. Și să afli *cine* folosește incinta pentru întâlniri. Dominic ridică o sprânceană spre Alec. Tu ești moștenitorul unui conte, Alasdair. Spune-le că ai devenit interesat de acte filantropice și te gândești la o donație substanțială.

Alec pufni cu dispreț.

– Și de ce ar dori un aristocrat scoțian protestant să facă o donație pentru irlandezii catolici?

– Repet, ești spion. Inventează ceva.

Mintea lui Will era deja îndreptată spre misiune.

– Presupun că o să vrei listele cu cei care participă la actele caritabile de la St. Margaret și cu cei care primesc ajutor de la organizația caritabilă în mod regulat, în special bărbați. Altceva?

– Pune mâinile pe orice corespondență poți dintre O'Connell și Beaumont, răspunse Dominic. Ar putea să fie decisivă pentru dovedirea nevinovăției lui.

– Ar fi un truc interesant, murmură Alec.

Will ridică din umeri.

– Ne-am descurcat în situații mai rele.

Alec îi zâmbi.

– Așa este. El se uită la Dominic. Cui trebuie să raportam, ție sau ducelui?

– Ducelui și lui Aden St. George. Aden o să preia postul meu.

Will încuviință din cap.

– Așadar, zvonurile sunt adevărate. Retragerea ta are de-a face cu schimbarea statutului civil?

Zâmbetul lui Dominic îi șterse zece ani de pe chip.

– Are. De acum înainte, o să-mi petrec majoritatea timpului la țară, în conacul soției mele. A venit momentul să las altcuiva micul meu rol din activitatea Angliei.

Will era pe cale să-l felicite politicos când se auzi o bătaie ușoară la ușă.

– Intră, zise Dominic.

Ușa se întredeschise, și o femeie aruncă o privire înăuntru.

– A plecat ducele? întrebă ea.

Dominic traversă camera ca să o ia mâna.

– Ești în siguranță, iubirea mea. Dar York m-a rugat în mod special să-ți spun că îi pare rău că nu te-a văzut. El chiar te place, după cum știi.

Femeia înaltă și subțire, care părea să fie trecută bine de 30 de ani, strâmbă din nas într-un mod comic.

– E greu de imaginat, dar o să te cred pe cuvânt.

Dominic o conduse în cameră.

– Chloe, aș vrea să-i cunoști pe căpitanul William Endicott și pe căpitanul Alasdair Gilbride. Domnilor, aceasta este Lady Hunter, soția mea. Ea este și mama lui Griffin Steele, ceea ce înseamnă că este mătușa voastră.

Will și Alec fură cât pe ce să-și facă plecăciunile, dar vestea îi blocă.

Griffin Steele, fiul ducelui de Cumberland și unul dintre cei mai bogați bărbați din Londra, deținuse un număr de cluburi de jocuri de noroc și cel puțin un bordel până de curând, când le vânduse. Will îl întâlnise o dată, când îl scosese pe Alec dintr-unul dintre cele mai notorii cluburi de pariuri, după ce Alec se luptase cu un bărbat care încercase să-l înșele. Steele îi despărțise iute și îi scosese în stradă.

Apoi le oferise lui Will și lui Alec cele mai umile scuze și *o reducere de familie*. Alec fusese mai mult decât dispus să joace, dar Will îl obligase să iasă pe ușă cât de repede posibil.

Ideea că acea femeie frumoasă și elegantă putea să fie mama lui Griffin era uluitoare.

Alec își reveni primul.

– Mătușă Chloe, este o plăcere să te întâlnesc, spuse el cu o plecăciune adâncă. Cu toate că îmi vine greu să cred că o doamnă atât de frumoasă ar putea să fie mama acelei canalii, vărul nostru.

Will îl înghionti cu cotul în coaste.

– Te rog, ignoră-l pe căpitanul Gilbride, doamnă. Este un scoțian ignorant, absolut lipsit de maniere.

Lady Hunter râse.

– Nicidecum. Fiul meu *este* o canalie. Sunt încântată să vă cunosc, domnilor. O să rămâneți la ceai?

Dominic clătină din cap.

– Nu o să fie posibil, iubirea mea. Domnilor, sunt sigur că aveți multe de rezolvat înainte de excursia în Hampshire.

Will înțelese aluzia.

– Poate altă dată, doamnă, când ne întoarcem la Londra.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Ea aruncă o privire plină de maliție-zitate spre soțul ei. Ar trebui să-l invităm și pe Griffin ca să avem o frumoasă reuniune de familie.

Dominic pufni.

– Cu greu îmi pot imagina cât de încântător o să fie. Acum, voi doi vedeți-vă de drum! Soția mea a fost la cumpărături toată dimineața și are nevoie de odihnă.

Will vedea în Lady Hunter întruchiparea sănătății, dar observă că mâna ei plutea deasupra rotunjimii blânde subliniate sub rochie.

– Dominic, nu te agita fără motiv! Mă simt foarte bine, spuse ea.

Alec făcu ochii mari spre Will, reacționând limpede la ideea că Dominic, unul dintre cei mai primejdioși șefi de spioni, era un om care se agita fără motiv.

Își luară repede rămas-bun, își recuperară pălăriile de la Smithwell și își croiră drum pe stradă.

Alec clătină din cap cu uimire.

– N-aș fi zis niciodată că Dominic este un bărbat de casă. Și cu atât mai puțin cu o soție însărcinată. Îi aruncă lui Will o privire vicleană. Ei bine, asta înseamnă că presupun că i se poate întâmpla oricui.

Ce zici, Wolf? Ești gata să renunți la viața palpitantă a unui spion pentru fericirea unui cămin liniștit?

– Întreabă-mă din nou peste câteva săptămâni și o să-ți spun, zise Will.

„După ce oprim tentativa de asasinat, înăbușim revolta și o salvăm pe Evie de la căsătoria cu un trădător."

Capitolul 3

Evie Whitney privi cu admirație când săgeata surorii ei zbură drept și perfect, aterizând cu o bufnitură satisfăcătoare în centrul țintei.

– Foarte bine, îi spuse surorii ei gemene. Încă sunt uimită când văd cât de precisă ești, chiar dacă vederea ta este la fel de proastă ca a mea și refuzi să porți ochelari.

Eden zâmbi satisfăcută și îi întinse arcul.

– Pentru că te gândești prea mult la asta, Evie, așa cum faci cu orice. Eu doar țintesc punctul mare roșu și trag.

Desigur, era mai mult decât atât, și amândouă știau asta. Eden – sau Edie pentru familie și prieteni – excela în aproape fiecare activitate pe care o făcea, în ciuda blestemului vederii proaste. Învățase să compenseze vederea slabă cu o serie de trucuri. O ajuta și faptul că era în mod natural grațioasă și încrezătoare, expertă în alungarea momentelor stânjenitoare ce se puteau ivi, să spunem, din greșeala că nu recunoștea un prieten din colțul opus al unei încăperi.

În lipsa talentului și a grației surorii ei, Evie nici nu mai știa de câte ori intrase în ghivecele cu plante sau supărase vreo cunoștință când trecuse pe lângă ea fără să-și dea seama.

În fine, când împlinise 20 de ani, ea își înfruntase mama și insistase pentru achiziționarea unor ochelari. Chiar dacă aceștia o băgaseră în categoria fete bătrâne, cel puțin nu mai era în pericol să cadă pe scări sau să dea impresia că era nepoliticoasă.

Evie puse o săgeată în coarda arcului. Respiră adânc și se bucură de briza ușoară pe care o simți la ceafă. Era o zi superbă de septembrie, când vara se topea în toamnă și cerul părea să sclipească în lumina arămie.

Ea aruncă o privire spre peluza din spatele conacului Maywood, vechea casă elegantă a familiei. Lady Polk și fiicele ei, care se bucuraseră pe terasă de soarele după-amiezii târzii, intraseră în casă, fără îndoială, anticipând gongul pentru cină. Ceilalți oaspeți, care se plimbaseră pe peluză sau li se alăturaseră lui Evie și lui Eden în concursul de tras cu arcul, se duseseră în camerele lor ca să se schimbe. Evie și sora ei ar fi trebuit să urce înainte ca mama lor să le dojenească pentru că întârziaseră.

Char dacă mama lor nici nu ar fi visat măcar să o certe pe Eden. Pur și simplu ar fi zâmbit și ar fi mângâiat-o sub bărbie, spunându-i că era o pisicuță obraznică – asta, înainte de a-i ține morală lui Evie. Era starea de fapt din familia lor, întotdeauna fusese așa.

– Ai de gând să tragi sau doar să stai acolo toată ziua ca o gâsculiță? spuse sora ei și își scoase mănușile de piele. Se lăsă într-unul dintre scaunele din fier forjat de sub baldachinul care adăpostea masa cu băuturi răcoritoare. Mama o să ne ia capetele dacă întârziem la masă, așa că ai face bine ca această lovitură să fie ultima.

– Vrei să spui că o să-mi ia *mie* capul, nu-i așa? Tu ai putea să dai foc la casă, și ea ar găsi o cale să te scuze.

Sora ei se strâmbă cu empatie.

– Este groaznic, nu-i așa?

Evie întinse coarda arcului și ținti.

– Nu este vina ta, scumpo!

Ea trase săgeata și îi urmări zborul.

Eden se aplecă înainte, mijind ochii.

– De data asta, aproape că ai lovit punctul central.

– M-am antrenat. Într-una din zilele astea, o să fiu la fel de bună ca tine.

– Visează în continuare, surioară dragă, răspunse Eden în timp ce se ridică în picioare, întinzându-și alene brațele în față. Când vine vorba de...

– Când vine vorbe de ce anume? întrebă Evie absentă, recuperându-și boneta care căzuse sub masă.

Mama ei ar fi certat-o dacă ar fi văzut-o afară cu capul descoperit, dar ziua era caldă și pur și simplu prea frumoasă ca să poarte bonetă. Și-o puse pe cap și se întoarse să o vadă pe sora geamănă uitându-se spre casă.

Și simți de parcă pământul tocmai i se căscase sub picioare.

– Vine cineva, spuse Eden, dar nu pot să-mi dau seama cine este, îl confund.

Evie se luptă să dea glas cuvintelor imposibile.

– Este... este Will. Endicott!

Gura surorii ei gemene rămase întredeschisă.

– Wolf? Ești sigură?

– Bineînțeles că sunt sigură. Evie clipi de mai multe ori, de parcă astfel Will ar fi dispărut cumva. Crezi că aș putea vreodată să uit cum arată?

– Hei, dă-mi ochelarii tăi! îi ceru Eden. Înainte ca Evie să poată răspunde, ea îi înșfăcă de pe nas și îi ținu în față ochilor. Apoi scoase un fluierat ușor. Să fiu a naibii! *Este* Wolf Endicott. Dar cine este acel individ de lângă el, care arată absolut delicios?

Evie își recuperă ochelarii.

– Nu știu și nu-mi pasă. Ce *vreau* să știu este cum acel...

Cuvintele i se blocau deseori, dar niciodată mai mult ca în acea zi.

– Bădăran? Laș? completă Eden.

Evie reuși doar să clatine disperată din cap drept răspuns.

Cândva, Will Endicott însemnase totul pentru ea. Îi spusese toate secretele sufletului ei și îl adorase cu o pasiune oarbă, pe care doar o fată tânără putea să o simtă pentru prima ei iubire. Iar ea crezuse că Will simțise la fel, că îi fusese la fel de devotat și de hotărât ca în cele din urmă să îmbătrânească împreună.

Ce prostuță fusese! Și ce înrăutățea lucrurile era că nu putea să îi poarte pică. Până la urmă, fuseseră atât de tineri! Will se apucase de alte lucruri – desigur, așa cum făcuse și ea. Era o prostie să poarte ranchiună și să simtă furie, mai ales după atâția ani.

Dar, în timp ce îl privea cum pășea pe suprafața mare de gazon verde, luxuriant, Evie își dădu seama cât de nepregătită era să-l revadă, de parcă încă era acea fată rănită de 16 ani.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce caută aici? întrebă ea.

– Mă aștept să fi venit să te vadă, răspunse sora ei geamănă.

– Dar de ce acum? N-a mai văzut pe nimeni din familie de ani buni.

Eden încuviință din cap cu îndârjire.

– Lasă-mă să mă ocup eu de asta!

Păși în față înainte ca Will și însoțitorul lui să ajungă la ele.

– Ești chiar tu, Wolf Endicott? Dumnezeule, ce te aduce aici, în micul nostru colțișor liniștit din Hampshire?

În timp ce sora ei îi întâmpină pe nou-veniți cu obișnuitul stil elegant, Evie reuși doar să stea acolo, luptând cu impulsul de a-și încleșta pumnii între fuste. Nu îi fusese niciodată mai recunoscătoare surorii ei pentru gestionarea abilă a unei situații neplăcute.

Evie se uită neajutorată la Will, în timp ce el răspunse la salutul lui Eden și îi observă fizicul înalt și trăsăturile frumoase. Îl văzuse cu câțiva ani în urmă, la o paradă militară din Londra la care mama ei insistase să participe, dar fusese la câteva sute de metri de ea, călare pe un cal. Acum, de aproape, nu avea de ales decât să se pregătească pentru șocul covârșitor produs de prezența lui.

Nu mai era băiatul blond și deșirat de 18 ani de odinioară. Era un bărbat adevărat, cu umeri lați, subliniați de haina strânsă pe corp, și picioare lungi, musculoase în pantalonii și cizmele de călărie. Dar chipul lui se schimbase chiar mai mult decât trupul. Acei extraordinari ochi de un albastru atât de asemănători cu cei ai unui lup și surprinzători în contrast cu tenul lui bronzat rămăseseră neschimbați. Dar o maturitate împietrită le înlocuise strălucirea tinerească. Trăsăturile lui erau cizelate, iar pomeții și maxilarul rigid păreau formidabil de masculine. Gura lui expresivă era acum prinsă între riduri și liniile subțiri care se întindeau spre coada ochilor. Cineva le-ar fi spus riduri de expresie, dar ea bănuia că le dobândise din pricina luminii aspre a soarelui din Spania. În plus, nu părea să fi râs prea mult în zilele acelea, iar după tot ce probabil văzuse în război, nu putea să îl condamne pentru asta. Reuși doar să se uite fix la el și să se mire de schimbările pe care le suferise băiatul pe care îl iubise odată.

Eden anticipă salutul stânjenit al lui Will și își aruncă brațele în jurul gâtului său, sărutându-l ușor pe obraz.

–Oh, lasă asta! Este minunat să te văd, Wolf. Am fost cu toții îngrijorați pentru tine și pentru alți prieteni ai noștri după Waterloo, dar pari să fii în regulă.

Will îi oferi lui Eden un zâmbet timid, evident speriat de salutul ei entuziast.

–Ah... este minunat să te văd, Eden. Și, da, sunt bine.

Apoi se întoarse spre Evie, zâmbetul lui devenind precaut, ca și cum aștepta ca și ea să se arunce în brațele lui.

–Evie, este minunat să te revăd, spuse el destul de formal. Arăți foarte bine.

Desigur, nu era adevărat. Livie știa că fața ei trebuia să fi fost jovat într-un mod neatrăgător din cauza căldurii și emoției, iar părul ei ciufulit era, fără îndoială, umed și încrețit în jurul feței. Nu se simțise niciodată mai ciudat și lipsită de grație. Voia să îl pocnească pe Will pentru că o punea în această situație.

– Ce faci aici? izbucni ea. Te-a invitat mama?

Ar fi fost ceva tipic pentru mama el să uite să-i spună ceva atât de important.

Will pufni.

– Nici pomeneală! Arăta de parcă înghițise o lămâie când a dat cu ochii de mine în holul de la intrare. În mod evident, sentimentele ei pentru mine nu s-au schimbat.

În mod ciudat, discursul lui sincer îi alungă neliniștea. Acela era Will pe care îl știa, nu străinul chipeș, formal care o salutase.

– Iar eu am fost la fel de nepoliticoasă ca mama, dar ne-ai luat prin surprindere.

El încuviință din cap.

– Știu, dar am dat întâmplător peste fratele tău la White's. Ne-a propus să venim împreună cu el în vizită câteva zile. Părea o bună ocazie să salut vechii prieteni și să o vizitez pe mătușa Rebecca.

– Cum se simte doamna Endicott? întrebă ea. Sper că ai găsit-o bine.

Will ezită o clipă înainte să răspundă.

– De fapt, s-a dus la băi cu sora ei. A plecat acum câteva zile.

Evie se încruntă. De ce nu-i scrisese mătușii înainte să vină? Explicația lui era lipsită de sens. Reușise să ignore familia Reese ani întregi, de ce apăruse schimbarea aceea bruscă?

Râzând ușor, Eden interveni în conversație.

– Trebuie să-ți prezinți tovarășul, Wolf, zise ea și îl studie atentă și cu hotărâre pe bărbatul înalt și vânjos care stătea liniștit în spatele lui Will.

Evie își înăbuși un oftat. Recunoscuse acea expresie de pe fața surorii ei gemene – de obicei, asta însemnau probleme.

– Nu mă băgați în seamă, răspunse bărbatul. Gura lui se arcui într-un zâmbet strengăresc, în timp ce privi cu îndrăzneală spre Eden. Mă bucur doar de priveliște.

Evie nu își imaginase privirea îndelung răbdătoare pe care Will o aruncă spre tovarășul lui.

– Iertați-mă, doamnelor. Acesta este căpitanul Alasdair Gilbride din Regimentul 42 de infanterie, bunul meu prieten de mulți ani. Alec, dă-mi voie să te prezint domnișoarei Evelyn Whitney și domnișoarei Eden Whitney.

– Doamnelor, este o plăcere.

Căpitanul Gilbride făcu o plecăciune adâncă. O urmă de accent scoțian îi coloră vocea.

Eden îi răspunse cu o reverență la fel de adâncă și batjocoritoare...

– Sunt sigură că plăcerea este de partea noastră, spuse ea, fluturându-și genele într-o manieră ridicol de cochetă.

Cu siguranță, sora lui Evie găsise o nouă sursă de interes. Ea putea să îi înțeleagă reacția, din moment ce prezența impunătoare și aproape intimidantă a căpitanului Gilbride era completată de un zâmbet fermecător și de ochi de un cenușiu minunat, care licăreau cu un surâs malițios. Părea tipul de bărbat care descoperise o mare bucurie în viață. Evie putea deja să și-o închipuie pe sora ei geamănă implicându-l pe căpitan într-un flirt peste măsură de nepotrivit, care ar fi înnebunit-o pe mama lor.

– Ce caută toată lumea afară, în soarele acesta arzător? exclamă o voce cunoscută.

Evie se aplecă pe după Will și își văzu fratele traversând peluza în grabă.

– Matt, ticălosule! strigă Eden, aruncându-se în brațele lui. Chiar ne întrebam când o să apari. A fost foarte urât din partea ta să ne lași să o întreținem singure pe Lady Mary.

Matthew o îmbrățișă scurt, dar cu afecțiune.

– Ai zice că nu m-ai văzut de o lună. În plus, logodnica mea este fermecătoare, și știi asta. Sunt sigur că ați petrecut clipe plăcute împreună cu ea.

– Este un fel de a spune, zise Eden crispată.

Lady Mary Park era aproape la fel de snoabă ca mama lui Evie, dar *era* fiica și nepoata unui conte și aducea o zestre destul de respectabilă în căsnicia ei cu Matt. Mama lui susținea căsătoria iminentă, iar Matt – un frate bun și un fiu ascultător, dar nu o persoană cu gândire profundă – părea mai mult decât încântat de viitoarea lui mireasă.

Totuși, Eden nu o putea suferi, iar Evie nu era departe de a-i împărtăși părerea proastă despre Lady Mary.

– Surioară, cum o mai duci? întrebă Matt, apăsând un sărut frățesc pe obrazul lui Evie. Văd că i-ați găsit pe Wolf și pe căpitanul Gilbride.

– A fost drăguț din partea ta să-i inviți, spuse Evie politicoasă. Ce noroc că ai dat peste ei în clubul tău!

O încruntare nedumerită întunecă fața rotundă și plăcută a lui Matt.

– De fapt, părea mai mult că Wolf mă vâna pe mine. Oh, ce zic eu aici, spuse el râzând. Este mai degrabă o glumă, nu-i așa? Să mă vâneze Wolf pe mine? V-ați prins?

Eden ridică din sprâncene, în timp ce căpitanul Gilbride se uită la Matt cu o expresie uimită. Totuși, Will îndreptă o privire mai degrabă încruntată spre fratele ei, ceea ce i se păru ciudat lui Evie. El știa la fel de bine ca oricine că Matt nu avea simțul umorului, de ce l-ar fi surprins acum?

– Sunt sigură că toți au apreciat mica ta glumă, spuse Evie. Dar ce vrei să spui când afirmi că Wolf *te-a vânat*...

– Dumnezeule! rosti căpitanul Gilbride, scoțând un ceas de buzunar din vestă. Cu siguranță, trebuie să ne pregătim pentru cină.

„La dracu'!"

Evie aruncă o privire nervoasă spre casă. Din cauza uluirii la vederea lui Will, uitase de cină.

– La naiba! exclamă Matt. Mama m-a trimis să te caut. A vrut să te vadă înainte de cină, Evie. Și pare mai degrabă deranjată, dacă vrei să știi. Ce ai făcut acum ca să o scoți din sărite pe bătrână?

Obrajii ei ardeau de rușine. Evie aruncă o privire spre Will, dar el o privi pur și simplu cu o simpatie tăcută, care semăna prea mult a milă.

– N-am făcut nimic, dar nu se știe niciodată.

– Nu-ți face griji pentru mama, spuse Eden. O să mă ocup eu de ea. Dar ar fi mai bine să intrăm în casă, altfel sigur o să izbucnească.

– Sună amuzant, comentă batjocoritor căpitanul Gilbride.

– Crede-mă, n-o să fiel replică Will.

Evie fu tentată să râdă. Se schimbaseră multe în ultimii zece ani, dar un lucru încă avea puterea să-i unească pe toți – frica de Lady Reese.

Impulsul de a râde îi dispăru când Will făcu un pas în față, de parcă era pregătit să o ia de braț și să o însoțească înapoi [illegible]

Ea avea sentimentul îngrijorător că, dacă îl atingea, putea să leșine din cauza nervilor.

Din fericire, sora ei se întoarse spre căpitanul Gilbride, care întreba politicos dacă putea să o însoțească în casă. În schimb, Eden strecură mâna pe sub brațul lui Will. Când el răspunse cu o privire surprinsă, ea îi trimise un zâmbet.

– Hai, Wolf, spuse Eden. Ard de nerăbdare să aud totul despre aventurile tale. Ea aruncă o privire obraznică spre Gilbride, care părea luat prin surprindere de refuzul ei. Sunt sigură că tu și căpitanul v-ați regăsit în tot felul de probleme pe acolo.

Sporovăind vesel, Eden îl trase pe Will pe peluză. Căpitanul Gilbride, părând supărat, o luă în urma lor.

Luându-l de braț pe Matt, Evie porni după ei într-un ritm mai lent.

– Se pare că Edie se ține de vechile ei poante. Trăsăturile plăcute ale lui Matt îi trădau dezaprobarea. O să-i aibă pe cei doi la degetul mic înainte de căderea nopții.

Evie se încruntă.

– Doar îl tachinează pe Will, asta-i tot.

– Sper spre binele tău, surioară. Toți știm ce simți pentru Will. N-ar fi corect din partea lui Edie să încerce să te excludă.

Ea ameți la posibilitatea ca Eden să se îndrăgostească de Will. Ce turnură groaznică ar fi fost!

Atunci își aminti că nu mai conta, pentru că ea nu-l mai iubea pe Will.

– Nu fi prostuț! N-a mai fost nimic între noi de foarte mult timp.

– Ei bine, mă bucur să aud asta. Știi ce crede mama despre el.

Mama lor tolerase prezența lui Will pentru că tutorele lui, domnul Philip Endicott, era dintr-o familie distinsă și un membru bogat al nobilimii locale. Tatăl ei respecta lumea domnului Endicott și salutase întotdeauna venirea lui Will la conacul Maywood. Despre părinții adevărați ai lui Will nu se vorbea niciodată, dar asta nu însemna că mama ei nu era pe deplin conștientă de acest lucru. Pentru ea, la fel de condamnabil ca statutul nelegitim al lui Will era lipsa situației lui financiare. Potrivit barometrului social al lui Lady Reese, cu tot sângele regal care curgea prin venele lui, pe Will nu-l recomanda nimic ca potențial pretendent.

Însă lui Evie i-ar fi păsat de perspectivele lui. Ea și-ar fi părăsit cu dragă inimă viața liniștită și confortabilă de la țară și l-ar fi urmat pe Will peste tot numai ca să fie cu el.

Din nefericire, el nu-i ceruse niciodată să facă acel sacrificiu.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Sunt sigură că Will este aici doar pentru o simplă vizită la prieteni vechi.

Matt mormăi.

– Dacă spui tu... Dar părea destul de nerăbdător să discute cu mine ca să primească o invitație.

Erau gata să urce treptele de marmură ce duceau în spatele terasei, când Evie îl trase înapoi.

– Atunci nu ai glumit când ai spus că Wolf te-a vânat?

– Dar a fost... Oh, înțeleg ce vrei să spui, spuse el zâmbind ușor. Vrei să spui că nu glumeam când am spus că a insistat să se întoarcă aici.

– Da, la asta m-am referit, zise ea, reținându-și un oftat.

Matt nu era cel mai deștept din lume, dar era un frate amabil și afectuos.

– Cu siguranță, era dornic. Eram deja la ușă când a venit elegant după mine. A spus că a auzit că dăm o petrecere grozavă acasă și i-ar plăcea să aibă ocazia să vină în vizită.

– Chiar a spus *grozavă*?

Matt strânse din buze, evident, gândindu-se la asta.

– Da, așa a spus. De fapt, surioară, era așa de hotărât, încât am fost convins că voia să vină să te curteze, dacă înțelegi la ce mă refer.

Ea apăsă o mână pe corsaj, urând vibrația de speranță din pieptul ei.

– Da, înțeleg ce spui.

Dar de ce se gândea Will la încercarea de a relua vechea lor legătură? Ce ar fi putut să stârnească interesul pentru ceva ce rămăsese în stare latentă – dacă nu chiar murise – cu mulți ani în urmă?

– Nu cred că a auzit de tine și de Michael Beaumont, nu-i așa? întrebă Matt.

„Michael."

Gândurile stupid fanteziste ale lui Evie reveniră cu violență pe pământ. Aproape că putu să-și închipuie cum dalele de pe terasă se sparg sub picioarele ei sub forța impactului când își coborî brusc mâna, cuprinsă de vină.

– Nu, nu cred că a auzit, spuse ea. Până la urmă, de ce ar fi auzit?

Capitolul 4

– Gata, domnișoară, cred că am terminat, murmură Cora cu acele de păr încă în gură.

Evie aștepta răbdătoare, în timp ce slujnica îi verifică coafura, rezistând impulsului de a se juca nervoasă cu acele și panglicile care îi țineau strânse buclele dese.

Cora, camerista lui Evie și a lui Eden, schiță o ultimă încuviințare din cap.

– Nu mai smulgeți acele și panglicile acelea, domnișoară Evie. Părul ăsta al dumneavoastră este atât de greu, încât o să stricați toată coafura în câteva clipe.

Evie se răsuci pe taburetul de la măsuța de toaletă.

– Dar nici nu l-am atins!

Cora pufni intenționat, așa cum era de așteptat de la o servitoare care avusese grijă de ea ani întregi.

– Totuși vă gândiți la asta. Dar arată perfect exact așa cum este, așa că nu îl mai răvășiți!

Evie se uită la aranjamentul de panglici de culoarea caisei împletite prin părul ei, care făcea să-i cadă cârlionții în jurul tâmplelor și gâtului într-o dezordine atrăgătoare. Pentru că panglicile se potriveau cu rochia, efectul era de bun-gust, scoțând în evidență părul ei des, de culoarea mierii. Din nefericire, eforturile Corei se spulberară îndată ce Evie își puse ochelarii. Majoritatea bărbaților nu se uitau niciodată dincolo de ei, considerând-o imediat drept fată bătrână.

Din pricina tendinței de a-și ține gura în preajma bărbaților, presupunerea era, în general, corectă. Evie n-avea idee cum să flirteze, să chicotească ori să asculte cu mare atenție când un bărbat tânăr vorbea despre caii lui, despre pariul făcut sau pachetul de tutun *minunat* pe care abia îl cumpărase. Adevărat, uneori era iritant ca la ocaziile speciale să stea rezemată de perete, alături de doamne de companie și doamne în vârstă, dar în restul zilelor nu-i păsa de toate acestea, nici măcar dacă hainele îi erau rupte. Până la urmă, Michael o plăcea așa cum era, de ce să-și facă griji legate de felul în care arăta în seara aceea?

Ea știa răspunsul la întrebarea aceea, dar Will Endicott n-avea nimic de-a face cu viața ei. Pur și simplu, nu exista nici un motiv să-și

dorească să atragă o părere bună din partea lui, din moment ce Michael specificase limpede că intenționa să ceară permisiunea tatălui ei de a se însura cu ea. Singurul motiv pentru care nu o făcuse deja era respectul față de obiecțiile pe care le-ar fi avut mama ei. Michael sugerase că o curtare lungă, neoficială avea să îi dea timp lui Lady Reese să-l cunoască și să înțeleagă cât de devotat îi era lui Evie.

Acum când curtarea neoficială dura de peste un an, Evie se gândea că el așteptase destul. Cu cât ea și Michael se căsătoreau mai repede, cu atât ea putea să scape mai repede de sub papucul mamei.

În timp ce Cora deretică prin cameră, Evie se gândi la viitorul ei ca soție a lui Michael Beaumont. Își planificaseră o viață liniștită și confortabilă, în care să pună accent pe munca lor caritabilă. Michael nu era mai interesat decât ea de activitățile sociale ale lumii bune, iar faptul că era catolic – chiar unul dintr-o familie aristocratică bogată – însemna că era la fel de ciudat ca Evie. Acele asemănări o atrăseseră la Michael de prima dată. Era convinsă că puteau să aibă o viață bună împreună și nu vedea nici un motiv pentru care faptul că nu era îndrăgostită nebunește de el să fie un impediment în mariajul lor.

Dar era exact invers, așa cum o demonstrase deja reapariția neașteptată din ziua aceea. După doar câteva minute petrecute în compania lui, Evie se trezise cuprinsă de emoții puternice și tulburătoare. Nu era ceea ce voia. Nu atunci. Ea îl voia pe Michael și viața liniștită pe care ar fi avut-o împreună, nu dragostea înfierbântată, aproape disperată pe care o simțise odinioară pentru Will. Punând capăt râsetului batjocoritor din mintea ei, Evie își luă mănușile de seară și plecă după Eden. Ajunsese aproape la ușa dintre camerele lor când auzi un sunet familiar de tocuri pe coridor.

– Ca să vezi, murmură ea, apoi își lipi pe față ceea ce spera să fie un zâmbet plăcut.

Ușa se deschise, iar mama ei intră grăbită în cameră.

– Poți să pleci, Cora, spuse Lady Reese aproape ignorând reverența scurtă a cameristei.

Cora se strecură pe ușă afară, dar nu înainte să-i facă lui Evie încurajator cu ochiul. Ea abia se abținu să nu râdă.

– Ce pufnești în felul ăsta neatrăgător, Evelyn? întrebă mama ei. Doamnele nu pufnesc.

M-am gândit la ceva amuzant, atâta tot.

– Ține-ți gândurile amuzante pentru tine! Dacă există un lucru pe care un bărbat nu-l poate suferi, acela este o femeie care se crede deșteaptă. Tu oricum ai prea multă reputație de intelectuală, ceea ce este fatal, după cum prea bine știi.

– Da, mamă, zise Evie cu o voce resemnată.

Auzise o variantă a acelei prelegeri în fiecare zi timp de zece ani, iar resentimentul se diminuase treptat. Mama credea că asemenea povețe făceau parte din îndatoririle ei materne, iar Evie era convinsă că habar n-avea cât de jignitoare puteau fi cuvintele ei aspre. Mama o iubea cu adevărat, dar asta era pentru Evie o încercare dureroasă.

– Lasă-mă să mă uit la tine, draga mea, spuse mama ei, așa cum făcea întotdeauna înainte de petrecere.

Părea că acceptase faptul că fiicele ei erau destul de mari ca să se îmbrace singure, dar nu era cazul.

Oricum, mama lor încă era o mare frumusețe. Spre deosebire de Evie și de Eden, era înaltă și zveltă, cu o siluetă perfect proporționată și glezne de debutantă. Avea trăsături elegante, ochi verzi strălucitori și un păr castaniu bogat, așa că fusese nemulțumită de faptul că odraslele ei – în special fetele – semănau cu familia din partea tatălui lor, o linie care ducea spre o descendență viguroasă de oameni ai munților.

– Pentru prima dată arăți destul de elegant, spuse mama ei. Culoarea îți vine bine, iar croiala rochiei este destul de măgulitoare. Nu arăți așa de obosită ca de obicei. Ea clătină din cap. Dar încearcă să nu mănânci prea mult, draga mea! Nu vrei să pierzi silueta pe care o ai.

– Michael Beaumont nu pare să mă găsească neatrăgătoare, mamă, spuse Evie, incapabilă să se abțină. De fapt, lui pare chiar să-i placă... trupul meu.

Mama ei surâse cu dispreț.

– Ce vulgar! Dar presupun că nu e surprinzător că domnului Beaumont îi lipsește un anumit nivel al eleganței, dat fiind trecutul lui.

Evie abia reuși să nu-și dea ochii peste cap. Deși cei din familia lui Michael aveau origini vechi și distinse, care ajungeau până la cucerirea normandă, erau catolici. Pentru mama ei, acesta era un păcat de neiertat.

Mama se îndreptă ușor spre divanul din fața șemineului, iar în timp ce se așeză, rochia de mătase de culoare vișinie se aranjă în falduri grațioase.

– Evelyn, îmi dau seama că aștepți ca domnul Beaumont să-ți facă o propunere. Și, pentru că eu și tatăl tău avem rezerve serioase legate de o uniune cu familia lui, s-ar părea că ai și alte perspective.

– Mamă, cum rămâne cu perspectivele *mele?* întrebă Eden surprinzând ultima parte a comentariului mamei, în timp ce intră în cameră. Până la urmă, am aceeași vârstă cu Evie. De fapt, sunt mai mare, ceea ce mă face chiar o fată bătrână mai mare decât ea.

Evie își înăbuși un zâmbet. Eden venise pe lume la doar douăzeci de minute după ea, fapt pe care avea o mare plăcere să-l scoată în evidență. Dar era ciudat că Eden acționa mai mult ca o soră mare și era protectoare față de Evie într-un fel care uneori părea mai degrabă comportamentul unui părinte, nu al unei surori.

În mod previzibil, chipul mamei se lumină când copilul ei preferat intră în cameră.

– Nu fi prostuță, Eden! Tu ești extrem de populară. Chiar ieri, Lord Barton mi s-a plâns că abia îl observi. Cu siguranță, ai putea să dai de ceva mai rău decât el, iubirea mea. Până la urmă, este moștenitorul unui marchiz.

– Este plictisitor și are cea mai îngrozitoare dantură, ripostă Eden, scăpând fără milă de unul dintre nenumărații ei pretendenți. Refuz să am copii cu acel bărbat!

Mama ei oftă.

– Foarte bine, dar la un moment dat trebuie să te așezi la casa ta. Nu poți să zbori ca un fluture tot restul vieții.

– Nu văd de ce nu, murmură Eden, prăbușindu-se pe patul lui Evie.

– Eden, nu-ți șifona rochia! o certă mama. Cum îi spuneam lui Evelyn...

– Mama, uite cât este ceasul, o întrerupse Evie. Suntem în întârziere și știi cât de mult urăști asta.

– Este neplăcut să le ții morală oamenilor mai în vârstă decât tine, draga mea. Cum spuneam, tu ai așteptări de la Michael Beaumont. În ciuda lipsei tale de alternative, nu ar trebui să iei decizii pripite ori să te hotărăști prea repede să accepți o partidă care poate nu este în avantajul tău.

Evie schimbă o privire uimită cu sora ei.

– Îmi pare rău, mamă, dar nu înțeleg. Am crezut că am stabilit deja că nu am avut alt pretendent eligibil. Când s-a schimbat asta?

Când mama ridică o sprânceană, răspunzând la privirea ei insistentă cu o privire vicleană și cu subînțeles, o presimțire i se strecură pe șira spinării.

– Te referi la Will? Mamă, cu siguranță trebuie să fie o glumă!

– Eu nu glumesc niciodată, Evelyn, mai ales când este vorba despre ceva așa de important.

– Nu este adevărat, murmură Eden.

Evie o ignoră pe sora ei geamănă.

– Te înșeli, mamă. Will este liber, asta-i tot. A crezut că ar fi drăguț să le facă o vizită vechilor lui prieteni.

Spera să fie tot.

Eden se ridică legănându-și picioarele peste marginea patului înalt al lui Evie.

– Chiar te gândești că Wolf a venit intenționat să o vadă pe Evie?

– Nu-l numi cu porecla aceea vulgară! Mama lor se apropie ușor de picioarele ei. Nu pot să înțeleg din ce alt motiv ne-ar vizita. Dumnezeu știe că nu l-am încurajat niciodată să treacă pe aici.

Evie își desfăcu larg mâinile.

– Atunci de ce ai vrea ca el să mă curteze? Nici măcar nu-ți place de el.

– William s-a descurcat foarte bine, spuse mama. Este unul dintre apropiații ducelui de Wellington și se pare că se bucură de favorurile ducelui de York. Îmi imaginez că o să aibă o carieră destul de bună în armată sau în corpul diplomatic.

– Înainte n-ai văzut niciodată un avantaj în asocierea cu tatăl lui, izbucni Evie. Din contră.

Mama ei o reduse la tăcere cu o privire trufașă.

– Nu este adevărat. Rezervele mele în privința lui William au avut întotdeauna legătură cu lipsa perspectivelor lui financiare.

Era o baliverna, dar Evie o auzise. Mama obiectase dintotdeauna la adresa originilor scandaloase ale lui Will.

Eden trosni din degete.

– Evident, motivul e că Michael este catolic, îi spuse ea lui Evie. Îmi imaginez că e și din cauza orientării lui politice. Mama te-ar mărita mai degrabă cu bătrânul Will, chiar dacă este bastardul unui prinț.

– Ai vorbit suficient, Eden, spuse mama lor supărată. Tatăl vostru ar fi nemulțumit să vă audă vorbind într-un mod atât de trivial. Îi întoarse spatele favoritei ei și o privi pe Evie. Vreau să fii amabilă

cu el în seara asta. Să nu te ascunzi într-un colț și să nu discuți despre plictisitoarea voastră organizație de caritate. Încearcă măcar o dată să fii fermecătoare în loc să te comporți ca o intelectuală, așa cum pretinzi că ești.

Nu aștepta răspunsul, îndreptându-se repede spre ușă, cu trena plutind ușor în urma ei.

– Strângeți-vă lucrurile și coborâți, fetelor! Nu vrem să întârziem mai mult decât am făcut-o deja.

– Venim imediat, mamă, spuse Eden. Trebuie doar să-mi iau evantaiul.

Evie gemu, dorindu-și doar să urce în pat și să-și ascundă capul sub pernă. Mulțumită apariției misterioase a lui Will, armistițiul fragil dintre Michael și mama ei cu siguranță avea să se năruiască. Dacă mama avusese vreodată o bănuială că altcineva era dispus să se însoare cu Evie – vreun gunoier sau vreun măcelar –, ar fi profitat imediat de acea șansă.

– Dumnezeule, ce nebunie! rosti Eden.

– Îți mulțumesc că ai precizat ceva atât de evident. Și așa este destul de rău că trebuie să mă ocup de Will, dar acum sunt nevoită să o țin pe mama departe de Michael.

Și sărmanul începuse să creadă că el chiar făcea progrese în relația cu ea.

– Ar fi mai bine să stai puțin cu Will dacă ai vreo speranță să împiedici artileria mamei. Dacă vrei, o să am eu grijă de iubitul tău blând la suflet. Eden adoptă o expresie de martiră. O să-l rog chiar să țină un discurs despre emanciparea catolică. Dacă *asta* n-o să-ți arate ce soră devotată sunt, atunci nimic n-o s-o facă.

– Nu este amuzant, Eden. Michael este cea mai onorabilă persoană pe care o cunosc, iar cauzele pe care le susține strigă după dreptate. Sunt foarte mândră de el, chiar dacă nimeni din familia lui nu pare să înțeleagă de ce.

Eden se întinse ușor ca să-și pună mâinile pe umerii lui Evie.

– Draga mea, vă susțin pe el, și pe tine. Ochii de culoarea albăstrelei ai surorii ei, identici cu ai ei, o cercetară cu multă seriozitate. Dar uneori mă întreb dacă nu cumva munca lui este singurul lucru care te-a atras la Michael. Este admirabil ceea ce face, dar îi ocupă cea mai mare parte din viață, iar acum face la fel cu a ta. Nu vrei mai mult decât atât în mariajul tău? Întotdeauna ți-ai dorit un cămin confortabil la țară și copii pe care să-i răsfeți.

Un nod brusc se formă în gâtul lui Evie. Niciodată nu putea să ascundă ceva de sora ei geamănă, și nici Eden nu putea să ascundă ceva de ea. Era cel mai minunat, dar și cel mai frustrant aspect al relației lor.

– Sigur că da, spuse ea forțat, la fel și Michael. Dar munca lui este foarte importantă, iar eu înțeleg asta.

– Da, dar sunt îngrijorată că munca lui o să fie întotdeauna înaintea ta.

Evie se îndepărtă de sora ei și scotoci prin sertarul măsuței de toaletă după un evantai.

– Ți-ai dori mai degrabă ca Michael să fie un tinerel tipic, să-și piardă zilele la jocuri de noroc și să participe la curse, iar nopțile să bea și să umble cu femei ușoare? Așa își petrec timpul cei mai mulți bărbați, nu-i așa?

Eden îi răspunse disprețuitor:

– Wolf nu e deloc așa. Este serios, și ăsta e unul dintre motivele pentru care te-ai înțeles așa de bine cu el. Erați ca doi învățați bătrâni într-un turn de fildeș, întotdeauna citind și discutând.

– Și la fel de bine facem asta eu și Michael, așa că am crezut că ți-ar plăcea de *el*.

– Îmi place de el. Însă nu cred că îl iubești, insistă Eden. Nu cu adevărat. Nu în felul în care vrei să iubești și să fii iubită.

Evie oftă. O adora pe sora ei geamănă, dar era ca un buldog cu un os de îndată ce i se năzărea vreo idee.

– Vrei să spui că *voiam* să iubesc. Nu, mulțumesc. Nu vreau să repet acea experiență. Eu și Michael avem o relație confortabilă, bazată pe afecțiune și pe interese comune. Nu-mi doresc mai mult.

– Ah, sună oribil!

– Nu...

– Ba da, și tu știi asta, o întrerupse Eden. Nu o să fii niciodată fericită într-o relație atât de monotonă. Ai fost întotdeauna pasionată de lucruri, de oameni, indiferent cât de mult încerci s-o ascunzi. Dar nu ești pasionată de Michael Beaumont.

Eden trase adânc aer în piept, ca și cum și-ar fi făcut curaj pentru o sarcină cam neplăcută.

– Draga mea, nu mă repezi, dar cred că mama are dreptate în parte. *Aranjezi* lucrurile cu Michael, iar asta mă îngrijorează.

Nodul care se formase în gâtul lui Evie se simțea acum ca o piatră. Se lăsă din nou pe scăunelul îmbrăcat în mătase de la măsuța ei de toaletă.

– Dar ce altceva pot să fac? Să-mi petrec restul vieții cu mama, ca să-mi dea ordine? Oricât de imperfectă *ar putea* să fie viața cu Michael, nu-mi pot imagina să-mi petrec restul zilelor cu mama. Privi încordată spre sora ei. *Tu* nu vrei să-ți petreci restul vieții cu părinții noștri, nu-i așa?

Eden încuviință ușor din cap.

– Eu pot să mă descurc cu ei, dar sunt de acord că nu este soluția ideală. Dar nici mariajul nu este.

– Asta nu-ți lasă prea multe opțiuni, nu-i așa?

Eden începu să umble prin cameră, cercetând figurinele de Staffordshire ale lui Robin Hood și Shakespeare de pe șemineu, apoi cărțile de pe măsuța de lângă șezlongul pentru citit.

– Ei bine? o îndemnă Evie în cele din urmă.

Sora ei geamănă îi arătă un zâmbet strălucitor, cu ochii luminați de vitalitate și de interes pentru viață care atrăsese atât de mulți peținori de-a lungul anilor.

– Tu știi că mi-am dorit întotdeauna să călătoresc, poate în Egipt sau chiar în India. Trebuie să mă mărit într-o zi, dar n-ar fi minunat dacă m-aș putea mărita cu un explorator? Cred că ar fi foarte distractiv să văd piramidele și templele de la Luxor, nu-i așa?

– Nu, spuse Evie pe un ton aspru. Este atât de cald în țările acelea, iar tu urăști arșița chiar mai mult decât mine.

– Acum ești de-a dreptul afurisită.

Evie zâmbi la grimasa comică a surorii ei. Sora ei geamănă chiar detesta arșița, iar Evie nu și-o putea imagina având de-a face cu praful, boala și alte dificultăți aduse de o călătorie în străinătate. Dar, egoistă, Evie nu putea să suporte ideea ca Eden să aibă aventuri grandioase și să o părăsească. Ar fi lăsat o gaură imensă în viața ei, pe care se temea că nu ar fi în stare să o umple niciodată.

Eve își luă evantaiul și mănușile și se ridică.

– Mai bine mergem. Sunt sigură că mama deja scoate flăcări.

Eden privi ceasul de pe șemineu.

– Oh, fir-ar să fie, ai dreptate!

Fugi prin ușa de legătură spre camera ei și se întoarse o clipă mai târziu cu evantaiul.

Se grăbiră de-a lungul coridorului aripii care adăpostea apartamentele familiei. Când ajunseră la capătul scărilor ce duceau spre sala de la intrare, Eden o opri.

– Evie, ce o să faci cu Wolf? Știi că mama o să insiste. O să facă tot ce poate să fiți împreună. N-aș fi surprinsă dacă s-a apucat să schimbe cartonașele de pe masa din salon ca tu să stai lângă el.

– La dracu'! Nu m-am gândit la asta, dar sunt sigură că ai dreptate. Mama ar face ceva atât de supărător. Ea se gândi o clipă. Trebuie să descoperim de ce este Wolf aici. Refuz să cred că are vreun interes de a mă curta, dar cu siguranță ceva nu este în regulă. S-a comportat ciudat acolo, pe peluză.

Începură amândouă să coboare scările.

– Lasă-mă pe mine! O să aflu adevărul de la el prin orice mijloace.

Cunoscând metodele lui Eden, suna cam alarmant. Dar Evie chiar trebuia să știe ce avea de gând Will. Cu toate că nu-l văzuse de mulți ani, încă îl cunoștea suficient de bine ca să se gândească la faptul că ascundea ceva. Dacă putea să descopere despre ce era vorba, atunci ea s-ar fi putut descurca mai bine atât cu el, cât și cu mama ei.

– Ei bine, în regulă, răspunse ea. Dar te rog să te abții de la ceva prea scandalos.

Eden clipi spre ea.

– Cred că te gândești la altă soră.

Când ajunseră în josul scărilor, Eden o împinse spre salon.

– Spune-i mamei că o să vin într-un minut.

Evie se încruntă la ea.

– Unde te duci?

– În salon. Trebuie să verific aranjarea locurilor.

– Mamei n-o să-i placă dacă le rearanjezi.

– Pfiu! făcu Eden disprețuitor. Lasă totul în seama mea!

Capitolul 5

În timp ce Will se aplecă în fața celei de-a patra matroane pe care i-o prezentă Lady Reese, își dădu seama că era alt indiciu că mama lui Evie îl luase drept planul ei special. Din motive inexplicabile, se atașase de el de îndată ce păși în salon, implicându-l într-o serie rapidă

de prezentări, care se concentrară pe oaspeți cu cele mai distinse titluri. Ea evită persoanele mai tinere, în special fetele nemăritate. Ceea ce lui Will i se păru foarte interesant.

Din nefericire, atențiile slugarnice ale lui Lady Reese îl împiedicaseră pe Will să se apropie de ținta lui, Evie, care nu părea deosebit de interesată să discute cu el. Lady Reese își făcuse de lucru mergând cu el prin încăpere într-o urmărire evidentă a fiicei ei, dar Evie evitase cu pricepere să fie prinsă. Învățase cu mult timp înainte cum să-și evite mama, iar acea abilitate era demonstrată pe deplin în seara aceea.

De fapt, Will avu sentimentul că Evie făcea tot posibilul să îl evite.

El putu să simtă că expresia lui plăcută dispăru în timp ce urmări cum Evie luă brațul lui Michael Beaumont și se lipi de el. Beaumont părea la fel de fermecat de ea, iar Will trebui să-i recunoască meritul de a privi dincolo de exteriorul modest, la femeia din interior. Evie fusese mereu considerată fată bătrână, felul ei liniștit de a fi și incapacitatea de a se implica în acțiuni sociale pecetluindu-i soarta. Insistența ei de a purta ochelari nu o ajutase deloc, deși el știa cât de mult ura să privească totul chiorâș ca *o cârtiță bătrână*, cum își spusese singură cândva.

Totuși, fusese șocant să o vadă în după-amiaza aceea. Ochelarii, rochia ei lipsită de strălucire și coafura simplă o făceau să arate ca o guvernantă dezaprobatoare, nu fata iubitoare și amabilă cu care crescuse. Părea că toată bucuria tinereții fusese stoarsă din ea. Stând lângă Eden – care încă era plină de energie –, schimbarea era și mai evidentă.

Dar în seara aceea Evie era mai mult fata pe care și-o amintea, mai tânără și mai drăguță într-o rochie aurie, ce îi dădea strălucire, punând în evidență părul de culoarea mierii și înveșmântând silueta surprinzător de voluptuoasă. Evie și Eden fuseseră considerate dintotdeauna fete viguroase, dar amândouă deveniseră ceea ce doar putea fi descris ca o siluetă superbă. Dar, spre deosebire de sora ei geamănă, al cărei piept era fățiș dezvăluit, Evie făcea puține eforturi să profite de farmecele ei fizice.

Nu că Michael Beaumont ar fi avut nevoie de încurajări suplimentare. De fapt, se uită la Evie cu un zâmbet înfumurat, care îl făcu pe Will să strângă din dinți.

O mică lovitură de evantai pe brațul lui îi aminti de locul unde era. El clipi în timp ce măsura cu privirea sprâncenele trufașe și arcuite ale lui Lady Reese și expresiile nerăbdătoare ale lui Lord și Lady Portmire, un cuplu în vârstă pe care îl întâlnise doar cu câteva clipe înainte.

– Ei bine, William, ce crezi despre propunerea lui Lord Portmire? întrebă Lady Reese cu un dram de severitate. Ce crezi, Excelența Sa, ducele de Wellington, ar fi de acord?

„Dumnezeule mare!" Pierduse complet firul conversației. Rareori nu reușise să ia parte la conversații în timp ce se uita țintă la un obiectiv – era spionaj elementar –, dar Evie îl aruncase în afara jocului.

Sau el uitase într-adevăr cât de plictisitoare puteau fi conversațiile la o petrecere englezească la conac.

– Ah, în privința aceea, Lord Portmire, începu el să răspundă, eu cred...

O mână puternică ateriză pe umărul lui.

– Ah, aici ești, băiete! Lord Reese și Lord Quarterman așteaptă să discute cu tine despre ceva important, așa că mai bine ai veni cu mine, spuse Alec cu o bogată și complet nepotrivită pronunție irlandeză.

După privirea acră de pe fața lui Lady Reese, femeia credea că era de preferat să-l lase pe amfitrion să aștepte decât să o întrerupă pe amfitrioană. Însă, din moment ce Alec era nepotul bogat al unui conte, ea reuși să-și adune trăsăturile elegante într-un zâmbet rigid.

– Desigur, căpitane Gilbride, tu și William nu trebuie să-l lăsați pe soțul meu să aștepte. Dar, înainte să plecați rapid, permiteți-mi să te prezint lui Lord și lui Lady Portmire.

Will trebui să se abțină să nu geamă când vărul lui puse un sărut sănătos pe mâina lui Lady Portmire și îi făcu un compliment extravagant. Evident, doamnele în vârstă nu erau mai imune la șarmul lui Alec decât debutantele de rând sau fiica hangiului spaniol.

– Oh, căpitane Gilbride, spuse tremurat Lady Portmire, arăți atât de elegant în uniforma ta scoțiană! Și îmi place asta...

Când îndreptă un deget în direcția vintrei lui Alec, Will jură că putea să audă cum molarii doamnei Reese scrâșneau.

– Gentuța kiltului, milady, răspunse Alec, făcându-i bătrânei strengărește cu ochiul.

Lady Portmire scoase un chicotit de fetișcană.

– Oh, dragul meu căpitan, sper să stai lângă mine la cina din seara aceasta!

Lord Portmire o privi cu uimire pe soția lui, șocat în mod evident de comportamentul ei.

– Putem doar să sperăm, milady, răspunse Alec. Iar acum, dacă ne scuzați, ne cheamă datoria.

Spunând asta, îl luă de braț pe Will și îl trase hotărât deoparte.

– Să înțeleg că de fapt Lord Reese nu dorește compania noastră, spuse Will.

– Sigur că nu, rosti Alec. Am spus asta doar ca să-ți salvez fundul.

– Vrei, te rog, să nu mai joci rolul fiului nobil din Arran? Îmi dă dureri de cap când faci asta.

– Nu ești singurul, zise Alec. Dar face minuni cu bătrânele. Da, și cu tinerele.

– După acea reprezentație, ai face bine să speri că nu o să stai lângă Lady Portmire la cină. Cred că o să aibă mâinile peste toată *gentuța* ta.

– Îți mulțumesc pentru avertismentul inutil, dar propun să ne gândim la ce avem de făcut. Ai vorbit deja cu Beaumont? Pentru că n-am fost în stare să mă apropii de el. Domnișoara Whitney se pare că îl păzește ca o felină cu un singur pui.

– Încă n-am fost prezentat. Lady Reese a defilat cu mine în jurul salonului în ultima jumătate de oră, după cum sunt sigur că ai observat.

– Am observat. Alec luă o cupă cu vin de pe tava unui lacheu în trecere. Ai spus că nu-i place de tine, așa că este un pic ciudat, nu-i așa?

– Probabil, dar nu îmi fac griji pentru asta acum. Trebuie să petrec mai mult timp cu Beaumont... și Evie.

– Hai să inițiem o nouă tactică. Ne învârtim și venim spre ei din poziții opuse. Îi prindem într-un șanț, să spun așa.

Lui Will nu-i prea plăcea să se apropie de Evie ca de un inamic, dar își dădu acordul încuviințând din cap. Alec se îndepărtă într-un colț, ca și când se îndrepta spre Lord Reese, înainte să se plimbe la întâmplare și să ajungă în spatele lui Evie. Între timp, Will veni direct spre ea.

Când ajunse la câțiva metri distanță, putu să vadă umerii lui Evie care se încordară de parcă îl simți apropiindu-se, chiar în mijlocul unei discuții serioase cu Beaumont. Ea își întoarse capul și prinse

privirea insistentă a lui Will. În spatele strălucirii luminii lumânărilor reflectată în lentilele ochelarilor, ochii ei se făcură mari de uimire.

„La naiba!"

Dincolo de evidenta ei neîncredere care îi îngreuna misiunea, el detesta ideea că ea nu se simțea confortabil în preajma lui. Will credea că era inevitabil având în vedere anii în care fuseseră despărțiți și felul în care o dezamăgise, dar el nu-i împărtășea neliniștea. Din primul moment în care o văzuse în acea zi, fusese atât de copleșit de senzația de familiaritate, încât i se tăie respirația. Era pur și simplu instinctul care reacționa la întoarcerea spre obsesiile din copilărie? Nu se mai simțise așa de când o vizitase pe mătușa Rebecca doar cu câteva săptămâni înainte, dar poate că durerea pricinuită de moartea unchiului diminuase bucuria acelei întoarceri speciale.

Beaumont, observând confuzia lui Evie, se opri și se întoarse cu fața spre Will cu o privire mirată. Când privirile lor insistente se întâlniră, Beaumont își dădu capul pe spate ca și cum tocmai văzuse inamicul. El făcu un pas mai aproape de Evie, cu o mână dispărând pe spatele ei, însă Will se îndoia că mâna lui Beaumont se odihnea acum protector pe talia ei. Cu siguranță, bărbatul simțise că viitoarea lui logodnică era îngrijorată.

– Wolf... Will... bună seara, se bâlbâi Evie. Îmi... îmi pare bine să te văd din nou.

Stângăcia lui Evie în prezența cuiva nu era nimic nou. Dar stângăcia în prezența *lui* era. Will făcu o plecăciune scurtă și îi oferi cel mai cald surâs din arsenalul lui.

Tenul ei neted se înroși frumos, și pieptul generos se ridică și coborî cu o respirație rapidă, movilele pline încordându-se în corsaj. Fu nevoie de un mare efort ca Will să reziste tentației de a se uita mai mult în jos.

– Mă bucur că am acceptat invitația lui Matt, spuse el. Este ca și cum aș veni acasă să văd conacul Maywood și pe toți prietenii vechi.

Gura ei plină se subție într-o linie îngustă, Eve părând mai degrabă contrariată decât tulburată.

– Unii se pot întreba de ce n-ai făcut călătoria mai repede, dar nu contează. Mă bucur că te simți bine. Cu siguranță, mama pare fericită să te vadă.

Ah, asta era un detaliu important. Desigur, ea credea că și mama ei era implicată în ceva.

Beaumont o privi fugar pe Evie și își drese glasul într-o manieră evidentă. Umerii ei se ridicară mai sus și obrajii îi deveniră roșii.

– Oh, am uitat de bunele maniere, spuse ea. Michael, permite-mi să ți-l prezint pe căpitanul William Endicott din Regimentul 1 Dragoni Regali. Will, acesta este onorabilul Michael Beaumont, un prieten foarte bun.

După ce murmurară mulțumirile de prezentare, tăcerea domni câteva clipe, cei doi bărbați măsurându-se unul pe celălalt. Will s-ar fi amuzat de felul în care privirea insistentă a lui Beaumont îl analiza tăios de parcă evalua un rival dacă nu ar fi avut mâna pe spatele lui Evie.

Will își ignoră iritarea crescândă și se concentră asupra bărbatului din fața lui. Beaumont era aproape la fel de înalt ca el, dar era mai suplu și părea mai mult erudit decât un corintic. Părea respectabil, deși era aproape un filfizon – lavaliera în stil oriental și părul periat cu grijă arătau asta. Emana un fel de încredere că Evie îl considera probabil atractiv.

Mai important era ce deduse din trăsăturile fine și inteligente ale lui Beaumont și ochii căprui care străluceau cu intensitate și inteligență. Dacă limpezimea acelei priviri întunecate era vreun indiciu, Beaumont era un bărbat care nu pierdea prea multe. Dacă *ar fi fost* implicat într-o conspirație, Will avea impresia că ar fi fost un adversar formidabil. Asta însemna că Evie – dacă ea era pe cale să se mărite cu bărbatul acela – putea, până la urmă, să fie în pericol.

Nici măcar o oarecare posibilitate nu era acceptabilă pentru Will.

Când nici unul din bărbați nu păru să rupă tăcerea stânjenitoare, Evie scoase un oftat nerăbdător și încercă să umple golul.

– Michael, Will este un vechi prieten din copilărie. Practic, am crescut împreună.

Zâmbetul lui Beaumont îi transformă suspiciunea în trăsăturile unui bărbat care avea sentimente blânde pentru femeia care stătea în fața lui.

– Atunci căpitanul este cu adevărat un bărbat norocos, Evelyn. Îmi doresc să te fi cunoscut când erai o fetiță. Sunt sigur că erai cea mai fermecătoare.

Când degetele lui Beaumont coborâră mai aproape de fundul lui Evie, Will arcui o sprânceană spre mâna ofensatoare. Evie scoase un icnet și făcu un pas pripit într-o parte.

– Sunt sigură că n-am fost, spuse ea zâmbind stânjenită. Wolf... Will ar putea să-ți spună asta. Amândouă, cu și Eden, eram fetițe absolut oribile.

Beaumont păru ușor stânjenit când fu prins cu mâna lipită de spatele lui Evei, dar își reveni destul de repede.

– Sunt sigur că nu este adevărat, cel puțin în cazul tău, după cum, fără îndoială, căpitanul trebuie să ateste.

– Evie era o dulceață, fu de acord Will. Ei bine, cu Edie... lucrurile stăteau cu totul altfel. Îți luai viața în propriile mâini când porneai într-una din aventurile ei. Dar ea întotdeauna era alături de tine.

Ochii lui Evie se măriră la auzul complimentului lui Will. El o țintui cu privirea, transmițându-i în tăcere că vorbise serios.

Dar reacția ei nu fu așa cum se așteptase el. Se albi la față, deveni neliniștită și se trase spre Beaumont, ca și cum ar fi căutat sprijin. Beaumont puse o mână încurajatoare pe brațul ei.

Asta arăta clar că exista un fel de comunicare între ei, lucru care lui Will îi displăcea tot mai mult, la fel ca faptul că Evie se întoarse instinctiv spre Beaumont pentru protecție... împotriva lui.

– Cum v-ați întâlnit tu și Evie, domnule Beaumont? Este și familia *ta* prietenă veche cu familia Reese?

– Mă tem că nu am avut plăcerea până acum câțiva ani, răspunse Beaumont pe un ton arogant.

Pentru un presupus radical, îl privea cu un aer de superioritate.

– Ne-am întâlnit la o conferință la Royal Society, adăugă Evie, zâmbind forțat. Am descoperit că împărtășim interesul pentru istoria celtică, iar Michael a fost destul de amabil să-mi împrumute multe cărți pe tema asta. Asta a dus la discuții pe probleme de interes comun.

Evie era interesată de istoria celtică? Era o noutate pentru Will.

– Și pentru mine a fost o zi norocoasă când am decis să particip la acea conferință, spuse Michael cu căldură, și la fel pentru Asociația St. Margaret. Tu ai fost salvarea noastră, Evelyn.

Un zâmbet sincer, dulce îi curbă buzele, făcând-o să arate frumoasă și timidă. Stomacul lui Will se strânse la gândul că Beaumont putea s-o scoată din ascunzătoare pe Evie zilelor trecute, când el nu putea.

„Concentrează-te asupra misiunii!"

– Asociația St. Margaret? întrebă el cu un interes politicos. Mă tem că nu am auzit de asta.

– Este o biserică și o organizație de caritate în St. Giles, răspunse Evie. Michael este unul dintre patroni, iar eu îl ajut uneori. Sunt sigură că nu este nimic interesant pentru tine, Will.

– Sunt interesat de tot ce faci, Evie, replică Will pe un ton de mustrare ușoară. Ar trebui să știi asta.

– Serios? întrebă ea. Aș fi crezut că e tocmai invers, dat fiind trecutul nostru.

O ripostă neprevăzută îl opri câteva momente. Beaumont interveni în conversație.

– Sunt sigur că n-ai nici un interes pentru mica noastră organizație caritabilă, căpitane Endicott. De exemplu, orice ți-am spune ai compara cu siguranță cu aventurile tale militare din Peninsulă.

Will era tentat să-l apuce pe individ de lavalieră și să-l ridice pe vârfuri, dar împunsătura lui Beaumont dezvăluise ceva important. Cu siguranță, Evie îi vorbise lui Beaumont despre el, poate chiar îi povestise doar despre cearta lor.

Iar acum ea se arătă timidă, ca și cum și-ar fi amintit brusc cât de mult detesta conflictul.

– Michael, sunt sigură că este timpul să mergem la cină. Poți să mă însoțești?

Exact când Beaumont se întoarse să o ia de braț, Alec merse tacticos și se bagă ușor între Evie și iubitul ei.

– Domnișoară Whitney, ce plăcere să te văd din nou! Trebuie să-ți spun că familia ta este absolut fermecătoare. În special mama ta a fost foarte ospitalieră.

– Asta ar fi o schimbare, murmură Evie.

Will ceda, în sfârșit, impulsurilor întunecate.

– Îmi pare rău, n-am înțeles.

– Nu-i nimic, scrâșni ea din dinți. Michael...

– Nu-mi vine să cred că ne-am întâlnit, zise Alec și se întoarse spre Beaumont, zâmbind larg. Domnișoară Whitney, faci tu onorurile?

Evie oftă și apoi făcu cea mai superficială prezentare.

– *Onorabilul* Michael Beaumont, căpitanul Gilbride.

Ea rosti apăsat *onorabilul* ca și cum ar fi sugerat că Michael era deasupra lor. Cu siguranță, nu știa că Alec era moștenitorul unuia dintre cei mai bogați conți din Anglia. Totuși, lui Evie nu-i stătea în fire să accepte snobismul. Era mai mult decât evident că se simțea tulburată.

– Alec, vorbeam despre organizația de caritate a domnului Beaumont din Londra, adăugă Will. Din St. Giles. Pare o cauză nobilă, care sunt convins că te-ar interesa foarte mult.

Vărul lui nu mai avu nevoie de nici un îndemn în plus.

– Oh, într-adevăr, rosti Alec foarte entuziasmat. Un bărbat nu poate să facă destul pentru a-i ajuta pe săracii nefericiți, nu-i așa? Trebuie să-mi povestești despre asta, domnule Beaumont. Sunt, într-adevăr, interesat.

Will își înăbuși un râset. Ca de obicei, Alec mințea foarte bine. Trăsăturile lui Evie trădară scepticismul, dar Beaumont se uită lung la el, având o expresie reținută pe chipul erudit.

– Ești interesat de activitățile caritabile, căpitane Gilbride? întrebă el cu prudență.

– Dumnezeule, da, așa cum face bunicul meu, contele de Riddick! Vorbim tot timpul despre modul în care putem ajuta. Există o mare nevoie, în special în bordeluri, nu-i așa? Este de-a dreptul șocant ce trebuie să sufere acele sărmane.

Cu toate că Will crezuse inițial că Alec juca la cacealma, se înșelă. Din strălucirea ochilor lui Beaumont, bărbatul chiar fu prins în mrejele jocului.

– În cazul acesta, aș vrea să-ți povestesc despre activitatea de la Asociația St. Margaret, răspunse Beaumont.

– Splendid! Abia aștept să vorbim.

Alec îi luă pe Beaumont de braț și îl luă deoparte.

Beaumont părea să își revină din zăpăceală.

– Evelyn, te superi...

– Nu-ți face griji, domnule Beaumont. O să am grijă de ea, interveni Will.

Asta aduse din nou încruntarea pe fața bărbatului, dar Alec îl conduse în cealaltă parte a camerei, vorbind cu un entuziasm evident. În câteva secunde, Beaumont era angajat în discuție și părea că uitase cu totul de Evie.

Will nu intenționa să facă aceeași greșeală.

Se întoarse spre ea cu un zâmbet cald. Ea își lovi partea laterală a piciorului cu evantaiul de mătase, părând îngrijorată și suspicioasă.

– Ce pui la cale, Will?

El se întoarse cu spatele spre ceilalți, protejând-o ca să nu fie observată.

– De ce aș pune ceva la cale, Evie? Pur și simplu vreau să discut cu cea mai veche și cea mai dragă prietenă a mea.

Îmbujorată cu câteva minute înainte, acum părea palidă și încordată.

– Oh, asta suntem noi? Poate că avem definiții diferite ale prieteniei. Așa cum înțeleg eu termenul, prietenii țin legătura unul cu altul. Răspund la scrisori și fac eforturi să se vadă când vin acasă, oricât de scurt ar fi timpul. Și, cu siguranță, nu se abandonează unul pe altul fără să se întrebe ce au făcut să merite un tratament atât de josnic și dureros din partea *celui mai vechi și mai drag prieten al ei.*

Pentru o clipă, Will fu prea șocat ca să răspundă. Se uitau unul la celălalt, anii și distanța micșorându-se sub atacul durerii ei. Cel mai rău era că el *nu avea* cu adevărat un răspuns bun, pentru că exact așa făcuse – abandonase prietenia lor. Nu din răutate sau ignoranță, ci pur și simplu pentru că fusese prea egoist ca să înțeleagă impactul pe care putea să-l aibă asupra cuiva atât de sensibil și iubitor ca Evie.

Apoi ea clipi, în timp ce își aduse aminte de tot ce o înconjura. Cu obrajii de un roz strălucitor, se uită în altă parte.

– Nu aveam nici un drept să spun asta, Will. Te rog, iartă-mă!

El oftă adânc.

– Ai tot dreptul să fii supărată pe mine. Dar n-am vrut să te rănesc, scumpo, ăsta este adevărul. Eram prea tânăr și prost ca să știu ce voiam cu adevărat.

Ea îi întâlni privirea insistentă, cu ochii ei de albăstrea mari și luminoși cu lacrimi nestерse.

– Și ce vrei acum?

Voia să-i spună că îi părea rău că fusese atât de prost și că n-ar fi trebuit să-i întoarcă spatele atât de ferm. Că voia să fie iar apropiați, așa cum fuseseră odată.

Dar mai exista un adevăr. Indiferent cât de mult regreta că o rănise și pierduse prietenia ei, *nu* regreta decizia de a intra în armată. Oh, fusese lipsit de tact și ar fi putut proceda altfel, dar acolo descoperise viața pe care o dorise. Iar în momentul acela acea viață nu o inclusese pe ea.

– Evie, îmi pare rău.

El se strâmbă la auzul răspunsului. Era destul de rău că trebuia să o mintă în privința lui Beaumont și a motivului adevărat pentru care venise în vizită la conacul Maywood. Will refuza să amestece

acea minciună urâtă, dar necesară cu promisiunile vagi pe care nu era posibil să le țină.

Umbra de durere de pe chip șterse licărirea prețioasă a fetei dulci pe care o iubise odată.

– Nu contează, zise ea cu voce monotonă. Noi doi, așa cum spui, eram tineri și proști, în special eu. Ar fi trebuit să știu că nu trebuia să aștept ceva de la tine.

Pesimismul ei amar îi trezi mânia.

– Evie, îmi pare rău cu adevărat că te-am rănit, dar nu ți-am făcut niciodată o promisiune pe care să nu o țin.

– Nu, ai fost întotdeauna foarte atent în această privință, nu-i așa? Ferească Dumnezeu să-ți asumi responsabilitatea pentru acțiunile tale!

Evie începu să se îndepărteze, dar el se repezi și o apucă de încheietură. Ea tresări, apoi își smuci mâna.

– Dă-mi drumul, rosti ea printre dinți, înainte să observe cineva că te comporți ca un om care intimidează.

– Un om care intimidează? întrebă el cu neîncredere. Știu că te-am rănit și îmi pare sincer rău pentru asta, dar știu și cât de puternică erai, în ciuda firii tale timide. Ai fost întotdeauna cea puternică, mai mult decât Eden. Ai fost și fericită, indiferent ce se întâmpla în jurul nostru. Dar acum abia te recunosc.

Ea deveni atât de palidă încât păru gata să leșine. Dar, când el se întinse spre ea, îi împinse mâna deoparte.

– Îmi pare rău că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor tale, spuse, luptând să se controleze. Trebuie să fie o dezamăgire să știi că, în sfârșit, am crescut. Dar, vezi tu, acum am lucruri mai bune de făcut decât să privesc băieții chipeși și aroganți ca o somnambulă și să-i urmăresc asemenea unui cățeluș bolnav de dragoste.

– N-a fost așa și tu știi asta. Îmi amintesc că am fost fericiți... unul cu altul.

Dumnezeule, suna ca o replică proastă chiar și în urechile lui!

– Este adevărat, zise ea cu voce scăzută, încercând să nu atragă atenția. Tonul ei fierbea de resentimente. Dar ce *îmi amintesc* este că restul vieții mele nu a fost nici fericită, nici ușoară. Am avut grijă de gospodărie când aveam 15 ani, pentru că mama nu putea să fie deranjată pentru asta. Dar, când eram cu tine, încercam să fiu ce voiai tu să fiu – fericită și fără griji, tipul de fată care am crezut

că o să-ți placă. Dar n-a mers. Oricum m-ai părăsit și nu te-ai uitat niciodată înapoi.

El vru să protesteze, dar ea nu-l lăsă.

– Iar de îndată ce am trecut peste durere și șocul de a fi abandonată, am avut șansa să fiu cine voiam să fiu. Nu cine ai vrut *tu* să fiu.

Înainte ca el să poată răspunde, auzi sunetul rapid și ușor al pantofilor de seară furișându-se în spatele lui.

– E totul în regulă, Evie? întrebă Eden, dând peste el.

– Da, dragă, totul este bine. Eu și Will tocmai ne aminteam de vremurile trecute.

Nu exista un posibil răspuns la asta, așa că Will își ținu pur și simplu gura.

Eden își îngustă ochii spre el și se aplecă puțin, gata să-l împungă în piept cu degetul. Sau să-i dea o palmă.

– O să vorbesc cu tine mai târziu, Wolf Endicott.

Era, cu siguranță, mai mult o amenințare decât o promisiune.

– O să aștept cu nerăbdare, replică el sec.

Eden scoase un fornăit dezgustat și își luă sora de braț.

– Vino, draga mea. Michael așteaptă să te conducă la cină.

Trecură exact pe lângă Alec, abia catadicsind să-l observe în timp ce el ieși în calea lor.

Will privi împrejur, în căutarea unui loc gol la perete unde să dea cu căpățâna lui tare.

– Se pare că a ieșit bine, observă Alec în timp ce se plimba tacticos.

– Nici nu-ți poți imagina, spuse Will.

– Eu mi-am făcut treaba, așa că nu e vina mea că tu nu ești atent la joc. Dar nu-ți sta în fire să lași o fată drăguță să te zăpăcească așa, Wolf. El se opri o clipă. Ei bine, presupun că era de așteptat.

– Ce naiba înseamnă asta? Când Alec vru să răspundă, Will dădu din mână. Nu contează. Cum te-ai descurcat cu Beaumont?

– Crezi că bărbatul are aripi de înger dacă îl auzi cum vorbește. Dar o să te pun la curent mai târziu. El încuviință din cap spre salon. Este timpul pentru cină și trebuie s-o însoțești pe domnișoara Eden Whitney. Cred că te așteaptă.

Sigură pe ea, Eden stătea lângă ușă, privindu-l de parcă tocmai ieșise din adâncurile infernului într-o mare de foc și pucioasă.

– Dumnezeule mare! murmură Will. Ce naiba am făcut ca să merit asta?

Singurul răspuns al lui Alec fu un râset batjocoritor.

Capitolul 6

Evie se plimba prin fața salonului pentru micul dejun, încercând să-și facă curaj. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se confrunte cu Will și să-și ceară iertare pentru comportamentul nepoliticos din seara precedentă. Mai mult decât o persoană, inclusiv mama ei, o văzuse mustrându-l în salon. Chiar și Michael observase temperamentul ei agresiv. Nu că s-ar fi descurcat prea bine să-l ascundă.

Cât despre Will, reușise să-l evite restul serii mulțumită lui Eden, care schimbase cartonașele de ordine în salon. În mod previzibil, mama lor o așezase exact lângă Will, dar Eden îl mutase lângă guraliva Lady Portmire. Evie îi observase iritarea din maxilarul strâns, dar el o tratase cu politețe pe bătrâna contesă.

Mama ei se speriase și cu siguranță fusese nemulțumită de schimbare, dar nu făcuse decât să arunce o privire directă, furioasă spre Evie, atribuindu-i, ca de obicei, vinovăția. Pe Evie nu o deranjase. Ar fi acceptat fericită o morală dacă asta însemna să o salveze de la neplăcerea de a petrece ore în șir stând lângă Will. După seara trecută, își dorea să nu-l vadă aproape deloc.

Astfel, se dovedea ce spusese Will – că ea devenise o laș –, chiar dacă el nu se exprimase tocmai așa.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Evelyn?

Înghițind un țipăt speriat, Evie se întoarse să-l descopere pe unul dintre lachei, care stătea în spatele ei cu o tavă de pâine prăjită în mână.

– Nu, nicidecum, spuse ea zâmbind fără vlagă. Dacă sunt aici, să îți deschid ușa.

Tânărul păru de-a dreptul îngrozit de idee.

– Nu, domnișoară, n-o să fie nevoie.

El o zbughi pe lângă ea ca să deschidă ușa. Când intră înaintea lui în cameră, el scoase un oftat de ușurare și o lăsă să reflecteze la faptul că era capabilă să supere cu foarte puțin efort chiar și un lacheu tânăr. Ea bănui că era nevoie de mult talent să fie în stare să-i jignească pe majoritatea celor pe care îi cunoștea, cu excepția lui Michael, care nu era ofensat de orice spunea sau făcea. Nu era de mirare că îl plăcea atât de mult.

Ferindu-şi privirea, ea îşi adună puterile să-şi înfrunte musafiri inclusiv pe Will.

Razele soarelui răzbăteau prin ferestrele veneţiene şi aruncau fâşii de lumină şi umbre peste covorul înflorat roz cu verde. Salonul pentru mic dejun era unul dintre cele mai frumoase din casă, cu pereţi un culoare verde pal, împodobiţi cu plăci negre, lucioase şi un minunat set de dulapuri Queen Anne lipit de perete. Evie şi Eden petreceau o bună parte a dimineţii în această cameră. Îşi citeau corespondenţa, îşi planificau activităţile zilnice sau pur şi simplu discutau. Era un loc plăcut şi liniştit unde să începi ziua.

În plus, exista avantajul de a fi singura încăpere în care mama lor abia dacă intra. Ea lua invariabil micul dejun în pat, înainte să se retragă în salonul ei personal din spatele casei. Din nefericire, alesese să coboare pentru micul dejun în acea dimineaţă, ceea ce însemna că avea ceva pregătit. Doar o urgenţă o putea determina să pună piciorul în salon înainte de ora unsprezece, chiar când erau musafiri în vizită. Faptul că ea cobora înainte de ora zece era chiar alarmant.

– Iată-te, Evelyn, spuse mama din capul mesei. Începusem să mă gândesc că ar trebui să trimit un lacheu să te cheme.

Evie murmură o scuză, deşi nu ar fi ajutat la alungarea furiei mamei sale.

O privire fugară în jurul mesei scoase la iveală că doar câţiva dintre oaspeţii lor se alăturaseră. Doamnele nu coborâseră, iar mulţi dintre bărbaţi mâncaseră probabil mai devreme şi plecaseră să pescuiască împreună cu tatăl lor. Desigur, erau acolo Eden şi Matt, împreună cu Michael şi Lord Portmire, care părea, ca de obicei, somnoros şi dezorientat.

Din nefericire, Will şi căpitanul Gilbride erau şi ei acolo, ceea ce însemna că norocul lui Evie se sfârşise.

Toţi bărbaţii se ridicară în picioare şi o salutară, apoi Will împinse scaunul liber de lângă el. Gura lui mai degrabă aspră se ridică într-un zâmbet politicos, care nu reuşi să ajungă la ochii lui albaştri fascinanţi. Dacă exista cineva care putea să zâmbească şi să se încrunte în acelaşi timp, acela era Will.

Comportamentul lui rezonabil era mai bun decât merita Eve, dar ea nu intenţiona să se aşeze lângă el, din simplu motiv că el putea fi tentat să scape din greşeală farfuria cu ouă prăjite moi şi şuncă în poala ei. Nu avea rost să tenteze soarta.

– Vino și așază-te lângă mine, scumpo, spuse Eden strălucitoare, bătând cu palma scaunul de lângă ea.

Cu senzația că era cea mai rea și lașă persoană, se îndreptă spre cealaltă parte a mesei, lăsându-se pe scaunul dintre Eden și Michael cu un oftat de ușurare abia stăpânit. Între privirea mamei și ochii îngustați ai lui Will, se simțea de parcă fusese forțată să alerge prin furcile caudine.

– Bună dimineața, draga mea, murmură Michael cu o voce preocupată.

Ca și Will, el o supuse unei examinări atente, dar privirea lui insistentă transmitea mai degrabă îngrijorare decât dezaprobare.

Nu era de mirare că părea preocupat. După o noapte de nesomn, Evie își închipuia că arăta mai degrabă ca Lady Alice, strămoașa elisabetană palidă, cu fața îngustă, care se uita atentă din portretul ei din galeria de la etaj. Legenda spunea că Alice bântuia etajul, plutind în derivă într-o manieră imaterială, îngrozind servitoarele. Evie se simțea cam încordată și slăbită în acea dimineață, deși nici o persoană cu trupul ei robust nu putea să fie acuzată de leșin. Ea nu putea niciodată să joace cu adevărat rolul unei regine a tragediei din pricina faptului că era la fel de sănătoasă ca un bou. Pur și simplu, nu era făcută să stea întinsă pe canapelele din camere slab luminate, cu oțet într-o mână și săruri mirositoare în cealaltă.

– Pot să te servesc cu o farfurie? întrebă Michael.

– Nu, mulțumesc, spuse ea, zâmbind forțat.

Era timpul să înceteze să se simtă fragilă. Adevărat, îi datora scuze lui Will, și nu era amuzant, dar nu exista nici un motiv să se întristeze doar pentru că un vechi prieten se oprise pentru o vizită. Ar trebui să fie bucuroasă să îl vadă și să fie extrem de recunoscătoare că el venise nevătămat din masacrul de la Waterloo.

– O să mănânc doar ceai și pâine prăjită, zise ea. Dacă vrei, apoi putem petrece restul dimineții uitându-ne prin registre.

Michael adusese o mulțime de acte cu el, inclusiv registrele de la școala caritabilă de la St. Margaret și celelalte servicii asistență pe care biserica le punea la dispoziția populației locale. Ei trebuiau să scrie o serie de scrisori pentru potențialii donatori, de când cel mai important patron al lor, Lord Ellsworth, murise cu câteva luni în urmă. Aveau destule fonduri să țină situația sub control tot restul anului, dar situația financiară ar fi devenit precară după aceea. Michael dirija o mare parte din banii personali direct în vistieria

de la St. Margaret, lucru ce nu putea să continue la nesfârșit, așa cum clarificase recent tatăl lui, Lord Leger. Cu toate că era înțelegător față de munca imigranților irlandezi, contele credea că fiul lui cel mai tânăr era mult prea dispus să și cheltuiască banii pe năzuri nevrednice.

– Dacă vrei tu, răspunse Michael cu un zâmbet, dar este o zi minunată. Dacă ți-ar plăcea să faci altceva, putem să lucrăm mai târziu la registre.

– Domnișoară Evelyn, de ce ai vrea să-ți petreci dimineața cu capul într-o carte mucegăită? spuse căpitanul Gilbride de pe cealaltă parte a mesei. Cu siguranță, putem să ne descurcăm mai bine, mai ales într-o zi atât de frumoasă ca aceasta.

Evie îl privi, intrigată de pronunția irlandeză nepotrivită a căpitanului. De cele mai multe ori, accentul lui îl reflecta pe cel al unui aristocrat englez care își petrecuse anii de formare la Eton și Oxford. Dar seara trecută, o dată sau de două ori, alunecase spre un accent scoțian destul de puternic să o facă să creadă că bărbatul se putea ridica în picioare pentru a începe un dans scoțian. Începea să suspecteze că Gilbride avea un accent afectat mai mult ca o glumă, cu toate că nu-și putea imagina de ce. Suspiciunile ei fură confirmate de faptul că Will ridică neîncrezător din sprâncene în timp ce se uită la prietenul lui.

– Fără îndoială, tânjești după o plimbare în sălbăticie, comentă sarcastic Will afirmația lui Alec. La ce te gândești?

– Am auzit despre niște ruine la cel mult o jumătate de oră de plimbare. Cred că este o mănăstire veche.

– Ar putea fi mănăstirea St. Osmund, spuse Eden plictisită.

Majoritatea vizitatorilor de la conacul Maywood făceau drumul până la ruinele pitorești, iar Evie și sora ei fuseseră acolo de cel puțin douăsprezece ori. Oricât de interesante erau ruinele, ea nu-și mai dorea să le revadă.

– Da, asta este, spuse Gilbride cu un zâmbet atât de fermecător încât orice femeie în afară de Eden s-ar fi topit într-o băltoacă la picioarele lui.

Dar sora geamănă a lui Evie ridică pur și simplu din umeri, arătând disprețul extrem de clar pentru acea sugestie.

– Este o veche mănăstire cisterciană, care a ajuns în ruină după ce au fost închise mănăstirile. Este drăguță, dar nu are nimic neobișnuit.

– Mda, dar pare cel mai bun mod de a petrece dimineața cu o pereche de fete încântătoare ca tine și ca domnișoara Evelyn, spuse Gilbride. O să fie numeroase oportunități de a umbla printre ruine, îmi imaginez, și nu spun ce ar putea face un băiat și o fată.

Căpitanul punctase comentariul lui scandalos cu o clipire largă spre Eden. Când el tresări, Evie fu sigură că Will tocmai îl lovise pe sub masă.

După câteva momente de tăcere încărcată, în care Eden păru prea uimită să răspundă, mama lor afișă un zâmbet forțat.

– Cred că este o idee splendidă, fetelor, zise ea. Puteți să luați landoul ori să mergeți călare cu bărbații.

„Bineînțeles."

La asta sperase mama dintotdeauna, intenționând probabil să plece împreună cu Will. Eve nu avea nici o îndoială că mama ei îi povestise lui Gilbride despre ruine.

– Mulțumesc, mamă, răspunse ea, încercând să pară că îi părea rău. Mă tem că eu și Michael avem mult de lucru în dimineața asta. Mâine ar fi mai bine.

Mama ei puse jos ceașca de ceai cu hotărâre.

– Evelyn, tipul acesta de grosolănie trufașă este ceva ce eu detest în mod special. Căpitanul Gilbride a făcut tot posibilul să propună un divertisment de care toți tinerii să se bucure. Sunt șocată că i-ai răspunde într-o manieră atât de negativă.

Evie îngheță. Arareori mama ei le certa aspru în fața cuiva în afară de membrii familiei. Faptul că fusese dojenită public, în special în fața lui Will, o făcu să se simtă rău. Apoi, mama ei nu-l tratase niciodată pe Will cu vreo considerație specială și fusese prima dată când el o auzise pe Lady Reese criticându-și fiica.

Când Evie aruncă o privire spre el, văzu că Will se uita la mama ei cu o dezaprobare fățișă. De fapt, se încruntă atât de violent, încât Evie începu să-și facă griji că mama ei ar fi observat *și* ar fi ripostat.

Eden sări în apărarea ei.

– Mamă, nu este nevoie să te superi pe Evie. Nici eu nu-mi doresc să merg la ruine. Ea își mută privirea la căpitanul Gilbride. Dacă vrei să știi adevărul, mă plictisesc de moarte și cu siguranță *eu* nu vreau să-mi petrec ziua așa.

Tonul ei arăta clar că își dăduse seama că și căpitanul era plictisit.

–Nimeni nu este interesat de părerea ta, Eden, spuse mama pe un ton sever. Evelyn, n-o să-ți permit să-ți petreci ziua închisă în bibliotecă împreună cu domnul Beaumont, ocupându-te de acea jalnică asociație caritabilă. În primul rând, nu este sănătos. Pe de altă parte, nu sunt de acord cu asocierea ta cu persoanele dezgustătoare și periculoase care frecventează acea parte a orașului. Intenționez de mult să vorbesc cu tatăl tău despre asta și vreau s-o fac cât mai repede posibil.

Evie putea să-l simtă pe Michael crispat alături de ea. Reacția lui era de înțeles din moment ce tonul și expresia mamei arătau clar că îl considera una dintre persoanele dubioase care se învârteau pe lângă Asociația St. Margaret.

–Mamă, este nedrept, izbucni ea, accesul de furie îndreptat spre Michael obligând-o să răspundă. Eu și domnul Beaufort facem lucruri minunate în St. Giles și este nedemn să se sugereze contrariul. Și n-am nici o intenție să renunț la munca mea, indiferent ce ați putea să gândiți tu și tata.

Suspinul de revoltă al mamei șuieră peste tăcerea apăsătoare care se așternuse peste salonul pentru micul dejun.

–Acum ai dat-o în bară, murmură Eden cu jumătate de gură.

Regretând deja ieșirea, Evie aruncă o privire rușinată spre Will și Gilbride. Dar Will nu era atent la ea sau la mama ei. În schimb, îl studia pe Michael cu un fel de interes concentrat, de parcă reacția lui la scena urâtă de familie era singurul lucru care conta.

–Ei bine, este o dandana, spuse Gilbride. Draga mea Lady Reese, vă cer iertare. A fost o prostie din partea mea să presupun că doamnele și domnul Beaumont nu aveau deja alte planuri pentru astăzi. Mă bucur să amân excursia până la un moment mai favorabil.

Oricât de supărată era Evie, nu putu să nu observe că accentul irlandez al căpitanului dispăruse... din nou. Mai exact, zâmbetul lui fermecător era așa de trist încât nici mama ei nu i-ar fi putut rezista. Evie îi mulțumi în gând căpitanului Gilbride pentru lista de lucruri de făcut pentru acea zi.

–Nici vorbă, dragul meu domn, răspunse mama ei, puțin rigidă. Susțin în totalitate ideea ta de a vizita ruinele. De îndată ce-mi termin ceaiul, o să instruiesc menajera să pregătească un prânz la iarbă verde. Ea îndreptă o privire severă în direcția lui Evie, privire care parcă spunea „O să mă ocup de tine mai târziu". Fetele pot fi gata cam într-o oră.

Eden scoase un oftat teatral.

– Mama, dacă Evie și domnul Beaumont nu vor să vină...

Ea se opri când sprâncenele mamei lor se ridicară.

– Cred că este o idee minunată, zise Michael cu voce veselă. O zi frumoasă ca aceasta nu trebuie irosită. El încuviință din cap spre Gilbride. Îți mulțumesc că ai sugerat asta, domnule. Nu îmi amintesc când am fost ultima dată la iarbă verde.

Gilbride păru surprins, dar își reveni repede.

– Excelent! Atunci totul e stabilit.

Mama clipi de câteva ori, deopotrivă ușurată că obținuse ce voia și iritată că Michael fusese cel care calmase lucrurile.

– Ești sigur? îi șopti Evie. Știu că detești o asemenea ieșire. Iar noi avem atât de mult de lucru!

Michael îi oferi un zâmbet atât de dulce, încât Evie își aminti de ce urma să se mărite cu el. Nu era îndrăgostită nebunește de el, dar nici un bărbat nu o tratase vreodată cu o asemenea curtoazie și considerație. Cu siguranță, asta conta mult mai mult decât pasiunea sau senzația de tremur îl genunchilor când intra o anumită persoană în cameră.

Dar, chiar dacă Michael o asigurase că era dispus să accepte schimbarea planurilor, Evie simțea privirea insistentă a lui Will așa de familiară și de puternică încât o speria. Fără tragere de inimă, ea o înfruntă, așteptând să vadă plăcerea diabolică peste furtuna dintr-un ceainic din dimineața aceea.

Dar nu era plăcere și nici batjocură ce deslușì în privirea lui – în timp ce îi studia, când privirea lui cădea asupra Michael, expresia lui se întuneca și semăna cu ceva ce părea a fi un resentiment. Sau era gelozie?

Asta, își spuse ea în timp ce se ridică în picioare, pur și simplu nu putea fi adevărat.

Capitolul 7

Evie se grăbi spre intrarea în hol în timp ce își punea mănușile. Întârziase teribil de mult din moment ce își târâse picioarele la etaj cu speranța deșartă că puteau pleca la plimbarea călare fără ea.

De fapt, aproape că reușise să-și ia inima în dinți și să sfideze ordinele mamei sale când Eden năvălise înăuntru, hotărâtă să nu plece fără ea.

–Știu că tu nu vrei să-l vezi pe Will, spusese sora ei, dar nu te poți ascunde la nesfârșit. Războiul s-a terminat și o să ne întâlnim mereu cu el, așa că ai face mai bine să te obișnuiești. În plus, mama o să facă un tărăboi groaznic, iar asta nu ajută pe nimeni, în special pe Michael.

Logica asta enervantă străpunse rezistența lui Evie. Nu era corect să atragă tirul mamei sale asupra lui Michael, având în vedere gestul nobil pe care el îl făcuse deja pentru a-i îndrepta temperamentul ostil.

Zâmbind absent spre lacheul care ținea ușa deschisă, Evie fugi afară, dar fu obligată să se oprească sub portic până când vederea ei se acomodă cu lumina strălucitoare a dimineții. Efectul era întotdeauna intensificat de luciul lentilelor ochelarilor – dură câteva momente până când firicelele care dansau în fața ochilor ei începură să se risipească.

–La timp. Eden îi zâmbi de pe Castor, armăsarul ei castrat. Am crezut că o să fie nevoie să te dăm în urmărire.

–N-ar trebui să caute foarte mult, nu-i așa? răspunse Evie pe un ton acru în timp ce cobora treptele de marmură.

Castor fornăi, cu siguranță nerăbdător să plece. Eden îl liniști cu o mângâiere ușoară, deținând total controlul asupra calului masiv. Ea arăta încântător, ca de obicei, în costumul de călărie verde-închis și pălăria elegantă cu pene.

Evie întotdeauna era uimită că sora ei călărea cu foarte multă încredere, ținând cont că refuza să poarte ochelari. Evie era de fiecare dată cu inima la gât când sora ei geamănă sărea un gard sau trecea peste un șanț, dar Eden nu părea să ezite vreodată. De-a lungul anilor, dezvoltase strategii pentru a compensa vederea slabă, una dintre ele fiind să-l antreneze pe Castor până când, în mod straniu, fu pe aceeași undă cu stăpâna lui. Era singurul lucru care o ținea pe Evie să nu strige isteric de fiecare dată când sora ei galopa în stilul ei îndrăzneț și neînfricat.

Se uită la micul grup de pe aleea cu pietriș, pe cai și gata pentru expediția lor. Michael zâmbi în jos la ea de pe unul dintre caii mai blânzi din grajdurile Maywood, în timp ce căpitanul Gilbride îi dădu voie armăsarului său negru și uriaș să se ridice pe picioarele dinapoi.

Se alăturaseră și Lord Deerling și Sir Reginald Baskerton, doi dintre cei mai insistenți pețitori ai lui Eden, flancând-o în timp ce rivalizau pentru atenția ei.

Dar Will lipsea, precum și un grăjdar care era cu calul lui Evie.

– Unde este Pollux? întrebă ea, referindu-se la armăsarul ei.

Nu întrebă de Will, din moment ce nu avea nici o intenție să arate vreun interes față de el.

– Lady Reese a crezut că o să te simți mai confortabil călătorind în cabrioleta lui Will, răspunse Gilbride. Minunată idee, așa cum i-am spus mamei tale dragi. Așa poți să iei și coșul de picnic. Trebuie să admit că deja mă simt cam flămând, în ciuda micului dejun excelent.

Când acel comentariu atrase privirea neîncrezătoare a lui Eden, drept răsplată, Gilbride îi zâmbi pur și simplu strălucitor. Zâmbetul scoțianului uriaș putea să dezarmeze orice femeie, dar Evie trebui să reziste impulsului de a-și arunca pălăria spre el. Logica îi spunea că nu era vina lui că trebuia să călătorească împreună cu Will, ci era în totalitate treaba mamei. Apoi, Gilbride *fusese* din nou cel care propusese ieșirea plictisitoare de dimineață, așa că poate nu trebuia să se simtă vinovată că voia să-l plesnească.

– Desigur, sunt încântată să fiu de ajutor, căpitane Gilbride, zise ea. M-am gândit să călăresc azi, dar Dumnezeu știe că nu vrem să pierzi masa. Ai putea să leșini de foame și să cazi de pe cal.

Când Gilbride făcu ochii mari la replica ei, Evie se simți mai bine. Replica ei fusese teribil de deplasată, dar avea să spună rugăciuni în plus duminica la biserică pentru a se revanșa.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse Eden, încercând să nu râdă. Am încercat să o conving pe mama, dar era convinsă că ar fi *mai distractiv* pentru tine.

– Trebuie să-mi amintesc să-i mulțumesc, zise sec Evie.

Cel puțin putea să folosească ocazia pentru a-i cere scuze lui Will. Și, din moment ce aveau să se afle într-o trăsură deschisă, înconjurată de călăreți, lucrurile nu puteau fi prea intime. Eden avea să stea lipită de ei și, fără îndoială, Michael urma să călărească lângă trăsură în cazul în care lățimea aleii permitea. Într-adevăr, nu exista nici un motiv ca inima ei să bată atât de neregulat sau să își simtă palmele umede în interiorul mănușilor strânse.

Dar o clipă mai târziu, când apăru cabrioleta lui Will pe sub arcada de piatră care ducea la grajduri, Evie știu că era mai mult decât un motiv mic de îngrijorare.

Will conducea o pereche potrivită de cai cenușii, învârtindu-i într-un cerc elegant în fața casei. Așa cum se aștepta Eve, el mâna caii cu pricepere și încredere, silueta lui masculină, impresionantă fiind expusă din moment ce ziua caldă de septembrie nu necesitata purtarea unei mantii de călătorie. Haina lui albastră, mulată, croită perfect scotea în evidență umerii lați, iar pantalonii de călărie se lipeau strâns, ca o a doua piele, de picioarele lungi, musculoase. El își odihni un picior încălțat cu cizmă pe caldarâmul ușor curbat, surâzând în jos spre ea în timp ce oprea ușor caii.

– Trăsura vă așteaptă, milady, spuse el, fluturându-și pălăria într-o înfloritură atipică.

Surâsul lui se mări într-un zâmbet la fel de strengăresc precum cel al căpitanului Gilbride.

Deși fusese imună la încercarea scoțianului de a o vrăji, Will reuși să-i producă o vibrație în stomac. Evie își dădu seama cu o oarecare disperare că nici un alt zâmbet al vreunui bărbat – nici chiar al lui Michael – nu avea aceeași putere.

În timp ce ea se lupta să răspundă acelei versiuni necunoscute și vesele a lui Will, zâmbetul lui păli într-o expresie nedumerită.

– Evie, te simți bine?

– Hm, da, desigur, răspunse ea.

Încercând să nu pară prea tulburată, își strânse fustele și ajunse la mâna întinsă a lui Will. Dar Michael descălecase și se grăbi să o ajute.

– Te rog, prinde-mă de mână, Evelyn, spuse el cu voce blândă, în contradicție cu privirea răutăcioasă îndreptată spre Will.

Will îl privea pe Michael de parcă era de rang inferior. Evie era sigură că tatăl lui, ducele de York, n-ar fi putut să pară mai arogant decât el privind de sus la celălalt bărbat. Părea că cei doi își marcau teritoriul, iar *ea* era teritoriul.

Eve strâmbă din nas la mâna întinsă a lui Will, acceptând în schimb ajutorul lui Michael. Îi oferi admiratorului ei un zâmbet cald, pentru a compensa în parte reacția instinctivă, neloială când Will trezise atât de ușor și stupid o părticică feminină din ea.

– Sper că o să călărești lângă cabrioletă, îi spuse ea lui Michael, ignorându-l pe bărbatul enervat care stătea lângă ea. Poate că reușim

să discutăm puțin despre afaceri în loc să pierdem toată după-amiaza cu îndeletniciri mărunte.

– Dacă este cineva care să merite o după-amiază de frivolități, aceea ești tu, răspunse Michael pe un ton serios. Dar sunt fericit să-ți țin companie. *Numai* dacă nu se supără căpitanul Endicott.

– Nu mă deranjează deloc, răspunse Will cu voce răgușită, ce sună mai degrabă a mârâit. *Numai* dacă poți să ții pasul.

El dădu bice cailor, învăluindu-l pe Michael într-un nor de praf. Evie se agăță de marginea cabrioletei, apoi se răsuci să-l vadă pe admiratorul ei strănutând în batistă. Eden și însoțitorii ei erau deja la galop în urma cabrioletei, în timp ce căpitanul Gilbride aștepta politicos ca Michael să își revină și să urce în șa.

– A fost nepoliticos, îi spuse ea cu severitate lui Will. Aproape că l-ai făcut să-și piardă echilibrul.

Umerii lui musculoși se ridicară ușor.

– Mă enerva.

– Ei bine, *tu* mă enervezi pe *mine*.

Will îi aruncă din nou acel zâmbet fără scrupule, deopotrivă tulburător și atrăgător.

– Nu, n-o fac. Întotdeauna pot să spun când ești enervată cu adevărat.

Ea refuză să remarce o declarație atât de ridicolă, privind drept înainte în timp ce își aranja pălăria care fusese deranjată de plecarea bruscă. Pe lângă faptul că Will se comporta într-un mod îngrozitor de grosolan, Evie nu putea să nege că se simțea puțin flatată. Cei doi bărbați nu ezitaseră să-i facă curte, iar ea trebuia să spună că era destul de distractiv.

Asta, până când își aminti cum alesese Will să *nu* lupte pentru ea, cu mulți ani în urmă. De fapt, o lăsase să iasă din viața lui fără să spună nimic.

Soarele alesese acel moment să se strecoare în spatele unui nor, și Evie fu cuprinsă de un tremur neașteptat. Cel puțin spera să fie un tremur, pentru că ideea că Will încă avea puterea să o tulbure era un gând complet deprimant.

El privi fugar spre ea.

– Ți-e frig? Am o pătură groasă sub scaun. Ai vrea să o scot de acolo pentru tine?

– Sigur că nu, răspunse ea. Este o zi minunată și caldă, iar soarele o să iasă din spatele norului într-o clipă. Se uită peste umăr

la călăreți. Totuși, cred că ar trebui să încetinești. Ceilalți nu ne pot prinde.

El ridică din umeri.

– Cum dorești.

Degetele lui se mișcară ușor pe hamuri, dar se părea că nu aveau nici un efect vizibil asupra cailor.

Ea rezistă impulsului de a clătina din cap spre el, știind că Will ar fi făcut exact așa cum voia. Nu avusese niciodată sens să se certe cu Will – ea *întotdeauna* capitula –, așa că își îndreptă atenția spre peisajul din jur în timp ce mergeau repede și lin pe drumul întortocheat de la conacul Maywood spre drumul principal. La vest se întindeau ferme arendate, cu câmpurile lor luxuriante și aurii de cereale coapte. Pădurile se întindeau la est și la sud, iar o curbă largă aduse curând cabrioleta sub un minunat arboret de stejari care flancau drumul spre conac.

Totul îi era binecuvântat de familiar, la fel ca – trebuia să recunoască – prezența bărbatului de lângă ea. Și fu prea ușor să se întoarcă în zilele când ea și Will petrecuseră ore întregi plimbându-se împreună în mica lui cabrioletă, atât de fericiți unul în compania celuilalt.

Pe atunci, lui îi plăcea să spună povești, inventând basme despre un băiat pe nume Ethelred Bracegirdle, care fugise de acasă, călătorind spre Egipt și Orient să-și caute norocul. Deși ridicole, cele mai multe povești erau atât de amuzante, încât Evie ajungea să se prăpădească de râs. Doar mai târziu, când Will se înrolase în armată și își lăsase vechea lui viață în spate, ea își dăduse seama că acele povești erau expresia propriei lui dorințe pentru aventură.

Ea își înăbuși un suspin de autocompătimire în timp ce își aminti cât de mult iubise timpul petrecut împreună, fără să țină cont de dezamăgirile care veniseră mai târziu.

În timp ce el încetini pentru a trece de poartă și vira prin vechile porți de piatră spre drumul de țară îngust, ea avu o imagine vie a zilei în care el o învățase să mâne caii pe acea stradă îngustă. Fusese într-o mică trăsură cu ponei, într-o frumoasă zi de septembrie ca aceasta. Cu toate că Evie avea doar 12 ani, fusese ziua când ea începuse să se îndrăgostească de Will, oricât de ridicol era să o spună acum. Dar, în timp ce mâinile lui se apropiaseră de ale ei, ajutând-o să conducă poneiul, simțise un șoc interior pe care încă și-l amintea. Iar apoi, când el se uitase în jos la ea, cu ochii lui albaștri-argintii încălziți

de afecțiune și râsete, Evie se pierduse. De atunci, nu existase nici un alt bărbat care să stârnească aceleași sentimente în ea – o bucurie luminoasă, ce părea că izvora din zilele splendide, lipsite de griji, și o vară care nu se termina niciodată.

Pe atunci, el fusese doar un puști, dar acum era un bărbat – unul puternic, foarte atractiv. Trupul lui mare, corintian o înghesuia pe banchetă și, chiar dacă ei mergeau sub cerul liber, intimitatea amenința să o sufoce.

Eve inspiră adânc ca să alunge încordarea pieptului. Numai Dumnezeu știa dezastrul pe care Will l-ar fi adus asupra sentimentelor ei – asupra vieții ei – dacă ea lăsa garda jos. Chiar mai rău, să simtă iar o atracție față de el ar fi fost o trădare teribilă a lui Michael, un bărbat care îi dăruise un scop nou în viață. Ce putea ea să aștepte cu adevărat de la Will în afară de o inimă frântă și dezamăgire?

– Ce s-a întâmplat, Evie? întrebă el încet.

Ea tresări.

– Nimic. De ce întrebi?

– Îmi amintesc de acest oftat. Înseamnă că tu te bucuri de ceva.

Ea stătu mai dreaptă, încercând să se distanțeze. Bărbatul acesta blestemat era incredibil de mare și Dumnezeu știa că ea nu era chiar măruntă. Cu ei doi și surplusul de material al costumului ei de călărie, era un miracol că încăpeau în cabrioletă.

– Sunt bine. Îi aruncă un zâmbet – speră ea – nonșalant. Mi-e greu să cred că mă cunoști foarte bine, având în vedere timpul trecut de când eram copiii. Am crescut, Will.

El se uită în jos la ea – privirea lui insistentă îi stărui pe chip și apoi se mută pe pieptul ei.

– Cu siguranță ai crescut.

Mintea ei se goli, luptând să găsească un răspuns potrivit. Din nefericire, nu părea să existe vreunul.

Se uită în sus la el cu precauție. Înainte nu fusese sigură, dar acum părea clar că Will flirta cu ea. Nu că era adepta flirtului, dar recunoștea semnele. De fapt, era extrem de nepricepută la asta. Dar cu siguranță nu confunda căldura din ochii lui Will, care îi făcuse mai întunecați, asemenea unui fum care se întindea dintr-o flacără albastră.

Când buzele lui se ridicară într-un zâmbet amuzant, ea își dădu seama că gura îi era deschisă. Nervoasă, o închise și smuci capul în față.

– Will, ar trebui să stai cu ochii la perechea ta de cai. Drumul acesta este destul de rău după ploile din vara asta.

Râsetul lui slab o învolbură pe interior. Evie începea să înțeleagă că din tot ce simțise pentru Will – atât de puternic – lipsise conștientizarea deplină a atracției fizice.

– Desigur, doamnă Dojană, cum spui tu, o tachină el.

– Când te-am dojenit eu vreodată, William Endicott? întrebă ea, retrăgându-se în spatele unei măști de exasperare. Din câte îmi amintesc, tu întotdeauna m-ai dus de nas. De fapt, sunt destul de rușinată de caracterul meu slab de atunci.

– Dacă cineva era la conducere, aceea era sora ta, spuse el sec. Și, dacă îmi amintesc bine, chiar m-ai certat seara trecută.

Acel comentariu îi dădu un alt fel de impuls, unul nici pe departe atât de plăcut.

– Da, despre asta...

Ea aruncă o privire scurtă peste umăr. Michael și Gilbride erau în urmărirea cabrioletei, dar nu păreau a fi destul de aproape ca să tragă cu urechea.

„Mai bine ar fi să terminăm cu asta acum."

Expresia calmă a lui Will în timp ea încerca să-și găsească vorbele nu sugera nimic mai mult decât o prietenoasă indiferență în conversație. Dar îl cunoștea la fel de bine cum o cunoștea el. Dacă nu se înșela, cea mai mare parte din atenția lui era îndreptată asupra ei, nu spre cai.

– Îți datorez scuze, Will, spuse ea încetișor.

El ridică fruntea, încă părând dezinteresat.

– Îmi pare rău, ce ai spus?

Ea ridică vocea puțin.

– M-am purtat destul de mizerabil cu tine seara trecută în salon, și nu meritai asta.

„Ei bine, nu în mare parte."

El păru plin de părere de rău.

– Trebuie să vorbești mai tare, Evie. Nu pot să te aud din cauza zgomotului roților și a cailor.

„Bestia!" Avea de gând să îngreuneze lucrurile.

– Am spus că îmi pare rău! țipă ea. Ceea ce ai auzit de prima dată, bestie!

El râse.

– Sunt o bestie, iar pentru asta îmi cer scuze. Dar n-am putut să rezist, pentru că păreai atât de măcinată de vină!

– Eu *sunt* măcinată de vină, și un domn ar accepta scuzele mele sincere. Să terminăm cu asta, mormăi ea, încrucișându-și mâinile la piept.

Privi absent în jos la pieptul ei, iar Evie nu se putu abține să nu roșească. Apoi el își întoarse atenția spre cai.

– Nu este nevoie de nici o scuză, draga mea. Am meritat acea ceartă fulgerătoare. Nu numai pentru comportamentul meu din seara trecută, ci și pentru toate celelalte.

– Nu știu la ce te referi, spuse ea, derutată de schimbarea din purtarea lui.

El rămase tăcut o clipă sau două în timp ce luă o curbă care îi aduse sub coroana frumoasă a copacilor. Dar lumina soarelui și umbra nu reușiră să ascundă tensiunea din umerii lui sau felul în care un mușchi i se încordă în maxilar. În cele din urmă, când el răspunse, părea că trebuia să deschidă buzele cu forța.

– Pentru ultima vară în care am fost acasă... Îmi pare rău, Evie. Mi-a părut rău pentru asta multă vreme.

Ea rezistă tentației de a-și încovoia umerii ca o protecție împotriva amintirilor din ultima vară petrecută împreună.

Will fusese departe luni întregi, la studii la Școala Militară Regală. Ei îi lipsise teribil, dar știa că milităria i s-ar fi potrivit mult mai bine decât o carieră în biserică sau în avocatură. Bineînțeles, Will fusese impresionat de posibilitatea de a se înrola în armată și de a-i face pe plac tatălui său. Evie doar îl rugase să-i scrie de câte ori avea ocazia.

El scrisese câteva notițe scurte în care îi spunea cât de ocupat era și ce fericit se simțea cu noua lui viață. Dar i se adresase și în termenii cei mai afectuoși, scriindu-i că abia aștepta să o revadă. Proastă cum era, Evie crezuse că Will răspundea sentimentelor ei cu aceeași ardoare.

Will se întorsese acasă în acea vară să-și viziteze tutorii, familia Endicott. El avea aproape 19 ani, iar Evie urma să împlinească 17, în timp ce se pregătea pentru debutul în societate, împreună cu Eden, în sezonul următor. Ea se gândise că erau destul de mari să-și jure iubirea unul pentru celălalt.

În primele câteva săptămâni fusese minunat, Will părând încântat să o vadă. Îi povestise despre planurile tatălui său de a-i cumpăra un brevet în Regimentul de Gardă, iar Evie ascultase cu mândrie

și fericire. Nu vedea nici un motiv pentru care serviciul lui militar ar fi fost un impediment pentru viitorul lor din moment ce mulți fii nobililor lucrau în regimentele de elită ale armatei, dar se căsătoreau. Cu puțin noroc, Will ar fi fost în scurt timp ofițer care putea să-și întrețină soția. Cu venitul lui și zestrea ei, ar fi putut să ducă o viață fericită chiar dacă destul de modestă. Ea nu se plânsese niciodată de lipsa de bogăție și prefera mai mult o viață departe de agitația din Londra și de vârtejul înaltei societăți. Will și Eden erau singurele persoane care o făceau fericită, și îi avusese pe amândoi.

Dar totul mersese foarte prost în timpul unui bal de la conacul elegant al familiei Endicott. Ea și Will se ridicaseră împreună de două ori, și el o însoțise la cină. Ochii, cuvintele, atingerea lui, totul exprimaseră cât de mult însemna pentru el. Evie nu fusese niciodată mai sigură că fericirea lor era practic asigurată.

Când Will o însoțise afară pe terasă să ia aer după o privire fixă, inima lui Evie sărise în sus de bucurie. Nu la gândul că el îi putea face avansuri nepotrivite, pentru că era prea serios pentru asta. Nici la posibilitatea ca el, un tânăr bărbat sărac cu origini discutabile, să facă primul pas. Astfel că, după o analiză atentă, Evie hotărâse să facă ea primul pas din moment ce Will probabil n-ar fi făcut-o niciodată. Ea nu se gândise la nimic altceva de săptămâni întregi, iar atunci, în sfârșit, era șansa ei. Cu o singură acțiune îndrăzneață, i-ar fi arătat cât de mult îl iubea.

În timp ce se aplecaseră peste balustradă, privind spre cerul nopții, ea își luă inima în dinți și se ridică pe vârful degetelor, apăsându-și buzele peste gura lui. Pusese tot ceea ce simțea pentru Will în sărutul timid, din inimă.

Will se speriase, dar apoi își pusese brațele în jurul ei și o prinsese într-o îmbrățișare strânsă. Ea se topise în brațele lui, amețită de pasiune sărutului surprinzător de cunoscător. Din nefericire, sărutul durase doar câteva secunde înainte ca el să gâfâie peste buzele ei și să se desprindă.

În lumina lunii pe jumătate plină, ea văzuse expresia șocată – într-un fel îngrozită – de pe chipul lui. Pentru prima dată în viața ei, Evie se simțise jenată și rușinată în prezența lui.

Când îl întrebase ce se întâmplase, el pur și simplu bâlbâise o scuză incoerentă și o trăsese înapoi în casă. Dăduseră peste Eden în hol – venise să-i caute –, iar Will o lăsase pe Evie cu o lipsă șocantă de maniere. O evitase tot restul nopții și chiar toată săptămâna, asigurându-se că nu erau niciodată singuri. Ea încercase nu doar

o dată să discute cu el despre incidentul de pe terasă, dar Will se ferise de ea până când devenise dureros de evident că gâsca în compania ei doar o sursă de stânjeneală.

Când el plecase în Londra să-și ridice diploma, mai devreme decât era planificat, Evie fusese aproape recunoscătoare. Să fie aproape de el când el voia în mod evident să o evite îi rupsese inima în fâșii zdrențuite. Petrecuse anii de după acea umilință încercând să se convingă că respingerea lui Will fusese rezultatul inevitabil al pasiunii ei copilărești, nechibzuite.

Uitându-se orbește pe cărare, Evie înghițea cu greu amintirile care i se strânseseră în piept ca un nod.

– Amândoi eram tineri atunci, iar eu eram proastă. Evie încercă să pară o femeie sensibilă, nu o fată cu inima frântă. N-aveam nici un drept să aștept... ceva de la tine.

Mâinile lui Will se strânseră pe frâie. Caii porniră la trap, iar pentru o clipă atenția lui se fixă pe animale. Când cabrioleta încetini, se uită în jos la ea cu o privire iritată.

– De ce te încrunți la mine? protestă ea. Ți-am spus doar că n-a fost vina ta.

– *Bineînțeles* că a fost vina mea. Iar tu aveai toate motivele să aștepți anumite lucruri de la mine.

Ea își apăsă o mână pe piept, aproape cu sufletul la gură.

– Ce... ce lucruri?

– Pentru început, curtoazie și respect, spuse el printre dinți. Și afecțiune. Am fost complet bădăran să te tratez într-un mod așa de nesăbuit.

Când văzu că părea atât de dezgustat de sine însuși, ea zâmbi.

– Ai fost destul de bădăran. M-am simțit groaznic.

– Dacă te consolează cu ceva, și eu m-am simțit oribil. Mult timp. Oftă exasperat. Totuși, dacă îți amintești, am încercat să-mi cer scuze acum câțiva ani. N-ai fost foarte receptivă la asta.

Ea voia să-și ascundă fața înfierbântată în mâini. Dar, într-un fel ciudat, era o ușurare să vorbească despre ce se întâmplase între ei. Să fie sinceri așa cum fuseseră cândva unul cu celălalt.

– Atunci nu eram pregătită să ascult nici o scuză, recunoscu ea. Încă eram îngrozită, iar Eden era furioasă. Mi-a fost atât de teamă că avea de gând să te lovească în cap cu o vază, încât am vrut doar să o scot de acolo.

Un zâmbet trecător atinse buzele lui Will.

– Îmi amintesc foarte bine acea întâlnire. Există puține lucruri mai înspăimântătoare decât sora ta plină de furie.

– Știu. Este admirabil, nu-i așa?

Una dintre sprâncenele lui Will se ridică într-o mișcare neîncrezătoare, dar el nu o contrazise.

– Așadar, ce s-a schimbat? întrebă el o clipă mai târziu. De ce poți să-mi asculți scuzele acum?

Evie se uită fix în jos la mâinile ei împreunate, înmănușate în pielea cafenie. Ea știa răspunsul la întrebarea lui. Ce se schimbase era întâlnirea cu Michael. Prietenia și admirația lui îi redaseră încrederea, iar munca lor la Asociația St. Margaret o ajutase să înțeleagă că pierduse prea mult timp bocind după prima ei iubire nesăbuită.

Dar era mult prea intim să-i explice lui Will.

– Presupun că am crescut, spuse ea vag. Și părea o prostie să mă îngrijorez atât de mult pentru un sărut, în special unul care a fost atât de... neplăcut pentru tine.

Părea o prostie acum, dar atunci fusese devastată. Nu se pricepuse să-l sărute, dar ei îi plăcuse. Totuși, Will fugise de parcă toate creaturile iadului erau nerăbdătoare pe urmele lui.

El îi aruncă o privire sceptică.

– Evie, a fost un sărut *minunat*, unul din motivele pentru care m-am oprit.

Ea rămase nemișcată în timp ce mergeau prin satul Barrington. Cu toate că privirea ei lungă observa verdele crud și clădirile elisabetane elegante, mintea încerca să înțeleagă cuvintele lui șocante.

– Asta nu are nici o logică, reuși ea să spună.

– E perfect logic, rosti el. Dumnezeule, aveai aproape 17 ani și erai absolut inocentă! Nu aveam nici un drept să profit de tine sau de prietenia noastră.

– Dacă îmi amintesc bine, cred că eu am fost cea care a profitat de tine.

Surprins, el râse zgomotos.

– Presupun că este adevărat. Totuși, nu aveam nici un drept să răspund în felul în care am făcut-o.

– Nu știu, zise ea gânditoare. Am crezut că totul a fost minunat.

El o ascultă cu o tăcere neclintită, concentrat să îndrume caii în curbă spre drumul lung, care urca lin spre ruinele mănăstirii.

– În orice caz, spuse el de îndată ce trecu de curbă, am fost ruşinat de purtarea mea urâtă. Mi-a fost imposibil să discut cu tine. Până

la urmă, tu îmi erai cea mai dragă prietenă. A fost un șoc că am putut să mă gândesc la tine în... felul *acela*.

Și iată confirmarea tristă că Will nu o iubise niciodată în felul în care îl iubise ea!

– Trebuie să spun totuși că m-am gândit la acel sărut de multe ori de-a lungul anilor, spuse el cu un zâmbet mulțumit de sine. Sunt foarte atașat de acea amintire, Evie.

Era rândul ei să se uite fix, neîncrezătoare.

– Atunci de ce nu mi-ai spus nimic niciodată? Sau de ce nu mi-ai scris, pentru numele lui Dumnezeu?

Sclipirea strengărească dispăru din ochii lui.

– Un răspuns scurt? Am fost îngrozit că te-am rănit.

Ea îl împunse în coaste cu cotul.

– Prea târziu.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet crispat, aproape trist, înainte ca el să privească fugar peste umărul lui.

– Am fost complet idiot și îți datorez o mie de scuze umile. Dar mi-e teamă că trebuie să lăsăm acest subiect special, din moment ce o să avem companie.

Evie fusese atât de fascinată de acea discuție încât nu auzi sunetul galopului cailor. Se răsuci și îi văzu pe Michael și pe Gilbride apropiindu-se de cabrioletă.

– Oh, spuse ea confuză. Ei bine, nu mai contează, presupun.

„Mincinoaso!"

El clătină din cap, murmurând ceva printre dinți, spunând parcă „femeie încăpățânată". În timp ce Eve se gândea la o schimbare adecvată a subiectului, Will preluă controlul.

– Așa cum am spus, o să renunțăm la această discuție privată. Pentru moment. Apoi încruntarea lui ușoară se transformă într-un surâs ușor, exersat. Așadar, draga mea, spune-mi despre această asociație caritabilă. Trebuie să recunosc că sunt fascinat.

Capitolul 8

Pe Will nu-l deranja să susțină o coloană în sala de bal, nici dacă existau destule fete frumoase la care să se uite pe ringul de dans.

Totuși, în acea seară, exista numai o fată de la balul ducesei de Campforth care îi trezise interesul, și aceea era Evie, care își făcea drum pe lângă altă pereche cu partenerul ei enervant de insistent, Michael Beaumont.

Nu putea să dea vina pe Beaumont, mai ales că Evie era incredibil de frumoasă în seara aceea, deși croiala rochiei era modestă în comparație cu rochiile celor mai multe femei de acolo. Faldurile de un verde pal din țesătură moale stăteau lipite de formele ei, evidențiind pieptul ei magnific și fundul plin. Părul îi strălucea ca o monedă lustruită, strâns într-un coc simplu în creștetul capului și apoi lăsat să cadă în cascade de aur pe ceafă. Gura ei se curba fără să-și dea seama într-un zâmbet senzual, iar Will își imagina lucruri la care nu avea nici un motiv să se gândească. Nici ochelarii ei nu diminuau frumusețea pe care cei mai mulți bărbați erau prea stupizi să o vadă.

În parte, era vina lui Eden că atât de mulți bărbați erau orbi în fața frumuseții lui Eve, cu toate că gemenele ar fi fost înspăimântate de acest gând pe care l-ar fi considerat drept lipsă de loialitate.

Dar Will nu putea să nege că personalitatea vivace și inteligența sâcâitoare a lui Eden aveau tendința să o arunce pe Evie în umbră. Faptul că Eden n-avea scrupule legate de expunerea numeroaselor ei calități fizice în rochii uimitoare făcea diferența chiar mai surprinzătoare. În timp ce Evie se ascundea de obicei în spatele ochelarilor și al hainelor respectabile, cu o croială modestă, sora ei geamănă își etala farmecele și se bucura de atenția pe care o atrăgea atât de ușor. Majoritatea bărbaților constatau că Eden era considerabil mai drăguță, chiar dacă gemenele erau cu adevărat ca două boabe de mazăre într-o păstaie.

Totuși, Will nu împărtășise niciodată acea opinie, nici chiar când Evie era o fată timidă și stângace. Sora ei geamănă putea să scânteieze și să sclipească, dar Evie strălucea în tăcere, luminată din interior de un caracter generos și iubitor. Dacă ceilalți bărbați nu puteau să vadă dincolo de comportamentul ei timid adevărata ei valoare, erau demni de milă.

Cu toate acestea, era clar că Beaumont *vedea* asta. El era fermecat de Evie, așa cum o demonstra din plin maniera lui posesivă atât pe ringul de dans, cât și în afara acestuia. Urmărind cuplul în ultima oră și ceva, Will deveni din ce în ce mai iritat de afișarea deschisă a dragostei lui Beaumont. De fiecare dată când mâinile bărbatului rătăceau aproape de fundul lui Evie sau când brațul lui atingea din

întâmplare partea laterală a pieptului ei, tot ce putea să facă Will era să nu sară în ringul de dans, să-l învârtă și să-l lase lat pe spate cu o lovitură puternică în maxilar.

Oftă, înăbușindu-și impulsul de a-i sparge capul de coloana de marmură. Reacția lui exagerată nu izvora doar din dorința de a-și proteja vechea prietenă. Încă de la acea excursie la ruinele mănăstirii, când formele bogate ale lui Evie fuseseră lipite de el în timpul acelei prost gândite plimbări cu trăsura, Will fusese perfect conștient de ce plecase departe de ea cu mulți ani în urmă. Ea poza într-o ispită nemăsurată pentru autocontrolul lui și ar fi fost un dezastru pentru fiecare dintre ei dacă ar fi cedat acelei chemări de sirenă.

Will știa că Evie încă nutrea sentimente pentru el. Ea putea *să creadă* că voia să se mărite cu Beaumont, dar el știa că nu era așa. Sentimentele erau evidente în privirea ei duioasă, sclipitoare când îl privea și în tremurul ușor al vocii ori de câte ori vorbeau despre zilele de demult. Will își dăduse repede seama că Evie era pe cale să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea și că apariția lui pe neașteptate complicase situația. Felul în care ea îl evitase în ultimele câteva zile confirmau acea teorie.

Dacă ea ar fi știut cât de complicată era situația! În timp ce teoretic el doar îl spiona pe Beaumont, relația lui Evie cu bărbatul și implicarea ei în Asociația St. Margaret o puneau și pe ea sub observație. Și, dacă ea ar fi descoperit vreodată adevărul, Will știa că nu l-ar fi iertat niciodată.

Dar nu putea să evite asta, pentru că de aceea atât el, cât și Alec erau acolo seara – să adulmece prietenii și aliații posibili ai lui Beaumont. Unii dintre ei, bogați și puternici, scoteau întotdeauna profit din haos și puteau fi dispuși să-i acorde lui Beaumont fonduri pentru susținerea cauzei lui. Faptul că Beaumont era activ în acea cauză era previzibil, așa cum descoperiseră cu ușurință urmărindu-l în ultima săptămână. Tânărul scria și publica pamflete incendiare despre emanciparea catolică și participa la întâlniri intelectuale, unde subiectele de conversație erau apropiate de trădare. În timp ce manifestările pasionale ale lui Beaumont reflectau pur și simplu viziunea înfocată și mai degrabă naivă asupra lumii, el putea fi implicat cu ușurință în ceva mult mai sinistru.

O voce sarcastică pătrunse în visarea lui neplăcută.

– Dumnezeule! Pari gata să rupi gâtul tânărului și cred că nu este din cauza politicii lui.

Will se îndepărtă de coloană, încruntându-se la rânjetul de pe fața lui Alec.

– Era timpul să apari. În ultima oră, i-am urmărit pe Beaumont și pe prietenii lui și am încercat să nu arăt ca un nebun. Ultima dată când m-am ascuns în spatele unui ghiveci cu palmier, gazda noastră părea gata să mă bage la balamuc.

Glumea, desigur, din moment ce abilitățile lui în supravegherea discretă erau la fel de bune cum fuseseră vreodată, în ciuda faptului că Evie îi distrăgea atenția.

Alec, splendid în uniforma lui, aruncă o privire scurtă în jur.

– Nu ascultă nimeni, spuse Will sec. Știi că nu mi-am pierdut îndemânarea.

Vărul lui ridică din umeri.

– Nu poți să fii prea prudent, nu cu ghiuleaua de tun care se dovedește a fi această blestemată misiune. Îi privi fix pe Beaumont și pe Evie, care tocmai ieșeau de pe ringul de dans pe partea cealaltă a sălii uriașe de bal. Am petrecut ceva timp cu Beaumont săptămâna trecută. În timp ce tu zburdai cu domnișoara Evelyn, eu pur și simplu l-am curtat pe individ. Dumnezeu știe ce gândește despre mine.

– Că ești un filantrop înflăcărat, fără îndoială. Și, apropo, eu am *zburdat* cu Evie. Cu excepția acelei zile de la ruine, mă tratează ca pe un lepros.

Alec își încrucișă brațele la piept și zâmbi cu aerul unui bărbat antrenat într-o discuție obișnuită. Îi plăcea să dea impresia că era un uriaș genial și nu foarte inteligent, dar Will știa că era cu ochii pe Beaumont, pe Evie și probabil pe alți douăzeci de oameni din sală în același timp.

– Am observat asta. Și ce ai făcut ca să o zăpăcești pe biata fată?

– Nu sunt sigur, spuse Will ridicând din umeri. Era o minciună, dar Alec n-avea nevoie să audă detaliile sordide. Așa cum mi-a spus ea, cred că încă nu m-a iertat pentru că am părăsit-o.

– Și totuși, păreați *foarte* prietenoși în trăsură.

– Știu că este greu, dar încearcă să nu fii idiot, replică Will pe un ton de falsă prietenie.

Ochii cenușii și zâmbitori ai lui Alec îl străfulgerară.

– Cineva este cu siguranță într-o dispoziție proastă. Știi de ce ai nevoie?

– Nu, dar sunt sigur că o să-mi spui tu.

– O vizită la un mic bordel confortabil. A trecut prea mult timp de când n-ai avut pe cineva.

– Nu cred, dar poți să continui fără mine.

Vărul lui scoase un pufnit ușor.

– Așa credeam și eu. Încă ești îndrăgostit de fată, nu-i așa?

Will își încruntă amenințător sprâncenele.

– Propun să trecem la treabă. N-am avut ocazia să vorbim în ultimele zile, din moment ce ai fost ocupat cu alte treburi.

Înainte să răspundă, Alec își găsi timp să facă o plecăciune adâncă unei perechi de fete drăguțe care treceau pe lângă ei. Amândouă chicoteau, flirtând în spatele evantaielor, înainte să plece mai departe.

– Îmi pare rău, bătrâne, spuse vag Alec. Despre ce vorbeam?

– Las-o baltă! Will știa că Alec rezolvase unele probleme legate de averea bunicului său din Scoția, un subiect despre care vărul lui nu era dornic să discute. Să ne întoarcem la Beaumont. Ce crezi despre el?

Alec clătină din cap.

– Omul este un sfânt în viață, din câte îmi dau seama, și e total dedicat blestematei lui activități caritabile. A trâncănit despre asta ore întregi și cu siguranță nu părea ezitant când trebuia să împărtășească informații. Am crezut că o să fiu nevoit să mă împușc ca să scap de parada de detalii fără sfârșit.

– Este evident motivul din moment ce Beaumont e atât de preocupat să ajute săracii irlandezi. Și de ce să nu plănuiască revolta în același timp? Asociația caritabilă poate fi o acoperire bună.

Alec încuviință din cap, încruntându-se.

– Adevărat, dar mi-a atras atenția că este plin de un entuziasm sincer mai mult decât orice altceva.

– A adus în discuție problema condițiilor din Irlanda sau emancipareа catolică?

– Doar în trecere. Era mult mai preocupat să obțină bani de la mine pentru Asociația de caritate irlandeză, care e legată de parohia St. Margaret. Spune că au nevoie de noi patroni.

Will își sprijini din nou umerii de coloană, oferindu-i prietenului lui un rânjet răutăcios.

– Și a avut succes în eforturile sale? Când Alec se uită urât la el, râse. Ești atât de ușor de înșelat!

Vărul lui era extrem de generos, golindu-și întotdeauna buzunarele pentru cerșetori, vagabonzi, prostituate abuzate și oricine avea nevoie de ajutor.

– Am crezut că o să mă ajute să intru pe ușa principală, răspunse Alec în apărarea lui. Dacă sunt patron, am un motiv al naibii de bun să vizitez locul.

– Foarte bine. Am convins-o pe Evie să-mi arate împrejurimile de la St. Margaret. Intenționez să fac aranjamentele pentru acea vizită de îndată ce o pot face să discute cu mine.

Singurul răspuns al lui Alec fu un mormăit neatent. Will urmări privirea lungă a vărului său spre un superficial cu fereastră încadrat cu draperii de catifea albastră, unde Evie și Beaumont discutau cu Eden și cu un trio de pretendenți ai ei omniprezenți.

El aruncă o privire interesată spre Alec.

– Ce crezi despre sora lui Evie? Ai petrecut și cu ea ceva timp săptămâna trecută.

– Doar pentru că a trebuit să o țin departe de tine și de domnișoara Whitney, spuse Alec pe un ton nemulțumit.

– Da, și îți mulțumesc pentru ajutor. Eden nu părea deloc încântată de compania ta.

Alec scoase un râset invidios.

– Crede că sunt complet plictisitor, indiferent dacă vorbesc despre acțiuni caritabile sau nu.

– Să nu menționăm calitatea ta de fiu loial al ținuturile muntoase. Și asta părea să o contrarieze.

– Păcat. Este o fetișcană drăguță, ăsta este adevărul. Dar în acest moment am impresia că mai degrabă și-ar tăia părul decât să poarte altă conversație cu mine. Micul meu joc a funcționat prea bine. El scoase un oftat teatral. Sacrificii pe care le fac pentru Coroană și pentru țară...

– Săracul de tine, spuse Will. Dar, în ciuda agitației tale, cred că e mai bine să petrecem ceva timp în vizite cu doamnele și cu domnul Beaumont. O să-ți dea posibilitatea să descoperi exact cât de mult te urăște Eden.

– Nu o să fie distractiv, răspunse Alec batjocoritor.

O atingere neașteptată pe umărul lui Will îl făcu să se învârtă, asumându-și instinctiv o poziție de autoapărare. Când văzu cine stătea în spatele lui, făcu o grimasă.

– Pe loc repaus, Wolf, nu ești în Peninsulă, spuse Aden St. George, încercând să nu râdă. Singurul pericol cu care te confrunți în această sală de bal vine de la mame peținoare sau de la văduvele bogate ieșite la vânătoare.

Will aruncă o privire fugară spre Alec, ușurat să vadă că și el se uita ușor jenat la partenerul lor abia sosit. Era evident că nici el nu îl observase pe Aden strecurându-se în spatele lor, chiar dacă acesta era tot atât de înalt și musculos ca Alec.

Aden St. George fusese unul dintre cei mai talentați și periculoși spioni în lungul război împotriva francezilor și omul ales să fie înlocuitorul lui Dominic Hunter. Și el era vărul lor și copilul nelegitim al prințului regent însuși.

Will îi strânse mâna lui Aden.

– Îți sugerez să nu te mai furișezi în spatele meu din nou, altfel s-ar putea să te alegi cu o rană în partea cea mai nedorită a corpului.

Aden râse.

– Soția mea ar avea ceva de spus despre asta. Te asigur că o faci pe riscul tău.

Alec îl lovi zdravăn pe Aden pe spate, reușind să-l mute pe vărul lor bine făcut ușor înainte.

– Am auzit că te-ai legat la cap. Cu sora contelui de Blake, nu-i așa?

Rânjetul lui Aden era atât de fericit, încât îl făcu pe Will să clipească.

Vărul lui fusese întotdeauna un bărbat tăcut, liniștit, care evita relațiile personale. Dar se părea că noua doamnă St. George făcuse o schimbare majoră.

– Da, eu și Lady Vivien Shaw ne-am căsătorit toamna trecută. O să trebuiască să vă opriți la casa noastră din oraș din Cadogan Square și să faceți cunoștință cu ea.

Alec ridică sprâncenele lui negre, subliniind parodia.

– Vrei să spui că te lasă să ieși fără escortă? De ce naiba ar avea încredere într-un ticălos viclean ca tine, lăsându-l să colinde singur prin oraș?

– Întrebarea potrivită este de ce să o las *pe ea* să colinde una singură? răspunse Aden. Ea este mai predispusă decât mine să intre în necazuri. Dar acum Vivien este însărcinată și nu se simte în stare să vină pentru o seară într-o sală de bal supraîncălzită.

După ce se schimbară felicitările potrivite, cu Alec care îl bătu iar pe Aden pe spate, Will ridică o sprânceană iscoditoare.

– Noi suntem bucuroși să te vedem, dar de ce *ești* aici în seara asta? Să te plimbi alene printr-o sală de bal a aristocrației este departe de stilul tău.

– Doar datoria ar putea să mă forțeze să îndur o asemenea sarcină sinistră, răspunse Aden. Totuși, ducele de York s-a gândit că ar fi un bun prilej pentru noi să ne întâlnim fără să atragem atenția. Ne așteaptă în biroul ducesei, să putem avea o discuție privată înainte ca el să vină la bal.

– Oh, Dumnezeule! murmură Alec, strâmbându-se.

Will fu de acord cu reacția vărului său din moment ce până atunci adunaseră prea puține informații utile pentru raport. Cu o zi în urmă, se întâlnise cu Dominic ca să-i spună ce progrese făcuseră și îl pusese la curent cu planurile lor de a vizita Asociația St. Margaret cât mai repede posibil, dar tatăl lui Will voia cu siguranță să audă ceva despre progresele lor sau de lipsa acestora.

Aden ridică din umeri fără să scoată un cuvânt, exprimându-și simpatia. Nici unul dintre verii lui nu avea o relație foarte confortabilă cu tatăl, iar informându-l pe unul dintre ei făcea ca situația să se complice.

– Stați câteva minute, apoi veniți în birou.

Aden dispăru în mulțime, mișcându-se discret pentru un bărbat de statura lui.

– Presupun că fetele drăguțe trebuie să aștepte, spuse Alec cu o voce morocănoasă.

– Putem doar să sperăm că o să se abțină să plănuiască alte conspirații în lipsa noastră.

Will o privi pe Evie în timp ce împărtășea un râset cu sora ei. Era imposibil de crezut că era implicată în ceva necurat.

El și Alec se plimbară tacticos spre ușa largă ce ducea din sala de bal spre etajele conacului. Mai mulți oameni îi salutară sau încercară să-i implice în discuție – în cazul lui Alec, cel mai mult femeile –, dar se scuzară până când ajunseră în hol.

Un lacheu în livrea îi aștepta în capătul scărilor.

– Pe aici, vă rog, spuse el cu o plecăciune.

Merse înaintea lor în jos pe scări și spre partea din spate a casei, conducându-i la o ușă unde îi aștepta Aden. Vărul lor îi lăsă să intre.

Biroul era o cameră frumoasă, cu lambriuri de stejar și cu ferestre boltite cu vedere la faimoasa grădină cu trandafiri a ducesei. La acel moment din noapte, ferestrele reflectau doar lumina lumânărilor numeroase, câteva lămpi pe mesele de lectură și imaginea tremurândă a bărbatului care stătea pe un fotoliu de piele în fața șemineului și bea coniac.

– Bună seara, domnule, îi spuse William tatălui său.

Cei trei veri se înclinară în fața ducelui.

– St. George, ia loc. York făcu un semn vag spre un scaun lângă el. V-aș spune să vă luați un coniac, dar n-are nici un rost să vă pierdeți timpul aici. Cu cât știu mai puțini despre întâlnire, cu atât mai bine.

– Da, domnule, zise Will și luă loc în partea opusă tatălui.

Alec, care prefera să stea în picioare, se mută în spatele scaunului, ca să ocupe o poziție lângă Will. Încă nu știa dacă trebuia să facă asta ca să-i acopere spatele ori să se ascundă el însuși în spatele lui.

Ducele începu fără fanfară.

– Am înțeles de la Dominic că ați făcut progrese foarte mici. Sprâncenele lui groase se uniră într-o încruntare. Sper că nici unul dintre voi nu are nevoie ca eu să subliniez caracterul urgent al situației.

Dacă Will ar fi stat în picioare, ar fi fost forțat să-și stăpânească impulsul de a-și schimbe poziția de jenă. Un zgomot ușor din spatele lui sugeră faptul că Alec chiar făcea asta.

Cât despre Aden, ticălosul ridică în batjocură o sprânceană, dar își ținu gura.

– Nu, domnule, nu avem, spuse Will. Cu toate că eu și Alasdair speram să ajungem mai departe cu investigația noastră, am făcut ceva progrese.

Ducele se uită cu o aroganță imperială.

– Vrei să spui că Dominic a prezentat greșit raportul vostru?

Will reuși cu greu să își înăbușe un oftat plictisit.

– Nici vorbă, domnule.

– Atunci eu sunt cel care a înțeles greșit?

Sprâncenele tatălui parcă dispărură în păr – dacă bărbatul ar mai fi avut păr.

– Cu siguranță nu, iar eu n-am sugerat niciodată un asemenea lucru, Excelență, spuse Will ascunzându-și frustrarea.

Nu putea nega faptul că tatăl lui era un comandant plin de resurse, dar, ca mulți bărbați puternici, era nerăbdător și dornic să judece.

– Will, poți să faci un rezumat al celor spuse lui Dominic ieri, interveni Aden. Ar fi și în avantajul meu din moment ce n-am putut să fiu prezent la acea întâlnire.

Will se uită la tatăl lui, care îi dădu permisiunea mormăind.

El prezentă rapid ce se întâmplase la conacul Maywood, iar Alec adăugă informațiile suplimentare analizate din conversațiile lui cu Beaumont. Chiar la a doua discuție, Will trebui să admită că nu era cine știe ce raport.

– Așadar, nu suntem chiar avansați, nu-i așa? se răsti ducele.

– Numai în măsura în care nu putem să excludem implicarea lui Beaumont, răspunse Will cât de diplomatic putea.

– Nici nu putem exclude asta. Bărbatul este un sfânt dat naibii, dacă mă întrebați pe mine, adăugă Alec cu o sinceritate regretabilă.

Ochii ducelui se îngustară amenințător.

– Ce vrea să însemne asta?

– Doar că Beaumont pare sincer devotat activității lui caritabile, interveni Will în grabă, ceea ce evident nu exclude implicarea lui în conspirație. Înseamnă doar că este pasionat sincer de ceea ce crede.

– Bărbații care au opinii pasionale sunt câteodată revoluționari sau tirani, replică ducele, așa cum am văzut, din nefericire, în Franța.

– Într-adevăr, rosti Aden. Putem să fim cu toții de acord că nu avem suficiente probe ca să decidem dacă Beaumont este sau nu suspect. Poate că ar fi cel mai bine dacă am hotărî asupra următorului nostru plan de acțiune.

– Vrei să zici *al nostru*, murmură Alec.

Will voia să-l tragă afară de lavalieră și să-i spună să-și țină gura închisă.

În schimb, el încuviință din cap spre Aden.

– Avem un plan ca să ne apropiem de Beaumont. Alec a reușit să-l convingă că este interesat să doneze bani și să patroneze eforturile lui caritabile. Beaumont este entuziasmat și pare să aibă încredere în Alec. Vărul meu o să continue să facă asta în timp ce eu scormonesc prin Asociația St. Margaret.

– Când o să scormonești? întrebă ducele.

– Mâine, sper. Domnișoara Whitney a fost de acord să-mi arate împrejurimile construcției și să-mi prezinte unele dintre cazurile ei de caritate.

– Asigură-te că se întâmplă asta, spuse tatăl lui, ridicându-se. Will și Aden se ridicară odată cu el. Sursele noastre din Dublin nu sunt mai puțin îngrijorate decât erau acum o săptămână. Ducele se îndreptă spre ușă. Apropo, William, care este impresia ta despre domnișoara Whitney? Are vreun sens presupunerea că este implicată în asta?

– Nu, domnule, răspunse Will. Este complet nevinovată, sunt sigur de asta.

Tatăl lui se opri cu mâna pe clanța ușii.

– Și care este baza acestei certitudini?

– O cunosc, domnule.

Will rezistă impulsului de a sări cu hotărâre în apărarea ei. Dar asta l-ar fi făcut suspicios pe tatăl lui.

– O să te străduiești mai bine decât atât, băiete, răspunse ducele cu dispreț, ieșind din cameră.

– Dumnezeule! spuse Alec după ce se închise ușa. Asta a fost o mică catastrofă.

– Ar fi putut să meargă mai bine, recunoscu Aden. Dar eu și Dominic o să ne ocupăm de duce. Voi doi continuați să adulmecați și să țineți de plan.

Mai discutară detaliile câteva minute și apoi se îndreptară împreună spre ieșirea în hol. Aden își luă rămas-bun de la ei în fața ușii principale.

– Am o soție frumoasă, care mă așteaptă ascunsă în pat, spuse el, când Alec îl tachină în legătură cu nerăbdarea de a se întoarce acasă. Îi străfulgeră cu un rânjet sarcastic în timp ce-și lua pălăria și bastonul de la majordom. Pe lângă asta, știu cât de mult vă place să fiți drăguți cu doamnele.

– Ticălosule! strigă Alec după el, șocându-i atât pe majordom, cât și pe lacheul de la ușă.

Will începu să urce scările.

– Trebuie să o găsesc pe Evie singură, îi spuse vărului său. Propun să încerci modalitățile tale câștigătoare cu Beaumont și să faci câteva progrese pentru prietenia voastră în devenire.

– E o misiune așa de grea pentru tine! glumi Alec. Știu cât de mult urăști să-ți petreci timpul cu o fată așa de drăguță.

– Ești un mare idiot, spuse Will.

Ignoră râsetul batjocoritor în timp ce se afundară în ridicola petrecere zgomotoasă din sala de bal. Petrecerile ducesei Campworth

erau întotdeauna prea aglomerate, chiar într-o perioadă a anului când Londra era neaglomerată. Dar ea servea gustări și punciuri excelente, încuraja jocurile ascunse la mesele de cărți și avea tendința să invite pe oricine era implicat în cele mai recente și mai înfrânate scandaluri. Păceau o combinație de neegalat când vine vorba de atragă mulțimea.

Peste mulțimea de pene fluturânde și turbane pițipoance, Will o căută pe Evie. Alec, mai înalt cu câțiva centimetri, îi făcu o surprinse.

– În partea din față a camerei, aproape de masa de răcoritoare.

Will nu era prea încântat să-l vadă pe Beaumont, care se ținea peste tot de Evie, uitându-se la fața ei frumoasă cu o expresie gingașă de iubire de cățel. Eden stătea pe aproape, râzând și flirtând cu cercul ei obișnuit de idioți care o curtau. Evie o ignora pe sora ei, vrând să converseze cu Beaumont.

– Dumnezeule! mârâi Will. Beaumont nu o lasă pe Evie singură nici o clipă.

– O să mă ocup de asta, spuse Alec. O să fie un vals în curând. De ce nu o duci pe domnișoara Evelyn afară pentru o plimbare și apoi coborâți la cină? O să-i țin ocupați pe Beaumont și pe geamăna teribilă.

Will simți nevoia să râdă la descrierea lui Eden făcută de Alec. Sora geamănă a lui Evie nu era rea, ci doar avea talentul de a se băga în belele și de a ține pe toată lumea în jurul ei în fierbere. Pe el îl nedumerea că era mult mai populară decât Evie. Adevărat, Evie nu măgulea și nu flirta, dar era mai drăguță decât sora geamănă cu blestemata ei vedere mai bună.

Ajunseră la țintele lor mulțumită intenției lui Alec de a-și croi drum prin mulțimea binevoitoare. Ca de obicei, Will venea în urma lui cerând iertare, dar de data asta nu îl deranja. Într-o sincronizare perfectă, reuși să-și facă drum cu cotul în fața lui Beaumont exact când orchestra începu valsul.

Ignorând protestul murmurat de Beaumont, Will îi oferi lui Evie cel mai cald zâmbet.

– Domnișoară Whitney, pot avea plăcerea acestui dans?

Ea clipi în sus spre el, cu ochii largi deschiși și speriați în spatele lentilelor.

– Oh, Will, când ai ajuns? Nu te-am văzut toată seara.

Apoi ea făcu o grimasă, evident jenată că recunoscuse faptul că îl căutase. Acea declarație naivă îi plăcu mai mult decât trebuia, dar el știa că nu trebuia să o lase să vadă asta.

– Am venit cu ceva timp în urmă, spuse el vag, dar tu erai într-un grup. Pe lângă asta, este atât de aglomerat încât a durat o veșnicie să ne croim drum spre partea din față a sălii.

– Este aglomerat, nu-i așa? De asta a sugerat Michael să ne retragem într-un colț liniștit în spatele mesei de răcoritoare.

Ea îi zâmbi încurajator lui Beaumont, care cu siguranță era furios în timp ce încerca să se strecoare pe lângă Will.

– Logic, răspunse Will, făcând întâmplător un pas într-o parte ca să-l blocheze pe Beaumont, care voia să ajungă la Evie. Deși orice colț care îi include pe Edie și pe grupul ei de petitori poate fi numit cu greu liniștit, adăugă el.

– Am auzit asta, spuse Eden cu voce tare. Ea își croise drum prin mulțime, nerătând mai multe scrupule decât Alec când călca lumea pe degete. Și nu cred o clipă scuza ta, Wolf. Tu și umbra ta supradimensionată ați ajuns cu aproape o oră înainte și nici n-ați încercat să veniți să ne vedeți.

Ea încheie reproșul aruncând o privire feroce spre Alec, al cărui singur răspuns fu să clipească spre ea scandalos.

– Ei bine, acum ești aici și asta e tot ce contează, rosti Evie și se încruntă dezaprobator spre sora ei geamănă.

– Într-adevăr, suntem. Will o luă de mână și strânse degetele lor împreunate. Acum, acel dans...

– Căpitane Endicott, începu Beaumont cu o voce furioasă. Mă tem că domnișoara Whitney...

– Domnule Beaumont! exclamă Alec, întrerupându-l. Exact omul pe care voiam să-l văd. Doar cu o jumătate de oră în urmă, am vorbit cu un prieten despre Asociația de caritate irlandeză. Mi-a pus multe întrebări interesante despre serviciile pentru săracii nefericiți din St. Giles. Cred că ar fi dispus să doneze o sumă frumușică dacă putem să răspundem satisfăcător la întrebările lui.

Accentuarea ușoară a lui Alec pe cuvântul *noi* își făcu efectul.

Beaumont se învioră.

– Cine este această persoană?

Alec se lovi ușor pe partea laterală a nasului.

– Nu vreau să vehiculez încă numele lui, dar pot să te asigur că este durduliu în buzunare. El se apleacă înainte, scoțând o șoaptă conspirativă. Și ar dispus să le vorbească și altora în numele nostru.

– Splendid, spuse Beaumont. După dansul acesta cu...

Alec clătină categoric din cap.

– Nu cred că ne putem permite să amânăm. Bătu cu o mână prietenoasă, dar reținută pe umărul lui Beaumont. Trebuie să discutăm *imediat*.

Beaumont aruncă o privire neîncrezătoare spre Evie, care părea să nu își controleze degetele în pantofii de dans. Apoi ea își ridică ochii și aruncă o privire scurtă și timidă spre Will. Acea privire îi spunea că nu era câtuși de puțin împotrivă să danseze cu el și să-și lase pretendentul cu Alec.

– Nu-ți face griji, Beaumont, spuse el, trăgând-o pe Evie cu blândețe spre el. O să am grijă de domnișoara Whitney.

– Oh, eu... se bâlbâi ea în timp ce el o învârtea în pași de vals.

În timp ce el se răsuci în jurul ei, Will surprinse ultima imagine a lui Alec conducându-l afară pe Beaumont, ținându-l de cot, în timp ce Eden – ai cărei pețitori se îndepărtau – aruncă o privire ucigătoare spre Alec. Will fu nevoit să-și înăbușe un râset. Da, era nepolitico din partea lor să o abandoneze atât de pripit, dar Eden își abandonase legiunea de pețitori. Mica lovitură în mândria ei îi făcea bine.

Când el făcu următoarea întoarcere, sânii plini ai lui Evie îi atinseră pieptul – o alunecare de mătase și de carne moale, tentantă –, iar toate gândurile despre Eden zburară departe, ca ceața înainte de un vânt puternic. Apoi, când el privi în jos la fața frumoasă a lui Evie, cu obrajii îmbujorați și buze ușor întredeschise, mintea lui păru oarecum confuză.

Avu nevoie de câteva clipe să își dea seama de ce tot sângele părea a se scurge din cap și se îndrepta rapid mult mai jos.

Capitolul 9

Evie trase adânc aer în piept, împingând sânii exact în pieptul lui Will. Când o cascadă de senzații îi străbătu trupul, nu știu dacă să leșine de rușine, să se tragă mai aproape de el ori să pretindă

că nu era afectată câtuși de puțin de îmbrățișarea lui. Evident, a treia variantă era unicul mod înțelept de acțiune, cu toate că trupul ei nu era de acord cu aprecierea aceea.

Ciudat, și Will părea tulburat, uitându-se în jos la ea cu o privire nedumerită. O tentă ușoară de culoare apăru în obrajii lui supți. Ea putea să jure că pupilele i se dilataseră, făcând ca lumina albastră a privirii lui insistente să iasă în evidență într-un contrast uluitor. Dură numai o clipă să își dea seama că o ținea mult prea strâns. Dacă ea avea nevoie de vreo confirmare, o demonstra expresia șocată de pe chipurile însoțitorilor vârstnici în timp ce Will o învârtea pe ringul de dans.

Eve tresări. Oricât de minunat era să fie în brațele lui Will, ura să fie subiect de bârfă.

Când ea încercă să facă puțin loc între ei, el rezistă. Surprinsă, se uită în sus la fața lui. O ardoare mocnită înlocuise expresia nedumerită din ochii lui, iar el se uita fix în jos la ea, cu o privire aproape agresivă. În interiorul ei, totul rămase nemișcat, de parcă ceva important urma să se întâmple. Se simțea ca o pasăre sau un animal mic, care anticipau o furtună puternică, una care avea puterea să schimbe pentru totdeauna peisajul. În timp ce Will o învârtea din nou, mulțimea se risipi într-un vârtej de culori țipătoare, și îi văzu întâmplător pe Michael și pe căpitanul Gilbride. Eden venea în urma lor cu o expresie supărată pe chip. De parcă Evie o strigase, capul surorii ei gemene se întoarse și privirile lor se întâlniră. Evie putea să vadă o flacără de avertizare în ochii surorii, iar mâna dreaptă a lui Eden făcu un semn scurt, agitat. Apoi dansatorii se răsuciră din nou împreună, împiedicând vederea lui Eden și a altora.

Dar avertismentul din partea surorii gemene fusese clar: „Probleme în viitor, Evie. Ignori asta pe riscul tău".

Dintr-odată, își aminti că în curând Michael urma să o ceară oficial în căsătorie, ceea ce însemna că ea nu avea *de ce* să simtă altceva decât prietenie pentru Will. De câte ori trebuia să i se amintească asta?

Apoi își aminti cât de îngrozitor de jenată se simțea de câte ori valsa. Senzația brațului unui bărbat care îi înconjura trupul fusese întotdeauna tulburătoare, în special de când pieptul ei lamentabil de generos avea tendința să le stea în cale, făcând-o invariabil să se împiedice în propriile picioare. Nici cu Michael nu putea să se simtă

pe deplin confortabilă, în ciuda faptului că era cel mai cuviincios și atent dansator.

Dar, spre marea ei surprizǎ, uitase cât de prost valsa de îndatǎ ce Will o luă în brațe. Se simțea atât de ușoară încât dansul cu el părea să vină tot atât de natural ca respirația.

Desigur, o clipă mai târziu și în mod previzibil, ea se împiedică.

Will o îndreptă rapid și încetini ritmul.

– Evie, ești bine?

Se lovise de tibia lui tare ca piatra cu vârful piciorului, dar își înăbuși un geamăt.

– Sunt bine, spuse ea încercând din nou să stea la o distanță de câțiva centimetri.

Acum că își revenise, era dureros de conștientă de focul ce ardea între ei în fiecare punct unde trupurile lor se uneau.

Iritarea îl făcu să-și ridice sprâncenele într-o încruntare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te mai zbați ca un țipar! Este ceva în neregulă sau ești o dansatoare mai nepricepută decât îmi amintesc eu.

Afirmația o făcu să scoată un râset surprins. Oricât de plăcut era să aibă brațele lui Will în jurul ei, în special cu privirea aceea interesantă, dar mult prea periculoasă, ea descoperi că era mult mai ușor să se descurce când el se purta precum acel Will pe care îl cunoscuse dintotdeauna – mai degrabă un prieten de familie decât un iubit.

Dar când el încercă să o tragă din nou strâns spre trupul lui musculos, ea rosti printre dinți:

– Mă ții prea aproape. Oamenii încep să observe.

Desigur, ea o zărise întâmplător pe mama ei pe marginea ringului de dans, oprindu-se să-și facă vânt cu evantaiul în timp ce se uita fix la ei. Dar, în loc să arunce pumnale din ochi, înclină capul și îi zâmbi pe furiș. Acea privire o alarmă atât de tare pe Evie, încât se împiedică din nou.

Will suspină ușurat și merseră împreună spre marginea ringului de dans.

– Nu trebuie să ne oprim din dans, spuse Evie. Trebuie doar să încetezi să mă strângi atât de tare.

O expresie ciudată îi întunecă privirea, dar el nu răspunse până când nu trecură de un cuplu nepăsător de entuziast.

– Dacă nu te scot de pe ring, mă tem că o să te omori. Sau pe mine.

– Nu sunt așa de nepricepută, bombăni ea.

Ea ura că era atât de neîndemânatică și detesta chiar mai mult valul de căldură de pe fața ei. Will trebuia să creadă că se schimbase și nu mai era școlărița penibilă pe care o respinsese cu atâția ani în urmă. Nu aceea era problema, chiar dacă el nu putea să o vadă. Era prea rău că nu putea să găsească o modalitate să comunice acel lucru fără să pară complet prostuță sau ca și cum și-ar fi dorit ca el să-i facă avansuri.

– Nu, nu ești, spuse el, conducând-o într-un spațiu din întâmplare gol, lângă o coloană de marmură. De fapt, dansai minunat până acum câteva minute. Ce te-a scos din joc?

– Ce mod extrem de lipsit de eleganță să-ți spui punctul de vedere! Ce m-a scos *din joc* era felul în care m-ai strâns până când abia mai puteam să respir.

Un zâmbet leneș îi ridică ușor colțurile gurii. Evie *se simțea* fără suflare, chiar dacă el nu o mai atingea.

– Îmi place să te strâng. Vocea lui liniștită îi trimise degete magice care dansau pe spatele ei. Trebuie să spun că te simți foarte bine în brațele mele.

Fu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu caște gura la el.

– Will Endicott, sigur nu flirtezi cu mine, întrebă ea, încercând să pară severă.

Totuși, ar fi trebuit să pară înspăimântată – din o sută de motive – în momentul în care își dădu seama nu se simțea indignată.

O mică parte din creierul ei care rămase rațională încerca să înțeleagă de ce Will se comporta așa.

Când privirea lungă a lui Will se opri deliberat pe pieptul ei, Evie fu dureros de conștientă de faptul că sfârcurile ei făceau tot posibilul să treacă prin țesătura subțire a lenjeriei și a rochiei. Iar sfârcurile ei nu păreau să fie deranjate de atenția lui. De fapt, creierul ei i se desprinsese de trup în secunda în care el o luase în brațe.

– Și te-ar deranja dacă flirtam? întrebă el cu voce răgușită și complet necunoscută.

Evie trebui să reziste tentației de a-și lovi urechea cu palma și de a se întreba dacă auzise bine.

Înainte ca ea să poată formula un răspuns semicoerent, capul lui Will se trase în sus și strânse buzele într-o linie încordată și subțire în timp ce Evie devenise conștientă de agitația din spatele ei. Era

suficient să asculte melodiile orchestrei, cu vocile care bârfeau și cu zgomotul pantofilor pe ringul de dans.

În timp ce Will cedă atenției, una dintre mâinile lui ajunse pe cotul ei și o întoarse cu grijă. Când se întoarse, se trezi că se uita drept la pieptul acoperit cu medalii al unui trup corpolent, îmbrăcat într-o uniformă de gală impunătoare.

– Bună seara, domnule, spuse Will, înclinându-se în fața ducelui de York.

Evie se uita fix, clipind ca o prostănacă. Știa, desigur, că ducele era tatăl natural al lui Will, dar nu-l întâlnise niciodată, îl văzuse doar de la distanță la parade și la baluri ocazionale. Răspunsurile obișnuite păreau să se răstălmăcească între ele, și mintea ei era complet goală.

Cotul lui Will o trezi din amețeală.

– Ah, Excelența Voastră, bâlbâi ea, făcând o reverență largă.

În timp ce se ridică, se uită nervoasă în jurul ei. Ducele era însoțit de mai mulți ofițeri și de gazda lui, dar așteptau la câțiva metri depărtare ca și cum le-ar fi oferit o oarecare intimitate. Cu toate astea, Eve simțea că ei toți se chinuiau să tragă cu urechea.

– Căpitane, prezintă-mă doamnei! se răsti ducele.

Evie își reținu impulsul de a tresări și zâmbi politicos în timp ce ea se forța să se uite insistent la fața rotundă, sănătoasă a ducelui. Avu nevoie de tot controlul să nu facă involuntar un pas înapoi, din moment ce Excelența Sa o privea cu ceva ce părea antipatie.

Însă nu știa de ce.

– Desigur, domnule, răspunse calm Will. Aceasta este domnișoara Evelyn Whitney, fiica vicontelui și a doamnei Reese.

Încruntarea ducelui se adânci după prezentare. Evie făcu altă reverență largă, doar ca să fie în siguranță.

– Ce fac părinții tăi? întrebă ducele în aceeași manieră grosolană. Ai putea să-i găsești în timp ce eu discut cu căpitanul Endicott.

Evie tresări, descumpănită de concedierea nepoliticoasă. Will merse bățos lângă ea, dezaprobând în tăcere tacticile tatălui său. Faptul că însoțitorii ducelui ascultau cu nerăbdare avidă făcea situația și mai dureroasă.

Ea se luptă să mențină o urmă de demnitate.

– Desigur, Excelență.

Evie încuviință din cap în semn de rămas-bun spre Will, încercând să nu arate cât de tulburată se simțea. Dar când mâna lui Will îi apucă din nou cotul, trăgând-o scurt, scoase un mic icnit.

– Aș fi extrem de fericit să vorbesc cu tine, domnule, spuse el încet, după ce o conduc pe domnișoara Whitney înapoi la petrecere.

Privirea îngustată a ducelui arăta cât de puțin aprecia sfidarea fiului său.

– Sunt sigur că domnișoara Whitney poate să-și găsească drumul înapoi la mama ei, William. Până la urmă, nu este o fetișcană.

Acea ultimă parte cu siguranță nu era un compliment.

Evie aruncă o privire nervoasă spre Will, iar inima ei tresări când văzu că maxilarul lui deveni ca stânca. Gemu în sinea ei la ideea că el îl sfida pe tatăl lui puternic în public, iar asta doar dintr-un sentiment greșit de loialitate pentru ea. Ea aprecie gestul, dar nici unul dintre ei nu ar fi câștigat ceva în urma bârfelor care cu siguranță s-ar fi iscat după o scenă urâtă.

Parcă trimis din rai, Gilbride apăru printr-un mic gol din mulțime și merse lângă Evie. Pentru un bărbat mare, dominant care părea să greșească drumul prin viață, avea o abilitate remarcabilă de a se furișa ca o pisică.

– Excelență, spuse el făcând o reverență respectuoasă. Apoi zâmbi în jos la Evie. Pot să te însoțesc înapoi la petrecere, domnișoară Whitney? Mama ta m-a trimis să vin după tine. El ridică spre tatăl lui Will ceea ce părea o sprânceană ironică. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

Ducele făcu nerăbdător un semn cu mâna.

– Da, da, du-te!

Forțându-se să nu se uite la Will, Evie luă brațul lui Gilbride și îl lăsă să o conducă prin mulțime. El discută amabil în tot acel timp, părând un prostuț, chiar dacă Evie ajunse la concluzia că era departe de asta. Sosirea lui fusese prea bine programată să fie altfel decât intenționată, rezolvând situația cu o eficacitate politicoasă. Când ea nu mai fu sufocată de sentimentul groaznic de umilință, sperând ca podeaua să se deschidă și s-o înghită, avu mare grijă să-i mulțumească lui Gilbride pentru intervenția lui bine-venită.

La jumătatea sălii de bal, nu mai reuși să reziste să nu privească peste umăr. Will și tatăl lui stăteau acolo unde îi lăsase, cu toate că anturajul ducelui extinsese cercul din jurul lor. Se părea că în acel moment mai mult se temeau de nemulțumirea unui prinț decât își doreau să audă conversația cu fiul său.

Lui Evie îi stătu inima în loc în timp ce observă fața împietrită a lui Will. Îl ascultă politicos pe tatăl lui și încuviință din cap. Dar

ea știa ce însemna să nu i se citească nimic pe față. Era furios, dar și jenat de acea scenă, la fel ca ea. Faptul că ea cauzase scena, deși neintenționat, îi învolbura stomacul de disperare. Ea și Will abia începuseră să-și vindece rănile, iar acest episod putea distruge orice șansă de reclădire a prieteniei.

Fără ca Will să fi spus vreodată asta în atât de multe cuvinte, ea înțelegea cât de important era pentru el să-i facă pe plac tatălui său. Cu ani în urmă, când ducele decisese să-i plătească studiile și postul din armată, Will fusese foarte bucuros. Recunoașterea personală a tatălui fusese una dintre etapele definitorii din viața lui. Sfidându-l fățiș pe duce din loialitate pentru ea, chiar pentru ceva atât de nesemnificativ, putea avea repercusiuni.

– Nu este vina ta, spuse Gilbride încet în timp ce o conducea în jurul unui cuib de filfizoni lascivi. N-ai făcut nimic rău, și nici Wolf n-a făcut.

Îi luă o clipă să-și înghită nodul din gât înainte să poată să răspundă.

– Îți mulțumesc pentru amabilitate, domnule. Nu știu de ce ducele a fost atât de aspru cu noi, dar mi-ar părea rău să fiu cauza oricăror neplăceri între Will și tat... și duce.

Gilbride scoase un fornăit sarcastic.

– Cei mai mulți dintre membrii familiei regale sunt experți în a crea neplăceri – cel puțin ducele. În cele din urmă, oamenii se obișnuiesc cu asta.

– Dar...

El îi zâmbi liniștitor.

– Sincer, domnișoară Whitney, n-ai de ce să-ți faci griji. Wolf știe să-și manipuleze tatăl. Nu trebuie să îți faci griji.

El îi făcu încă o dată cu ochiul, însă gestul păru mai degrabă prietenos decât de flirt. Evie mai degrabă îl simpatiza pe scoțianul uriaș, orice ar fi spus Eden despre el.

Dar, în timp ce se reuniseră cu familia și cu prietenii ei, Gilbride glumea cu Even însăși. Ea era aproape convinsă că el juca un fel de rol. Nu părea rațional, dar nu avea altă explicație pentru schimbarea rapidă de comportament.

– Hei, exclamă el cu voce tare, făcând-o pe sora ei să se strâmbe. Uite peste cine am dat în plimbarea mea prin sală. Știam că domnișoara Evelyn ar fi la fel de nerăbdătoare ca mine să înfulece chiftelele de homar la cină, așa că am convins-o să vină înapoi cu mine.

El termină discursul ridicol oferindu-i mamei, care se uita fix la el cu gura întredeschisă, o grimasă de bufon.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Eden, luând-o de braț pe Evie. Ea făcu un semn spre Gilbride cu mâna liberă. Îți mulțumesc că mi-ai recuperat sora, căpitane, dar nu este nevoie să mai pierzi nici un minut cu noi.

Gilbride își arătă dinții de un alb orbitor într-un zâmbet larg.

– Nu, fetițo, nu o să scapi de mine așa de repede. Am intenția să vă însoțesc în salon.

Oricât de tristă se simțea Evie din pricina episodului cu Will și cu tatăl lui, nu putea să-și înăbușe o rază de amuzament. Accentul irlandez al lui Gilbride părea să fie o chestiune de comoditate, adoptată când el dorea să enerveze sau să chinuie pe cineva.

Cum ar fi fost sora ei geamănă.

– Este complet inutil, răspunse Eden pe un ton supărat. Eu și Evie o să mergem jos împreună, iar domnul Beaumont o s-o însoțească pe mama.

– Oh, desigur, spuse Michael, apărând deodată. O să fie plăcerea mea să o însoțesc pe Lady Reese în salon.

El o privi pe Evie cu o expresie nedumerită, iar ea fu lovită de regretul că practic uitase de existența lui. Făcu o promisiune tăcută să nu se mai gândească la Will și să se concentreze pe binecuvântările aflate chiar sub nasul ei.

– Ar fi minunat dacă ai lua-o pe mama cu tine, spuse ea, zâmbind spre Michael. Eu aș fi fericită să stau și să discut într-un colț liniștit tot restul serii.

– Ei bine, eu n-aș sta, spuse mama ei cu năduf. Dar cred că ar trebui să mergem acum dacă vrem să găsim un loc care nu este ocupat. Camerele publice ale Excelenței Sale sunt extrem de răcoroase, îmi pare rău să spun. Îi dărui un zâmbet grațios lui Gilbride, ignorându-l pe Michael. Căpitane, aș fi foarte încântată să mă însoțești la cină. Domnul Beaumont poate să ne urmeze împreună cu fetele.

Gilbride păru puțin derutat de grosolănia mamei sale. Michael pur și simplu ridică din umeri și îi oferi lui Evie un zâmbet înțelegător. În ciuda grosolăniilor lui Gilbride, mama ei descoperise că moștenitorul unui conte scoțian era de preferat fiului mai tânăr al unui aristocrat catolic, chiar dacă acel tânăr venea dintr-o familie bogată și distinsă.

Gilbride își reveni repede.

– Aș fi încântat, Excelența Voastră. El se mută cu promptitudine lângă mamei ei, dar zâmbi spre Michael în timp ce făcea asta. Și poate că, în timp ce luăm ceva răcoritor, domnul Beaumont și domnișoara Evelyn pot să-mi spună ceva mai mult despre eforturile lor caritabile.

Mama își dădu ochii peste cap, dar evită să facă alte comentarii în timp ce îl luă pe căpitan de braț.

Când Eden își prinse mâna de brațul drept al lui Evie, Michael se mută în partea stângă. Intrară în mulțimea care ieșea din sala de bal și se îndrepta spre salonul pentru cină, mergând în urma mamei lor.

– Chiar îmi place căpitanul Gilbride, spuse Michael pe un ton gânditor. Mi se pare un om cu adevărat amabil.

– Este un mare mocofan, pufni Eden, părând alarmată, precum mama ei. Nu știu cum poți să petreci atât de mult timp în compania lui.

– Nu este mocofan, rosti Evie. Vrea doar ca noi să credem că este.

Michael încuviință din cap.

– Sunt de acord. Mă întreb de ce ar dori ca toată lumea să creadă că este un clovn.

– Oare pentru că este un clovn? comentă Eden.

Evie se încruntă la sora ei. Nu era genul lui Eden să fie atât de meschină, chiar și cu cineva care o enerva. Era impulsivă și uneori nerăbdătoare, dar niciodată răutăcioasă.

Sora ei geamănă oftă.

– Nu mă luați în seamă. Sunt doar supărată că ducele de York te-a umilit fără menajamente. A fost groaznic din partea lui.

„La naiba!"

– Ai văzut asta din partea cealaltă a sălii? întrebă Evie.

– Era destul de evident pentru oricine se uita, spuse Michael.

În mod ciudat, el nu păru deranjat de asta.

– Și sunt foarte supărată pe Will că nu te-a însoțit înapoi, spuse Eden. Indiferent ce ar fi putut să gândească.

– N-a fost vina lui, spuse Evie. Ducele i-a ordonat să stea cu el.

– Un domn adevărat s-ar fi ocupat mai întâi de confortul tău, comentă Michael.

Tonul lui confirma că el îl vedea pe Will ca pe o amenințare, și asta o făcea pe Evie să se simtă din nou vinovată. Își ținu gura, înghițind instinctiv nevoia de a-l apăra pe Will.

– În situația asta, o să-i acord credit lui Gilbride, spuse Eden. Evident, el și-a dat seama care e problema și și-a asumat răspunderea. N-aș fi crezut că un mare neisprăvit ca el s-ar putea mișca atât de repede.

Evie aruncă o privire nervoasă în față. Erau despărțite de căpitan și de mama lor doar de bătrâna Lady Hanson și de cele două fiice ale ei. Din fericire, mama părea să fie fericită să discute cu Gilbride, solicitându-i toată atenția.

– Nu fi proastă, Evie, spuse sora geamănă, știind, ca de obicei, ce gândea. Ei nu pot auzi nimic din ce spunem.

Exact atunci, Gilbride se uită peste umăr, drept la Eden. Una dintre sprâncenele lui se ridică în ceea ce putea fi descris ca o înclinare sarcastică.

– Ei bine, să fiu a naibii! murmură ea ca pentru sine.

Evie o liniști, dar sora ei pur și simplu zâmbi forțat. Totuși, Evie observă că Eden se înroși puțin, probabil de rușine.

Își croiră drum în jos pe scările largi și se îndreptară spre salonul pentru cină – două săli spațioase separate de uși glisante, acum deschise ca să creeze un spațiu destul de larg pentru numărul de mese mici și medii, acoperite cu pânză albă curată. Cel puțin jumătate erau deja ocupate, dar Gilbride le conduse cu abilitate la o masă mai mare lângă niște uși franțuzești care dădeau spre terasă.

Cu un oftat de ușurare, Evie se așeză pe unul dintre scaunele mici grupate în jurul mesei ovale și se uită în jur.

– Unde a plecat mama?

– Lady Reese voia să discute cu Lady Castlereagh, spuse Gilbride, dând din cap spre altă parte a sălii. A spus că ni se alătură curând. El puse mâna pe un scaun gol de la o masă apropiată și îl așeză lângă Evie. Iată, o să-l păstrăm pentru Will. Fără îndoială, o să vină din clipă în clipă.

Evie tocmai începuse să se relaxeze, dar acea idee o făcu să tresară din nou. Nu știa dacă voia ca Will să se alăture lor sau nu. Poate că nu, din cauza întrebării interesante, dar deranjante pe care i-o pusese exact înainte ca ducele să-i întrerupă.

Eden privi fugar spre ușă.

– Da, îl văd venind. Ea se încruntă, mijind ochii. Cine este cu el? Nu pot să văd de la această distanță.

Evie se întoarse în scaun, rugându-se să nu fie ducele. Apoi înlemni, dându-și seama că adevărul era mult mai rău.

Will era însoțit de Lady Calista Freemont, fiica marchizului de Corbendale și una dintre cele mai neplăcute persoane pe care le întâlnise vreodată. Ea urmase Școala selectă pentru tinerele doamne a domnișoarei Ardmore împreună cu Calista și fusese frecvent ținta farselor răutăcioase ale fetelor mai mari.

Deși Calista era și frumoasă, și bogată, caracterul ei oribil o oprea să facă o partidă spectaculoasă. Din nefericire, Will nu știa asta, având în vedere toți anii petrecuți în străinătate. Iar el chiar părea aproape îndrăgostit de Calista în timp ce ea își flutura genele într-un flirt îndrăzneț.

– Oh, Dumnezeule, nu ea! gemu Eden.

Gilbride discuta cu Michael, dar comentariul lui Eden îl făcu să ridice capul. Își întinse gâtul ca o țestoasă ieșind din carapace, apoi se așeză la loc și clătină din cap dezaprobator.

– Idiotul, murmură el.

Evie se rugă ca Will și Calista să se așeze în altă parte, dar Michael se ridică în picioare și flutură șervețelul, atrăgându-le atenția.

– Nu știe ce șoarece-de-câmp este Calista? îi rosti Eden printre dinți lui Evie.

– Știe, răspunse Evie încruntându-se.

Will dădu cu ochii de ei și făcu semn înapoi, iar speranța vagă a lui Evie că putea fi cruțată de altă scenă umilitoare muri cu un scâncet. După seara asta, *ar fi făcut* tot posibilul să-l evite pe Will, din moment ce dezvoltase clar talentul de a o pune în situații cumplite. Iar de ce flirta el cu Calista – era evident că el *flirta* – după ce făcuse același lucru cu ea cu mai puțin de o jumătate de oră mai devreme era un mister. Nu se gândise niciodată la Will ca genul de bărbat care să se joace cu sentimentele unei femei, dar poate că se înșela în legătură cu asta.

Exact cum se înșelase cu ani în urmă, când credea că era îndrăgostit de ea.

În timp ce Will și Calista se apropiară, Gilbride se ridică și luă loc lângă Evie, pe scaunul care îl păstrase pentru Will doar cu câteva minute înainte. El se aplecă și murmură:

– Ignoră-l când se comportă ca un netot, domnișoară Evie. Asta fac eu.

Ea îi zâmbi vag, speriată de revelația că Gilbride știa despre trecutul ei stânjenitor cu Will. Mai rău chiar, părea să creadă că Will conta pentru ea.

Ceea ce, din nefericire, era adevărat.

– Bună seara, spuse Will cu un zâmbet. Putem să ne așezăm? Nu vrem să vă încurcăm, dar cele mai multe mese sunt pline.

– Bineînțeles că nu se supără, spuse Calista cu o răutate mieroasă. Eu și Evelyn suntem prietene vechi, nu-i așa? Și cu Eden la fel.

Eden se uită la Calista ca la o viperă veninoasă pregătită să atace. Din fericire, sora ei geamănă rezistă atacului, hotărând pentru prima dată să nu iște un scandal.

Michael și Gilbride se ridicară în picioare.

– Sunteți bine-veniți să vă alăturați, spuse Michael cu promptitudine. El se uită în jos la Evie cu un zâmbet încurajator. Nu te deranjează, nu-i așa?

Evie își drese glasul înainte să poată răspunde.

– Bineînțeles că nu.

Will luă un scaun liber de la o masă alăturată, apoi toți se mutară să facă loc. Michael își reluă locul lângă Evie și vorbi cu ea într-o notă liniștită.

– Nu mi-am dat seama că erai prietenă cu Lady Calista. Sunt fericit că ai șansa să petreci timp cu ea.

– Nu sunt, scrâșni din dinții încleștați Evie.

– Oh, bine, spuse el. Căpitanul Endicott pare totuși foarte apropiat de ea, nu crezi?

Evie nu putea să dea un răspuns politicos și nici măcar nu încercă.

– Beaumont este gelos pe Wolf, murmură Gilbride din partea cealaltă. De asta se comportă ca un prostănac.

Evie își reținu un oftat. Fie Gilbride era mult mai perspicace decât îl credea mai multă lume, fie ea era ridicol de transparentă. Nici unul din acele gânduri nu îi oferi vreo consolare.

– Te asigur că n-are nici un motiv să fie, răspunse ea cu voce rece.

– Lady Calista spune că tu și Eden ați urmat școala cu ea, rosti Will cu voce sinceră, încercând, evident, să reînceapă conversația. N-am știut asta.

Din moment ce singurul răspuns al lui Eden fu să-și încrucișeze brațele la piept și să se uite la Calista, rămase ca Evie să dea răspunsul.

– N-aveai nici un motiv să știi acest lucru.

Sprâncenele lui Will se ridicară la răspunsul ei concis. Privirea lui lungă trecu la Eden și apoi înapoi la Evie. Își strânse buzele într-o

linie sumbră și clătină din cap, dându-și seama că se aventurase în altă situație incomodă.

– Oh, da, spuse Calista cu un tremur în voce. Am petrecut o perioadă veselă, nu-i așa, Evelyn? Tu *erai* o fată stângace, te împiedicai de lucruri, spre încântarea tuturor. Sper că ai scăpat de acea nefericită boală.

– Vorbind de stângăcie, spuse Eden pe un ton dulce care ar fi avertizat pe oricine o cunoștea, îmi amintesc un incident în care ai sfârșit cu capul într-o găleată cu apă de spălat. Sau ai uitat asta, Lady Calista?

Din moment ce Eden fusese cea care pusese la cale respectivul incident, Calista nu uitase. Fusese o răzbunare pe Calista și pe prietenele ei – toate fete trufașe și nesuferite – după ce puseseră o găleată cu lături unsuroase rezemată de ușa camerei unde Evie și Eden dormeau cu alte două fete. Când Evie deschisese ușa, găleata se răsturnase, și lăturile se împrăștiaseră peste tot. Ea căzuse pe podea în mizeria alunecoasă, acompaniată de hohotele de râs ale Calistei și ale grupului ei de scorpii. Furioasă, Eden umpluse găleata cu apă rece ca gheața de la pompa de afară și o aruncase în capul Calistei. Evie era sigură că țipetele indignate ale Calistei fuseseră auzite de la kilometri distanță.

– N-am uitat *nimic*, izbucni Calista, cu ochii ei mari, căprui scânteind de furie.

– Cine vrea șampanie? interveni Gilbride, sărind în picioare.

El făcu semn unui chelner care trecea, apoi îl luă pe Will pe sus, susținând că voia să aducă niște prăjituri de la masa cu răcoritoare. Gilbride părea să-i țină o predică lui Will în timp ce îl trăgea după el, iar Will nu arăta prea fericit să fie ținta dojenii.

În timp ce Eden și Calista continuau meciul feroce de priviri, Evie se întoarse spre Michael și începu să vorbească despre unele detalii financiare referitoare la registrele asociației. Nu îi păsa de registre în clipa aceea, dar avea nevoie disperată de un subiect de discuție care să nu o implice pe Calista. Din fericire, Michael se aruncă bărbătește în discuție, recunoscând, în cele din urmă, că el comisese o greșeală capitală când îi invitase pe Will și pe Calista să stea la masa lor.

Câteva minute mai târziu, li se alăturară Will și Gilbride, care puseră platourile cu dulciuri pe masă. Când bărbații erau așezați și prăjiturile servite, Evie se întoarse la conversația ei cu voce joasă cu Michael, hotărâtă să ignore micul flirt pe care Calista încerca să-l

continue cu Will. Din fericire, Will nu voia să audă nimic și adoptă o față de piatră, care păru să o facă pe Calista să tacă.

Din nefericire, asta o determină să-și verse furia pe Evie.

– Evelyn, trebuie ca tu și domnul Beaumont să vorbiți la nesfârșit despre plictisitoarea voastră activitate caritabilă? Nu pare o discuție politicoasă pentru cină. Ea se întoarse spre Will și îi oferi ceea ce credea că era un zâmbet fermecător. Nu că draga noastră micuță Evelyn ar fi fost vreodată adepta unei conversații politicoase.

Când singurul răspuns al lui Will fu ridicarea imperioasă a unei sprâncene, femeia mohorâtă șovăi o clipă. Dar ea își reveni repede, îndreptându-și din nou privirea lungă, răutăcioasă spre Evie.

– Dar e clar că tu disprețuiești asemenea eforturi sociale banale pentru că ai lucruri mult mai importante de făcut, ca de exemplu să-ți petreci timpul cu papistași și cu țăranii ăia irlandezi murdari, de care pari atât de atașată. Nu e de mirare că ai atât de puțini pretendenți. Privirea rece și lungă a Calistei zbură la Will. Cu excepția celor neeligibili, desigur, după spusele bietei Lady Reese.

Veninul Calistei îi surprinse pe toți și se lăsă tăcerea câteva secunde bune, făcând ca sporovăiala veselă și clinchetul cristalelor și vaselor de porțelan să sune neobișnuit de puternic.

Will își reveni primul și vorbi pe un ton jos, care vibra de furie.

– Lady Calista, nu cred că părerea ta în asemenea probleme...

– Nu contează, Will, spuse Evie, întrerupându-l.

Ea își întinse brațul peste masă, ridică o farfurie cu prăjituri de căpșune și răsturnă conținutul pe corsajul rochiei de seară de culoarea primulei a Calistei. O căpșună sări și se înfipse într-un nod din dantelă, ajungând în mijlocul corsajului.

Când toți se uitară la ea cu uimire, Evie îndreptă un zâmbet dulce spre Calista, care vorbea repede, cu o furie incoerentă.

– Vai de mine, spuse ea, ai *atâta* dreptate, Lady Calista! Sunt cea mai neîndemânatică creatură de pe planetă.

Încă zâmbind, Evie îl privi în treacăt pe Will. Când privirile lor se întâlniră, gura lui se strânse într-o linie care începu să vibreze suspect, de parcă își reținea un râset.

– Bună treabă, domnișoară Evie, murmură Gilbride, dar pregătește-te să primești în schimb un incendiu mare.

Când ea urmări direcția privirii lui fixe, i se opri inima. Mama ei stătea în spatele umerilor largi ai lui Will, cu fața încordată de furie. Lângă ea, ca un teribil noroc, era Lady Corbendale, mama Calistei.

Capitolul 10

Evie scotoci în caseta cu bijuterii după cerceii de granat, cu toate că nu prea voia să-i poarte de dimineață. Dorea și mai puțin să stea cu mama ei și să aștepte musafirii care cu siguranță veneau să saliveze după dezastrul de seara trecută. Scena cu Calista nu era cel mai rău scandal, dar putea asigura cel puțin o săptămână de bârfă rușinoasă.

Mama era furioasă că fusese obligată să rostească o scuză umilitoare în fața lui Lady Corbendale, una dintre cele mai arogante doamne din înalta societate. Dar Evie trebuia să-i acorde credit mamei. După ce oferise scuzele, se comportase de parcă nu se întâmplase nimic neobișnuit. Îi luase brațul lui Gilbride cu o demnitate pe care nici chiar regina nu putea să o egaleze, zâmbindu-le grațios cunoștințelor lor în timp ce părăseau salonul pentru cină. Desigur, îi urmăriseră comentariile cu râsete înfundate, dar Lord Bromley – un bărbat timid, dar foarte drăguț – îi făcuse un semn lui Evie cu degetul în sus în timp ce trecea pe lângă el. Un alt tânăr elegant de lângă ușă murmură „Bine făcut, domnișoară Whitney", în timp ce trecea pe acolo.

Iar Will, descoperise ea, *încercase* să nu râdă. Le însoțise pe ea și pe Eden la parter până la trăsură, iar ea putuse să simtă trupul lui mare tremurând tot drumul din cauza râsetului reținut. Eden începuse apoi să chicotească, iar Evie fusese obligată să le spună printre dinți să tacă din gură.

Dar nici unul nu râsese de îndată ce ele urcară în trăsură. Nici chiar acel rămas-bun afectuos al lui Will – îi sărutase mâna înainte să pășească pe treapta de sus a trăsurii – nu îndepărtase rușinea pe care o simțea sub biciul limbii mamei sale. Femeia spusese clar că se săturase de comportamentul nepotrivit al lui Evie și îi interzise să-l vadă pe Michael. Când Eden se instalase într-o defensivă viguroasă, mama îi ordonase să-și țină gura.

Când ajunseseră acasă, mama le trimisese imediat la etaj, interzicându-le să vorbească una cu alta. În mod normal, ea și Eden ignorau genul acesta de cerință, dar Evie se simțea prea prost în acel moment ca să discute cu cineva, chiar și cu sora ei geamănă.

Cel mai rău era că ea încă nu știa ce simțea pentru Will. Rămăsese frustrant de înflăcărat și de rece toată seara. Într-un moment, părea că flirta cu ea, iar în următoarea clipă o ignora. Apoi o găsea drept o sursă de amuzament de neegalat. Iar oribilul eveniment inclusese respingerea publică a unui duce regal, moment pe care voia să-l uite.

Ea oftă în timp ce își băga cerceii în ureche, apoi se întoarse pe scaunul capitonat de la măsuța de toaletă când ușa de legătură de la camera lui Eden se deschise.

– Ei bine, arăți de parcă ți-ai pierdut cel mai bun prieten, comentă sora ei.

Ca întotdeauna, arăta perfect în muselina diafană care flutura în jurul gleznelor grațioase și al pantofilor frumoși de culoare roz.

– Dacă mama nu are nimic de spus despre asta, cred că eu o să am.

Eden aruncă o privire întrebătoare în timp ce se lăsă pe fotoliul din fața șemineului, încă arătând plină de grație.

– Am crezut că *eu* eram cea mai bună prietenă a ta.

Evie se încruntă.

– Tu ești mai mult decât atât. Tu ești o parte din mine și n-aș putea trăi fără tine.

– Verificam doar, spuse Eden. Presupun că te referi la Michael, dar nu trebuie să-ți faci griji pentru el. Am vorbit deja cu tata despre seara trecută, iar el a promis că se ocupă de mama.

Evie se înviora.

– Da? Ce a spus?

– La început, era înclinat să fie supărat pe tine, dar când i-am explicat ce s-a întâmplat de fapt... Ea se opri să se uite atentă prin ușa deschisă, verificând să nu tragă cineva cu urechea înainte să continue. Este suficient să spun că tata a găsit întregul episod mai degrabă amuzant. A sugerat să ții capul în jos câteva zile și să încerci să nu o iriți și mai mult pe mama. Desigur, noi toți știm cât de ușor o să fie.

Sentimentul de strânsoare din pieptul lui Evie se ușură pentru prima dată după seara trecută. Își adora tatăl. El nu se gândea niciodată că era proastă pentru că prefera cărțile și munca de caritate în locul flirtului cu tinerii și nu dăduse greș niciodată când fusese nevoie să abată furia mamei. Și lui îi plăcea de Michael, cu toate că ezita când venea vorba de acordarea permisiunii

ca ei să se căsătorească. În ciuda firii calme a tatălui, ședința de seara trecută nu era în avantajul lui Michael.

– Ce ușurare! spuse ea. Totul este puțin mai ușor de suportat știind că tata nu este supărat pe mine. Sper că mama n-o va deranja prea mult, în special când e vorba despre Michael.

– N-aș paria pe asta, spuse Eden. Tu știi ce femeie de temut este. Detestă să fie umilită, în special în fața cuiva căreia îi place să privească cu prăjina la nas, precum Lady Corbendale.

Evie își lăsă fruntea în palme. Sora ei avea dreptate. Mama ei ar fi pus fără îndoială piciorul în prag, atât pentru Michael, cât și pentru munca lui caritabilă. Iar înainte de asta, abia tolera micul ei hobby, așa cum o numea ea.

Eden veni să îngenuncheze lângă ea, strecurându-și un braț în jurul umerilor ei.

– Evie, îți faci prea multe griji!

Ea întâlni privirea insistentă, înțelegătoare a surorii ei geamăne și făcu o grimasă.

– Eu am încurcat lucrurile. Știu cum este Calista și ar fi trebuit să o ignor.

Sora ei se așeză înapoi pe călcâie și zâmbi.

– Sunt doar ușurată că nu am cauzat eu scandalul. Și aruncarea acelei farfurii pe pieptul sfrijit al Calistei a fost un moment splendid. Îmi doresc doar să mă fi gândit eu la asta.

Evie strâmbă din nas.

– Îmi doresc să te fi gândit tu.

Sora ei se așeză pe jos și o trase pe Evie de pe scaun.

– Ascultă, draga mea, nu este un lucru rău să riști din nou. Ești mult prea serioasă. Uneori, te comporți ca o bătrână, ca și cum viața ta s-a terminat deja.

– Eu nu fac așa ceva.

– O faci, iar oricât de mult îmi place de Michael, el face același lucru. Tu scoți la iveală ce este mai rău din voi doi.

Evie își trase mâinile.

– Prefer să cred că scoatem ce este cel mai bun din fiecare.

Răspunsul surorii ei fu un pufnit batjocoritor.

– Ți-i bine, ce vrei să fac? întrebă Evie în defensivă. Eu nu sunt ca tine. Nu este ca și cum am pretendenți aliniați la coadă.

– Trebuie să-i dai o șansă lui Wolf, spuse Eden.

Evie se uită la sora ei, întrebându-se dacă auzise bine. Trebui să înghită de două ori înainte să răspundă.

– Te înșeli dacă tu crezi că Will îmi face curte. Iar eu oricum n-aș vrea s-o facă.

– Oh, da?

– Da, și asta este o discuție stupidă. Evie se îndreptă spre ușă. Cobor. Sunt sigură că mama ne așteaptă în salon.

– Ne așteaptă și avem deja un musafir.

– Dar nu este nici măcar ora unsprezece.

Cu siguranță, noutățile despre incidentul din seara trecută circulau prin oraș mai repede decât se aștepta ea.

– Este un musafir *special*, unul pe care cu siguranță vrei să-l vezi.

Evie putu să audă nota de maliționizitate din vocea surorii ei.

– Cine este?

Eden zâmbi larg.

– Este Wolf și cred că e nerăbdător să te vadă.

Will începea să regrete alegerea de a fi luat loc. De fiecare dată când se mișca, scaunul delicat scârțâia alarmant sub el, de parcă era gata să se rupă. Dar Lady Reese nu prea îi dăduse de ales. Îi făcuse semn spre scaun în timp ce ea luase loc pe un scaun mai solid, acoperit cu mătase chinezească. Nu că ar fi avut vreo intenție să se plângă, din moment ce se așteptase ca mama lui Evie să-l prindă pe picior greșit. Nu ar fi condamnat-o dacă făcea asta, din moment ce el era până la urmă autorul necazului în care se afla Evie.

Dar tatăl lui Will i-o luase înainte seara trecută, insistând să se facă prezentările. Fusese primul pas pe calea spre dezastru. Logica impusese necesitatea de a o ține pe Evie cât mai departe cu putință de duce până când conspiratorii aveau să fie demascați, iar complotul împotriva guvernului – înfrânt. Dacă Will s-ar fi gândit logic, ar fi dus-o spre un alcov liniștit sau chiar în salonul pentru cină de îndată ce Alec îi atrăgea atenția lui Beaumont. Apoi, putea să scoată de la ea promisiunea de a vizita Asociația St. Margaret cât mai repede posibil.

În schimb, el o rugase să valseze cu el, iar acesta fusese sfârșitul lui. Pentru că, de îndată ce o luase pe Evie în brațele lui, logica îi dispăruse când acele curbe moi, generoase se adăpostiseră împotriva lui. Să stea cu ochii fixați pe fața ei nu-i făcuse mintea mai limpede din moment ce ea părea să fie mai frumoasă de fiecare dată când

o vedea. El uitase ce ochi mari, albaştri strașnici erau în spatele acelor lentile. Împreună cu fața ei dulce și părul ei des, de culoarea mierii formau un chip fermecător.

Cât despre gura ei bogată, roz – tot ce fusese în stare Will să-și închipuie erau buzele ei pe trupul lui, sărutându-l în jos spre...

– Pot să-ți mai pun ceai, căpitane? întrebă Lady Reese. Sau poate ai vrea să ni se aducă un pahar de limonadă rece. Pari oarecum îmbujorat.

„Dumnezeule mare!"

Ce naiba făcea în salonul familiei Reese, având fantezii cu Evie la un metru distanță de mama ei?

– Nu, mulțumesc, milady, spuse el, scoțând la iveală un zâmbet. Este destul de cald afară, dar cred că e o vreme perfectă pentru o plimbare cu trăsura.

Prostia spusă de el o făcu pe Excelența Sa să arunce o privire neîncrezătoare pe fereastră. Cu toate că era destul de blând, cerul acoperit de nori amenința cu ploaia.

– Sunt sigură că Evelyn o să fie încântată să meargă la plimbare cu tine, spuse Excelența Sa.

Era nesigur după dezastrele sociale din seara trecută. Evie abia reușise să-i întâlnească privirea când el o ajutase să urce în trăsură, și îl duruse inima când văzuse deopotrivă rușine și sfidare pe fața ei.

Lady Reese se uită din nou pe fereastră.

– Poate că Evelyn ar trebui să-și ia o umbrelă, timpul pare un pic ploios. Totuși, nu suficient ca să anulezi propunerea de plimbare, adăugă ea în grabă. Sunt sigură că pe fiica mea nu o s-o deranjeze câțiva stropi de ploaie.

Will scoase un sunet neutru de acord, întrebându-se de ce era Lady Reese așa de al naibii de prietenoasă. Era o mare diferență față de purtarea ei obișnuită. Doar prietenia apropiată dintre soțul ei și unchiul lui îi permisese să accepte vizitele regulate la conacul Maywood. Dar, în timp ce el nu știa ce se schimbase, intenționa să se folosească de asta ca s-o ajute pe Evie.

El lăsă jos ceașca de ceai și își drese glasul. Când Lady Reese ridică demnă o sprânceană, îi veni în minte un iureș de amintiri. Nimeni altcineva nu putea să intimideze atât de eficient doar cu o ridicare de sprânceană. În unele privințe, Will constată că femeia era la fel de impunătoare ca tatăl lui.

– Milady, trebuie să-mi cer iertare pentru incidentul de la cina din seara trecută. Eu am fost însoțitorul lui Lady Calista; deși nu sunt dispus să critic o tânără atât de elegantă, comportamentul ei a fost o insultă, în special pentru Evie.

Lady Reese puse jos ceașca de ceai și farfuria cu un gest hotărât.

– Cunosc acest lucru, Wolf. Totuși, Evelyn nu avea de ce să se poarte într-o manieră atât de scandaloasă, indiferent de provocare. Am fost îngrozită, în special când mama lui Lady Calista a fost destul de amabilă să mă însoțească înapoi la masă.

Lui Will îi luă o clipă să răspundă, în timp ce încerca să se descurce cu faptul că Lady Reese i se adresase cu porecla lui. Nu mai făcuse niciodată acel lucru. El își întipări în minte acea evoluție interesantă într-un loc numit *ce naiba se întâmplă* și se concentră pe subiectul discutat.

– Știu că a arătat rău, dar sunt sigur că reacția lui Evie a fost mai mult instinctivă. El schiță ceea ce spera să fie un zâmbet fermecător. Singura mea surpriză este că Eden n-a fost prima care să facă asta.

Pielea de pe pomeții lui Lady Reese se întinse sub efectul dezaprobării. Cu siguranță, nu avea să accepte nici o critică, binevoitoare sau de altă natură, la adresa copilului ei favorit.

– În orice caz, adăugă el, încercând să recâștige terenul pierdut, n-aveam nici un drept să vă deranjez petrecerea. Regret că am fost cel care a provocat o asemenea scenă nefericită și îmi cer sincer iertare.

Lady Reese înclină capul, studiindu-l cu o privire rece. Când era copil, privirea aceea îl descurajase. Dar nu mai avea acea putere asupra lui, iar el o privi pur și simplu lung.

La drept vorbind, i se păruse întotdeauna interesantă, nu din alt motiv, ci pentru că era atât de diferită de ficele ei. Fetele semănau cu tatăl lor, un bărbat bine făcut, cu părul de culoarea spicului de grâu și fire blândă, spre deosebire de Lady Reese, care era zveltă și elegantă, cu fața frumoasă și un păr castaniu abia atins de cenușiu. Femeia se comporta cu un ascuțit sens al demnității, despre care el își dădu seama, în cele din urmă, că masca un simț al inferiorității. Lord Reese putea să fie un viconte simpatizat, dar averea lui era doar acceptabilă. Excelența Sa spera doar la o viață liniștită la țară, unde să se ocupe de proprietățile lui îngrijite.

Pe de altă parte, Lady Reese își dorise întotdeauna pentru copiii ei mai mult decât obținuse din propria căsătorie.

– Sunt conștientă, spuse ea, în cele din urmă, de faptul că Lady Calista este o fată irascibilă căreia i s-a dat mână liberă de către o mamă indulgentă. Dar Evelyn ar fi trebuit să se abțină, știind că ofensa adusă de bârfă o să se îndrepte asupra ei. Eu vreau doar să o protejez de asta.

– Vreți? Mă întreb uneori asta.

Lady Reese trase scurt aer în piept, dar Will hotărî că nu-i pasa dacă o jignea. Petrecuse prea mulți ani urmărind cum suferea Evie de pe urma furiei mamei ei înțelese că fata se săturase.

După un moment lung de liniște apăsătoare, Excelența Sa întredeschise buzele.

– O să fac așa cum cred de cuviință pentru copiii mei și nu o să-mi cer iertare pentru asta. Dar crede-mă când îți spun că nu vă consider principalii responsabili pentru incidentul de noaptea trecută nici pe tine, nici pe Evelyn. Știu exact pe cine să dau vina pentru schimbarea nefericită în comportamentul fiicei mele.

Will era nerăbdător să audă mai multe, dar ușa de la salon se deschise, și Evie intră valvârtej în cameră. Părea îmbujorată și adorabil de sfioasă.

El nu putu să nu zâmbească în timp ce se ridică în picioare. Nu mai fusese niciodată sfioasă cu el, iar el era convins că schimbarea venea din încercările nereușite de a înăbuși atracția pe care o simțea față de el. Probabil că trebuia să facă tot posibilul să o ajute, dar, era nevoit să recunoască, ideea îl atrăgea foarte puțin.

– Bună dimineața, Will, spuse ea încercând să schițeze un zâmbet curajos. Sper că nu ai așteptat mult. Edie abia acum mi-a spus că ești aici.

Will îi luă mâna întinsă, împiedicând-o să facă reverența când îi apropie degetele de buze. Când gura lui îi atinse pielea dulce, parfumată, simți fiorul în tresărirea ușoară a mâinii ei.

Lady Reese își exprimă dezacordul, dar nu față de el.

– O să discut cu sora ta, din moment ce i-am spus clar să te trimită jos imediat.

– Îmi pare rău, mamă, spuse Evie, retrăgându-și mâna din strânsoarea lui Will. Nu așteptam vizitatori așa devreme.

– După escapada de seara trecută, mă aștept să avem mulți vizitatori azi, răspunse mama ei caustic.

Când umerii lui Evie înțepeniră și se îndreptară, Will fu nevoit să-și înăbușe dorința de a o strânge într-o îmbrățișare liniștitoare.

Voia să-i sărute pielea albă delicată de pe ceafă, dezvăluită delicat de părul ei des ridicat într-un coc simplu. Evie putea să fie scundă și cu o siluetă plăcut voluptuoasă, dar avea un gât lung, care cerea să fie sărutat.

– Știu, spuse ea. Mamă, îmi pare rău pentru asta. Promit să fac tot posibilul să mă ocup de ei astăzi.

– Ba nu o să te ocupi, pentru că te trimit la plimbare cu William pentru tot restul dimineții. Sora ta poate să-i primească împreună cu mine astăzi. Este aproape la fel de vinovată pentru neplăcerea de aseară, din moment ce a avut impertinența să-și arate amuzamentul provocat de umilirea lui Lady Calista.

Evie rămase cu gura căscată. Will știa că ziua în care Lady Reese o critica pe Eden era unică.

Apoi Evie înțelese faptul că mama ei aproape că îi ordonase să-și petreacă ziua cu el. Îi aruncă o privire uimită, obrajii ei căpătând o nuanță de un rozaliu strălucitor. El s-ar fi bucurat de farmecul ei dacă ea nu ar fi preferat în mod evident să-și petreacă ziua ascultând bârfe răutăcioase decât să se afle în compania lui.

– Mamă, cred că ar trebui să rămân, protestă ea. Până la urmă, este greșeala mea.

– Dar trebuie să te mai ocupi și de alte lucruri, nu doar să te simți vinovată, domnișoară, replică mama ei. Acum, du-te sus și pregătește-te!

– Dar...

– Du-te! repetă Lady Reese, îndreptând un deget imperios spre ușă.

Evie își dădu ochii peste cap și îi aruncă lui Will o privire enervată, o dovadă limpede că își revenea rapid de pe urma crizei de timiditate. Ieși din cameră, închizând ușa cu o bufnitură hotărâtă.

Lady Reese schiță spre el un zâmbet copleșit de regrete, dar aerul rece din ochii ei îl îngrijoră.

– Excelență, vă rog să nu fiți atât de severă cu Evie, spuse el după o clipă de gândire. Cred că are niște probleme în a se obișnui cu...

El se chinui să rezume povestea lor complicată.

– Cu întoarcerea ta furtunoasă în viața ei după ce i-ai frânt inima în urmă cu atâția ani? întrebă Lady Reese.

Cu siguranță, ea n-avea nici o problemă cu definirea acelei povești.

Totuși, răspunsul ei direct îl surprinse.

– N-a fost niciodată intenția mea. Și îmi cer iertare dacă greșesc, dar părea la vremea aceea că nu prea erați de acord cu căsătoria noastră.

– Nu, atunci nu, spuse ea.

Cuvintele ei îl uimiră din nou.

– Vreți să spuneți că acum ați fi? Ce s-a schimbat?

– Tu te-ai schimbat, răspunse ea cu aceeași doză uimitoare de candoare. Ți-ai croit o carieră militară răsunătoare și ai protectori influenți. Lord Reese, de exemplu, se așteaptă să te descurci foarte bine.

„Ah!"

Lui Lady Reese i se păruseră dintotdeauna dezgustătoare originile lui Will, dar ajutorul tatălui său în decursul ultimilor ani îi schimbase evident părerea.

Din nefericire, Excelența Sa nu avea de unde să știe că ducele i-ar fi luat capul dacă afla că își dorea să se însoare cu Evie. Tatăl lui îi spusese limpede noaptea trecută că ea urma să fie doar obiectul investigației, nimic mai mult.

– Trebuie să găsești o soție care să-ți sprijine cariera militară și poziția socială, William, spusese ducele pe un ton nimicitor. Familia Reese este destul de bună, dar fata umblă cu radicali și are, în cel mai bun caz, o zestre modestă. Pe deasupra, este al naibii de stranie. N-are nici stil și nici nu se pricepe la conversație din câte am înțeles.

Tatăl lui i-o arătase pe Lady Calista, aproape poruncindu-i să o însoțească la cină.

„Și uite cât de bine a mers!"

– Nu sunt bogat, îi spuse el lui Lady Reese. Pot să asigur un trai decent pentru soție și familie, dar cu siguranță nu în felul în care este obișnuită Evie.

– Nu încă, spuse ea subliniindu-și cuvintele.

Will clătină din cap, încercând să-și înfrâneze exasperarea. Nimic din ceea ce spunea nu avea sens.

– Mulțumesc pentru încredere, milady, dar subiectul pare să fie discutabil. Evie n-are nici un gând să se mărite cu mine. De fapt, se pare că este aproape logodită cu domnul Beaumont.

Sprâncenele negre și elegante ale lui Lady Reese se ridicară într-o încruntare aprigă. Ea se ridică în picioare ca o furtună dezlănțuită.

– Ea *nu* o să se mărite cu acel bărbat. Nu dacă eu am ceva de spus în toată povestea asta. El a fost o influență dintre cele mai regretabile pentru ea. Nu numai că domnul Beaumont este catolic, ci are

pornirii radicale. Refuz să-i permit fiicei mele să se mărite cu o asemenea persoană!

Will se gândi dacă trebuia să urle la ea pentru fanatismul rece sau să o aplaude pentru senzația că era ceva în neregulă cu domnul Beaumont. El se hotărî să meargă pe ultima variantă. Beaumont se trăgea din una dintre cele mai vechi și mai distinse familii din țară, dar încă existau sentimente ostile împotriva catolicilor. I se părea ironic faptul că atât Lady Reese, cât și tatăl lui împărtășeau o antipatie reciprocă față de Beaumont.

Din nefericire, Evie avea să suporte consecințele chiar dacă Beaumont era găsit nevinovat.

– Michael Beaumont este fiul bogat al unui conte distins, sublinie el. Și e limpede că ține la Evie.

– Nu am încredere în el. Părea că sfărâma pietre printre dinți. El o să-i aducă necazuri. Pur și simplu știu asta.

Acum, *asta* era interesant. Lady Reese putea să fie lamentabil de îngustă la minte, dar era o femeie inteligentă și receptivă. Își dăduse seama că Beaumont era o amenințare reală sau era și ea o altă antipapistă?

– Vreți să spuneți că Evie este într-un fel de pericol prin asocierea cu Beaumont? întrebă el cu o voce intenționat sceptică.

Lady Reese clătină ușor din cap, de parcă ar fi renunțat la afișarea neobișnuită a emoțiilor. Luă din nou loc cu demnitatea ei tipică.

– Spun că ai o obligație față de fiica mea, William, una pe care o consider de durată lungă. Mă aștept să acționezi în consecință, cum ar face orice gentleman.

Nu exista răspuns la acea afirmație care să nu-l arunce într-o groapă plină cu șerpi. Din fericire, fu salvat de revenirea lui Evie.

– Sunt gata, spuse ea, părând mai mult resemnată decât supărată.

Poate că hotărâse că o plimbare cu el *chiar* era de preferat decât să-și petreacă ziua fiind țința bârfelor înaltei societăți.

Will făcu o plecăciune spre Lady Reese și se duse să o ia pe Evie de braț. Ea își pusese o pelerină cu croială frumoasă, de un albastru regal, care i se mula pe formele voluptuoase și îi sublinia culoarea ochilor. Cu o ușoară îmbujorare în obraji, dulceața ei îi lăsă apă în gură.

– Arăți minunat, spuse el, începând să se simtă bine.

Ea strâmbă din nas de parcă nu-l credea.

– Unde mergem?

– O să-ți spun când ieșim.

– Să aveți o zi frumoasă, dragii mei, strigă mama ei în urma lor. Nu uita să iei umbrela!

– Oh, mulțumesc, mamă, răspunse Evie. Ea îl privi în treacăt pe Will în timp ce o conducea spre coridorul de la intrare. De ce crezi că se poartă așa de... frumos?

El ridică din umeri în timp ce luă o umbrelă de la lacheul care aștepta.

– N-am nici cea mai vagă idee.

Capitolul 11

În timp ce Will o ajută să urce în cabrioleta lui verde, elegantă, Evie se chinui să-și calmeze emoțiile. Se simțea teribil de jenată după episodul cu Calista de seara trecută, în ciuda amuzamentului evident al lui Will. Iar apoi era mama ei, care aparent făcea tot ce putea să îl arunce pe Will spre ea, de parcă el urma să o curteze.

Toate acele emoții încurcate se risipiră când el sări în trăsură și se așeză lângă ea. În locul lor, apăru conștientizarea accentuată a trupului său musculos lipit de ea – umăr, braț, șold și coapsă. Atât de mult contact și atât de multă înfierbântare amenințau să-i facă mintea arșice.

El zâmbi, cu privirea cunoscută umbrită parțial de borul pălăriei.

– Stai bine sau ai nevoie de o pătură pe genunchi? El se uită în sus spre cerul acoperit de nori, care se schimba din alb strălucitor pe lângă casele îngrijite aliniate pe stradă într-un cenușiu deschis, plictisitor. Nu cred că o să plouă, așa că o să ținem pentru moment umbrela sub banchetă.

– Nu am nevoie de pătură pe genunchi, dar poate că nu este cea mai bună zi pentru o plimbare în parc, spuse ea, detestând că avea răsuflarea întretăiată. Dacă te înșeli, am putea să ne udăm.

El îi oferi zâmbetul de crai care începuse să-i placă prea mult.

– Nu mă înșel. În plus, n-o să petrecem prea mult timp în parc.

Fără nici o explicație la acea remarcă misterioasă, el porni cabrioleta în jos pe stradă, ocolind, câteva clipe mai târziu, cu multă pricepere capătul Upper Brook Street, ca să intre în Park Lane.

– Îi bine, unde *mergem?* îl întrebă ea în final. Sper că nu ai planificat ceva prea complicat din moment ce nu sunt îmbrăcată potrivit.

Privirea lui lungă coborî peste trupul ei, zăbovind câteva clipe pe piept.

– Arăți bine, spuse el cu o voce joasă, guturală care o făcu să se simtă slăbită.

Desigur, acel sentiment putea să fie rezultatul faptului că era atât de aproape de corpul lui vânjos.

Ea vru să se depărteze puțin de el, descumpănită de aparentul lui flirt.

– Nu am întrebat asta, spuse ea formal.

– În primul rând, trebuie să spun ceva.

Evie îl privi în treacăt, uimită de schimbarea bruscă de la flirtul nonșalant la un ton aproape sumbru. Fusese întotdeauna în stare să-l citească pe Will – cu excepția neînțelegerii lor cu ani în urmă –, iar el nu fusese niciodată predispus la schimbări capricioase de comportament. Acum, părea schimbat într-un fel pe care ea abia îl recunoștea.

Dar Eve bănui că același lucru se putea spune despre ea. Cu toate că nu era niciodată atât de lipsită de griji ca sora ei geamănă, nu fusese întotdeauna o carte de vizită pentru condiția de fată bătrână. Își amintea de o copilărie plină de râsete, de jocuri și de aventuri stupide, când copiii își doreau doar să se distreze. Încetul cu încetul, pierduse acel simț al distracției. Uneori, când se uita la Eden, care era atât de plină de curiozitate și dorință de viață, se simțea puțin mai bine decât o copie palidă, lipsită de culoare și interes.

Ea scoase un oftat exasperat, tulburată de faptul că făcuse din asta o dramă – la fel ca în seara trecută. Ea avea o viață absolut frumoasă, cu prieteni și familie care o iubeau și o activitate care însemna cu adevărat ceva. Dar apariția bruscă a lui Will în viața ei o făcuse să-și pună întrebări.

Trebuia să-l țină la o distanță sigură.

– Evie, mă asculți?

Ea tresări, cuprinsă de uimire când descoperi că trecuseră deja de Piccadilly și se îndreptau spre Green Park Lodge.

– Ah, da... Ea făcu o grimasă. Îmi pare rău, Will. Mintea mea trebuie să fi rătăcit o clipă.

– Ei bine, m-ai pus la punct, spuse el sarcastic.

Când se așternu o tăcerea stânjenitoare, el scoase un zgomot batjocoritor și întoarse pe aleea ce ducea spre Reservoir, oprind caii sub un pâlc de copaci.

– Credeam că ai spus că mergem în parc, spuse ea.

– Nu mergem, dar am nevoie de toată atenția ta când spun asta, zise el, trăgând piedica și întorcându-se cu fața spre ea.

Evie aruncă o privire în jur. Green Park era aproape gol la acea oră, lipsit chiar de dădacele cu copiii lor, ținuți fără îndoială în casă de cerul acoperit. De fapt, simțise un strop de ploaie sau doi, dar nu avea nici o intenție să sublinieze asta. Nu când Will se uită la ea cu o expresie ce sugera că avea mai mult păr decât minte.

Will chiar părea să aibă un efect puternic asupra abilității ei de a gândi rațional.

Ea își încrucișă mâinile deasupra săculețului și îi oferi ceea ce spera să fie un zâmbet calm, unul pe care îl putea afișa o institutoare în fața unui copil premiant. Sau unul care încuraja, dar și sugera că răspunsul nu era atât de important.

Will îi ridică bărbia cu un deget înmănușat în piele, obligând-o să se uite drept în ochii lui fascinanți. Ochi care fuseseră întotdeauna în stare să vadă clar în inima ei. În vremurile trecute, Evie găsise acest lucru feeric. Acum examinarea lui atentă inspira impulsuri conflictuale – să se topească în brațele lui sau să sară din trăsură și să o ia la fugă, îndreptându-se spre siguranța de pe Hertfort Street.

Un zâmbet forțat arcui colțurile unei guri care era fermă, dar și generoasă și excesiv de masculină. Evie putu să-și amintească fiecare detaliu al gustului acelei guri – chiar și după doar un singur sărut sub lumina lunii, cu ani în urmă.

Ca un răspuns la acea amintire vie, degetele lui se mișcară, mângâindu-i ușor maxilarul. Abia o atinse, dar ea simțea toată căldura și emoția unei îmbrățișări a iubitului.

– O să mă înnebunești, nu-i așa? murmură Will.

Intensitatea privirii lui lungi o lovi cu putere, făcând ca inima să-i bată nebunește, iar sângele să i se învolbureze în vene. Evie se cutremură în adâncul ei, dar se înfierbântă până când degetele începură să-i tremure.

– Will, reuși ea să murmure. Ce ai de gând să faci?

El își mută în sfârșit privirea, uitându-se repede împrejur. Totuși, mâna lui rămase pe bărbia ei o clipă mai mult, depărtându-se

cu o atingere ușoară sub maxilar. Oricât de mult încercă, ea nu putu să oprească un fior.

Apoi el se întoarse și se depărtă puțin de ea.

– Dumnezeu știe ce fac, murmură el parcă pentru sine.

– Dacă tu nu știi, *eu* cu siguranță nu pot să-ți zic, rosti ea deranjată de o altă schimbare iute în comportamentul lui.

Dacă acesta era noul Will, nu era sigură că îi plăcea această versiune atât de mult. Dar trebuia să admită că îi plăcuse atingerea blândă pe față, deși cu siguranță nu avea să-i mărturisească niciodată.

Din fericire, el râse, risipind întru câtva tensiunea dintre ei.

– Încerc să-mi cer iertare pentru scena din salonul de cină din seara trecută, spuse el. N-am vrut să complic lucrurile pentru tine.

El ridică frâiele, cu toate că nu puse caii în mișcare. De fapt, se uita drept înainte, o încruntare marcându-i trăsăturile chipeșe.

– Este și altceva? întrebă ea, lovindu-l ușor în biceps.

Chiar și sub țesătura hainei, ei i se păru că atinse o bară de fier.

El făcu o grimasă.

– Da. Trebuie să-mi cer iertare pentru... purtarea ducelui de York de seara trecută. Nu mă așteptam să se comporte așa de nepoliticos cu tine. Îmi pare sincer rău, Evie. A fost îngrozitor pentru tine.

Acela era cu siguranță adevărul, dar Evie știa că fusese îngrozitor și pentru Will. Auzise rușinea și frustrarea din vocea lui și cum îl blestema în tăcere pe tatăl lui pentru că îl umilise în public. Dar ea simțea că prea multă simpatie din partea ei l-ar fi stânjenit în continuare.

– Ce aș vrea cu *adevărat* este să-mi cer scuze pentru că am vorbit cu Calista de prima dată. Presupun că nu ai știut cât de îngrozitoare este cu adevărat, dar asta nu este o scuză, zise ea cu avânt.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet reticent. El eliberă opritorul trăsurii și întoarse cu abilitate caii, revenind spre Piccadilly.

– Ai dreptate. Dar te asigur că acum îți împărtășesc total opinia. Lady Calista a primit ce a meritat seara trecută.

Înăuntrul ei, Evie scoase un oftat de ușurare. Simpla idee a lui Will prins în ghearele unei scorpii precum Calista o făcuse să simtă un nod în stomac. Nu de gelozie, își spuse ea fermă, ci pentru că ura ca un prieten să cadă pradă unei scorpii în devenire.

– Cum ai picat în ghearele Calistei? întrebă ea. Nici măcar nu o cunoști.

Eve stătuse trează o jumătate de noapte făcându-și griji pentru asta – pe lângă multe alte lucruri – fiindcă era curioasă.

El ezită, de parcă ar fi cântărit răspunsul.

– Poți la fel de bine să pui asta pe seama ducelui, spuse el în final. Aproape că a aruncat-o în brațele mele.

– Serios? Mie mi s-a părut că îți dădea o lecție.

– Asta a fost înainte de lovitura de grație.

Evie simți dintr-odată nevoia să agite săculețul. N-ar fi trebuit să întrebe, dar nu se putu abține:

– Ducele ți-a ținut prelegeri despre mine?

Will îi aruncă o privire plină de regret.

– A fost atât de evident?

Evie întoarse mâna cu palma în sus într-un răspuns tăcut.

El oftă.

– Am sperat să nu fie *prea* evident.

– Cred că numai eu și căpitanul Gilbride am observat, spuse ea, hotărâtă să nu menționeze aprecierea lui Eden că jumătate din salon văzuse umilința.

El înjură printre dinți.

Ea îi atinse mâneca.

– Nu e nimic de discutat, Will. Sunt pur și simplu curioasă să știu cum l-am ofensat. Îi zâmbi forțat. Sunt destul de cunoscută pentru ofensarea oamenilor, dar este pentru prima dată când am reușit asta cu regalitatea, adăugă ea cu un râset răutăcios.

– N-ai fost *tu* motivul, spuse el. Ta... ducele...

– Poți să-i spui cum vrei de față cu mine, îl întrerupse ea. El *este* tatăl tău, iar relația este importantă pentru tine. Așa cum ar trebui să fie.

– Îți mulțumesc, spuse el în șoaptă. Este greu să vorbesc despre el în felul acesta. Chiar mai greu să mă gândesc la el ca la tatăl meu, dacă vrei să știi adevărul. Unchiul meu m-a crescut și a fost întotdeauna acolo pentru mine, nu ducele.

– Da, îmi imaginez că a fost ciudat să rezolvi acele conflicte. Dar nu mai trage de timp, Wolf. Ea folosi voit vechea lui poreclă. Am de gând să te agasez până când o să-mi spui despre ce a fost lecția aceea.

Faptul că el era atât de reticent îi stârni curiozitatea, dar o și făcu să se îngrijoreze... pentru el.

– Am uitat cât de gâlcevitoare poți să fii, Evie. Nu, așteaptă, n-o face!

– Trebuie să-ți dau una în cap?

– Nu, încetează! O să îți spun. Lovitura la cap nu este recomandată în timp ce conduc trăsura prin Mayfair.

Ajunseră deja în mahalalele din Mayfair, îndreptându-se spre Leicester Square. Ea abia observase, fiind mai interesată de conversația lor decât să acorde multă atenție agitației de pe străzile Londrei.

– Tatăl meu, spuse el precaut, are un interes considerabil pentru viitorul meu.

– Asta este foarte bine, nu-i așa?

– Într-un fel, dar se pare că s-a transformat într-un fel de petitor.

Lui Evie îi luă doar câteva clipe să descifreze afirmația lui vagă.

– Bineînțeles. Ar vrea să te însori cu o moștenitoare, de preferat una atât desăvârșită, cât și frumoasă, care să te ajute să te stabilizezi social. Opusă uneia ca mine, din punctul de vedere al ducelui.

El se uită în treacăt la ea cu un zâmbet ezitant de apreciere.

– Ai fost întotdeauna rapidă ca un diavol, Evie.

– Orice ar fi, pentru mine e bine. Sper că l-ai făcut pe tatăl tău să înțeleagă că nu te ademeneam.

El clătină din cap.

– Se părea că el a crezut că *eu* te ademeneam pe tine.

Gâtul ei se încordă.

– Ar fi trebuit să-i spui că e o prostie.

Vocea ei se auzi ca un chițăit.

– Nu mi-a dat niciodată ocazia. Lecția a fost urmată imediat de prezentarea lui Lady Calista. El îi aruncă o privire ironică. Știi deja restul.

I se păru că răspunsul lui era doar un mod de a se eschiva. Judecata îi spunea să nu-l creadă, iar asta din o mie de motive de care, fără îndoială, avea să își amintească în scurt timp.

„Din cauza lui Michael, prostuțo!"

O uimea cât de ușor uita de cel care aproape îi era logodnic de fiecare dată era în preajma lui Will.

– Sper că nu te simți prea jignită, Evie, spuse el îngrijorat. Sunt sigur că ducele nu te displace în mod personal.

Evie rămăsese cu altă impresie după seara trecută – se gândise că părea ciudat din moment ce nu vorbise niciodată cu ducele de York.

Dar era limpede că nu o accepta dintr-un anumit motiv, iar dacă Will *chiar* știa, nu avea să-i spună pentru a nu-i răni sentimentele.

Ea îl lovi ușor pe braț.

– Tatăl tău se gândește doar la interesele tale, iar eu înțeleg asta. Dar, dacă pot să-ți ofer un sfat, ar fi să nu-l amâni în mod constant. Da, el este un prinț *și* comandantul tău, dar trebuie să înțeleagă că nu-ți poate da ordine, cel puțin nu când vine vorba de problemele personale.

El își arcui zeflemitor sprâncenele.

– Și acesta este sfatul pe care îl urmezi când vine vorba despre relația cu mama ta?

– Ah, spuse ea, strâmbându-se încordată. Foarte bine, mi-am învățat lecția și nu o să mai fac comentarii despre viața ta personală. Totuși, te-aș ruga să-mi acorzi puțină amabilitate.

– Da, desigur, spuse el pe un ton foarte formal. Dacă asta îți dorești.

Ea aproape că gemu.

– Glumeam, Will. Acum sugerez să nu stricăm tot restul zilei continuând să vorbim despre părinții noștri obositori. Și, din moment ce ți-ai cerut scuze într-un mod înfiorător de cuviincios, acum ai de gând să-mi spui unde mergem?

Ea avea o idee vagă, deși părea o alegere ciudată pentru o ieșire în societate. Dar când trăsura o coti spre Coventry Street, spre magazinele de aur, argintărie și bijuterii, suspiciunea i se confirmă.

– Sigur ai ghicit până acum, nu? întrebă el cu un zâmbet.

– Mă duci la St. Margaret.

– Într-adevăr. Aș dori să văd ce faci acolo.

– De ce?

Bănuise că întrebările despre munca ei fuseseră puse doar din politețea arătată de un vechi prieten.

– Nu sunt pe de-a-ntregul un individ frivol, spuse el cu o voce rănită, care nu o păcăli nici măcar o secundă. Pot să fiu serios din când în când.

– De fapt, ești persoana cel mai puțin frivolă pe care o cunosc. Sau aproape, se corectă ea, gândindu-se la Michael. Dar de ce Dumnezeu vrei să-ți petreci după-amiaza într-o școală de caritate? Nu o să te plictisești?

Will rămase cu atenția îndreptată asupra cailor, în timp ce ocoli două căruțe al căror căruțași erau angajați într-o dispută. El nu mai

vorbi până ce se asigură că trecu cu bine, iar Evie nu reuși să scape de senzația că își formula răspunsul în gând.

– Nimic din ce ai putea să faci tu nu m-ar plictisi vreodată, spuse el. Lucrul ăsta este important pentru tine, așa că este important și pentru mine.

Ea se jucă cu delicatul lanț de aramă de la săculeț, fără să știe ce să spună. Ideea că ea era importantă pentru el trezea mai multe întrebări decât răspunsuri.

– În plus, adăugă el, Alec este interesat să susțină locul acesta, așa că m-am gândit că are sens să vin să arunc o privire. Este ușor de înduioșat, dacă vrei să știi adevărul, și nu aș vrea să se profite de el.

Ea se răsuci și se uită urât la el, îngrijorările ei transformându-se într-un iureș de furie.

– William Endicott, sugerezi că *eu* aș face așa ceva?

– La naiba, Evie! rosti el. Nu am vrut să spun asta și tu știi prea bine.

– Nu știu cum aș putea să o înțeleg altfel.

– Nu în privința ta îmi faci griji, mormăi el.

Ea scoase un oftat apăsat.

– Michael. Chiar nu înțeleg de ce nu-ți place de el. Este o persoană decentă și onorabilă, care și-a investit o mare parte din bani în St. Margaret și în Asociația de caritate irlandeză.

– Dacă nu poți să-ți dai seama de ce nu-mi place omul, cu siguranță nu o să-ți zic, spuse Will sec. Dar să lăsăm această discuție pentru altă dată. Deocamdată, fii sigură că sunt mai mult decât sincer când spun că tot ce te interesează pe tine mă interesează și pe mine.

O parte din Evie *chiar* își dorea să exploreze motivul pentru care Will dezvoltase o asemenea antipatie față de Michael. Aproape că putea să creadă că era gelos, indiferent cât de stupid părea. Dar, din moment ce Michael dezvoltase evident o antipatie reciprocă față de Will, ea nu reușea să se gândească la nici o altă explicație care să aibă sens. Cu toate acestea, era un subiect plin de capcane, așa că hotărî să fie de acord cu Will și să o lase baltă.

– Foarte bine, spuse ea, ce ți-ar plăcea să știi?

– Cum ai ajuns să te implici la St. Margaret?

El încetini cabrioleta ca să cotească spre Princess Street.

– Prin Michael, desigur. După cum știi, l-am întâlnit la o prelegere la Royal Society și ne-am dat seama că avem o serie de interese comune.

Un mormăit scos de Will îi spuse cât de puțin îi plăcu răspunsul acela.

– În orice caz, continuă ea în grabă, m-a prezentat celor de la St. Margaret și de la Asociația de caritate irlandeză. Munca este demnă și nevoia e mare, te asigur. Am fost fericită să mă implic.

– Îmi închipui, spuse el cu răceală. Ce părere au părinții tăi despre faptul că îți petreci atât de mult timp în St. Giles?

– Mama detestă ideea, desigur, spuse ea sumbru. *Papa* este mai înțelegător, chiar dacă își face griji că este periculos să mă aventurez în zonele mărginașe la fel de mult ca mine.

Will îi aruncă o privire uimită.

– Dumnezeule, te rog să nu-mi spui că te duci în mahalale!

Ea clătină din cap.

– Nu sunt chiar absolut idioată, Will. Dar cu siguranță m-aș duce dacă aș crede că este nevoie.

– Te-aș sfătui cu hotărâre să nu o faci, spuse el cu o încruntare vijelioasă. Este mai periculos decât ți-ai putea imagina.

Ea nu îi spuse că își *putea* imagina, din moment ce fusese nevoită să se aventureze în mahalale o dată sau de două ori ca să ducă de mâncare și alte provizii familiilor suferinde de enoriași. Dar o făcuse doar în timpul zilei, însoțită de Michael și de unul dintre bărbații care locuiau prin zonă, care apelau la serviciile lor. Nu i se păruse deosebit de periculos, deși condițiile din cocioabe o făcuseră să se simtă peste măsură de tristă și de lipsită de speranță.

Totuși, nu avea de gând să împărtășească informațiile acelea cu Will. Numai Eden știa de amploarea activității ei de la St. Margaret, iar sora ei nu avea să o trădeze niciodată.

– Repet... nu sunt vreo idioată.

– N-am crezut niciodată că ești, spuse el, părând frustrat. Dar ai o inimă extraordinar de bună și uneori ai tendința să fii un pic încăpățânată.

Ea făcu ochii mari într-o indignare zeflemitoare.

– Ești sigur că nu vorbești despre Eden? Eu sunt modelul absolut al prudenței.

El pufni.

– Obișnuiai să fii. Nu sunt prea sigur în privința asta.

Ei îi plăcu afirmația aceea. Nu își mai dorea să o creadă domnișoara blândă de pe vremuri, prea prudentă să se aventureze în afara

micului ei cerc de prieteni. Să lucreze la St. Margaret – și cu Michael – o ajutase să își depășească limitele firii ei înfiorător de sfioase.

– Spune-mi mai multe despre munca ta, îi ceru el.

În timp ce își îndruma caii pe străzile aglomerate, apropiindu-se tot mai mult de zonele împânzite din St. Giles, ea îi descrise activitatea de la St. Margaret, mai mult pe lângă asociația caritabilă atașată parohiei decât pe lângă biserică. Dar ambele se întretăiau, din moment ce biserica se ocupa și de o școală de caritate pentru copiii din zonă, iar majoritatea adulților care apelau la ajutor erau în primul rând enoriași.

– Nu că a participa cu sfințenie la slujbe ar fi o condiție prealabilă, spuse ea cu un suspin ușor. Dacă ar fi vorba de asta, cu siguranță n-am fi în măsură să ajutăm la fel de mulți oameni.

– Ah, probleme în rândul credincioșilor? întrebă el crispat.

– Viața lor este foarte grea, iar majoritatea n-au timp de biserică. Asta și alte lucruri tind să îi țină departe de strane.

– Alte lucruri precum băutura?

Ea făcu o grimasă.

– Da. Berea, mai ales, dar ginul încă poate fi o problemă. Nu doar imigranții irlandezi sunt atinși de acest viciu. Nu trebuie să crezi asta.

De când începuse să lucreze la St. Margaret, Evie își dăduse seama cât fanatism încă exista împotriva irlandezilor, atât pentru naționalitatea, cât și pentru religia lor. Acel fanatism era ceva cu care trebuia să lupte în mod constant, în timp ce încerca să obțină sprijin de la eventuali binefăcători. De cele mai multe ori, nu reușea, iar de la moartea lui Lord Cardwell, cel mai generos dintre sponsorii asociației, ei și lui Michael le fusese tot mai greu să strângă fondurile necesare.

Will încuviință din cap cu empatie.

– Irlandezii nu sunt mai predispuși decât englezii la viciul ăsta. Este ridicol să gândești altfel.

– Mă tem că părerea ta nu este împărtășită de mulți dintre reprezentații înaltei societăți. Presupun că ți-a fost greu să strângi bani pentru activitatea ta, nu-i așa?

– Școala de caritate nu are probleme, spuse ea. În general, este sprijinită de unii dintre cei mai prosperi proprietari de magazine și de negustori de origine irlandeză din oraș. Ei se ocupă și de cea mai mare parte a cheltuielilor legate de întreținerea bisericii.

El încuviință din cap.

– Înțeleg că nu ești atât de implicată în activitatea școlii sau bisericii în sine.

– Eu și Michael administrăm împreună școala, dar suntem implicați, în primul rând, în activitățile Asociației de caritate irlandeze.

– Cu un nume ca ăsta, spuse Will sec, pot să înțeleg de ce ai probleme când trebuie să strângi bani de la lumea bună.

– E adevărat, spuse ea, strâmbând din nas. Dar nu reușesc să-l conving pe Michael să-l schimbe. El este devotat cauzei dreptății pentru irlandezi și spune că este important să nu ne fie frică să vorbim despre problema asta.

Will încetini trăsura când încercă să evite vreo două căruțe foarte încărcate care se înghesuiau să o ia înainte într-un colț aglomerat. De îndată ce trecură de mulțimea care se delecta cu duelul verbal dintre căruțași, el reluă discuția.

– Dar tu? întrebă el. Tu ce părere ai despre situația irlandezilor?

Ea se încruntă, întrebându-se din nou de ce era atât de interesat.

– Sunt profund îngrijorată de condițiile lor de viață și vreau să fac tot ce-mi stă în putere ca să le alin suferința. Dar, dacă întrebi dacă am o anumită opinie politică despre Uniune sau despre emanciparea catolică, nu am. Știu că aceste probleme sunt extraordinar de importante, dar mă preocupă mai mult să hrănesc copiii înfometați, să le ofer un acoperiș deasupra capului și să-i ajut pe părinți să-și găsească de lucru.

El îi aruncă o privire, cu urma unui zâmbet arcuindu-i colțurile gurii. Evie se simțea de parcă tocmai trecuse un test.

– Asta faci tu? întrebă el, zâmbetul încălzindu-i vocea. Îi hrănești pe cei înfometați și îi ajuți pe cei sărmani? Ei bine, cu siguranță este lucrul la care m-aș fi așteptat din partea ta.

– Mă faci să par un fel de sfântă medievală plictisitoare, spuse ea, încercând să acopere faptul că lauda și expresia de pe chipul lui o făcură să se înfioare de plăcere. Totuși, încerc să fac tot posibilul să ajut când pot.

El clătină din cap, îndreptându-și din nou atenția spre strada care forfotea de viață.

– Și înțeleg că faci asta ajutându-i pe oameni să-și găsească un loc de muncă respectabil, unii dintre ei chiar în gospodăriile lumii bune.

– Da. Michael ți-a spus asta?

– Nu, Alec mi-a zis. El și Beaumont au vorbit destul de mult despre St. Margaret, după cum prea bine ai observat.

Ea își dădu seama că își ține săculețul într-o strânsoare neliniștită.

– Sper din suflet că vorbește serios căpitanul Gilbride. Crede-mă când îți spun că ne-ar prinde bine un ajutor. Devine descurajant de greu să obții fonduri.

– Este, așa cum sunt și eu. Dar sunt surprins să te aud pe *tine* atât de descurajată.

– Din păcate, eu nu am orfani englezi adorabili pe care să-i folosesc drept carne de tun cu care să apelez la donatorii noștri. Am adulți – majoritatea analfabeți și, uneori, nesăbuiți sau beți. Sau ambele, spuse ea, hotărând să fie candidă. Mai pune la socoteală faptul că sunt irlandezi și catolici și îți poți închipui răspunsul pe care îl primesc de obicei la solicitările mele.

– Da, dar nu este tipic pentru tine să pari atât de deznădăjduită în privința asta, Evie.

Ea tresări ușor în scaun. Nu? Credea că era pur și simplu sinceră.

– Bănuiesc că nu mă mai cunoști așa de bine, spuse ea încercând în zadar să adopte un ton nonșalant.

El trecu frâiele într-o mână și întinse mâna ca să-i acopere pumnii încleștați.

– Atunci sunt foarte încântat să o cunosc pe noua Evie. Și fericit să te ajut cum pot.

Plăcerea se întrepătrunse cu confuzia când ea îl privi lung. Pe vremuri, obișnuia să înțeleagă ce gândea el doar din expresiile trecătoare care îi traversau chipul. Dar acum... Ei bine, bănuia că *amândoi* erau cineva nou și cunoscut pentru celălalt. Dată fiind trecerea timpului și tot ce se întâmplase între ei, avea sens ca el să o considere nespus de schimbată față de fata care fusese pe vremea copilăriei lor lipsite de griji.

Dar înainte să mai apuce să spună ceva, el îi eliberă mâinile și întoarse cabrioleta spre curtea pavată din spatele bisericii St. Margaret. Un fin cunoscător al încâlcelii străzilor care radiau dinspre Seven Dials, Will înaintase negreșit spre destinația lor, fără să ceară măcar o dată vreo indicație de la ea. Eve se încruntă, gândindu-se din nou că era ciudat ca el să fie atât de interesat de locul acela și de activitatea ei.

El opri în fața clădirii joase, care semăna cu un depozit, lipită de bisericuță.

– Intrăm? Abia aștept să văd unde lucrezi.

În timp ce el o ajută să coboare, încercă să scape de senzația că Will punea ceva la cale. Poate că nu mai reușea să-l citească la fel de bine ca pe vremuri, dar o voce dinăuntrul ei insista că nu își pierduse complet fierul.

Capitolul 12

Evie își agită fustele, evitându-i privirea. Ceea ce accentuă certitudinea lui Will că ascundea ceva. Ceva ce avea de-a face cu munca ei la St. Margaret.

Dar ce?

Fiecare instinct îi spunea că ea nu știa nimic despre conspirații sau intrigi criminale, mai ales după ce răspunsese la întrebările lui legate de problema irlandeză. Era tipic pentru Evie să se concentreze mai degrabă pe aspectele practice ale situației decât pe politică. Chiar pe vremea când era o copilă, înfruntase dintotdeauna problema care se dezvăluia direct în fața ei, fie că era vorba despre copilul bolnav al unui arendaș, fie despre vreun câine vagabond prins în capcană. Sora ei geamănă, pe de altă parte, se lansa în bătălii mai mari. Eden avea o tărie de caracter și o personalitate care i-ar fi asigurat o carieră de politician dacă ar fi fost bărbat. Totuși, Evie prefera să se ocupe de problemele mai mici din viața de zi cu zi, având grijă de cei din jurul ei cu precauție și îndrăzneală. Se născuse să fie soție și mamă, aducând liniște și alinare tuturor celor din preajma ei.

Era pasionată de munca ei, dar nu era o radicală. Și cu siguranță nu era o criminală. Nici nu s-ar fi implicat vreodată într-o cauză care să facă rău altei ființe umane. Dar nu însemna că Beaumont – sau altcineva – nu avea să încerce să profite de firea ei bună. Evie se putea considera o femeie experimentată, chiar cinică în privința lumii, dar în inima ei încă era fata afectuoasă și de încredere pe care o cunoștea întotdeauna.

– Dacă vrei să aștepți aici, spuse ea cu un zâmbet șovăitor, care îl făcu pe Will să-și dorească să o sărute, o să-l chem pe unul dintre băieți să se ocupe de cai.

În timp ce ea traversă curtea, el își luă câteva momente ca să se bucure de unduirea ademenitoare a posteriorului ei înainte ca ea să dispară în clădirea de lângă biserică. În anii în care nu o văzuse, aproape că uitase cât de minunat era clădită. Unii puteau să spună că era durdulie, dar el credea că era perfect proporționată, cu un gât subțire, un spate lung și grațios care se încheia cu un posterior dulce, rotund și cu forme generoase, care atrăgeau atenția mâinilor unor bărbat. De fapt, începea să fie tulburat de faptul că își dorea să fie bărbatul – singurul bărbat – care putea avea privilegiul de a gusta din farmecul ei fizic.

El scoase un pufnet nerăbdător și alungă din gând imaginea unei Evie dezgolite în patul lui. Era puțin probabil să se întâmple – nu avea să se întâmple *niciodată* dacă mai avea vreo urmă de minte –, fiindcă se afla acolo pentru un scop clar. Cu siguranță, scopul nu era să se lase distras de Evie. Fusese deja obligat să o mintă și nu avea de gând să înrăutățească și mai tare lucrurile, salivând după ea sau acționând ca un nebun gelos pe Beaumont. Da, încercase să se convingă că era pur și simplu un rol pe care îl juca, dar era pe deplin conștient că începea să fie neadevărată acea scuză. Deși nu putea să o facă pe Evie să aibă încredere în el ca doar într-un prieten, de fiecare dată când era cu ea o dorea mai mult. Mult mai mult.

„Concentrează-te, idiotule!"

Murmurându-le absent cailor, în timp ce stătea cu ochii pe ei, el aruncă o privire exersată spre clădirea bisericii și în împrejurimi.

St. Margaret era ascunsă pe o străduță de lângă Monmouth, la numai câteva clădiri distanță de Seven Dials. Se afla la marginea mahalalelor, prea aproape ca Will să fie liniștit, având în vedere cât timp își petrecea Evie acolo. Totuși, acea stradă părea suficient de sigură, cu casele înguste și magazinele cu două etaje. Structurile erau dărăpănate, desigur, dar păreau destul de respectabile, cu o ceainărie, câteva magazine de haine vechi și o pensiune sau două care se aliniau pe marginea străzii scurte. Câțiva bărbați zăboveau în fața ceainăriei, aparent prinși într-o discuție aprinsă, în timp ce își fumau pipele. O femeie îmbrăcată în haine simple, dar îngrijite trecu grăbită cu un coș de produse în mână.

Cât despre St. Margaret, era o clădire modestă, dar îngrijită, din cărămidă roșie, cu acoperiș din ardezie, capabil să găzduiască nu mai mult de o sută de enoriași, presupuse el. Mai mare, în mod absolut surprinzător, era clădirea din spatele bisericii, cea în care dispăruse Evie. Avea două etaje, cu o fațadă frumos văruită și mai multe ferestre. Deasupra unei uși albastre, cu patru panouri în centru, se afla un luminator cu model. Will bănui că fusese odinioară o magazie, acum folosită în alte scopuri, inclusiv ca sală de biserică.

Aerul de respectabilitate în care era învăluit locul îl liniști. Curtea era curată, ferestrele nu erau pătate de funingine, iar două ghivece mari cu mușcate roșii flancau ușa, oferind o neașteptată pată de culoare. Aproape sigur plantele fuseseră ideea lui Evie pentru că dintotdeauna iubise florile, în special mușcatele. Era tipic pentru ea să imprime o notă atât de personală și de veselă chiar și acolo, pe o alee lăturalnică din St. Giles.

Ușa albastră se deschise și Evie ieși. O briză rătăcitoare străbătu curtea, lipindu-i fustele de corp și dezvăluind atât conturul picioarelor, cât și crestătura dulce și rotunjită de deasupra coapselor. Will se strădui să ridice privirea, încercând să ignore junghiul de dorință pe care îl simți în vintre.

„Dumnezeule!"

Cel mai probabil, urma să fie schilodit de dorință înainte să-și încheie misiunea.

– Este ceva în neregulă? întrebă ea când se opri lângă el. Pari îndurerat.

– Nu, dar bănuiesc că o să am cât de curând motive să fiu, spuse el, urmărind doi ștrengari care veneau în urma ei, cu o expresie de maliție ostentativă scrisă pe fețișoarele lor murdare. Spune-mi, te rog, că nu sunt cei care o să aibă grijă de animalele mele!

De fapt, cei doi armăsari frumoși și cabrioleta erau ale lui Alec, iar vărul său era foarte atașat de animalele lui. Fără îndoială, s-ar fi uitat cu o dizgrație extremă la băieții care se ocupau de ei.

– Hei, domnule, interveni unul dintre ștrengari. Băiețelul energic, cu fața plină de pistrui avea o coamă de păr șocant, care îi ieșea de sub șapcă. Eu și Benny avem mereu grijă de caii domnului Beaumont.

Will făcu ochii mari spre Evie, care se străduia să nu râdă. Îi luă câteva momente ca să-și revină înainte să fie în stare să răspundă.

– Will, aș vrea să faci cunoștință cu Peter McGuire și cu fratele lui, Benjamin. Băieți, acesta este căpitanul William Endicott. O să faceți așa cum spune el și o să aveți grijă de animalele lui, nu-i așa?

Benjamin, care părea mai mic decât Peter, își arcui gura într-un zâmbet blajin, care scoase la iveală faptul că îi lipseau doi dinți din față. La cât de larg îi era zâmbetul, Will aproape că putea să vadă amigdalele băiatului.

– Da, domnișoară Evie, o să avem, spuse Peter. Puteți conta pe noi, domnule, pe cuvânt de onoare!

Will făcu ochii mici spre Evie.

– Sincer, Will, spuse ea, poți să ai încredere în ei. Ei au mereu grijă de caii lui Michael. Există un grajd pe strada următoare, unde Peter și Benjamin se antrenează să devină rândași. O să aibă mare grijă de caii tăi.

Will simți o ușoară notă de neliniște în vocea lui Eve și văzu privirea rugătoare din ochii ei în spatele strălucirii ochelarilor. Se uită în jos, privirea lui ciocnindu-se de două perechi serioase de ochi, la fel de rugătoare.

– O să avem grijă, domnule, spuse Benjamin cu o voce stridentă, în timp ce se uită cu jind la frumoșii armăsari cenușii. Promit!

Will capitulă. Alec avea să-l ucidă dacă se întâmpla ceva cu caii lui, dar nu se simți în stare să-i dezamăgească pe băieți sau pe Evie.

– Foarte bine. Scoase un șiling din buzunarul de la vestă și i-l aruncă lui Peter, care părea să fie cel responsabil. Să îi plimbați și să veniți după mine dacă aveți probleme. Mai am un șiling pentru voi dacă aveți grijă cum trebuie de ei.

Băieții își bâlbâiră mulțumirile, sărind în sus de entuziasm. Din fericire, se liniștiră când se apropiară de cai. Will mai zăbovi câteva clipe ca să vadă ce făceau, dar băieții mânuiră perechea de cai cu o maturitate atipică pentru vârsta lor. În orice caz, copiii din mahalale creșteau repede, obligați să muncească, să cerșească sau să fure de la o vârstă fragedă.

– Mulțumesc, murmură Evie în timp ce el o luă de braț.

– Par să fie băieți isteți. Merg la școală?

– Când părinții lor îi lasă. Mai au patru guri de hrănit, iar domnul McGuire câștigă foarte puțini bani ca zilier. Îi pune uneori pe băieți să cerșească împreună cu sora lor. Dacă putem să-i antrenăm pe băieți să fie rândași, sunt convinsă că putem să le găsim un loc de muncă peste câțiva ani. Ar fi o schimbare mare pentru întreaga familie.

El o invită să treacă pragul uşii spre un coridor îngust, cu tavan jos, care părea să traverseze clădirea pe toată lungimea.

– Este unul dintre lucrurile pe care le faci, pregăteşti copiii pentru o ocupaţie folositoare? Credeam că St. Margaret conduce doar o şcoală de caritate.

– Mulţi părinţi din parohie nu prea văd utilitatea învăţăturii, aşa că încercăm să combinăm şcoala cu pregătirea pentru o profesie utilă. Ea aruncă o privire peste umăr, în timp ce îl conduse prin pasaj. Îi ajutăm şi pe părinţi să-şi găsească un loc de muncă. După cum am menţionat, eu sunt administratorul şcolii, dar scopul meu principal este acela de a mă ocupa de adulţii care vin la noi pentru ajutor. Lucrez foarte îndeaproape cu ei.

Will încuviinţă politicos din cap, ascunzându-şi uimirea. O crezuse implicată într-o activitate de caritate obişnuită pentru femeile din clasa ei – ajutarea la strângerea de fonduri pentru copiii defavorizaţi sau poate, din când în când, la predarea unui curs pentru fete. Implicarea ei la St. Margaret era mult mai importantă decât se aşteptase.

Îl invită să intre într-o cameră mare, cu bănci şi câteva mese şi cu un glob pământesc pus pe o tribună din capătul salonului.

– Aici ţinem cursurile pentru copii dimineaţa şi duminică după-amiază. Din când în când, ţinem cursuri pentru adulţi, chiar dacă avem săli de lucru şi la etaj. Acelea sunt mai ales pentru ca femeile să înveţe să coasă frumos şi să deprindă alte abilităţi folositoare. Părintele Kevin O'Kelley, pastorul de la St. Margaret, predă duminica după-amiaza şi ţine cursuri pentru bărbaţi. Făcu o grimasă. Deşi prezenţa este adesea redusă.

– Îmi închipui că poate fi dificil să-i convingi să renunţe la puţinul timp liber pe care îl au ca să vină şi să stea la curs.

Ea închise uşa şi îi făcu semn să o urmeze pe coridor.

– Da, dar Michael a conceput un mod prin care să încurajeze participarea. Organizează grupuri de discuţii informale după aceea, când le oferim mâncare şi băutură. Ea îi aruncă un zâmbet crispat peste umăr. Este uimitor ce pot să facă o halbă de bere şi câteva hălci de carne. Uneori, discuţia poate să devină foarte animată, mai ales când Michael decide să ţină o cuvântare politică.

Will îşi menţinu pe chip expresia unui interes politicos.

– Serios? Cât de des au loc aceste discuţii informale?

– De obicei, o dată pe săptămână, vineri seara, deşi şi duminica este mare agitaţie. Bărbaţii preferă adesea să lase femeile şi copiii

să se ducă la biserică și se adună aici ca să-și fumeze pipele și să stea la un pahar de vorbă, cum spun ei. În unele zile, poți să tai aerul cu un cuțit după ce termină.

El nu putu să nu zâmbească atunci când o auzi imitând accentul irlandez.

La capătul coridorului, o serie de trepte duceau la cel de-al doilea etaj, unde un coridor din dreapta ducea în altă aripă.

Evie arătă în sus pe scări.

– După cum am menționat, celelalte camere de lucru sunt la etaj, împreună cu dormitoarele părintelui O'Kelley, ale menajerei lui și fiului ei. Putem să urcăm dacă vrei, dar camerele seamănă cu clasa pe care tocmai ți-am arătat-o. Deși nu sunt cursuri acum, ești bine-venit să revii duminică, atunci când este mai aglomerat.

– Sunt impresionat, Evie, spuse el. Mă așteptam la o mică școală de caritate, dar dotările sunt foarte vaste.

Sprijinindu-se de tocul ferestrei de lângă scară, ea își descheie boneta și o scoase cu un oftat de ușurare. Chiar în lumina difuză a unei zile înnorate din Londra, părul ei, prins într-un coc gros la ceafă, strălucea ca mierea caldă.

– Suntem norocoși că Michael a reușit să cumpere clădirea asta cu câțiva ani în urmă și să o doneze către St. Margaret.

El își ignoră nodul din gât la auzul căldurii care îi inunda vocea ori de câte ori vorbea despre Beaumont. Chiar detesta faptul că îi folosea constant numele de botez, căci trăda o intimitate care începea să-i displacă.

– Ce frumos din partea lui, rosti el cu voce neutră. Ce era pe vremuri aici?

Gura ei minunată se arcui într-un surâs.

– O fabrică de gin și o distilerie.

El nu reuși să nu râdă.

– Ah, cred că am detectat o urmă de așa ceva.

– Fără îndoială, este mirosul persistent de ienupăr și de alcool. Sunt foarte greu de curățat, chiar dacă am încercat.

Ea se îndepărtă de fereastră.

– Să ne terminăm vizita! Birourile și bucătăria sunt de-a lungul acestui coridor.

El o urmă, privirea fixându-i-se încă o dată pe posteriorul ei, delicat subliniat sub fustele albastre. Se părea că Will făcuse o obsesie pentru posteriorul ei, care putea să se dovedească a fi dificil de alungat.

Adevărul era că devenea obsedat de *Evie*, motiv pentru care avea nevoie de timp ca să se acomodeze. Fuseseră apropiați, iar el o iubise mereu. Dar sentimentele pe care le trezea înăuntrul lui acum nu aveau de-a face cu prietenia din copilărie, ci cu faptul că el era bărbat, iar ea era o femeie dorită.

O femeie pe care o admira și o prețuia, își aminti, și pe care jurase să o protejeze. *Iată* ce conta, nu atracția fizică surprinzător de puternică pe care o simțea față de ea. Primul și singurul lui rol era să descopere conspirația care amenința nu numai guvernul, ci și pe Evie.

– Bucătăria este pe acolo. Ea arătă spre o ușă aflată în capătul șirului de trepte șubrede. Acela este domeniul doamnei Rafferty. Ea este menajera, dar și cea care mai gătește câte ceva pentru părintele O'Kelley și pentru întâlnirile pe care le organizăm pentru bărbați. Și aici, spuse ea cu o notă de mândrie în voce, sunt birourile Asociației de caritate irlandeze.

Deschizând o ușă opusă treptelor ce dădea spre bucătărie, îl conduse într-un fel de anticameră care servise în mod clar drept salonaș. Pereții erau netezi și zugrăviți cu alb, ornați de câteva picturi inofensive cu peisaje și scene religioase, în cadre simple de lemn. Un fotoliu uzat se afla în fața unui șemineu mic cu cărbuni, iar un divan de catifea verde, care părea luat din dormitorul unei doamnei, se odihnea lângă peretele opus, cu o masă joasă în fața lui. Un ceainic robust, înconjurat de cești și farfurioare neasortate, era singurul element care orna masa. Camera ponosită avea un fel de confort îmbogățit de ghivece de flori. Din nou mușcate, aliniate pe pervazul ferestrei care dădea spre o alee.

Will zâmbi. Chiar și acolo, Evie făcuse tot ce putuse ca să imprime o notă de culoare și de frumusețe.

– Știu că nu este prea mult, spuse ea, strâmbând din nas în timp ce privea încăperea, dar ne permite să avem o oarecare intimitate și un cadru mai normal când ne întâlnim cu cineva pentru cazurile noastre de caritate. Bărbații pot deveni destul de intimidați când trebuie să stea față în față cu Michael, așezat în spatele unui birou. Sau cu mine, în cazul femeilor. De cele mai multe ori, le este greu să ceară ajutor.

– Pentru oricine are o urmă de demnitate, ar trebui să fie. El făcu un semn din cap spre o ușă din spatele fotoliului. Ce este acolo?

– E biroul lui Michael, deși îl folosesc eu când el nu este aici. Ea se duse într-acolo și deschise ușa. Aici păstrăm corespondența

și registrele legate de organizația de caritate. Michael se ocupă în principal de asta, iar eu de o parte din corespondența cu donatorii noștri.

Will aruncă o privire scurtă spre camera mică, observând mobilierul simplu – un birou mare și un scaun, cu două fotolii din trestie. Biroul era cu fața spre ușă, dezvăluind mici unghere și sertare, unul dintre ele având o gaură de cheie. Acel sertar presupus încuiat îi atrase interesul.

– Păstrați bani aici?

– Nu. Fondurile se află la bancherii lui Michael sau în camerele lui. Amândoi avem doar sume mici când venim aici și nu lăsăm nimic prin birouri.

Will trebuia să caute în acel sertar misterios încuiat de îndată ce scăpa de Evie.

– Ai spus că ajuți la găsirea de slujbe pentru cazurile tale de caritate. Cum faci asta?

Ea îl privi cu un zâmbet nedumerit.

– Will, ești cu adevărat interesat sau faci doar o muncă de teren pentru căpitanul Gilbride?

Will își dori să-i contracareze întrebarea cu o afirmație ușor de înțeles, care să transmită că acțiunile caritabile i se păreau plictisitoare – la fel ca majoritatea bărbaților din lumea bună –, dar bănuia că nu era cazul. Deși zâmbetul ei avea o urmă de tachinare, nu i se citea și în privire. În spatele ochelarilor, văzu un scepticism limpede apropo de motivele lui.

„Nu este bine."

Felul liniștit de a fi al lui Evie îi făcea pe mulți să creadă că era mai puțin perspicace în realitate, dar Will știa că avea mintea unui bun magistrat – tăioasă, curioasă și înclinată spre suspiciune. Acea ultimă trăsătură, dezvoltată recent, trebuia luată în considerare în calculele lui.

– După cum am spus, i-am promis lui Alec că o să verific lucrurile, răspunse el cu un zâmbet ușor. Dar nu am exagerat când am afirmat că tot ce este important pentru tine este și pentru mine.

– Mă bucur, spuse ea, părând că rămâne fără suflu.

Zâmbetul ei timid și grațios îl sfâșie ca un glonț și îl făcu să se simtă ca un ticălos. *Chiar* era interesat de locul acela spre binele ei, nu din motive care păreau evidente. Will își promise că, după încheierea întregii povești, avea să facă o donație cât putea

de importantă – și avea să se asigure că la fel făcea și Alec – ca să susțină activitatea de la St. Margaret.

Dacă se dovedea că locul nu era un centru pentru comploturi de asasinate. Se temea de acel posibil rezultat. Chiar dacă Evie nu devenea suspicioasă, ea nu avea să îl ierte niciodată că o spionase când avea să afle adevărul.

– Dacă vrei să iei loc, îți explic cum facem lucrurile, spuse ea. Apoi își duse o mână la piept. Oh, îmi pare rău, am fost foarte nepoliticoasă. Vrei niște ceai? Pot să mă duc la bucătărie și să o rog pe doamna Rafferty să se ocupe.

El clătină din cap, cu un zâmbet.

– Mă gândeam să te duc la Gunter când terminăm aici. Îți sunt dator după seara trecută.

Numai după ce cuvintele zburară de pe buzele lui, Will își dădu seama că sugestia ei i-ar fi oferit ocazia perfectă să o scoată din cameră și să examineze rapid biroul lui Beaumont. Dar zâmbetul ei mâhnit aproape compensă gafa lui.

– În mod evident, nu ai uitat că nu rezist vreodată când vine vorba de înghețată.

– N-am uitat nimic despre tine, Evie, spuse el liniștit.

Acela era adevărul simplu, dar cutremurător. Ani întregi, permisese ca preocupările apăsătoare ale vieții lui în armată să umbrească sentimentele lui pentru Eve. Dar acum că era din nou cu ea, își dădu seama că fusese dintotdeauna acolo, așteptând liniștită undeva în mintea lui și adânc în inima lui. Într-un mod misterios, fusese un magnet în timpul anilor dificili de război – invizibilă, dar exercitând întotdeauna o atracție subtilă a amintirilor, una care vorbea despre zile mai liniștite și mai fericite.

Ea se uită lung la el, cu ochi mari și nesiguri. Mâna pluti în sus ca să se odihnească ușor pe gura ei frumoasă. Fu cuprins de o dorință copleșitoare de a o săruta și făcu un efort supraomenesc să nu o ia în brațe și să guste din dulceața ei, căutând dragostea pe care o simțise odinioară pentru el și sperând că încă era acolo.

Zgomotul de pași pe coridor îi făcu pe amândoi să tresare. Privirea lui Evie se îndreptă iute spre ușă. Obrajii ei se colorară într-o nuanță de trandafiriu și făcu o mică grimasă amuzantă, de parcă tocmai se gândise la ceva neplăcut. Apoi păru că alungă senzația aceea, precum și frântura de intimitate a celor câteva momente anterioare.

– la loc, spuse ea, făcând semn spre scaun. Mă duc să văd cine este.

Deschise ușa spre coridor, dar nu leși cât timp vorbi cu persoana care se afla acolo. Privirea lui Will se îndreptă spre biroul lui Beaumont, dar nu exista nici o șansă să ajungă acolo în timp ce Evie era în apropiere. Bănuia că, mai devreme sau mai târziu, el și Alec trebuiau să facă o expediție în miez de noapte la St. Margaret.

În loc să se așeze, Will se concentră asupra conversației lui Evie. Pe coridor erau cel puțin două persoane, un bărbat și o femeie, amândoi cu accente vădit irlandeze. Dacă se apleca ușor, privind pe după Evie, putea să vadă borul unei bonete, un umăr și braț subțiri, acoperite de o țesătură învechită.

Will se îndreptă de spate când Evie se întoarse cu un zâmbet. Ea clipi, de parcă era surprinsă să-l vadă încă stând în mijlocul încăperii.

– Will, aș vrea să te prezint acestor oameni. Locuiesc de cealaltă parte a King Street și vin la St. Margaret de mai bine de un an. Ea coborî vocea. M-am gândit că, dacă vorbești cu ei, ți-ar da mai multe detalii despre ce facem noi aici decât dacă mă asculți pe mine. Ar fi în regulă?

King Street se afla în inima mahalalei irlandeze din St. Giles. Will era deosebit de interesat să-i întâlnească.

– Este o idee bună, spuse el.

Evie deschise larg ușa și invită în spațiul mic un cuplu. Will se duse în spatele fotoliului din piele care se afla lângă șemineu.

– Aș vrea să ți-i prezint pe domnișoara Bridget O'Shay și pe fratele ei, domnul Terence O'Shay, zise Evie, zâmbind cu amabilitate spre cei doi. Bridget, Terence, acesta este căpitanul William Rudicott.

Nu ar fi avut nevoie de prezentare ca să știe că erau frați, chiar dacă Terence O'Shay era mult mai înalt decât sora lui și avea umeri masivi și mâini de hamal. Bridget, care nu părea mult mai în vârstă decât Evie, era subțire, mlădioasă și foarte frumoasă, în ciuda hainelor simple de slujnică și a bonetei ponosite. Amândoi aveau tenul palid, păr închis la culoare și ochi albaștri de irlandez. Aveau trăsături puternice – bărbia tinerei era hotărâtă, iar cea a bărbatului părea încăpățânată și ursuză. Bridget se adânci într-o plecăciune, trimițându-i un zâmbet prietenos, în timp ce Terence făcu ochii mici, scoțându-și cu silă șapca din lână după ce sora lui îl înghionti să o facă.

– Este o plăcere să vă cunosc, spuse Will cu voce prietenoasă.

– Mă îndoiesc, mormăi Terence.

Bridget aruncă spre fratele ei o privire scurtă de avertizare înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre Will.

– Mulțumesc pentru amabilitate, căpitane, spuse ea. Avea o voce plăcută, scăzută, îndulcită de cadența accentului. Doamna Whitney tocmai a spus că sunteți interesat de ce facem noi la St. Maggie și ne-a întrebat dacă am putea să vorbim puțin cu dumneavoastră.

– Sunt, într-adevăr, dacă nu vă deranjează.

– Vă rog, luați loc, spuse Evie. Terence, te-ar deranja să aduci unul dintre scaunele din biroul domnului Beaumont? Ca să putem sta toți comod.

– O să stau în picioare, răsună răspunsul lui arțăgos. Nu o să stau destul de mult ca să mă deranjez să aduc scaunul.

Sora lui scoase un oftat exasperat și făcu spre Evie o ușoară grimasă, plină de părere de rău. Will simți că voia să-l scuture pe om pentru că-și punea sora într-o situație stânjenitoare.

– Cum vrei, răspunse Evie cu voce rece, care îi trăda nemulțumirea.

Lui Will i se părea interesant faptul că timiditatea obișnuită a lui Evie fusese înlocuită de un comportament care arăta clar că era o persoană responsabilă. Nu era obraznică sau falsă, ci atitudinea părea să i se potrivească mănușă, ca și cum ar fi fost în elementul ei, atitudine provocată, fără îndoială, de nevoia de a schimba lumea și de a o face un loc mai bun.

Ea se întoarse cu spatele la Terence și o conduse pe sora lui spre divanul pe care aveau să îl împartă. Will așteptă până ce se așezară, apoi își luă locul în fotoliu.

– Ce ați vrea să știți, domnule? întrebă Bridget pe un ton sincer.

Fata era drăguță și politicoasă, dezarmând imediat pe oricine.

– Eram curios să știu când ați venit în Londra și din ce parte a Irlandei vă trageți, răspunse el.

– Venim din Londraderry, domnule, din nord. Am sosit în oraș acum doi ani, în septembrie.

– Și de ce ați venit?

– Pentru că nu avem de muncă la noi acasă, grație vouă, englezilor afurisiți, mărăi Terence. Din ce alt motiv credeți că ne-am fi părăsit casa și rudele?

– Ajunge, Terry! izbucni sora lui. Dacă nu te poți abține, ar fi mai bine să stai cuminte și să mă lași să răspund.

– Asta e cea mai bună idee pe care ai avut-o toată ziua, fato, spuse Terence cu gura strâmbată într-un rânjet urât. Vorbește tu cu filfizonii! Eu am alte treburi de care să mă ocup.

Cu observația aceea tăioasă, omul își puse șapca pe cap și ieși din cameră.

Obrajii lui Bridget luară foc.

– Domnișoară Whitney, îmi pare rău că a trebuit să vedeți asta. Și dumneavoastră, căpitane Endicott. Ea făcu o grimasă. Sărmanul Terry nu este în apele lui în ultimul timp, cu toate problemele legate de muncă și de altele.

Evie o bătu ușor pe Bridget pe umăr.

– Nu trebuie să-ți faci griji, draga mea. Înțelegem perfect. Se uită la Will. Terence și-a pierdut slujba săptămâna trecută, a treia oară în mai multe luni. A fost foarte frustrant pentru amândoi.

– E un om bun, chiar este, spuse Bridget serioasă, dar când este bântuit de gânduri negre, se apucă să bea și nu se mai duce la muncă. Părintele O'Kelley a încercat să-i vorbească, dar Terry spune... Ei bine, nu ar fi cuviincios să repet ce spune.

– Sunt sigur că faci tot ce-ți stă în puteri ca să-l ajuți, rosti Will.

Bridget ridică o mănușă uzată ca să se frece la tâmplă, de parcă o durea.

– Încerc, dar el complică lucrurile. Îi tot spun că suntem atât de norocoși să ne aflăm aici în Londra când lucrurile merg așa de rău acasă! Dar el nici nu vrea să audă. Îi lipsește Irlanda, încheie ea cu voce șoptită.

– Și îl respect pentru asta, spuse Will. Este greu când îți este dor de casă și de familie.

– Dar te-ai descurcat bine, Bridget, spuse Evie cu un zâmbet încurajator. Ai făcut o grămadă de lucruri bune și ai fost de mare ajutor pe lângă St. Margaret. Apreciem tot ce faci. Ea se uită la Will. Când Bridget a venit pentru prima oară la noi, a ajutat-o pe doamna Rafferty să facă ordine și să coasă. Încă ajută în ziua ei liberă și ori de câte ori poate.

Bridget zâmbi timid.

– Doamna Rafferty m-a învățat tot felul de lucruri, iar domnișoara Whitney m-a ajutat să găsesc o slujbă.

– Suntem foarte mândri de Bridget, continuă Evie. Este o slujbă în casa lui Sir Gerald Milbank și avem toate așteptările că într-o bună zi o să devină slujnica unei doamne sau chiar menajeră.

– Sper, spuse Bridget. Muncesc din greu ca să ajung acolo într-o bună zi.

Will încuviinţase din cap şi zâmbise în timp ce femeile discutară, dar numele angajatorului lui Bridget îi atrase atenţia. Sir Gerald era un magistrat bogat, care avea legături puternice cu actualul guvern. Ştia că adesea organiza dineuri pentru miniştrii de rang înalt, precum Peel sau chiar pentru premier. Acei bărbaţi nu rezonau cu cauza republicanismului irlandez. Will se întrebă dacă Bridget avea vreo idee despre preferinţele politice ale bărbatului pentru care lucra.

El îi puse fetei mai multe întrebări despre angajarea ei şi se interesă unde locuia fratele ei – într-o casă de chiriaşi din St. Giles, lucru deloc surprinzător –, dar nu avu nici o obiecţie când Bridget se scuză, spunând că trebuia să discute cu doamna Rafferty înainte să revină la muncă.

– Ce zici? întrebă Evie după ce Bridget plecă.

– Pare că este o tânără isteaţă şi capabilă care îţi face cinste, spuse el. Bănuiesc că ăsta este principalul scop al muncii tale – încercarea de a asigura locuri de muncă pentru cazurile de caritate.

Evie încuviinţă din cap.

– Acesta este primul lucru pe care încercăm să-l facem. De multe ori, bărbaţii îşi găsesc slujbe ca zilieri sau descarcă marfa din corăbiile care acostează la docuri, dar este mai greu pentru femei. Uneori singura opţiune este să lucreze prin fabrici. Sunt locuri îngrozitoare dar celelalte alegeri sunt mai rele. Ea scutură din cap, părând extrem de tristă. Îmi pare rău să spun că am pierdut mai mult de câteva femei din cauza prostituţiei şi hoţiei.

– Dar, din fericire, nu este cazul lui Bridget.

Chipul ei se lumină.

– Da, sunt atât de mândră de ea pentru că a muncit din greu din prima zi în care a venit la noi, învăţând de la doamna Rafferty şi urmând cât mai multe dintre clasele noastre! Am fost încântată când am reuşit să-i găsim o slujbă în casa domnului Gerald.

– Cum ai reuşit?

– O cunosc pe Lady Milbank, soţia lui Sir Gerald. Bunicii ei din partea mamei erau catolici, deci este sensibilă la cauza noastră. Ea făcu o grimasă. Spre deosebire de o mare parte din aristocraţie, îmi pare rău să o spun.

– Strategia voastră principală este să le găsiţi o slujbă în casele oamenilor din aristocraţie care vă susţin?

Ea încuviinţă din cap.

– Și în orice gospodărie decentă cu slujitori. Pentru femei, cu siguranță, căci pentru ele sunt cele mai bune slujbe. Dar încercăm să le găsim tuturor celor care vin la noi locuri în care, în cele din urmă, să învețe o meserie. Dacă nu ca slujitor, atunci în vreun meșteșug util sau într-un magazin ori într-una dintre companiile de transport maritim. Există un număr destul de mare de negustori și oameni de afaceri de origine irlandeză care ne ajută în acest sens.

Will era mai mult decât impresionat de Evie. Cu o parte din mintea lui, asculta atent tot ce putea să fie oarecum suspect sau să indice faptul că Beaumont era implicat în activități conspirative. Nimic din ce văzuse sau ce auzise în ziua aceea nu îi oferise vreo dovadă, chiar dacă era limpede că St. Margaret impunea investigații suplimentare. Terence O'Shay și resentimentele lui deschise dădeau de înțeles că se impunea, din moment ce era imposibil să fie singurul dintre cazurile de caritate ale bisericii cuprins de antipatie față de englezi.

Dar o altă parte din el trebuia să admită fascinația crescândă față de Evie. Ea se aruncase din toată inima și cu toată energia în munca ei caritabilă, trezită la viață cu o strălucire care îi aprindea ochii frumoși și îi desena o culoare vibrantă pe obraji. Will își amintea de aerul acela din tinerețea lor, deși la vremea aceea ea strălucise pentru el.

Era suficient de meschin să recunoască, nu fără satisfacție, că nu văzuse acea strălucire în preajma lui Beaumont, cu excepția clipelor în care vorbeau despre munca lor. Cu toate acestea, Beaumont era cel care, în cele din urmă, avea să fie destinatarul norocos al afecțiunii depline, nu el, iar gândul acela i se puse în gât ca o bucată înăcrită de carne de oaie.

Rămase tăcut, digerând tot ce văzuse și auzise, până ce Evie se luă în glumă de el.

– Mai vrei să știi ceva? întrebă ea, cu o provocare slabă, dar amuzată în voce. Sau am trecut de inspecție?

El se chinui să schițeze un zâmbet.

– Sunt foarte impresionat și sunt sigur că la fel o să fie și Alec. Faci o treabă minunată aici, Evie! Chiar și un om frivol ca mine și-ar da seama de asta.

Ea pufni.

– Aiurea! Nu există nici urmă de filfizon în tine și tu știi asta.

– Poate că o să te surprind într-una din zilele astea.

Ea lăsă capul într-o parte, oferindu-i un zâmbet nedumerit. Pentru o clipă, Will se gândi că avea să răspundă observației lui, dar apoi ea clătină ușor din cap.

– Dacă nu mai este altceva... spuse ea și se ridică în picioare.

– Doar o ultimă întrebare, spuse el, ridicându-se. Există multe cazuri complicate precum cel al lui Terence O'Shay? Nu-mi place prea mult ideea că ai de-a face cu un om de genul ăsta, ca să-ți spun drept.

– Acum vorbești ca mama, rosti ea sec.

Will își duse mâna la piept.

– M-ai redus la tăcere dintr-o singură lovitură.

Ea râse, dar deveni suficient de serioasă încât să răspundă.

– Mă tem că Terence este un caz foarte dificil. Are o furie nestăpânită împotriva englezilor, în ciuda eforturilor noastre de a-l convinge că nu suntem toți niște monștri. Ea oftă. Mai sunt câțiva ca el, trebuie să recunosc, dar Terence e cel mai rău.

El fu copleșit de neliniște.

– Nu rămâi niciodată singură cu acești bărbați, nu-i așa?

Ea flutură o mână prin aer.

– Dumnezeule, nu! În general, Michael sau părintele O'Kelley se ocupă de acești bărbați. Eu lucrez în primul rând cu femeile și cu copiii. Ea zâmbi. Îmi place foarte mult.

– Mă bucur să aud asta. Cred că te-am obosit suficient și, pe deasupra, sunt suficient de sincer ca să recunosc că încep să mă tem pentru caii mei. Cine știe ce au făcut cele două haimanale ale tale?

Evie râse.

– Sunt sigură că sunt bine, dar sunt de acord că te-am plictisit de ajuns pentru o zi. Gura ei minunată se arcui într-un zâmbet surprinzător de cochet, ceea ce îi făcu pulsul să se accelereze. Acum, căpitane Endicott, cred că mi-ai promis o înghețată, nu-i așa?

– Într-adevăr, doamnă, și am de gând să mă țin de promisiune.

Will mai aruncă o privire în biroul lui Beaumont, observând amplasarea ferestrei și a biroului înainte să o urmeze pe Evie și să iasă din cameră.

Avea să se întoarcă acolo cât de curând.

Capitolul 13

Evie îi zâmbi surorii sale și acceptă ceașca de ceai, deși avea impresia că zâmbetul ei era mai degrabă o grimasă. Încă de la sosirea lui

Will, la cina dată în cinstea mamei ei, Evie să străduia să-și reprime fiorii care o bulversau și o făceau să se clatine pe picioare. Will arăta nespus de atrăgător în hainele de soldat. Și, de îndată ce avu impresia că totul era sub control, se trezi că se afla la masă exact lângă el. Apoi fiorii deveniră spasme, care îi urcau pe gât și ajungeau în obraji. Dacă n-ar fi știu despre ce era vorba, ar fi crezut că se îmbolnăvea de friguri.

– Wolf te face să te simți agitată, nu-i așa? murmură Eden, care se afla lângă Evie, pe scaunul de damasc așezat în colțul alcovului.

Se retraseseră acolo de îndată ce mama lor le invitase pe femei în salon, după cină, în speranța că puteau evita discuții nedorite. Evie avea nevoie de liniște ca să-și facă ordine în gânduri înainte de sosirea lui Will, a lui Michael și a celorlalți bărbați care aveau să li se alăture la ceai.

Deja își petrecuse cina pălăvrăgind ca o nebună, ori de câte ori Michael se uita la ea, din celălalt capăt al mesei lustruite. Mama se așezase în mod deliberat lângă Will, cât mai departe de Michael. Nu era vina ei, și intenționa să îi spună lui Michael cât de curând acest lucru. Nu îl ajută cu nimic să o privească în vreme ce ea abia dacă schimba o vorbă cu partenerul de la cină, așa cum o cereau bunele maniere. Evident că Michael era convins că Evie flirta cu Will, deși nici nu se punea problema de așa ceva. Nici măcar nu visa la asta.

Cu excepția faptului că ea chiar *visase* la acel flirt, dar și la alte lucruri nebunești, încă de când ieșiseră împreună la St. Margaret, în urmă cu doar câteva zile.

– E atât de evident? întrebă Evie cu voce stinsă.

Eden se uită direct la genunchiul lui Evie. Ea își dădu seama că genunchiul îi tremura de parcă ar fi fost o marionetă. Își prinse genunchii cu mâinile ca să nu-i mai tremure.

– N-o lăsa pe mama să vadă asta! spuse Eden. O să-ți lege picioarele cu o eșarfă.

Gândul acesta îi puse un nod în stomac lui Evie, mai ales că nu reușise să se calmeze. Când era mică, avea prostul obicei de a-și bâțâi genunchii dacă era nervoasă. Când nu reușea să o facă să înțeleagă că nu era un comportament adecvat, mama îi lega genunchii cu o eșarfă, pe sub fustă. Această tehnică educativă se dovedise a fi extrem de dură și profund neplăcută. Evie vărsase multe lacrimi, însă metoda funcționase. În nici două săptămâni, reușise să scape aproape

complet de acest comportament, cu excepția momentele în care era cu adevărat răvășită.

– Poate că o s-o conving să folosească o eșarfă de mătase de data asta, spuse Evie cu jumătate de gură.

– Glumesc, draga mea, rosti Eden. Mama nu o să facă ceva atât de cumplit, dar o să-ți țină o lecție de morală, ceea ce nu e nici pe departe amuzant.

Eden privi în jur,ca să se asigure că nimeni nu asculta. Din fericire, celelalte doamne – opt în total – erau adunate în jurul mamei, în cealaltă parte a camerei. Era o petrecere mică, la care participau cunoscuți de-ai familiei, care se știau între ei. Pălăvrăgeau voioși, bând cești de ceai și lăfăindu-se în fotolii, în luxoasa încăpere tapetată cu model Bloomsbury Square. Mama era foarte încântată să le arate femeilor cum redecorase camera, lăsându-le pe gemene singure până la sosirea bărbaților.

– Știi, spuse Eden cu voce conspirativă, dacă vrei să eviți buclucul, nu trebuie decât să îți petreci seara discutând cu Wolf. Din motive stranii, mama pare să îl placă de când s-a întors acasă.

– Asta nu are nimic de-a face cu Will, ci cu Michael. Fără îndoială, se gândește că o să-i mărturisesc sentimentele mele. Evie pufni. Ca și cum nu i-aș fi loială bietului Michael.

Sprâncenele lui Eden căpătară o alură ușor ironică.

– Departe de mine gândul de a te critica, dar, până în momentul de față, te-ai dovedit a fi o expertă în a-l ignora pe *bietul Michael*.

Evie nu-și putea stăpâni enervarea.

– Nu l-am ignorat. Dumnezeule, mama e cea care nu m-a lăsat să stau lângă el nici o secundă în seara asta! Înainte de cină, a pus-o pe Lady Montrose să-l monopolizeze, apoi l-a așezat la celălalt capăt al mesei, iar pe Will l-a proțăpit lângă mine. Evident că a trebuit să discut cu partenerul meu de la cină, mai ales că îmi este un vechi prieten.

– Dar nu trebuia să stai cu gândul la el, nu-i așa?

Evie se răsti la sora ei, profund scandalizată de o asemenea insinuare.

– Dar nu am făcut așa ceva! Nu?

– Ei bine, ba da, dacă vrei să fiu sinceră. Nu că te-aș învinui, spuse Eden. Wolf arată teribil de bine și are niște umeri... zdrobitori.

– Nu la fel de zdrobitori ca ai căpitanului Gilbride, după cum ai putut și tu observa, replică Evie cu voce amară.

Geamăna lui Evie contracară un asemenea comentariu dând din mână.

– Ar trebui să fiu oarbă să nu observ asta, dar e ca și cum te-ai uita la mușchii unui armăsar. Îmi place să privesc, dar nu țin neapărat să-l călăresc.

– Nu pot să cred că ai spus așa ceva! Evie era sfâșiată între groază și râs isteric. Dacă mama te-ar auzi spunând așa ceva, te-ar închide o săptămână în cameră.

– Ei bine, nu i-aș spune niciodată așa ceva, nu crezi? Dar hai să ne întoarcem la Wol...

Evie îi făcu semn să tacă din gură.

– Nu vreau să discut despre el. Este pur și simplu un vechi prieten, asta e tot.

– Nu te pricepi să minți, draga mea. De când te-ai văzut zilele trecute cu el, te-ai bâțâit prin casă ca o școlăriță care s-a îndrăgostit de un ofițer chipeș. Parcă ești scoasă dintr-un roman prost. Ar fi bine să ai grijă, ca să nu te trezești că ai probleme.

– Vorbești despre o înghețată luată împreună la Gunter ca și cum ar fi fost vorba despre o giugiuleală în tufișurile de la Vauxhall Gardens. Când, de fapt, nici nu a fost vorba despre așa ceva. Scopul acestei întâlniri nu era plăcerea, după cum bine știi. Will voia să viziteze St. Margaret, iar acolo ne-am petrecut cea mai mare parte din timp.

Eden făcu o grimasă, semn că era foarte sceptică.

– Ah, da. Wolf lucra ca spion sub acoperire pentru căpitanul Gilbride, care dezvoltase un interes pentru întrajutorarea săracilor. Ascultă la mine, Evie, eu nu am încredere în scoțianul ăsta bine făcut. Nu pare nici pe departe un filantrop, și nu cred absolut deloc că îi pasă de St. Margaret sau de săracii pe care îi ajuți tu acolo.

Evie încuviință din cap.

– E nedrept. Știm foarte puține despre acțiunile caritabile ale căpitanului Gilbride și nu avem nici un motiv să nu îl credem pe cuvânt. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce și-ar petrece atât timp cu Michael dacă nu ar vrea să ajute în mod sincer?

– Nu pot să mă gândesc decât la un lucru.

– Și anume?

– Vrea să îi atragă atenția lui Michael de la tine ca să-i lase drum liber lui Wolf.

Evie privi circumspectă la sora ei. Deși mintea ei respinse constant acea concluzie, inima ei își dorea ca Eden să aibă dreptate.

Altfel nu avea de ce să îi bată în piept atât de tare. Înghiți în sec de câteva ori înainte să îi răspundă surorii sale.

– E ridicol. Pe Will nu îl interesez altfel decât ca prietenă.

Eden păru să îi plângă de milă surorii sale.

– Dacă te ajută, poți continua să crezi povestea asta.

De fapt, Evie nu își dorea decât să continue să își spună povestea asta, deși își petrecuse zilele gândindu-se la faptul că Will păruse să îi facă curte. Deși era sincer interesat de munca ei, modul în care se comportase cu ea la Gunter dovedea că tot ce spunea Eden nu era foarte departe de adevăr – Will flirtase cu ea. Nu o mai făcuse niciodată, nici măcar când erau mai tineri. Nu era genul de persoană care să se comporte astfel. Nu cu ea și nici cu altă fată. Cel puțin, așa ținea minte. Însă trecuse mult timp de atunci, iar Will nu mai era un băiat. Dureroasa realitate era că Will devenise bărbat, iar Evie era conștientă de acest lucru.

Începu să discute în contradictoriu cu sora ei când ușa se deschise, iar bărbații intrară în încăpere, alături de *papa*. Femeile se înviorară de parcă ar fi fost niște flori stropite cu apă proaspătă, iar unele dintre ele făceau tot ce le stătea în putință pentru a le atrage atenția lui Will și căpitanului Gilbride. Era de la sine înțeles că Evie nu putea să le condamne, pentru că erau cei mai arătoși bărbați din încăpere. Poate chiar cei mai arătoși din toată Londra. În special Will. Foarte nedrept, nu?

– Nu te uita acum, îi șopti Eden, dar se apropie Michael. Ah, și ce surpriză, Gilbride e alături de el.

Evie zâmbi văzând că Michael și căpitanul Gilbride se apropie de ele. Nu era ușor să zâmbească, mai ales că toată lumea era foarte încordată.

– Evelyn, e luat locul acesta? Tonul lui Michael trăda faptul că bărbatul nu se simțea tocmai bine primit. Arătă scaunul gol de lângă al ei.

– Îl păstrasem pentru tine, exclamă ea, făcându-i semn să se așeze. Era o minciună, dar una nevinovată. Așază-te lângă noi, te rog! Abia dacă am reușit să schimb două vorbe cu tine în seara asta.

El își aranjă costumul de seară, apoi se așeză pe scaun.

– Păreai destul de ocupată, spuse el cu un zâmbet ușor fals. Nu am vrut să te deranjez.

Privi către Will, în partea cealaltă a camerei. Era prins într-o conversație cu mama lui Evie. Cât despre Evie, ea se abținu să nu ofteze.

Orice avea de gând Will, părea să atâțe gelozia în Michael. Întorcându-se cu spatele la sora ei, care era într-o discuție aprinsă cu căpitanul Gilbride, Evie încercă să-i calmeze neliniștile iubitului ei.

O scurtă discuție despre planurile de extindere a cursurilor filantropice, care să includă și adulți, îl făcu pe Michael să revină la starea lui obișnuită. Gilbride își trase un scaun și se alătură discuției, punând câteva întrebări inteligente legate de munca lor. Acest lucru îl entuziasmă pe Michael, care începu să explice planurile de a extinde aria de acțiune din cadrul Asociației de caritate irlandeze în următoarele câteva luni. Evie trebui să recunoască faptul că întrebările lui Gilbride erau cât se poate de sincere. În vreme ce bărbații discutau aprins despre cele mai bune moduri de a stoarce bani de la bogătași, așa cum se exprima chiar Gilbride, Evie se întoarse spre sora ei, fără să se poată abține să nu-i spună:

– Ți-am zis eu că Gilbride e sincer. Ai văzut? șopti ea.

Geamăna îl analiză circumspectă pe căpitan, ceea ce o făcu pe Evie să-și dea ochii peste cap. Era clar că nu aveai cum să o îmbunezi pe Eden când venea vorba de Gilbride. Ea se înțelegea bine cu aproape toată lumea, dar, din motive greu de înțeles, nu era cazul fermecătorului scoțian. Iar disprețul pe care i-l purta părea să sporească în loc să se diminueze. Sora ei geamănă își luă privirea de la cei doi bărbați, iar Eden încremeni.

– La naiba! Mama l-a prins pe Will în ghearele ei. Nu pare prea încântată.

– Ți se pare, izbucni Evie când o văzu pe mama ei apropiindu-se și trăgându-l pe Will după ea. Din nefericire, privirea tranșantă a acesteia era îndreptată spre Michael.

– Scuză-mă, draga mea, ai spus ceva? întrebă Michael ușor speriat și abandonând discuția cu Gilbride.

Evie zâmbi.

– Am spus doar că se apropie mama.

– Ah, da? întrebă Gilbride făcându-i cu ochiul. Cred că trebuie să fac un control la urechi, fiindcă aș fi putut jura că ai spus cu totul altceva.

– Mi-ar plăcea să mergi chiar acum la control și să ne lași în pace, murmură Eden.

Evie o privi scandalizată pe Eden, însă își întoarse atenția spre mama lor. Și spre Will, căruia i se putea citi suferința pe chip. În mod clar, mama îi spusese ceva care îl deranjase.

– Dumnezeule! De ce se strânge tot tineretul în colțul ăsta? întrebă mama cu o alură ce aducea a pasăre de pradă. Efectul era întărit și de părul negru, cu șuvițe grizonante pe tâmple. Nu credeți că e o lipsă de politețe față de ceilalți invitați?

Privirea de uliu îi era îndreptată spre fiicele ei.

– Dragile mele, nu trebuie să-i țineți pe căpitanul Gilbride și pe domnul Beaumont doar pentru voi. Iar tu, Evelyn, l-ai cam abandonat pe Will. Așa se cade cu un vechi prieten?

Era atât de mieroasă, încât Will păru profund nedumerit. Nu era de mirare, ținând cont că schimbarea de atitudine a mamei față de Will era bruscă și de neînțeles.

Văzând-o pe mama apropiindu-se, Michael și Gilbride se ridicară în picioare. Căpitanul își deschise larg brațele, zâmbindu-i fermecător gazdei sale. Eden oftă, iar Evie o privi țintă. Sora ei pălise, ca și cum tocmai primise o veste proastă. Evie se strădui să rețină acest detaliu, ca să o poată întreba despre ce fusese vorba după ce petrecerea avea să se sfârșească.

– Ah, Lady Reese, mie trebuie să îmi reproșați, spuse Gilbride cu voce spășită. Eram prins într-o discuție cu domnul Beaumont și cu domnișoarele, cărora le-am acaparat complet atenția. Permiteți-mi să mă revanșez. Comanda dumneavoastră îmi e poruncă.

Mama nu era complet imună la farmecele căpitanului. Îl lovi ușor peste mână cu evantaiul și scăpă un surâs surprinzător de tineresc.

– Dragul meu căpitan, vă sugerez să aplicați tehnicile de flirt pe tânăra generație. Cu mine nu funcționează. Și, orice ar fi, nu se cade ca dumneavoastră să-i întrețineți pe invitați. Fiicele mele ar trebui să facă asta, în loc să se retragă într-un colț.

„Sau fiica, după câte se pare", se gândi Evie. În mod previzibil, atenția doamnei Reese se îndreptă spre Evie, semn că ea era ținta replicii, nicidecum Eden. Așadar, Evie se pregăti pentru o nouă predică despre modul în care îl neglija pe *vechiul prieten* Will.

– De fapt, eu sunt de vină pentru că i-am monopolizat atenția căpitanului Gilbride, spuse Michael, și țin să îmi cer scuze. Bunul nostru căpitan avea niște curiozități cu privire la munca pe care o depunem la St. Margaret și m-am gândit să îl luminez – cu ajutorul lui Lady Evelyn, desigur.

Bărbatul îi zâmbi mamei – un zâmbet pe care Evie îl găsi mai sincer, dar nu la fel de fermecător ca al lui Gilbride. Dragul Michael nu își dorea decât să o protejeze de armele lui Lady Reese, dar ea știa

că acest comportament nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Din nefericire, fie nu înțelegea, fie nu-i păsa, pentru că Michael continua să se explice, ca și cum mama nu l-ar fi privit cu evidentă antipatie.

– Mă las dus de val când discut despre cariera mea, spuse Michael voios, așa că pe mine trebuie să dați vina, nu pe fiicele dumneavoastră.

Umerii rigizi ai doamnei Reese îi lăsau lui Evie mai degrabă senzația unei sperietori de ciori decât cea a unei păsări de pradă – o sperietoare care urmează să se dea jos de pe bârna pe care este pironită, pentru a-i alerga pe toți cei din încăpere.

– Serios, domnule Beaumont? izbucni mama. Mi se pare că o asemenea întrunire socială nu e nici de departe adaptată discuțiilor despre munca dumneavoastră, așa cum o numiți. Nu știu dacă există un om mai filantrop... Se opri și îi aruncă o privire sinistră lui Evie, care nu se putu abține să nu înghită în sec. Mai filantrop decât mine, reluă doamna Reese. Însă, într-adevăr, am auzit multe despre acești irlandezi pe care dumneavoastră și fiica mea doriți să îi ajutați. Mă tem că trebuie să vă cer să încetați a mai discuta despre acest subiect în casa mea.

– Vă cred, nimeni nu vă poate învinui, Lady Reese, reluă Will cu multă delicatețe. Așa cum a spus și căpitanul Gilbride, pe noi trebuie să dați vina. Domnul Beaumont nu făcea decât să răspundă întrebărilor noastre.

Evie, al cărei stomac era atât de încleștat încât nu știa dacă avea să își revină, afișă un surâs delicat. Will încuviință din cap, iar ochii săi albaștri trimiteau clar un mesaj de avertizare: „Nu te băga!"

– Generozitatea dumneavoastră este lăudabilă, spuse mama, de parcă nu ar fi fost deloc așa. Dar domnul Beaumont știe foarte bine ce cred eu despre acest subiect. O privi calculat pe Evie. Și mă tem că sunt nevoită să insist – nu trebuie să mai deschidă acest subiect, căci, în caz contrar, nu o să mai fie bine-venit în casa mea.

Ca de fiecare dată când era enervată, vocea mamei devenea foarte ascuțită, ceea ce atrăgea atenția invitaților. Evie o privi cu amărăciune pe mama ei, care devenise foarte nepoliticoasă. Deși știa cât de puțin îi păsa mamei sale de Michael, comportamentul ei era sub orice critică.

– Mamă, e nedrept ce faci! zise Evie furioasă, înghițind în sec. Michael e sufletul asociației și nu merită dezaprobarea ta.

Eden încercă să îi atragă atenția strângând-o de mână, dar Evie era mult prea furioasă și umilită pentru a primi semnalul. Era obișnuită cu comportamentul mamei, care o umilea în public. Dar atacul direct la adresa lui Michael – cel mai bun om pe care îl întâlnise vreodată – părea să adauge noi înțelesuri ideii de umilire și de resentimente, pe care nu le mai putea reprima.

– Consider că felul în care te comporți cu el este oribil și nu am de gând să mai tolerez așa ceva nici o secundă! exclamă Evie, fără să observe uimirea de pe chipurile celorlalți. Nu o privea decât pe mama ei, ale cărei trăsături deveniră dure și neiertătoare ca ale unui șarpe veninos.

– Să nu îndrăznești să îmi dai mie lecții! spuse mama. Nu o să accept așa ceva.

Evie se ridică brusc în picioare și se aplecă ușor spre mama ei.

– Și ce ai de gând să faci? Mă arunci în stradă?

Michael exclamă a neaprobare, o prinse ușor de cot și se ridică în picioare.

– Evelyn, mama ta are tot dreptul să aleagă subiectele potrivite pentru fiicele ei. Îmi cer scuze că am insultat-o atât de profund.

Evie se uită la brațul lui Michael și își trase brusc mâna.

– Cum poți să spui așa ceva? Comportamentul ei este lipsit de orice respect. Nu știu cum poți să suporți asta zi de zi fără să faci nimic.

Will încuviință din cap.

– Lady Reese, permiteți-mi să...

– Tu să stai în banca ta, Will! izbucni Evie, țintuindu-l cu degetul.

Spre marea ei mirare, Will dădu ochii peste cap și încuviință, ca și cum i-ar fi acordat permisiunea de a continua.

– Evelyn Whitney, în clipa asta ai tăcut! izbucni mama. Dacă nu taci...

– Dumnezeule, ce dialog agitat! îi întrerupse o voce veselă.

Evie trase aer în piept la vederea tatălui său, care apăruse în spatele mamei.

– Slavă Cerului! murmură Eden.

– Nu pot decât să îmi imaginez că vorbiți despre politică, spuse *papa* jovial, deși pe chipul său se putea citi îngrijorarea. Serios, domnilor? Chiar trebuie să le deranjăm pe doamne cu un subiect atât de trist?

Mama se simți jignită și privi către soțul ei.

– Dragul meu, dacă ai ști...

– Da, iubirea mea, stai puțin, o întrerupse *papa*, așezându-și brațul pe umărul ei.

Mama se abținu, ca și cum și-ar fi înghițit cuvintele pe care voia să le spună. Tatăl lui Evie era un om blând și înțelept, care nu se băga între soția și fiicele lui, cu atât mai puțin în problemele domestice ale familiei. Dar uneori, nu foarte des, când simțea că trebuie să o facă, reacționa, iar mama știa foarte bine că nu era cazul să îl contrazică.

– Evie, continuă *papa*, zâmbindu-i cu căldură, i-am povestit lui Lord Templeton despre ediția din *Călătoriile lui Gulliver*, pe care am achiziționat-o recent. Nu ai vrea să mi-o aduci din bibliotecă?

În lumina intervenției tatălui său, furia lui Evie începu să se estompeze, dar fu repede cuprinsă de groază după ce își dădu seama că se făcuse de râs. Detesta asemenea scene și nu suporta să fie în centrul atenției, dar iată că tocmai fusese nerespectuoasă cu mama ei. Nu îi mai rămânea decât să îi facă pe plac tatălui, mulțumită că-i dăduse șansa de a scăpa din acea situație.

– Nu te grăbi, draga mea, adăugă *papa*.

– Mă duc și eu cu ea, spuse Eden, ridicându-se și apucând-o pe sora ei de mână.

– Tu rămâi cu mama, spuse *papa*. Tonul său înțelegător nu lăsa loc de refuz. Iar acum, Evie, poți să pleci. Așa cum am spus, nu te grăbi.

– Mulțumesc, *papa!* spuse ea.

Evie nu îl putea privi pe Michael. Probabil și el credea că nu era prea diferită de mama ei. Însă îi aruncă o privire lui Will când trecu pe lângă el. Simpatia și grija care i se citeau pe chip o emoționară până la lacrimi. Se șterse la ochi și plecă ușor spre ușă. Camera îi părea enormă, mai ales că toți invitații se uitau la ea amuzați, dar cu multă simpatie. Slavă Cerului că erau prieteni apropiați și știau toți că mama nu se sfia să ridice vocea în public. Totuși, bârfele și tachinările nu aveau să lipsească, mai ales că era vorba despre Michael. Mama ei nu avea să o ierte prea curând, iar ea urma să suporte consecințele. Necazul era că Michael avea deja suficienți dușmani – oameni care nu se sfiau să-i pățeze numele. Îi era rușine de faptul că se răstise la mama ei. Dar nu se putu abține să nu ceară o reacție din partea lui Michael, mai ales când mama îl trata cu atâta lipsă de respect. Deși putea fi foarte pasional când venea vorba de lucrurile în care credea, Evie nu putea înțelege de ce nu se apăra Michael când devenea

ținta insultelor. În seara aceasta, totul părea diferit de incidentul de la balul ducesei Campworth – încă o ocazie în care Evie fusese nemotivată să îi ia apărarea.

Însă, până la urmă, de ce s-ar fi așteptat la ceva diferit din partea lui Michael, când ea însăși rareori se impunea în fața celorlalți?

Ajunse în sfârșit la ușile înalte ale camerei. Lacheul le deschise, aruncându-i o privire înțelegătoare. Evie încercă să zâmbească, în semn de recunoștință pentru bunătatea lui, dar rușinată că până și servitorilor le era milă de ea.

Se opri pe hol, cu capul în palme, întrebându-se ce era de făcut. Nici *papa* și nici Eden – și cu atât mai puțin Michael – nu ar fi fost deranjați dacă nu s-ar fi întors la petrecere. De fapt, cu toții s-ar fi așteptat să se facă mică și să se ascundă, așa cum îi era obiceiul. Faptul că tatăl o trimisese să aducă o carte era doar o metodă de a calma spiritele unei discuții tensionate și de a-i permite să părăsească sala de petrecere. Evie știa că pe Lord Templeton nu îl interesau cărțile vechi, câtă vreme singurele lui pasiuni erau caii și mâncarea. Avea să urce la ea în cameră, să se bage în pat și să o aștepte pe Eden, care avea să îi raporteze cum reușise tatăl lor să aplaneze conflictul. Așa se întâmpla ori de câte ori se certa cu mama ei.

În timp ce urca pe scări, încercând să se hotărască dacă avea să meargă în camera ei sau să se ducă în mica bibliotecă a lui *papa*, chipul lui Will îi apăru în minte, cu acea privire caldă și blândă. Will nu fusese nici pe departe deranjat de acea scenă, ba chiar păru că o încurajase prin faptul că încuviință din cap. Cu excepția lui Eden, Will era persoana care înțelegea cel mai bine cum era Lady Reese, și chiar îi spusese lui Evie, încă de pe vremea când erau copii, că trebuia să se impună în fața mamei și că numai așa avea să-i câștige respectul. Ironia sorții făcuse ca, în urmă cu câteva zile, Evie să-i fi dat lui Will același sfat cu privire la tatăl lui. Și iat-o acum pe scări, hotărâtă să dea bir cu fugiții.

Da, fusese nerespectuoasă cu mama ei și avea să-și ceară scuze. Dar de data aceasta nu avea de gând să se facă responsabilă de izbucnirea scenei și nici nu voia să îi acorde mamei satisfacția de a o fi trimis la ea în cameră. Evie fugise de prea multe ori, și era momentul să nu mai reacționeze astfel la fiecare mică criză. Întrucât crescuse cu frică de propria mamă, învățase să dea bir cu fugiții când trebuia să își exprime sentimentele și să se impună. Cu toate acestea,

se săturase să bată în retragere și nu mai suporta ca oamenii să creadă despre ea că era o lașă.

Începând chiar cu Will. Fusese lașă și în cazul lui, și refuza să se mai poarte astfel.

Trase aer în piept, își ridică poalele fustei și se îndreptă spre bibliotecă. Exista o întrebare care o tortura, și anume de ce era atât de important să îi arate lui *Will* că nu îi era frică – lui Will, nu lui Michael. Știa că se apropia momentul în care avea să răspundă la această întrebare, însă pentru o noapte era suficient să câștige numai o bătălie.

Determinată să ignore, pentru moment, faptul că era mai degrabă deranjată de Michael decât de Will, Evie deschise ușa bibliotecii. Se opri preț de câteva clipe pentru a se obișnui cu lumina din bibliotecă, fiindcă aceasta era luminată doar de o lampă Argand, aflată pe biroul tatălui ei și de un mic foc în șemineu. Trecu pe lângă șemineu și aprinse un sfeșnic și niște lumânări de pe măsuța de lângă scaunul de citit al tatălui.

Începu să caute volumul lui Swift, iar nasul i se umplu de mirosul de piele, de pergament și de tutun. Iubea biblioteca tatălui său și petrecea cât de mult timp putea în acel loc. Deși nu era la fel de mare ca biblioteca de la conacul Maywood, rafturile acesteia adăposteau colecții întregi de poezie, nuvele și romane clasice. La insistența tatălui, fuseseră cumpărate niște scaune de piele, care erau mai degrabă confortabile decât arătoase, iar covorul Wilton era suficient de mare încât să îți permită să te lungești pe jos, în fața șemineului, cu o carte în mână. Dar, cel mai important, biblioteca era domeniul tatălui său, un refugiu în calea mamei.

Căută volumul solicitat pe raftul cel mai de sus, când un curent de aer îi făcu rochia să fluture. Auzi ușa închizându-se. Oftă și își dădu seama că momentul de liniște era pe sfârșite.

– Pot să te ajut?

Vocea lui gravă îi provocă fluturi în stomac.

Evie se întoarse și aproape că își pierdu echilibrul, dar reuși să se țină cu o mână de unul dintre rafturi.

– Wolf! exclamă ea. Ce cauți aici?

În lumina caldă, bărbatul chiar semăna cu un lup. Avea părul blond, iar maxilarul dur dădea o alură puternică întregului corp. Wolf se apropie de Evie, care rezistă cu greu impulsului de a-și duce mâna la inima care îi bătea aproape să-i sară din piept. Nu existau

motive pentru care Will să o facă să se simtă nervoasă. Evie trebuia să creadă acest lucru.

Will se opri la câțiva centimetri de rafturile de care se sprijinea Evie, iar zâmbetul său răvășitor și gura atât de masculină făceau ca inima ei să bată precum cea a unui cal de curse. Întinse brațul către raftul de mahon de la capul lui Evie. Ea simți că se afla într-o cușcă.

– Ei bine, Evie, am venit să văd dacă nu cumva ai nevoie de ajutor.

Capitolul 14

Will duse mâna spre chipul lui Evie, mângâindu-i pielea perfectă, colorată de delicata roșeață din obraji. Evie își flutură genele aurii, apoi coborî privirea spre picioarele lui Will. Când trase aer în piept, sânii ei generoși se ghiceau prin gulerul modest al rochiei. Will trebuia doar să își apropie capul și să-și plimbe limba peste acele trăsături feminine.

„Dumnezeule!"

La ce naiba se gândea? Coborâse să vadă dacă avea nevoie de ajutor, nu ca să o seducă. Eden voise să meargă după sora ei, desigur, dar *papa* o împiedicase, doar adresându-i câteva cuvinte. Lord Reese rareori se impunea în acea casă, dar, când o făcea, cu toții se conformau. Acesta îl luase pe Beaumont să discute cu Lord Templeton și cu domnul Garvey, în vreme ce Lady Reese le ceruse lui Alec și potrivnicei Eden să se alăture celorlalți invitați. Lady Reese plecase împreună cu cei doi, iar el rămăsese singur.

Singur și nedumerit, bineînțeles. Acțiunile lui Lady Reese nu făcuseră decât să arate faptul că femeia nu își dorea decât ca el să o urmeze pe Evie, pentru a-i obliga să fie din nou împreună. Și, deși planul ascuns al lui Lady Reese nu îi era pe placul, să se ducă după Evie era *exact* ce își dorea să facă. Văzuse cum furia dragei lui Evie dăduse naștere unor resentimente și observase lacrimile care se formaseră în ochii ei, ascunse în spatele ochelarilor. Will nu își dorea decât să apuce capetele lui Lady Reese și Michael Beaumont și să le ciocnească între ele. Mama lui Evie era o adevărată scorpie, iar Beaumont nu știa când să își țină gura. Nu îi luă prea mult timp să știe ce avea

de făcut. La naiba cu încercările de peţire ale lui Lady Reese! Evie era o veche prietenă, iar imaginea ei singură în bibliotecă şi plângând din cauza cruzimii mamei îi provoca foarte multă durere.

Desigur, Alec încercase să îl oprească. De fapt, încercase să îl urmeze, dar Lady Reese îl ţinea lângă ea, de parcă ar fi ademenit un buldog cu un os. Will nu îşi făcea griji din cauza încercărilor stângace ale lui Lady Reese de a-i găsi un soţ lui Evie, pentru că ştia că lucrurile nu aveau să se întâmple aşa. Tot ce urma să facă era să îşi liniştească prietena şi să o însoţească înapoi la petrecere, când avea să fie pregătită.

Dar toate astea erau valabile înainte să o vadă la lumina aurie a lumânării, care îi punea în evidenţă trăsăturile delicate prin rochia de mătase, de un verde pal. Evie tresări când Will intră în bibliotecă, dar apoi se opri, cu umerii lipiţi de rafturile bibliotecii, ca şi cum ar fi încercat, în mod inconştient, să se pregătească pentru întâlnirea cu el. Deşi Will era convins că Evie nu ar fi avut cum să-i citească gândurile, privirea ei timidă şi tremurul buzelor demonstrau exact contrariul.

Mai mult decât orice, Will îşi dorea să se aplece spre ea şi să o sărute profund, adăpându-se din senzualitatea ei dulce şi inocentă. În schimb, nu făcu decât să-şi înfigă degetele în unul dintre rafturi şi se dădu un pas înapoi. Apoi se mai dădu încă un pas. Evie îşi ridică privirea din podea şi clipi de câteva ori, privindu-l cu atenţie. Apoi scoase un pufnit eliberator şi îşi relaxă umerii.

–Wil, eu... Se opri şi se încruntă. Ce faci aici? Te-a trimis mama după mine?

Will ridică din umeri, încercând să zâmbească.

–Cu siguranţă, nu părea să o deranjeze că vin după tine, dar nu sunt aici din acest motiv.

–Atunci de ce? întrebă Evie, privindu-l uşor contrariată.

Will dădu ochii peste cap.

–Evie, prostuţo, îmi făceam griji pentru tine!

Tachinarea lui Will o făcu să îşi muşte buzele senzuale. Lui îi plăcuse dintotdeauna gura ei, care semăna cu un boboc de trandafir, complet nepotrivit cu personalitatea ei serioasă şi timidă. Acum însă trebuia să recunoască: gura ei îl captiva, motiv pentru care petrecea mai mult timp privind-o în loc să asculte cu adevărat cuvintele care îi ieşeau printre buze. Semn că era aşa, Evie îşi aşeză ochelarii pe nas şi se încruntă din nou.

– Will, ai auzit ce te-am întrebat?

– Desigur! spuse el. Mi-ai mulțumit pentru că am venit să văd ce mai faci.

Slavă Cerului că o parte din el încă era atentă. Ca spion, Will fusese întotdeauna foarte disciplinat, dar Evie părea să aibă efecte devastatoare asupra lui.

Ea încuviință sceptică, iar el își aminti cât de bine se pricepea să o citească. Nu trebuia să uite acest detaliu și nici faptul că era acolo cu un scop.

– Ți-am mai spus că nu trebuie să o faci, răspunse ea. Sunt în regulă, serios.

Will o analiză preț de câteva clipe. Ea își arcui sprâncenele, ca și cum ar fi comentat ironic comportamentul lui, moment în care el începu să râdă.

– Da, da, înțeleg.

Evie se aplecă iar peste rafturi, dar, de data aceasta, părea că se simțea ceva mai confortabil.

– Nu mai sunt o fetiță, să știi. Nu mă mai dezintegrez și nici nu mai bocesc ori de câte ori mă ceartă mama. Apoi scoase o grimasă autoironică. Mă rog, nu atât de des...

Trecu prin spatele lui, iar el se așeză pe marginea biroului lui *papa*.

– Nimeni nu ți-ar putea reproșa asta. Mama ta dragă merită o scuturătură zdravănă pentru comportamentul îngrozitor din seara asta.

Din nou, gura lui Evie avu un spasm absolut adorabil.

– Nu-ți face griji! O să se ocupe *papa* de asta.

– Mi se pare greu de crezut.

Tonul lui sarcastic o făcu să râdă. Evie avea un zâmbet superb – bogat și delicat, asemenea unei eșarfe de mătase care plutea prin aer. Will simți brusc nevoia de nestăpânit de a auzi din nou acel râs, dar goală, în brațele lui. Imaginea avu nefericita consecință de a-i provoca o erecție. Se așeză într-o poziție inconfortabilă, trimițând mesaje mentale de avertizare membrului său erect.

– Oh, ai fi surprins, spuse Evie, fără să-și dea seama de *problema* lui. Era foarte supărat. Sunt convinsă că, după plecarea invitaților, o să aibă o discuție aprinsă cu mama.

– Să vedem cât o să ajute.

În clipa următoare, Will își dori să-și fi ținut gura, pentru că zâmbetul lui Evie pieri pe chip, iar starea ei se schimbă complet.

– Mama o să se comporte ireproșabil câteva zile, apoi o să revină la felul ei de a fi, spuse amărâtă Evie.

– În regulă, Evie. Însă eu mă întreb cum reușește tatăl tău să se înțeleagă cu ea? Este cel mai blând om pe care îl poți întâlni.

Ea se încruntă, ca și cum ar fi cântărit cu multă atenție întrebarea lui Will.

– Ei bine, nu el e problema și nici măcar cei din jur. Eu sunt cea care, aparent, îi creează probleme. Evie oftă. Mama nu se poate abține să nu se ia la harță cu mine, iar eu se pare că nu pot să mă abțin să nu o enervez.

Will se ridică de pe birou și se îndreptă spre Evie. Mâinile lui zvâcneau de dorința de a o lua în brațe, dar reuși să reziste, deși fiecare impuls din trup îi îmbia să facă asta.

– Evie, nu ai greșit cu nimic. Nu ai făcut *nimic* greșit, mama ta e singura vinovată. Ea greșește pentru că nu e capabilă să vadă bunătatea din tine.

Will nu putea să o atingă, dar vocea lui era plină de emoție.

Evie îl privi atentă, profund tulburată de reacția lui. Apoi buzele ei schițară un zâmbet delicat.

– E drăguț că spui asta, Will. O să încerc să rezolv problemele cu ea, dar se pare că nimic din ce fac nu e pe placul ei.

Evie clătină întristată din cap, gest care îi rupse inima în două lui Will. Pe vremea când erau copii, el stătea și privea cum mama ei o certa și își bătea joc de ea, incapabil să poată face ceva. Timp îndelungat, nu îi fusese alături ca să o protejeze, să o liniștească ori să glumească cu ea, așa cum făcuse în trecut. Când o luaseră lucrurile razna între ei? Evie își luă privirea de la Will, iar obrajii i se îmbujorară.

– În ultimele luni a fost cumplită, și nu știu ce să mai fac... E de neînțeles.

Pentru Will, nu era nimic de neînțeles. Faptul că o curta Michael Beaumont era problema. Dar Will nu voia să forțeze nota prea tare. Nu în momentele alea, când era atât de fragilă. Își puse degetul pe chipul ei mângâind-o delicat, până când ea își întoarse privirea spre el.

– Știi care e motivul unui asemenea comportament, nu?

Will zâmbi. Evie strâmbă din nas, lucru care îi mișcă ochelarii. Nu putea să nu se gândească la faptul că era cea mai adorabilă ființă pe care o cunoscuse vreodată.

– Știu, iar tu ești o bestie pentru că îmi amintești tot timpul, spuse ea oftând.

Luă mână lui Will și i-o dădu la o parte. Îi strânse degetele preț de câteva clipe, apoi se duse la vechiul glob pământesc al tatălui său, care era așezat pe biroul de mahon. Încet-încet, Evie începu să învârtă globul, privindu-l absentă. Will o urmă și se așeză lângă ea, așteptând să îi vorbească.

– Michael e motivul, spuse ea în cele din urmă. Nu poate să îl sufere și mi se pare atât de nedrept! Este un om atât de drăguț! Măcar dacă i-ar da o șansă...

Will nu avea nici un drept să fie gelos, dar nodul pe care îl simțea în stomac ori de câte ori Evie îi vorbea cu vocea ei caldă era dovada clară că nu așa stăteau lucrurile. Și totuși, *atât de drăguț* nu era tocmai o dovadă de iubire, nu?

– Mama ta a fost dintotdeauna una dintre cele mai cumplite specii de snobi, spuse el. Nu îi iau apărarea, dar nu crezi că era previzibil să îl atace pe Beaumont din cauza credințelor și moștenirii catolice? Evie se încruntă, iar Will ridică mâinile. Știi că ăsta e adevărul.

– Dar *papa* nu are nimic de obiectat cu privire la religia lui Michael.

– Asta pentru că cei din familia Beaumont sunt bogați. Tatăl tău este un om bun, dar este și foarte pragmatic.

– E oribil să spui asta, rosti Evie indignată. Nu e nevoie să îl transformi pe *papa* într-un... mercenar.

Will își trecu frustrat mâna prin păr. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să discute despre logodna lui Evie cu un bărbat care putea fi un trădător. Cel puțin, despre asta credea el că era vorba. Poate că era vremea să afle care era natura relației lui Evie cu Beaumont.

– Evie, nu vreau să mă bag...

– Atunci nu o face, îl întrerupse ea.

Will schiță un zâmbet, sperând că era fermecător, dar și inocent. Însă privirea încruntată a lui Evie îi dădu de înțeles că eșuase.

– Îmi pasă de tine, Evie, spuse el. Nu aș vrea să sfârșești rănită.

Evie deschise larg ochii.

– Crezi că Michael Beaumont ar face ceva să mă rănească? Asta-i bună, venind din partea ta...

Will voia să își smulgă părul din cap. În schimb, rezistă acestui impuls și o prinse pe Evie de umeri. Ea tresări și își țuguie buzele.

– Spune-mi adevărul, mormăi el. O să te măriți cu Beaumont sau nu?

Evie roși, părând rușinată și enervată de întrebare.

– Nu că ar fi treaba ta, dar Michel nu a cerut încă permisiunea tatălui meu pentru a-mi face curte.

Will pufni, amuzat de această remarcă.

– O s-o facă în curând, crede-mă!

Evie nu putea nega acest lucru, așa că nu făcu decât să îl privească. Era înfuriat din cauza încăpățânării lui Evie și a faptului că refuza să fie sinceră cu el. Nimeni, în afară de Eden, nu fusese mai apropiat de ea. Will simțea că avea dreptul să știe cum stăteau lucrurile cu Beaumont.

În plus, era treaba lui să o protejeze, o misiune pe care nu trebuia să o uite. Acesta era adevăratul motiv al mâniei sale.

„Da, continuă să îți spui asta, idiotule!"

– Iar atunci *când* o s-o facă – spuse Will încercând să pară formal –, o să-i răspunzi *da*?

Evie încuviință din cap și îi căută privirea. Lumina lămpii de pe birou strălucea în lentilele ochelarilor, ceea ce făcea ca privirea să nu i se poată ghici. Brusc, Evie îi păru opacă.

Cedă altui impuls de nestăpânit, așa că îi smulse lui Evie ochelarii de pe ochi și îi așeză pe birou.

– Ce faci? întrebă ea, încercând să se îndrepte spre el pentru a-și recupera ochelarii.

El o împiedică, ținând-o din nou de umeri.

– Răspunde-mi la întrebare, Evie!

Ea îl privi cu ochii ei albaștri, în lumina mută și pâlpâitoare a lămpii. Ochelarii îi conferau atât o alură sfidătoare, cât și o imensă vulnerabilitate, iar Will parcă o dezgolise.

Măcar de-ar fi putut să o facă!

Îi vorbi nedeslușit preț de câteva clipe, apoi își ridică bărbia cu un aer sfidător.

– De ce *nu ar trebui* să mă mărit cu el? Este un om bun și generos și avem multe în comun. În plus, îmi este foarte devotat.

La auzul acestor cuvinte, o parte din Will se împotrivi. Cealaltă parte, care nu avea nimic de-a face cu rațiunea, era atâțată de senzația de căldură a pielii lui Evie. Își plimbă degetele pe umerii ei și le băgă pe sub firele de mătase ale decolteului. Nu era nevoie decât

de un gest pentru a smulge acele bucăți de cârpă, dezvelindu-i complet umerii și sânii.

– William Endicott, ce faci? întrebă ea, încercând să pară deranjată.

Will nu putea fi prostit. Nu acum, mai ales că simțea fiorii care o traversau pe Evie, precum și tremurul pleoapelor ei aurii.

– Da, zise el, ignorând întrebarea. Am văzut cum se ține Beaumont după tine, ca un cățel în călduri.

Evie înțepeni. Alunecă printre brațele lui și îi puse degetul pe nas.

– Fii atent la mine...

Will o întrerupse.

– Îl iubești?

Evie își înghiți cuvintele. Trase adânc aer în piept, mult prea șocată ca să poată răspunde.

O parte din Will își dorea ca ea să nu răspundă, pentru că Evie chiar *nu* știa răspunsul.

– Eu... Eu... se bâlbâi ea.

– Este o întrebare ușoară, murmură el, făcând cercuri cu degetele pe umerii ei goi.

– Îl iubești?

Cu fiecare silabă, mâinile lui Will se adânceau și mai mult sub mânecile rochiei lui Evie.

Evie își luă privirea de la el și scoase o grimasă.

– Nu poți să mă întrebi asta, șopti ea. Nu ai nici un drept.

Will detesta acea privire. Îl tortura gândul că trecutul lor – și durerea pe care acesta i-o provocase – era parte din durerea pe care o resimțea acum. Voia să facă tot ce îi stătea în putință pentru a îndrepta greșelile din trecut și pentru a-i lua durerea.

– Știu că nu am dreptul, șopti el. Tot așa cum nu am dreptul să fac asta, dar o s-o fac.

Își așeză degetele pe bărbia ei, înclinându-i ușor capul pe spate. Gura lui Evie se deschide – Will nu putea să își dea seama dacă era un semn de protest sau de șoc. Dar nu mai conta, pentru că cedă dorinței care îl copleșise încă de când o văzuse pe pajiștea din spatele conacului Maywood. Nemernic cum era, profită de buzele ei întredeschise pentru a-și vâri limba în gura ei. Evie scoase un zgomot ciudat, apoi îngheță în prinsoarea lui.

Paralizia lui Evie nu dură decât câteva clipe, căci Will o căuta cu disperare pe fata care nu îi rezistase niciodată. Cea pe care o sărutase timid cândva, cu o pasiune pe care încă nu o uitase. Iar când ea îi răspunse, fu cuprins de o profundă liniște interioară, la fel de sinceră și de adevărată precum cea pe care o simțea când era pe front, la gândul că mai supraviețuise o zi.

Cu brațele în jurului gâtului lui Will, tremurând în îmbrățișarea acestuia, Evie rememoră săruturile lor adolescentine, iar inima lui începu să bată cu putere, de parcă ar fi sărit din piept. Și asta pentru că nu mai avea o fată lângă el, ci o femeie. Și nu doar sânii ei generoși lipiți de pieptul său îi ațâțau dorințele, ci modul în care ea i se deschisese, răspunzând sărutului invadator cu un entuziasm care îl speria și îl încânta în egală măsură.

Dacă ar mai fi avut nevoie de o confirmare că Evie nu mai era o fată, ci o femeie în toată firea, aceasta era dovada. Orice s-ar fi întâmplat între ei în trecut, nu se putea compara cu ce trăiau în acea clipă. Will gemu adânc și se propti mai bine cu spatele de birou, făcându-i loc lui Evie să se miște. Ea respiră profund, dar nu își luă gura de pe a lui; în schimb, îl îmbrățișă și mai tare. Reținerile și refulările acumulate de amândoi de-a lungul anilor dispărură și fuseră înlocuite cu o nevoie nestăvilită, care alunga orice formă de rațiune și de distragere.

Will reuși să se așeze pe colțul biroului, desfăcându-și larg picioarele și trăgând-o pe Evie între ele. Își coborî mâna de pe obrazul ei și o așeză pe șold. Dumnezeule, îi putea simți căldura și delicatețea trupului prin rochia subțire! Își descleștă degetele și o trase spre el până când o lipi de mădularul lui. Coapsele lui Evie se potriveau perfect între picioarele lui. Will gemu sărutând-o. Evie înțepeni din nou, iar el înjură în gând. Forțase prea tare nota, dar instinctul îi spunea să continue.

Evie își dezlipi buzele de ale lui.

– Ce facem aici? întrebă ea pierdută.

Părea să aibă deja regrete, dar mâinile îi erau în continuare în jurul gâtului lui Will, iar trupul îi era în continuare lipit de al lui.

– Mi se pare că e evident, spuse el, lingându-i ușor gura trandafirie.

Evie gemu și ochii i se închețoșară.

– Te sărut, prostuțo, murmură el plimbându-și gura de-a lungul maxilarului ei.

Pielea ei era fină și delicată precum satinul. Își dorea să o contemple în întregime, să adulmece fiecare centimetru al trupului ei expus privirilor și atingerilor sale. Mâinile lui se conformară acestui gând, așa că începu să îi dea în jos mânecile, scoțându-i la iveală umerii și sânii.

– Da, știu, spuse ea, cu voce din ce în ce mai aprinsă. Dar cred că...

Will nu avu șansa să afle la ce se gândea, căci în clipa următoare auzi ușa de la bibliotecă deschizându-se.

– Evie, te căutam...

Beaumont își înghiți vorbele, iar acea tăcere grea fu ca o găleată cu apă rece peste fața lui Will. Cu un geamăt, Evie se trase din strânsoarea lui. Însă, cum mâinile lui Will încă erau prinse în mânecile lui Evie, gestul ei brusc îi dezgoli și mai tare brațele și sânii.

– Dumnezeule, dă-mi drumul! exclamă Evie, încă în strânsoarea lui.

– Nu te mișca! mormăi Will.

Încerca să-i aranjeze rochia, dar faptul că ea se smucea nu îl ajută deloc. Era atât de doritoare să scape din strânsoarea lui încât nici nu își dădu seama că era pe jumătate goală.

„Idiotule, acum chiar că ai comis-o!"

– Dă-mi drumul! izbucni ea.

Încercă să îl lovească în picioare. Will abia dacă simți lovitura, dar se temea că smuciturile ei aveau s-o trântească pe jos.

Blestemând destinul necruțător și chiar pe Michael Beaumont, Will își trase mâinile. Când reuși să se dea deoparte pentru a-l privi pe Beaumont, lui Evie îi atârna corsajul sub sâni. Will văzu că Beaumont era în stare de șoc, fiindcă bărbatul nu făcea decât să privească sânii voluptuoși și ispititori, care țâșneau din corsajul prins cu panglici roz.

– Michael, nu e ceea ce pare, se bâlbâi ea.

Evie încă nu conștientizase situația catastrofică a corsajului, deși privirea furioasă a lui Beaumont era îndreptată spre sânii ei.

Will încercă să o îmbrace, luând-o prin spatele ei.

– Încetează! strigă Evie, plesnindu-l peste mâini.

Abia atunci își dădu seama ce se întâmplase cu hainele ei, așa că urlă îngrozită, țipătul ei auzindu-se în toată încăperea.

Beaumont era blocat. Ochii lui întunecați reflectau sentimentul de trădare, iar impulsul lui Will era de a o lua pe Evie, de a deschide

ușile franțuzești care dădeau în grădină și de a dispărea cu ea în întunericul nopții.

Din nefericire, o asemenea rezolvare nu era cu putință.

– Michael, îți jur, nu e ceea ce pare, spuse Evie cu vocea înecată, încercând disperată să își aranjeze corsajul. Disperarea și panica din vocea ei, care, de obicei, era atât de caldă, îl făcură pe Will să înghită în sec.

Evie făcu un pas înainte, dar se împiedică de tivul rochiei și căzu fix în brațele lui Will. Era atât de concentrată asupra lui Beaumont, că nici nu își dădu seama.

– Zi ceva, Michael! îl imploră ea.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai scoată vreun sunet, se auzi un zgomot de tocuri, semn că altcineva urma să devină spectator la mica lor dramă. Speranțele lui Will de a-i explica situația lui Beaumont aveau să se năruie odată cu intrarea lui Lady Reese în încăpere.

– Domnule Beaumont, ți-am cerut în mod clar să...

Lady Reese alunecă în pantofii de seară pe covorul Wilton așezat pe podeaua lustruită a bibliotecii. Fu nevoită să se prindă de umerii lui Beaumont ca să nu se întindă pe jos.

„Toată scena nu e o dramă, e o glumă proastă."

– Ce naiba se întâmplă aici? strigă Lady Reese.

– Nimic, mamă, îți jur! spuse Evie, continuând să se lupte cu corsajul.

Dar mâinile îi tremurau prea tare pentru a reuși să și-l așeze.

Will oftă, se apropie de ea, îi trase corsajul în sus și îi așeză rochia pe umeri. Înjură în gând, căci acele nefericite haine erau responsabile de căderea în dizgrație a lui și a lui Evie.

Ea se trase din nou din strânsoarea lui.

– Will mă ajuta să caut cartea lui *papa*, spuse ea. Apoi am început să discutăm.

– Asta se cheamă discuție? întrebă Michael, revenindu-și din șocul care îl cuprinsese.

Vocea lui era la fel de stridentă ca a lui Lady Reese, ba chiar mai plină de furie.

Evie se smuci atât de tare, încât îi sări agrafa din păr.

– Nu s-a întâmplat nimic. Îți jur, Michael, nu a însemnat nimic!

„La naiba!"

Lui Will nu îi plăcea ce auzea.

– Stai puțin, Evie... începu Will, dar își înghiți cuvintele, dându-și seama cât de stupidă ar fi părut intervenția lui.

Se abținu să vorbească și se întinse să recupereze ochelarii lui Evie. Ea și-i așeză pe nas cu mâini tremurânde, complet năucită.

Lady Reese îl dădu pe Beaumont la o parte, revenindu-și din șoc. De fapt, dacă Will nu ar fi știut cum stăteau lucrurile, ar fi spus că expresia oripilată care se citea pe chipul lui Lady Reese fusese înlocuită cu una de o infinită perversitate.

„Până aici ne-a fost. Suntem ruinați."

Will aștepta ca apocalipsa să se abată asupra lui. Să se abată asupra lor, căci Evie ar fi împărtășit cu el efectele acelei situații.

Lady Reese se îndreptă spre fiica ei.

– Evelyn, nu cumva tu și căpitanul Endicott...

Mama nu își termină fraza, ci făcu un gest sugestiv cu degetul.

– Mamă, nu e atât de rău pe cât pare, spuse Evie cu voce stinsă. Pe cuvânt!

Will simți că i se frânge inima. Nu își dorea decât să o strângă în brațe, să o liniștească și să îi spună că totul avea să fie bine. Așa obișnuia să facă pe vremea când erau tineri, ori de câte ori mama o certa, Will dădea fuga să o liniștească. Reușea tot timpul să o facă să râdă și să creadă sincer că urma să apară soarele pe strada ei. Și să fie al naibii dacă nu își dorea să joace acest rol toată viața!

– Evelyn, ai fost singură cu William minute bune, iar corsajul îți atârnă în jurul taliei, spuse Lady Reese cu voce tăioasă. Cum îți explici o asemenea întâmplare neplăcută?

Evie se crispă și făcu un pas înapoi, lovindu-se de pieptul lui Will. Când acesta își puse mâinile pe șoldurile ei, Evie nu se dădu înapoi. Avea senzația totuși că reacția ei era instinctivă, întrucât căuta pe cineva care să îi fie alături. Dacă Eden ar fi fost acolo, ea ar fi fost cea care s-ar fi dus să o ajute.

Eden dădu buzna în încăpere, de parcă fusese chemată prin telepatie. Din motive neștiute, Alec o urmă. Will se gândi că n-ar fi fost rău să cheme toți invitații, măcar să se știe tot.

– Ce se întâmplă? Eden o privi îngrijorată pe geamăna ei. Toată lumea se întreabă unde sunteți cu toții.

– Eram pe cale să aflu ce se petrece în biblioteca asta, spuse Lady Reese. Își mută privirea de la Evie spre Will. În numele onoarei și al faptului că ești un gentleman, mă aștept să ne oferi

o explicație sinceră cu privire la ceea ce s-a întâmplat între tine și fiica mea.

– Nu e nevoie să aduci în discuție onoarea mea, răspunse Will calm. O să răspund sincer la orice întrebare. Se îndreptă spre Alec, care era sprijinit de tocul ușii și clătina din cap de milă.

Lady Reese încuviință.

– Foarte bine. Atunci spune-mi dacă o sărutai pe fiica mea.

– Exact asta făceam.

De îndată ce scoase aceste cuvinte, Will simți o eliberare. Nici el și nici Evie nu aveau de ce să se simtă rușinați – mă rog, aveau de ce, dar nu voia să își ceară scuze pentru că o sărutase. Ceea ce se întâmplase fusese inevitabil, căci și el, și Evie își petrecuseră viața ignorând complet problemele nerezolvate dintre ei, ceea ce, fără îndoială, fusese în deserviciul lor. Însă nu acesta era rezultatul la care se așteptase sau pe care l-ar fi ales, dar nici nu era foarte surprinzător.

În mod clar, Evie era de altă părere, căci se trase din îmbrățișarea lui și se îndreptă spre sora ei. Aflată în centrul încăperii, Eden își luă sora în brațe și o însoți spre scaunul de lectură așezat între două rafturi ale bibliotecii, șoptindu-i cu voce caldă.

Lady Reese își privi fiicele, însă își îndreptă din nou atenția spre Will.

– Din ce am văzut când am intrat în încăpere, se pare că ați mers chiar mai departe decât un simplu sărut.

Alec își drese repede vocea, ceea ce se termină cu o tuse. Will îl privi, iar acesta îi zâmbi cu subînțeles.

Uciderea lui Alec avea să facă parte din lista de sarcini pe care Will plănuia să o scrie.

– Lucrurile au evoluat mai mult decât era necesar, spuse el, încercând să îi țină partea lui Evie, care era așezată pe scaun și se abținea să nu plângă. În momentul de față, Will nu își dorea decât să o scutească de umilință cât mai mult posibil. Dar vă asigur că nu aș fi continuat. O respect enorm pe fiica dumneavoastră, Lady Reese, cred că știți asta.

Ei bine, se putea ca asta să fie o minciună – nu partea cu respectul, ci partea cu opritul. Dacă Beaumont și ceilalți nu i-ar fi întrerupt, cine știe cum s-ar fi sfârșit seara între el și Evie.

„Pe scaun, cu picioarele ei în jurul șoldurilor mele."

Will se străduia din răsputeri să alunge acele imagini din minte și să se concentreze pe viitoarea soacră. Gândul că relația cu această femeie avea să se complice fu suficient să-i scoată din minte imaginea cu Evie cea dezgolită.

– Se prea poate, spuse Lady Reese triumfătoare, însă ești de acord cu mine că acțiunile tale au generat multe probleme. Câtă vreme o respecți pe fiica mea, așa cum spui, am încredere că înțelegi ce obligații ai față de ea.

Will încuviință.

– Într-adevăr. O să-l contactez pe Lord Reese de dimineață, dacă sunteți de acord.

– Nu! E ridicol, urlă Evie, sărind de pe canapea.

Eden o trase deoparte și îi spuse ceva la ureche, vizibil alarmată.

Beaumont reveni la viață, oftând adânc. Will nu îl avea în grații pe Michael, dar în momentul acela chiar simțea o simpatie pentru el. Nu exista nici o îndoială că îi păsa sincer de Evie. Nu numai că o pierduse în doar câteva clipe, dar fusese umilit în public.

Cu multă demnitate, Beaumont se îndreptă spre scaun. Evie îl privi, palidă. Lacrimile i se ghiceau în spatele ochelarilor.

– Evelyn, trebuie să te întreb ceva, spuse el cu voce blândă. Și te rog să îmi spui adevărul!

Evie trase aer în piept și încuviință din cap. Will simți un ghem în stomac când văzu că Evie se schimbă la față. Cu siguranță nu își mai dorea să se mărite cu Michael, nu-i așa? Nu după tot ce se întâmplase.

Beaumont tăcu preț de câteva clipe, ca și cum și-ar fi căutat ideile prin minte.

– Ești îndrăgostită de căpitanul Endicott?

Evie rămase cu gura căscată, pentru că nu se aștepta la o asemenea întrebare.

– Am nevoie de răspunsul tău, Evie, reluă Beaumont, după câteva secunde de tăcere grea.

Ea îi aruncă o privire lui Will, profund consternată și distrasă. Căpitanul vru să rămână impasibil și să nu lase să se vadă cât de mult își dorea ca răspunsul ei să fie *da*. Trebuia să ia singură această decizie. Nu avea de gând să o forțeze.

De fapt, oricum habar nu avea ce trebuia să spună, chiar dacă Evie ar fi avut nevoie de ajutorul lui. Era cea mai grea situație dintre

câte trăise Will vreodată, inclusiv cea în care fusese luat prizonier de francezi în Peninsulă.

Evie clipi de câteva ori, apoi privi către Michael.

– Nu știu ce să răspund, spuse ea.

Beaumont plecă privirea preț de câteva clipe, apoi îi zâmbi amar.

– Tocmai ai răspuns, draga mea. Evelyn, dă-mi voie să îmi exprim loialitatea și respectul pe care ți le port. O să onorez pe veci prietenia noastră și sper că și tu o să faci la fel.

Fără să mai aștepte răspunsul ei, Michael se întoarse spre Will.

– Căpitane Endicott, dă-mi voie să te felicit, înainte de orice. Sper din suflet că meriți o lady atât de delicată și nobilă ca domnișoara Whitney.

Will înlemni la auzul acestor vorbe. Reuși să facă o plecăciune, deși avea impresia că părea un prost.

După o plecăciune politicoasă în fața lui Lady Reese, Beaumont părăsi încăperea, cu demnitatea neatinsă. Evie era furioasă, Eden le arunca cele mai diabolice priviri lui Will și mamei ei, iar Lady Reese îi zâmbea triumfătoare lui Will, dizgrațios de încântată. Cât despre Alec, el privea scena de parcă ar fi fost un spectacol la Astley's.

Evie se smuci din brațele surorii ei și se ridică în picioare. Se opri în fața mamei și îi spuse:

– Mamă, nu o să te iert niciodată pentru ce ai făcut! Aș fi rezolvat mai ușor problema cu Michael. În schimb, ne-ai făcut pe toți de râs.

Trufașă, Lady Reese adăugă:

– Nu ești în apele tale, Evelyn, și habar nu ai ce spui. Mă străduiesc din răsputeri să îți salvez reputația, ceva ce pare că nu te interesează câtuși de puțin.

– La naiba! strigă Evie, bătând cu piciorul în podea. Reacția ei fu atât de neașteptată, încât Will aproape că izbucni în râs.

– Eden, du-o pe sora ta în cameră, izbucni Lady Reese. Stai cu ea până când vin eu.

– N-am nevoie de însoțitoare! răbufni Evie. Făcu stânga împrejur și ieși fugind din încăpere, fără să-l privească pe Will.

Deși era profund afectată, cel puțin nu dădea vina pe el pentru scena respectivă. Nu încă.

Eden îi aruncă o privire stranie lui Will, apoi își urmă sora. Ajunsă în pragul ușii, dădu peste Alec.

– Mișcă-te din calea mea, pierde-vară ce ești! comandă Eden.

Alec nici măcar nu se afla în calea ei, dar își ceru totuși scuze.

– Căpitane Endicott, spuse Lady Reese, trecând din nou la formalități. O să-i spun soțului meu să te primească mâine-dimineață, la ora zece. E în regulă pentru tine?

– Da, milady, nici o problemă.

Lady Reese oftă ușurată și chiar încercă să zâmbească.

– Îți mulțumesc. Bine ai venit în familia mea, William! Ne vedem mâine.

Lui Will nu îi mai rămase decât să se holbeze la ea, uimit de schimbarea bruscă de comportament. Se părea că toate femeile din familie aveau această trăsătură.

Alec plecă de lângă pragul ușii și intră în încăperea în care se așternuse liniștea de după furtună.

– A fost distractiv, spuse el. Mă gândesc că ar trebui să te felicit.

– Mai degrabă mi-ai turna un pahar, spuse Will. Hai să plecăm naibii de aici!

– O idee minunată. Iar în timp ce bem, punem la cale un plan despre cum să îi dăm vestea tatălui tău. Asta, dar mai ales cum să îi povestești iubitei tale că o spionezi.

Will îl privi țintă pe vărul său.

– Mișcă-te, pierde-vară ce ești!

Alec râse și ieși împreună cu el din bibliotecă.

Capitolul 15

– Ești sigură că poți face asta?

Evie încercă să nu pară la fel de sceptică pe cât se simțea.

Eden își arcui buza.

– Serios, Evie, chiar îți închipui că cineva ar crede că *eu* aș purta rochia asta?

– Este cam nepoliticos felul în care pui problema. Arăți minunat, în opinia mea.

Eden își privi reflecția în oglinda măsuței de toaletă a lui Evie, ajustând morocănoasă corsajul cu decolteu discret.

– Ei bine, ar trebui să meargă, spuse ea cu un oftat. Aș face bine să mă alătur mamei înainte să devină bănuitoare. Voia să plece la gala lui Lady Talwin la ora nouă.

Strict vorbind, *Evie* se alătura mamei lor, căci se presupune că Eden rămânea acasă în pat, cuprinsă brusc de o răceală severă. Evie încercase mai devreme să o convingă pe mama lor să îi permită să rămână acasă în seara aceea, dar femeia refuzase. Bănuise, pe bună dreptate, că făcea tot ce putea ca să-l evite pe Will. Și, bănuise, tot pe bună dreptate, că Evie avea să facă tot ce putea pentru a-și repara relația cu Michael, inclusiv să plece pe furiș din casă pentru a se întâlni cu el.

Sabotată la fiecare pas, Evie venise, în sfârșit, cu un plan. Desigur, era unul disperat, dar circumstanțele o impuneau.

– Fă o piruetă și lasă-mă să mai verific o dată, spuse Evie, rotind un deget în aer.

Eden dădu ochii peste cap, dar se supuse, rotindu-se într-un cerc lent și grațios, care făcea ca fustele de un albastru-deschis să alunece în jurul gleznelor. În ceea ce o privea pe Evie, purta o rochie absolut superbă – croită ca să flateze, fără a dezvălui prea mult din piept, demnă, fără a fi demodată, cu o culoare plăcută, fără să atragă atenția. Era una dintre preferatele ei, dar expresia suferindă de pe chipul surorii ei lăsa clar de înțeles care era părerea acesteia din urmă.

Eden avea tendința de a prefera rochiile cu decolteu adânc, în nuanțe asemănătoare bijuteriilor, care o făceau să iasă în evidență în mulțime. Stilul ei de a se îmbrăca, alături de personalitatea vivace, făcea fără doar și poate ca Eden să atragă privirile tuturor și garanta un roi de pretendenți care erau mereu prin preajmă, gata să fie agățați ca niște fructe aflate la îndemână. Evie nu o invidia nici măcar o clipă pentru popularitatea de care se bucura, dar uneori se întreba cum se putea să fie atât de asemănătoare și totuși atât de diferite.

Ridicându-se de la măsuța de toaletă, Evie îndesă o șuviță de păr rebelă sub agrafa argintie, menită să susțină părul des al lui Eden într-un coc neted la ceafă. Evie se uită chiorâș la ea – lentilele celei de-a doua perechi de ochelari avea tendința să se aburească –, dar, în cele din urmă, își exprimă încuviințarea.

– O să meargă, spuse ea. Nici măcar mama nu o să știe că nu sunt eu.

Eden pufni, în timp ce împinse pe nas cea mai bună pereche de ochelari a lui Evie.

– Când ne îmbrăcăm și acționăm la fel, mama nu reușește niciodată să ne deosebească. Nici *papa* nu poate. Numai dragul nostru

frate și câțiva membri ai personalului de la conacul Maywood au descoperit un truc prin care să își dea seama cine este. Îl luă șalul din mătase alburie, împăturit la capătul patului lui Evie, și îl aruncă peste umeri. Nu uita să rămâi în patul meu cel puțin cincisprezece minute după ce am plecat. Știi cât de des își uită mama săculețul sau evantaiul și îl face pe bietul John, vizitiul, să se întoarcă în casă și să le ia.

Evie încuviință din cap. Purta una dintre rochiile extravagante cu dantelă ale surorii ei, chiar dacă își păstrase corsajul, cămășuța și ciorapii pe dedesubt. Și îi dăduse deja liber în seara aceea cameristei, ca să fie sigură.

–Și să ai grijă, adăugă Eden cu voce severă. Ce o să faci dacă Michael nu este în camerele lui de la Albany House? Una este să te furișezi prin Mayfair, dar cu totul alta e să mergi singură noaptea prin St. Giles. Se mușcă de buza de jos, părând brusc îngrijorată. Nu știu, Evie. Poate că nu ar trebui să faci asta.

–Tu ai face asta fără să stai o clipă pe gânduri.

–Acum este ceva diferit.

Evie încercă să nu se simtă *prea* enervată. Sora ei își dorea doar să o protejeze.

–Diferit pentru că tu ești curajoasă, iar eu nu? întrebă ea, încercând să schițeze un zâmbet viclean.

Eden își aruncă mănușile și evantaiul pe pat și se grăbi să o ia de mâini pe Evie.

–Draga mea, tu ești cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Trebuie să fii din moment ce lupți mereu cu insistențele constante ale mamei și îți continui munca de caritate. Am vrut doar să spun că am puțin mai multă experiență și că sunt în stare să ripostez dacă ar fi să se întâmple ceva rău.

Evie nu sublinie faptul că tot timpul petrecut în mahalale o expunea unor lucruri pe care Eden probabil că nici măcar nu putea să și le închipuie. Dar nu era nici o îndoială că sora ei geamănă era mai curajoasă și mai puternică fizic. Pe vremea când fuseseră mici, Eden era mereu cea care își asuma riscuri, se urca în copaci sau chiar își bătea fratele sau pe unul dintre prietenii lui la vreo întrecere, în ciuda vederii ei slabe. Poate că Eden reușea să-i păcălească pe majoritatea oamenilor și să-i facă să creadă că era o fată frumoasă fără prea multă minte, dar Evie știa că lucrurile stăteau altfel. Sora ei avea

o forță și o profunzime de caracter evidente pentru toți cei care o cunoșteau bine.

– Nu-ți face griji, spuse Evie, strângând scurt mâinile surorii ei. Am împrumutat umbreluța menajerei. O să-mi fie de folos dacă o să am nevoie să bat pe cineva. Zâmbi pentru a-i arăta surorii ei că ideea de a se întâmpla așa ceva era exagerată. O să mă asigur că aleg un vizitiu de birjă respectabil și o să-l plătesc să mă aștepte. Dacă situația se agravează, pot să o rog pe doamna Rafferty să mă însoțească înapoi de la St. Margaret.

Eden încuviință reticentă din cap și o lăsă să plece. Se întoarse spre pat și începu să-și strângă lucrurile, dar se cufundă pe salteaua moale și se încruntă spre Evie peste ramele ochelarilor împrumutați.

– Tot cred că ar fi trebuit să vorbești cu Wolf în dimineața asta când a venit să-l vadă pe *papa*. Ai fi putut măcar să încerci să-i explici cum stau lucrurile.

Evie își apăsă brațele pe pântec, de parcă putea să înăbușe sentimentele de panică și de rușine ce o copleșeau de fiecare dată când se gândea la seara trecută. Nu doar la trădarea lui Michael, dar și la felul în care îl lăsase pe Will să o sărute. Încă nu putea să înțeleagă cum se întâmplase sau de ce.

Ei bine, strict vorbind, nu era adevărat. De îndată ce Will o cuprinsese în brațele lui puternice, iar buzele le acoperiseră pe ale ei, orice gând rațional se topise sub atingerea lui. Fusese purtată într-o fantezie frumoasă devenită realitate, una la care visase foarte mult timp.

Trebui să înghită în sec înainte să răspundă.

– Nu avea nici un rost. Îl cunosc pe Will și nu ai cum să te înțelegi cu el. Singurul mod prin care pot să ne salvăm pe amândoi de la o greșeală enormă este să îi cer iertare lui Michael *și* să-l conving că trebuie să ne căsătorim.

– Mama nu o să fie mulțumită de asta, spuse Eden sec. Pare încântată că Will a fost de acord să se însoare cu tine.

Ipocrizia mamei ei o făcu pe Evie să-și simtă pântecul înghițit de un acid amar.

– Este atât de nedrept! Abia dacă îl tolera pe Will, iar acum se preface că-l place pentru că nu poate suporta ideea de a mă vedea căsătorită cu Michael. Te asigur că nu ar rămâne prea mult în grațiile ei după ce ne-am căsători.

– Oh, nu știu ce să zic despre asta, spuse Eden. Will are un viitor, să știi. Când pândeam jos de dimineață, i-am auzit pe mama și pe *papa* vorbind despre asta. Nu este la fel de bogat ca Michael, desigur, dar până și *papa* părea mulțumit.

Evie flutura în aer o mână disprețuitoare.

– Încerca doar să-i facă pe plac mamei.

– Nu aș fi așa de sigură în privința asta. *Papa* întotdeauna l-a plăcut pe Will.

– Eden, spuse ea cu exasperare, Will nu are nici o dorință să se însoare cu mine. Ar fi complet greșit să-l prindem de mâini și de picioare din cauza unui mic sărut.

Sora ei scoase un pufnet batjocoritor.

– Nu părea un mic sărut, din cele spuse de mama. Potrivit ei, corsajul îți era aproape în jurul taliei.

Obrajii lui Evie luară foc. Momentul în care fusese conștientă de starea aceea răvășită fusese unul dintre cele mai crunte din viața ei, mai ales când văzuse expresia de durere din ochii lui Michael. Cu adevărat ironic era faptul că urmase după câteva dintre cele mai frumoase momente din viața ei.

– Will *nu* vrea să se însoare cu mine, spuse ea cu încăpățânare.

Sora ei o studie gânditoare, apoi încuviință scurt din cap.

– Vrei să știi ce cred eu?

– Nu.

– Cred că încă ești îndrăgostită de Will și ar trebui să te măriți cu el.

Evie se uită lung ea.

– Ba nu sunt și cu siguranță *nu* ar trebui.

Sora ei începu să-și legene piciorul, de parcă nu avea nici o grijă pe lume.

– Surioară, ideea este că, de când s-a întors Wolf, pari mai... vie, presupun. Lucrurile se întâmplă în jurul tău acum. Nu-mi place să fiu critică, dar te comporți mai degrabă ca o bătrână doamnă când ești cu Michael. Nu-ți dorești mai multă emoție în viața ta? Ea își arcui ușor sprâncenele. Wolf știe cum să se distreze.

– Este un fel de a spune. Nu, adăugă ea, ridicând o mână ca să o oprească pe sora ei. Nu mai vreau să discut despre asta. Trebuie să încerc să-i explic lucrurile lui Michael, iar acesta este singurul mod în care mă pot gândi să o fac într-un timp atât de scurt. În bilețelul

de la el a spus că o să plece mâine la moșia tatălui său și Dumnezeu știe când o să se întoarcă.

Primul lucru pe care îl făcuse Evie în acea dimineață fusese să trimită un bilețel acasă la Michael, dar el îi răspunsese că încă nu era gata să o vadă. Pur și simplu *trebuia* ca ea să discute cu el în seara aceea, înainte ca mama ei să aibă ocazia să povestească întregii lumi despre logodna ei cu Will. Evie reușise să-și convingă părinții să mai aștepte câteva zile înainte să o facă, susținând că avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu ideea. Ura că îi păcălea, dar ce altă opțiune avea? Will nu o iubea, iar ea nu putea să-și închipuie nimic mai rău decât să-l forțeze să se însoare cu ea. Avea să îi poarte pică tot restul vieții – eventual chiar să provoace o fisură în relația cu tatăl lui puternic –, iar o asemenea realitate pur și simplu avea să o ucidă.

– Edie, te rog să faci asta pentru mine! Știu că este greșit să te implic într-o asemenea minciună, dar trebuie neapărat să-l văd pe Michael în seara asta.

– Oh, prostuțo, nu-ți face griji pentru mine, spuse Eden, strângându-și lucrurile. Eu o să mă bucur diseară de toată distracția *și* îți port ochelarii. Nici nu-ți pot spune cât de mult o să mă bucur să văd din nou fețele oamenilor. Cu toate că, dacă mă gândesc la unii dintre pretendenții mei, este mai degrabă un chin decât o binecuvântare.

Evie încercase ani la rând să o facă pe Eden să poarte ochelari în public, dar sora ei pur și simplu refuzase. Eden era o persoană splendidă în nenumărate moduri, dar puțin cam vanitoasă.

– Mulțumesc, draga mea. O să-ți rămân datoare pentru totdeauna.

– Aiurea. După cum am spus, o să fie distractiv.

Dar, când se apropie să o sărute pe Evie de noapte bună, Eden șovăi, părând îngrijorată.

– Ce mai este? întrebă Evie cu voce resemnată.

Eden făcu o grimasă.

– Nu-mi place să-ți stric entuziasmul, dar dacă Michael nu vrea să se însoare cu tine? Trebuie să te măriți cu cineva, Evie. Au circulat bârfe serioase după ce tu, Will *și* Michael nu v-ați mai întors la petrecere aseară. Era destul de evident că s-a întâmplat ceva ciudat, mai ales că tu și Will ați lipsit o vreme.

Evie era conștientă de posibilitatea ca Michael să o respingă în continuare.

– Trebuie pur și simplu să-l conving că nu are de ales.

Sora ei clătină din cap.

– Abia aștept să aflu cum o să reușești să faci asta.

Will se ascunse în spatele unui stâlp din capătul salonului de bal baroc al lui Lady Talwin. În ultima oră, nu mai puțin de trei mame care căutau soț pentru fiicele lor arătaseră un interes surprinzător față de el, iar fiicele lor încercaseră să-l atragă într-un flirt, în ciuda faptului că el nu dăduse dovadă de interes. Poate că trebuia să dea vina pe uniforma lui, care părea uneori să aibă un efect ciudat asupra minților tinerelor doamne. Cu siguranță nu era vorba despre averea lui pentru că toată lumea știa că nu avea nici una. Nu era de ajutor nici că Alec le spunea tuturor celor care îl ascultau că Will era un erou de război.

În orice caz, interesul venit din partea tinerelor eligibile sau a mamele lor nu mai era relevant. Nu după logodna lui încheiată după întâmplarea cu Evie.

De fiecare dată când se gândea la asta, adică la fiecare câteva minute, îl copleșea un fior de uimire. Putea fi tentat să numească senzația aceea surpriză, dar nu era, pentru că, într-un fel sau altul, părea să fie menit așa. Singura parte surprinzătoare era cât de ușor își acceptase schimbarea de statut și cum o parte din el încuviințase cu ușurare și anticipare. Evie nu era fata cu care se așteptase să se căsătorească, dar părea absolut firesc faptul că era ea.

Tatăl lui, firește, avea să se înfurie. Evie venea doar cu o zestre respectabilă, dar cu foarte puține la capitolul legături utile. Și era implicată într-o organizație care se putea dovedi un focar de comploturi și rebeliuni.

Desigur, Evie încă nu acceptase să se mărite cu el. Refuzase să coboare când se dusese să îl viziteze pe tatăl ei nedumerit în acea dimineață, iar detaliul acela îi dăduse lui Will un motiv de îngrijorare. Lady Reese îi povestise în cuvinte lunecoase ceva despre o durere de cap, dar fusese o prostie. Situația părea al naibii de ciudată și era un miracol faptul că reușiseră să discute despre aranjamente ca niște oameni raționali. Dar Lord Reese fusese plăcut surprins de situația financiară a lui Will, care nu presupunea o avere, dar care era cu siguranță decentă, iar mama lui Evie fusese de-a dreptul extaziată.

După ce terminaseră de discutat, Lady Reese îl asigurase că Evie aștepta cu nerăbdare să-l vadă la balul lui Lady Talwin. Will știa că și asta era o prostie. Evie era furioasă, iar el trebuia să facă eforturi

serioase ca să o îmbuneze. Dar, într-un fel sau altul, avea să o facă. Se străduise din răsputeri să-i ofere viața fericită pe care și-o închipuise alături de el pe vremea când era o copilă, o viață pe care o merita din plin.

Singura problemă care rămânea de rezolvat, după cum stăteau lucrurile, era faptul că se putea ca ea să fie prinsă din neatenție într-o conspirație. Dacă Evie afla că o spionase, avea să îi spargă capul cu un vătrai, și acela probabil avea să fie sfârșitul viitorului lor împreună.

Ca un strigoi scoțian, Alec ieși din mulțime cu un zâmbet afectat pe chip.

– Te ascunzi de mulțimea adoratoare, nu-i așa? spuse el, apucându-l pe Will de umăr. Înțelept om, mai ales că logodnica ta trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta. Nu vrei să-i dai un motiv să bată în retragere, nu?

– Mai are ceva până să se implice *în* poveste, după cum prea bine știi, răspunse Will. Și singurul motiv pentru care caut să stau departe este că spui la toată lumea că sunt un erou de război. Mi-aș dori să te oprești naibii!

– Nu trebuie să-mi mulțumești, spuse Alec înfoiat, părând ridicol pentru un bărbat de mărimea lui. În plus, toate astea o să înceteze de îndată ce viitoarea ta soacră o să se apuce să povestească în stânga și în dreapta despre iminentul eveniment fericit.

– Oh, ce bucurie!

Will o iubea pe Evie, dar Lady Reese ca soacră era o perspectivă cu adevărat descurajantă.

– Păi, gata cu ascunsul! Alec întinse un braț lung ca să ia un pahar de vin de la un lacheu aflat în trecere. Aden ne așteaptă lângă sera lui Lady Talwin. Spune că are să ne dea niște vești.

Will se îndepărtă de coloană.

– Era și timpul să primim ceva de la Serviciul de Informații. Sper doar că sunt informații de folos.

Se strecurară printr-o ușă aflată în spatele lor, într-un coridor care se întindea de-a lungul părții laterale a conacului. Ducea în spatele casei și ieșea prin bucătărie și alte încăperi de serviciu, ceea ce explica liniștea care îi învăluise rapid.

Will aruncă o privire spre vărul lui.

– Să nu îi menționăm lui Aden nunta mea iminentă. Trebuie să-i dau eu știrea tatălui meu înainte să o audă de la altcineva.

De fapt, îi rugase pe Lord și Lady Reese să se abțină de la orice fel de anunț până când nu avea ocazia să discute cu ducele. Bănuia că și Evie avea să fie recunoscătoare pentru o pauză înainte ca nebunia să se dezlănțuie, ceea ce Lady Reese confirmase cu reținere.

Alec făcu o grimasă empatică.

– Nu te invidiez pentru discuția asta, bătrâne. Când ai de gând să apeși pe trăgaci?

– Mă gândeam să încerc mâine la Cavaleria de Gardă. Ar fi bine să închei odată cu asta.

Alec îl opri cu o atingere pe braț.

– Dacă mai contează, cred că iei decizia corectă nu numai spre binele ei, ci și pentru al tău. Evelyn este o fată splendidă și bănuiesc că o să fie o soție minunată.

– Mulțumesc. Nu pot decât să sper că tatăl meu o să fie de aceeași părere, rosti Will sec.

Totuși, era mișcat de cuvintele și de loialitatea vărului său.

– Nu-l lua în seamă, spuse Alec. Și dacă ai nevoie vreodată de ajutor, știi că trebuie doar să spui.

Will încuviință din cap.

– Știu și îți mulțumesc, dar sunt sigur că o să fim bine.

Nu îi spuse că avea îndoieli legate de o mulțime de alte probleme, cum ar fi fost unde urmau să trăiască și ce avea să facă el tot restul vieții. Deși căsătoria cu Evie îi diminua șansele de a câștiga sprijinul tatălui său pentru orice promovare în carieră, Will încă putea să spere că Wellington avea o părere suficient de bună despre el ca să ignore acea problemă.

O luară pe un coridor ce ducea spre seră. Chiar în fața ușii de sticlă, Aden îi aștepta pe un scaun din fier forjat, cu picioarele lui lungi întinse în față.

Se ridică în picioare, părând destul de sumbru.

– Sursa lui Dominic din Dublin...

– Aceea nu este acum sursa *ta?* îl întrerupse Alec.

Aden schiță un zâmbet scurt.

– Încă mă obișnuiesc cu schimbarea.

– Fără îndoială. Acum, apropo de sursa asta, spuse Will, deja nerăbdător să se întoarcă în sala de bal.

Un tremur de îngrijorare în privința lui Evie începuse să se formeze înăuntrul lui. De ce întârzia atât?

Aden aprobă din cap.

– Sursa noastră din Dublin a reușit să pună mâna pe o scrisoare de la Michael Beaumont adresată lui Daniel O'Connell, care, după cum deja știți, este un avocat înflăcărat al emancipării catolice și al dizolvării Actului Uniunii.

– Da, Dominic ne-a spus că O'Connell și Beaumont corespondau, zise Will. Apropo, cum a evoluat relația lor?

– S-au cunoscut prin mama lui Beaumont, Lady Leger. Familia ei este irlandeză și înrudită de departe cu familia lui O'Connell, răspunse Aden. Se pare că Beaumont este un admirator al politicii lui O'Connell.

Alec clătină sumbru din cap.

– Deci Beaumont are rude irlandeze? Din păcate pentru el, asta adâncește suspiciunea în privința lui.

– Ceva de folos în corespondența lor? întrebă Will.

– Era vorba despre duelul eșuat dintre O'Connell și Robert Peel, spuse Aden. Beaumont și-a exprimat îngrijorarea față de siguranța lui O'Connell și l-a rugat să evite alte riscuri.

– Asta nu este chiar incriminatoriu, protestă Alec. Ba dimpotrivă, sunt tentat să cred.

– Adevărat, fu de acord Aden. Dar Beaumont a continuat să scrie despre importanța conducerii lui O'Connell în *cauză* și despre felul în care nu își permiteau să-l piardă. Cine sunt *ei*, rămâne un mister, la fel ca natura exactă a cauzei lor.

Will clătină din cap.

– Mulți oameni sprijină emanciparea catolică sau chiar destrămarea Uniunii, dar nu ar recurge niciodată la violență pentru a atinge aceste obiective.

– Motiv pentru care avem nevoie de informații înainte să putem acționa, spuse Aden. Fără dovezi solide, cu greu putem să arestăm la întâmplare imigranți irlandezi sau oameni care au ceea ce ar putea fi considerat de alții opinii radicale. Prim-ministrul, desigur, vrea să evităm repetarea revoltelor lui Gordon. Dacă s-ar răspândi zvonuri că un grup de radicali irlandezi instigă la trădare, rezultatele ar putea fi teribile. Mai presus de toate pentru nevinovații irlandezi și pentru alți catolici din Londra.

Will se uită la Alec.

– Facem progrese măcar în ceea ce privește pătrunderea în biroul lui Beaumont de la St. Margaret. O să intru eu mai târziu în seara

asta sau mâine-seară. Alec o să cerceteze apartamentelor lui Beaumont de la Albany.

Aden aprobă din cap.

– Ţineţi-mă la curent cu tot ce găsiţi – decisiv sau altfel. Ministerul de Interne şi Peel îmi suflă în ceafă.

– Am înţeles, spuse Will, privind lung pantalonii şi cizmele lui Aden. Să înţeleg că nu o să ni te alături în sala de bal în seara asta?

– Nu. Soţia mea este din nou indispusă şi aş vrea să ajung acasă la ea.

Will se încruntă.

– Din nou? Nimic prea grav, sper.

Aden clătină din cap.

– Pur şi simplu afecţiuni obişnuite de stomac pentru o femeie aflată în starea ei.

– Aş putea şi eu să am o boală de stomac, zise Alec pe un ton acru. Nici nu m-am întors bine în Londra, şi m-am săturat deja până peste cap să bântui pe la balurile şi seratele astea afurisite. Nu înţeleg cum poate cineva să suporte aşa ceva.

– Sărmanul de tine, eşti nevoit să le ţii la distanţă pe toate aceste văduve dornice din înalta societate, îl luă Will peste picior. Cele mai bune urări pentru soţia ta, Aden!

Îl luă de braţ pe Alec şi începu să-l tragă spre coridor.

– Încă un lucru, Will, spuse Aden încet.

Lăsându-şi deoparte nerăbdarea, Will se întoarse şi arcui o sprânceană întrebătoare.

– Felicitări pentru logodna ta, rosti Aden. Domnişoara Whitney este o fată minunată. Sunt sigur că o să fii foarte fericit.

După o plecăciune uşoară, se făcu nevăzut în seră.

– De unde naiba ştia despre logodna mea? exclamă Will exasperat.

– Ei bine, l-au pus să-l înlocuiască pe Dominic, spuse Alec, aşa că trebuie să fie bun în slujba lui.

– Spionii, îi spuse Will dezgustat în timp ce traversară coridorul, sunt cei mai groaznici bârfitori dintre toţi.

Alec zâmbi larg, dar nu răspunse din moment ce unii oaspeţi ieşiseră din sala de bal şi o luaseră agale pe coridor. Unul dintre ei, cunoştinţa lui Alec, îl opri să discute. Will încuviinţă din cap şi îşi văzu de drum, hotărât să dea de urmele lui Evie. Dacă nu ajunsese încă, decisese deja să plece de la bal şi să-i facă o vizită acasă. Era târziu,

dar al naibii să fie dacă îi permitea să-l mai amâne! Avea nevoie să stabilească o serie de lucruri în seara aceea.

Ocolind marginile pline ale sălii de bal, evită să fie atras în vreo conversație. La jumătatea drumului, o zări în cele din urmă pe Evie stând liniștită lângă mama ei, care vorbea cu două femei în vârstă.

El se opri, încruntându-se în timp ce își învălui logodnica într-o privire scrutătoare și rapidă. Arăta minunat în rochia ei dulce, dar fără pretenții, cu o coafură nouă, mai puțin complicată decât de obicei. O făcuse ca să-l impresioneze? Nu credea asta, pentru că pe Evie nu o interesa coafura ei. Și altceva părea nelalocul lui, chiar dacă nu putea să pună exact ce. Poate că era felul în care își lovea evantaiul închis de coapsă, de parcă era iritată sau nerăbdătoare. Și tocmai dăduse ochii peste cap spre mama ei? Evie avea tendința să încremenească și să rămână tăcută la marile evenimente sociale, încercând să se retragă în mulțime. Nu-și flutura evantaiul sau, în general, arăta de parcă era gata să-și iasă din piele.

Poate că doar avea emoții la ideea de a-l vedea. Avea să facă tot ce îi stătea în putință ca s-o liniștească, asigurând-o că totul urma să iasă de minune.

– Este ciudat, spuse Alec, apărând din neant lângă el. Nu credeam că domnișoara Whitney poartă ochelarii în public.

– Ești nebun? întrebă Will. Evie poartă mereu ochelarii, indiferent de ocazie.

– Știu asta, idiotule, dar aceea nu este Evelyn. Aceea este domnișoara *Eden* Whitney.

– Ai orbit de-a binelea. Eden nu s-ar îmbrăca niciodată așa, iar ea nu poartă ochelarii în public.

Alec ridică din umeri, în timp ce se uită ironic în direcția lui Evie.

Tulburat, Will aruncă o privire atentă spre logodnica lui.

Și apoi încă una.

„Dumnezeule!"

Eden se prefăcea că era sora ei. Instinctul lui îi spusese cu câteva clipe înainte, dar nu fusese atent. Când fuseseră tinere, fetele se amuzaseră tachinându-și familia și prietenii prin schimbarea rolurilor. Mersese aproape cu toată lumea, inclusiv cu el de multe ori. Părinții lor reușiseră rareori să își dea seama care din ele era când își jucau mica șaradă.

Totuși, Eden nu îl păcălise pe Alec, ceea ce era interesant, dar și enervant.

Will scoase o înjurătură în șoaptă. Ce naiba punea Evie la cale încercând să facă așa ceva? Dintr-odată, îngrijorarea care îl bântuise toată noaptea începu să aibă sens.

– Oh, înțeleg, spuse Alec cu un râset. Domnișoara Eden i-a luat locul surorii ei. Cât de amuzant, dar mă întreb ce se întâmplă?

– Să mergem să aflăm, spuse Will neîndurător, croindu-și drum prin mulțime.

Capitolul 16

– Sigur nu vreți să rămân prin preajmă, domnișoară? Vizitiul birjei aruncă o privire îngrijorată spre strada pustie. Nu este chiar cea mai sigură parte din oraș pentru o tânără ca dumneavoastră.

Evie zâmbi spre bărbatul voinic, în timp ce îi întinse banii.

– Mulțumesc, dar nu. Am prieteni înăuntru care mă pot duce acasă în siguranță.

El ridică din umeri, dar îndesă banii în buzunar fără alte comentarii.

În timp ce vizitiul ieși din curte, Evie se îndreptă spre intrarea din spate de la St. Margaret. O briză umedă învolbura praful în jurul gleznelor ei. Aerul mirosea a umezeală, iar cerul nopții se apleca amenințător deasupra orașului, iar din când în când, licărirea fulgerului lumina nori întunecați și urâți de furtună. Cu norocul ei, avea să se ude leoarcă pe drumul spre casă.

Ușa era descuiată. Scoase un oftat de ușurare că încă lucra cineva în acea parte a clădirii și se rugă să fie Michael. Își pierduse deja vremea așteptând la Albany, căutând să se liniștească în birjă după ce îi dăduse bani portarului de noapte ca să o cheme de îndată ce Michael revenea la apartamente lui. După patruzeci și cinci de minute de neliniște, se hotărâse să se ducă direct la St. Margaret. Birjarului nu îi plăcuse prea mult să meargă atât de târziu noaptea prin mahalale din Londra, iar Evie cu siguranță îi împărtășise agitația. Dar, în acel moment, existase doar o alegere.

Iar acea altă alegere nu era una pe care Evie era dispusă să o accepte, cel puțin nu încă. Nu avea de gând să accepte ca Will să intre obligat într-o relație pe care nu și-o dorea în mod evident, în ciuda

decizici de a face ceea ce era onorabil. Poate că îi plăcea să o sărute, dar Evie era convinsă că nu avea să se bucure de ceea ce urma – o căsătorie cu o femeie pe care o respinsese deja o dată. Iertarea lui Michael continua să fie cea mai bună șansă de a preveni dezastrul și de a o scuti pe Evie de umilința unui soț care nu o iubea sau nu o dorea.

Închise ușa grea de stejar în urma ei și se grăbi să traverseze coridorul lung până la birou. Totul era cufundat în liniște și fu dezamăgită când nu văzu nici o lumină pe sub ușa salonului. Doar ca să fie sigură, o deschise și aruncă o privire înăuntru.

„La naiba!"

Și în biroul lui Michael era întuneric. Numai ea putea avea norocul de a ajunge acolo în timp ce el se întorcea acasă, la apartamentul din Mayfair.

În timp ce închise ușa și se gândi în tăcere ce să facă, auzi din bucătărie un murmur scăzut de voci. I se mai ridică moralul – de obicei, Michael făcea ceai când lucra până târziu, adesea oprindu-se să discute cu menajera – și traversă în grabă coridorul și scările, împingând ușa batantă spre încăperea cu tavan jos.

Se opri în prag, cu o mână pe ușă, surprinsă să îi vadă pe Terence și Bridget O'Shay alături de alți trei bărbați, așezați în jurul mesei curate din pin, aflate în centrul încăperii. Un bărbat i se părea vag cunoscut, dar ceilalți erau străini – masivi, cu chipuri sumbre, care nu păreau fericiți la apariția ei bruscă. Michael nu se vedea pe nicăieri, nici doamna Rafferty.

Evie se încruntă, confuză de ostilitatea pe care o simți în încăpere. Părea că parcă ar fi întrerupt un fel de ceartă. Menajera nu permitea niciodată să se țină întruniri în bucătăria ei curată, căci pentru asta erau făcute clasele în care făcea curat nu numai o dată. De ce ar fi permis acelui grup, unii dintre ei fiind străini, să se întâlnească acolo, mai ales că nici Michael, nici părintele O'Kelley nu erau prin preajmă?

Bridget se ridică brusc în picioare, cu ochii mari și obrajii colorați de o nuanță de rozaliu.

–Domnișoară, eu... Nu ne-am așteptat să *vă* vedem în noaptea asta!

Vorbea de parcă o acuza.

Când Evie intră în bucătărie, Bridget îi șopti fratele ei să se ridice, înghiontindu-l în umăr când acesta nu se supuse. O încruntare fioroasă, îndreptată spre ceilalți bărbați, îi făcu să-și tragă iute

scaunele în spate pe podeaua de piatră ca să se ridice în grabă. Terence se uită pur și simplu urât spre Evie și își încrucișă brațele peste jacheta ponosită. Era genul de comportament pe care-l așteptase din partea lui.

– Îmi pare rău dacă deranjez, spuse Evie cu un zâmbet politicos. Îl căutam pe domnul Beaumont. Sau pe doamna Rafferty. S-a dus deja la culcare?

– Da, a urcat, domnișoară Evelyn, spuse Bridget cu un zâmbet sfios. Dar a spus că o să închidă aici după ce terminăm. Își înghionti din nou fratele în umăr. Noi tocmai plecam. Nu-i așa, Terry?

Bărbatul masiv se uită urât la sora lui și se ridică greoi în picioare.

– Da, plecam. Nu mai avem nimic important de vorbit, din câte îmi dau eu seama.

Privirea lui se întoarse spre ceilalți bărbați, iar Evie avu impresia că era la fel de nemulțumit de ei pe cât era de ea.

– Înainte să plecați, spuse Evie hotărâtă, poți să-mi spui dacă domnul Beaumont a fost aici în seara asta?

Bridget își înălță capul ca o prepeliță nervoasă.

– A fost, domnișoară. De fapt, el este motivul pentru care ne-am întâlnit în seara asta.

Evie se încruntă.

– Serios? Nu mi-a spus nimic despre asta și n-am văzut nici o referire în cartea de întâlniri.

Evie și doamna Rafferty împărtășeau responsabilitatea pentru programarea întâlnirilor de la St. Margaret și Asociația de caritate. Aveau loc foarte puține întâlniri despre care ele să nu știe.

Bridget ridică din umeri.

– Nu pot să spun nimic despre asta, domnișoară. Ar trebui să-l întrebați pe domnul Beaumont.

– O să-l întreb, spuse Evie, forțându-se să schițeze un zâmbet.

Nu putea ignora senzația că era ceva în neregulă. Nu-i stătea în fire lui Michael să plece din clădire în timp ce oamenii aceia rămăseseră acolo. Deși majoritatea celor care se foloseau de clădire erau oameni onești, care munceau din greu, mai existau, din când în când, unii care nu puteau fi de încredere.

Cum era Terence O'Shay.

– Îmi poți spune când a plecat domnul Beaumont? întrebă ea.

– Acum douăzeci de minute, domnișoară, spuse bărbatul pe care Evie credea că se putea să-l mai fi întâlnit.

El schiță spre ea un zâmbet prietenos.

Câteva clipe, Evie se gândi ce să facă, apoi decise să lase totul deoparte până apuca să discute cu Michael.

– Ei bine, dacă ați terminat întâlnirea, m-aș bucura să închid.

Bridget clătină din cap.

– Și o să-i spuneți doamnei Rafferty, domnișoară? Nu aș vrea să fie supărată pe domnul Beaumont că a plecat mai devreme.

– Desigur...

Evie se opri când auzi ușa care se deschise în spatele ei. Ea aruncă o privire peste umăr și aproape că leșină când văzu că un bărbat cobora iute treptele.

„Will."

În uniforma lui, părea mult prea îmbrăcat și nepotrivit în cadrul umil, dar tot reuși să pară mai mare și mai periculos decât toți ceilalți bărbați din încăpere, inclusiv decât Terence O'Shay. Ochii lui albaștri erau la fel de reci și neiertători precum un cer de ianuarie, iar gura lui deja severă se desenă într-o linie și mai severă. Will nu fusese niciodată genul care să se manifeste când se supăra, preferând să rezolve problema prin argumente rezonabile, dar ea învățase că putea fi un bărbat sumbru când îi displăcea ceva.

În mod evident, *ea* îi displăcea teribil.

– Will... căpitane Endicott! Cum ai intrat? reuși ea să spună.

El se opri brusc, la câțiva centimetri distanță, aplecându-se deasupra ei în ceea ce avea convingerea că era o încercare voită de a o intimida. Furia lui Evie crescu brusc când își aminti că avea la fel de multe motive să fie supărată pe el pe cât avea el ca să fie supărat pe ea.

– Din fericire, ai lăsat ușa din spate deschisă, spuse el sarcastic. Am reușit să intru fără nici o problemă.

Ea tresări.

– Oh, da, bănuiesc că am uitat!

Sprâncenele lui se arcuiră.

– *Bănuiești?* Ți-ai pierdut mințile? Dacă erai singură și altcineva decidea să intre? Cineva care avea intenții necurate?

– Nu are rost să fii nepoliticos, pufni ea. Totul este în regulă, după cum poți să-ți dai seama. Și nu sunt singură. Ea se uită la Bridget și la Terence. Cred că vă amintiți de căpitanul Endicott.

– Oh, da! S-a imprimat în memoria mea afurisită, mormăi Terence pe un ton insolent.

Bridget îi aruncă fratelui ei o privire severă și făcu o reverență.

– Da, domnișoară. Bună seara, domnule.

Will făcu un semn scurt din cap, drept încuviințare.

– Ați avut o întâlnire, domnișoară O'Shay? Sper că nu am întrerupt nimic.

Suspiciunea evidentă din vocea lui o făcu pe Evie să privească nervoasă prin încăpere. Terence și ceilalți bărbați emanau valuri de resentimente. Scânteia bruscă de tensiune din cameră era supărătoare și cu siguranță nu avusese loc o petrecere înainte de sosirea lui Will.

Bănuia că nu putea să-i condamne pe sărmanii aceia. Era foarte posibil ca un ofițer de armată să îi facă să se simtă incomod, având în vedere istoria nefericită pe care o aveau cei care frecventau St. Margaret. Înțelegea greutățile prin care trecuseră familiile lor sub armata regelui, mai ales în anii de revoltă. Știa și câte amintiri aveau.

– Tocmai plecau, spuse ea hotărâtă. Noapte bună tuturor!

Străinii practic se călcară în picioare ca să-și ia tălpășița, dar nu și Terence. El se îndepărtă agale cu un aer arogant, aproape nonșalant, care o făcu pe Evie să își înăbușe un oftat. Nu era de mirare că afurisitul nu putea să păstreze o slujbă. Se părea că avea o atitudine groaznică față de orice englez pe care îl întâlnea.

În timp ce Bridget trecu stânjenită, Evie o opri cu o atingere pe braț.

– Ne vedem duminică seară la cursurile de cusut, sper.

– Da, domnișoară, ne vedem fără doar și poate, aproape se bâlbâi fata în grabă ei de a pleca.

Evie încuviință din cap și o lăsă pe Bridget să o ia pe urmele tovarășilor ei. Pașii lor răsunară pe lespezile din piatră ale coridorului, apoi ușa trântită din spate semnală că plecaseră. Tăcerea se coborî peste cameră, întreruptă doar de ticăitul ceasului mic de pe poliță șemineului și sfârâitul cărbunilor din vatră.

Fără tragere de inimă, ea întâlni privirea lui Will, nu pentru că se temea de temperamentul lui, ci pentru că nu îl mai văzuse după scena aceea plină de implicații din seara trecută. Sperase să-l evite până ce avea șansa să îndrepte situația cu Michael și putea să-l asigure pe Will că simțul onoarei fusese satisfăcut. Acum, stătea față în față cu bărbatul cu care se presupunea că avea să se căsătorească în curând. Nu o ajuta deloc nici faptul că era bărbatul care o văzuse pe jumătate îmbrăcată, cu sânii revărsându-se din cămășuță.

Mișcându-se de pe un picior pe altul, ca *încercă să nu se simtă ca* o copilă găsită vinovată că se purtase urât.

– De unde ai aflat unde sunt?

– Mi-a spus Edie. El își sprijini mâinile în șoldurile *subțiratice* și scuturâ dezgustat din cap, ca și cum ea *chiar* era un copil *obraznic* care avea nevoie să fie disciplinat. La ce naiba te gândeai?

– În legătură cu ce anume?

Avea să speculeze până când putea să-și dea seama cât de rău stăteau lucrurile și dacă mama le descoperise vicleșugul.

El o luă în derâdere.

– La ce te-ai gândit? Când ai hotărât să schimbi rolul cu lamentabila ta soră geamănă. Ideea lui Edie, presupun.

– De fapt, a fost a mea.

Ochii lui îi reflectară uimirea, provocându-i lui Evie o mică răbufnire de satisfacție. Cu Will, se simțea de obicei cu doi pași în urmă.

Nu că mica ei victorie avea realmente vreo importanță acum că dezastrul atârna deasupra ei.

– Mama știe? Nu i-ai spus nimic, nu-i așa?

Nu reuși să își ascundă tremurul de neliniște din voce.

El clătină din cap și încordarea păru să se scurgă din corpul lui masiv.

– Bineînțeles că nu, gâsculițo. Nu te-aș expune niciodată într-o manieră atât de nesăbuită de dragul mamei tale. Consecințele nici nu pot fi gândite.

Expresia sinceră de groază de pe chipul lui aproape că o făcu să râdă.

Aproape.

– De fapt, continuă el, înclinând capul ca să o studieze din cap până în picioare, aproape că nu mi-am dat seama. Edie te imită foarte bine, deși stilul ei nu a fost absolut exact.

Evie deveni brusc conștientă de cât de slăbite își simțea picioarele. Probabil din pricina anxietății și a lipsei de somn. Se apropie de unul dintre scaunele de bucătărie și se prăbuși în el.

– N-am mai făcut-o de când eram copile, așa că probabil și-a pierdut dexteritatea.

Will scoate un râset zeflemitor.

– A fost destul de bună încât să-i păcălească pe toți, te asigur.

– Atunci cum ți-ai dat seama?

Știa că sora ei nu ar fi trădat-o decât obligată.

– Alec și-a dat seama, spuse Will, părând dezgustat. Spre deosebire de mine, el a mirosit șiretlicul numaidecât și, pe deasupra, de la distanță.

Evie făcu ochii mari.

– Extraordinar! Trebuie să-l întreb cum a reușit. Observațiile lui ar putea să fie de folos data viitoare.

Ochii lui Will se îngustară primejdios.

– Ar fi bine să *nu* mai existe o dată viitoare, Evie. Când ea dădu să protesteze, el ridică o mână. Putem să ne certăm mai târziu pe tema asta, dacă vrei. Apropo, ce făceau oameni ăștia în seara asta aici? Te-ai întâlnit cu ei?

Redevenise mai degrabă sever și suspicios decât teribil de iritat. Ea se uită pe furiș la el, uimită de schimbare.

– Evie, de ce s-au întâlnit? întrebă el cu o nerăbdare exagerată când ea nu răspunse imediat.

Ea se încruntă. De ce i-ar fi păsat lui Will?

– De fapt, habar n-am. N-am întrebat.

– Minunat! spuse el. Ai măcar vreo idee despre ce se întâmplă de fapt în locul ăsta?

Ea se îndreptă de spate la auzul vorbelor lui, mânia dându-i un nou impuls de energie.

– Bineînțeles că am idee și, în orice caz, nu văd de ce ar putea să te privească pe tine asta.

– Tot ce este legat de tine mă privește, acum că suntem pe cale să ne căsătorim. Părea că se chinuia să-și găsească cuvintele. Sau ai uitat?

– N-am uitat nimic, dar nu sunt de acord cu felul în care evaluezi situația, spuse ea plină de înverșunare.

Apoi aruncă o privire spre ceas și se simți ametită pentru a doua oară în seara aceea. Era groaznic de târziu și trebuia să ajungă acasă înainte ca mama și sora ei să se întoarcă de la bal.

– Las-o baltă, spuse ea, cu un oftat. Will, trebuie să ajung acasă. Din moment ce ești aici și te porți ridicol de protector, ai putea la fel de bine să mă duci tu.

– Așa intenționez să fac, dar mai întâi...

Ea îi auzi înjurătura șoptită, în timp ce se strecură pe lângă el spre scări și ieși pe ușă. Era deja la jumătatea coridorului înainte ca el să o ajungă din urmă.

– Nu așa de repede, draga mea, spuse el. Nu plecăm nicăieri până când nu punem câteva lucruri la punct.

El o apucă blând, dar hotărât pe braț, ignorându-i protestele, în timp ce o conduse în salon, apoi închise ușa și se sprijini de ea. Ea clocoti în tăcere chiar în timp ce recunoscu că un bărbat masiv, enervant și foarte chipeș, pe care îl iubea la nebunie, era un mijloc foarte eficient de a-i bloca scăparea.

Pe care îl iubea la nebunie? Oh, Dumnezeule, asta nu suna bine nici măcar în capul ei.

– Este ridicol, spuse ea cu glas subțire, încercând să se împotrivească. Nu avem despre ce să vorbim.

El izbucni într-un hohot de râs ironic.

– Mai încearcă, dulceața mea!

Ea își încrucișă brațele la piept, ceea ce atrase în treacăt privirea lui spre sânii ei. Evie roși numaidecât. Coborî brațele și își puse mâinile în șold. Din păcate, gestul nu reuși să rezolve problema pentru că privirea lui Will coborî încet peste tot corpul ei, cu ochi întunecați de un interes înflăcărat.

La naiba, la naiba, la naiba!

– Bine, presupun că trebuie să vorbim, spuse ea cu voce morocănoasă, încercând să ignore reacția corpului ei la intenția senzuală pe care o zări în ochii lui. Dar pur și simplu trebuie să ajung acasă înainte ca mama și Edie să se întoarcă de la bal. Nu putem să facem asta mâine?

Privirea lui se întoarse spre chipul ei și înflăcărarea dispăru. Nu știa dacă trebuia să se bucure ori să îi pară rău.

– Nu, pentru că o să te furișezi din nou mâine-dimineață la prima oră într-o altă încercare greșită de a vorbi cu Beaumont, spuse el. Nu te mai scap din ochi până când nu ajungem la o înțelegere.

– Singura înțelegere la care o să ajungem este că *nu* ne căsătorim, răspunse ea.

– Repet, mai încearcă, Evie. Pentru că ne *căsătorim* cu siguranță. Am discutat cu părinții tăi și sunt de acord cu mine.

Ea își aruncă brațele larg în aer.

– Nu ai discutat cu mine! țipă ea.

– Dumnezeule, nu mi-ai dat ocazia! spuse el, exasperat. A trebuit să te vânez ca un ogar care aleargă după o vulpe.

Ea fu nevoită să înghită nodul pe care îl simțea în gât. Dacă ar fi avut nevoie de vreo confirmare că el nu își dorea să se însoare cu ea, cuvintele și tonul vocii lui fură mai mult decât grăitoare.

– Iar eu încep să mă simt ca vulpea, deși se pare că ogarul nu este foarte dornic să o prindă.

Strânse din buze, urând faptul că părea atât de rănită. Scena avea ecourile umilitoare ale unui moment pe care încercase ani la rând să-l uite.

Will o privi lung câteva secunde, apoi scoase un oftat obosit. Numai atunci ea observă liniile încordate ale buzelor lui și expresia goală și epuizată din ochi. Arăta la fel de nefericit ca ea, ceea ce doar înrăutățea lucrurile.

El se îndepărtă de ușă și veni spre ea. Evie avu nevoie de toată voința ca să nu se retragă ori să nu se arunce în brațele lui, căutând alinare. Cu mult timp în urmă, ar fi ales a doua variantă, cel puțin până când el plecase și o dăduse uitării.

Aplecându-se, o luă de mână și își împleti degetele cu ale ei.

– Scumpo, spuse el cu o voce extraordinar de blândă, de unde Dumnezeu ți-a venit idee asta stupidă? Aș crede că, după întâlnirea noastră din biblioteca tatălui tău, ai înțeles exact opusul.

Vocea lui – vocea aceea caldă și scăzută pe care o iubise dintotdeauna – o făcu să-și înăbușe lacrimile.

– Nu vrei să te însori cu mine și tu știi asta. Toată lumea știe.

El scoase un sunet zeflemitor și îi ridică mâna la buze. Când o întoarse și apăsă un sărut pe încheietură, fix pe pulsul care bătea nebunește, Evie își simți din nou genunchii slabi.

– Nu este adevărat, spuse el. Vreau să mă însor cu tine. Umbra unui zâmbet trecu peste gura lui. Să-ți spun drept, sunt ușor surprins de cât de mult vreau, dar bănuiesc că n-ar trebui să fiu.

Nu era sigură ce voia să spună prin acea remarcă, dar decise să nu se gândească acum. Pentru moment.

– Eu ar trebui să mă mărit cu Michael. Îți dai seama de asta, nu-i așa? întrebă ea cu un glas încordat. Plănuim de multă vreme, și acum eu l-am rănit îngrozitor.

– Chiar îmi dau seama, spuse el cu voce răbdătoare. Dar tu o să te măriți cu mine. Sunt sigur că lui Beaumont îi este foarte clar lucrul ăsta.

Ea tresări. De fiecare dată când se gândea la expresia îngrozită de pe chipul lui Michael, simțea că i se făcea rău de rușine.

– A fost atât de supărat aseară! Detest faptul că ne-a văzut... cum ne-a văzut.

– Știu, iar mie îmi pare rău că v-am pus pe amândoi în situația asta. Și tu *chiar* ar trebui să-i ceri scuze. Amândoi ar trebui, după ce se așază lucrurile între noi.

Ea încercă să-și retragă mâna, dar el o ținu strâns.

– Nu, Will. O să-i spun că noaptea trecută a fost pur și simplu o...

Ea se opri la vederea arcuirii sarcastice a sprâncenelor lui.

– Aberație, continuă ea. Un efect al prea multor emoții și al durerii. O să-l rog pe Michael să mă ierte, apoi o să continuăm ca înainte. Tu nu o să ai nici o obligație față de mine, căci mama și *papa* o să fie nevoiți să-mi permită să mă mărit cu Michael pentru a-mi păstra reputația.

O flacără albastră și rece aprinse ochii lui Will.

– Nu cred.

Evie refuză să se lase intimidată. Își trase mâna, iar de data aceasta, reuși să o elibereze.

– De ce faci asta, Will? Este ridicol.

Ea își întoarse privirea, luptând cu o mulțime de emoții care amenințau să o copleșească.

Will o luă de bărbie și o îndemnă să-i întâlnească privirea.

– Spune-mi adevărul, Evie. Îl iubești pe Beaumont?

Ea privi lung în ochii lui uluitori, ochi în care pe vremuri obișnuia să se piardă ore întregi. Nu fusese niciodată în stare să-l mintă – nu că și-ar fi dorit vreodată.

– Îmi pasă foarte mult de el. În plus, avem multe în comun. Munca noastră, fundația de caritate...

Ea se opri când el își trecu un deget peste buzele ei.

– Nu am întrebat asta, scumpo. Am întrebat dacă îl iubești.

– De unde să încep să răspund? spuse ea, disperată să-l facă să înțeleagă. Este mult mai complicat decât atât.

Un zâmbet crispat atinse colțurile gurii lui, iar ea fu nevoită să lupte cu dorința de a se întinde și de a săruta mai întâi un colț, apoi pe celălalt.

– Atunci, hai să încercăm altă întrebare, murmură el. Pe mine mă iubești?

Trăsăturile lui, îndrăgite atât de mult timp, se estompară în vreme ce încercă să-și domolească lacrimile. Disperarea amestecată cu un sentiment necruțător destrămă ultimele bariere.

– Știi deja răspunsul, nu-i așa? șopti ea.

– Da. Răspunsul lui Will păru un jurământ. Iar pentru asta, sunt nespus de recunoscător.

Apoi se aplecă și îi captură gura, răvășind-o asemenea lupului care era.

Capitolul 17

Genunchii lui Evie slăbiră sub asaltul feroce al sărutului lui Will. Brațul lui se înfășură în jurul ei, trăgând-o până ce o lipi de el, de la umăr până la coapse. Chiar prin straturile de haine, pieptul lui tare, apăsându-se pe sânii ei, îi făcea sfârcurile să se înfioare. I se tăie răsuflarea în timp ce limba lui se aventură în gura ei. Sărutul era mai mult decât amintirea trecătoare a îmbrățișării neașteptate din noaptea trecută. Era o devorare, era răvășirea la care o visase atâta vreme fără speranță.

Scâncind cu o plăcere neputincioasă, ea își înfășură brațele în jurul gâtului său și se ridică pe vârfuri. Sărutul era la fel de fierbinte ca o limbă de foc pe buzele ei, iar corpul i se îmblânzi, dorindu-și mai mult, devenind tot mai umed și mai nerăbdător în locurile secrete, feminine. Fiecare parte din ea părea să renunțe, să cedeze în calea seducției lui. Era unde își dorea să fie – chiar în fața lui, în brațele larg deschise. Așteptase asta o viață, iar inima ei alunga orice idee de a se retrage. Să facă un asemenea lucru era o nebunie.

„Dar așa este", șopti o voce în mintea ei.

Încremeni în brațele lui, încercând să-și amintească motivele pentru care ar fi trebuit să spună nu. Intrase în acea cameră ca să spună clar nu. Dar cu gura lui pe a ei, cerând o capitulre totală, Evie nu mai putea să formuleze un motiv pentru a-i nega ceea el își dorea.

Ceea ce *ea* își dorea.

El îi eliberă gura. Ochii ei se întredeschiseră – nici nu-și dăduse seama că îi închisese – și ridică privirea spre ochii lui arzători. Citi o mie de revendicări senzuale în acele adâncimi cunoscute și simți prădătorul abia înfrânat în încordarea de piatră a corpului său.

– Nu mai gândi, Evie, spuse el în timp ce îi desfăcu iute boneta și o aruncă pe masa din apropiere.

Mormăitul lui gutural o făcu să i se taie genunchii. După ce o eliberă de bonetă, mâna lui alunecă spre posteriorul ei și o cuprinse, aducând-o mai aproape ca să întâlnească trupul lui excitat. Lungimea lui tare penetră prin fustele ei subțiri, apăsându-se în feminitatea ei cu o ademenire seducătoare și înspăimântătoare, care o lăsă fără aer.

– Eu... eu simt că ar trebui să mă gândesc la ce facem, spuse ea, încercând să nu răsufle întretăiat. Dar faci să îmi fie îngrozitor de greu.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet sălbatic.

– Ah, atunci ne îndreptăm în direcția cea bună.

Pentru a-i demonstra asta, el își coborî capul și îi dezmierdă ușor urechea – nu își imaginase niciodată că un *asemenea* gest putea să o facă să simtă că leșină de plăcere –, apoi desenă săruturi fierbinți pe gâtul ei. Când o dezmierdă din nou, sugând pielea delicată de la baza gâtului, fiecare mușchi din corpul ei slăbi.

„Încetișor! Asigură-te că asta vrei."

Ea își îngropă degetele în țesătura hainei lui ca să nu-și piardă echilibrul.

– Will, chiar o să facem ce cred eu?

Vocea ei era atât de ascuțită încât abia dacă o mai recunoscu.

Coborî cealaltă mână pentru a-i cuprinde fundul, iar el se cuibări delicat în feminitatea ei. Evie se arcui în sus pe vârfuri, corpul ei reacționând instinctiv la iureșul de senzații pe care îl creă mișcarea lui.

Will gemu, iar ochii lui aproape se închiseră, în timp ce își mai încovoie șoldurile o dată.

– Dumnezeule, așa sper! Simt că parcă am așteptat o viață.

– Chiar vrei asta? Mă vrei pe mine? șopti ea, fiindu-i frică să spere.

Își dorea atât de mult să fie adevărat!

El întredeschise pleoapele, și inima lui Evie tresări la vederea pasiunii care îi aprindea ochii cu un foc albastru.

– Te vreau, Evie – în brațele mele, în patul meu, în viața mea!

Acelea erau cuvintele pe care tânjise să le audă. Zidurile pe care le construise împotriva lui, an după an dureros, se transformară în praf.

El apăsă un sărut pe gura ei, furându-i răsuflarea și făcând-o să-și dorească înfrigurată mai mult.

– Vreau să te simt goală sub mine, spuse el când îi eliberă buzele. Și te vreau deasupra mea, cu mădularul meu pătrunzându-te. Te vreau, Evie. Vreau să fii a mea pentru totdeauna.

„Oh, Dumnezeule!" Cine știuse că vorbele desfrânate puteau să fie atât de excitante? Evie știa că ar fi trebuit să fie șocată, dar nu părea a fi în stare să arate nici cea mai mică senzație de indignare.

Ea se încordă, încercând să-și stăpânească tremurul.

– Sună bine, reuși ea să spună.

El zâmbi în timp ce mâinile lui urcară pe șoldurile ei. O strânse ușor, fără să se mai împingă în ea, dar continuând să o țină aproape de mădularul lui excitat.

– Ce parte? întrebă el.

Vocea lui adâncă și guturală trădă o urmă de amuzament.

Ea strâmbă din nas, devenind brusc sfioasă.

– Totul, deși unele lucruri sună destul de ciudat, spuse ea, încercând să facă o glumă.

Chiar își dorea să simtă mai mult din el, atât de mult, încât corpul ei practic vibră de dorință. Cu toate acestea, își dădu seama cât de puține știa despre cum se făcea dragoste. Nu se gândise niciodată prea mult la asta în relația cu Michael. La drept vorbind, era greu să se închipuie cu el. Dar totul era diferit de Will. Chiar putea să își închipuie și o făcuse de multe ori când fusese mai tânără, chiar dacă vag. Evie știa ce se întâmpla, dar experiența ei lăsa de dorit când ajungea la detalii.

– Te referi la faptul de a sta deasupra mea, eu fiind înăuntrul tău? întrebă el.

Ochii lui licăriră și o strălucire întunecată i se desenă în obraji. Cu siguranță, Will o dorea foarte mult, ceea ce îi mai risipi din timiditate.

– Da, acea parte. Nu pot să mi-o imaginez, răspunse ea, ușor șocată de propria îndrăzneală.

– Să-ți arăt, scumpo?

Tonul întunecat din glasul lui o făcu să se înfioare, iar în pântec simți vibrații ciudate. Ceea ce sugera el era desfrânat, depravat și pe deplin scandalos, iar dacă ea ar fi avut un dram de minte, ar fi trebuit să îi aplice o mustrare severă, ca mai apoi să insiste să o ducă acasă. Dar clipa aceea era tot ce își dorise vreodată. Cum să plece de acolo? Să plece de lângă el?

Privirea lui se îmblânzi, iar un zâmbet înțelegător i se desenă într-un colț al gurii.

– Ai dreptul să vrei asta, Evie. Nu este greșit, îți promit. Și eu vreau același lucru.

Ea scoase un suspin ușor de capitulare... pentru ea, dar și pentru el.

– Ție n-am putut niciodată să-ți spun nu, așa-i?

– Nu-mi spune nu *mie*, Evie. Spune-ne da *nouă!*

Ea văzu promisiunea tăcută din expresia de pe chipul lui, o auzi în vocea lui. Acela era Will, cel pe care îl cunoștea și îl iubise dintotdeauna, cel în care avea încredere. Bărbatul acela nu avea s-o mai rănească niciodată.

– Ei bine, *chiar* m-ai făcut curioasă, recunoscu ea. Despre... cum decurg lucrurile.

– Atunci permite-mi să-ți fac o demonstrație.

El își fixă din nou mâinile pe posteriorul ei și o ridică de pe podea, lipind-o de el.

Ea se agăță de el, în timp ce Will se întoarse pe călcâie și făcu un pas înapoi spre fotoliul vechi și robust din colț.

– Aici? O să-mi arăți aici?

El se așeză cu atenție pe fotoliu, obligând-o să se miște și să se întoarcă într-o poziție în care îl încălecă.

– Nici un moment nu este mai bun precum prezent, spuse el cu o nonșalanță strengărească.

Evie era pe cale să obiecteze șovăitoare când gura lui coborî din nou peste a ei. Protestele ei fură anihilate de alunecarea fierbinte și iscusită a limbii lui și de puterea brațelor care o țineau strâns lipită de el. Preț de câteva minute, o ținu pur și simplu în poală, răvășind-o ușor cu buzele și limba, oferindu-i timp ca să se scufunde într-o ceață tremurândă de plăcere incandescentă. Cu fiecare sărut, ea îi simți amprenta pe mintea și pe trupul ei și știu că nu mai era cale de întors. Nu mai exista nimeni altcineva care să fie în stare să descătușeze dorințele inimii lui și nici nu avea să existe vreodată.

Will întrerupse sărutul.

– Stai bine, scumpo? El coborî privirea. Pari destul de încurcată în rochia ta.

Acum că el îi atrase atenția asupra acelui detaliu, ea observă felul în care fustele îi erau răsucite în jurul picioarelor, ținând-o captivă

într-o poziție ciudată. Ducând mâinile la spate, încercă să se elibereze și aproape că se răsturnă în poala lui.

Râzând, el o ajută să-și păstreze echilibrul.

– Stai, lasă-mă pe mine. Ridică-te puțin!

Când ea se ridică, el îi trase fustele, dar în loc să le lase să alunece peste picioarele ei, le trase în sus – odată cu cămășuța – peste șolduri, expunând aproape totul de la mijloc în jos.

– Ce faci?

Apoi, ea tresări la auzul tonului ei ascuțit.

El scoase un oftat dramatic.

– Nu pot să fac o demonstrație dacă nu văd nimic.

– Oh, asta are sens, bănuiesc, spuse ea cu îndoială.

El îi apăsă un sărut rapid pe nas.

– Să ai încredere în mine, Evie, bine?

Ea încuviință din cap, oferindu-i un zâmbet șovăitor.

– Bun. Acum, hai să scăpăm de asta!

Asta era jacheta ei. Nu se chinui prea mult să o scoată, apoi se concentră pe corsaj, cuprinzând-o în brațe ca să-i descheie nasturii.

Evie se aplecă în față ca el ca să ajungă la nasturele cel mai de jos.

– Tu nu o să-ți scoți ceva din haine?

El schiță un zâmbet desfrânat.

– Nu o să fie nevoie, cel puțin nu în seara asta.

Îi trase ochelarii de pe nas și îi puse pe masă lângă bonetă.

– Presupun că tu ești expertul, spuse ea, clipind în timp ce privirea i se obișnui fără ochelari.

El era pe punctul de a răspunde, dar păru că pierde firul discuției când îi coborî mânecile peste brațe. Evie își eliberă mâinile, îmbujorându-se în timp ce el îi studie pieptul cu o privire lacomă.

– Dumnezeule, Evie, șopti el, urmărind cu un deget marginea cămășuței. Ești atât de frumoasă!

Ea se considerase dintotdeauna prea voluptuoasă pentru a se considera că era la modă și nu se gândise niciodată că era frumoasă ca nimeni altcineva. Nici măcar Michael nu i-o spusese vreodată. Doar Will.

– Mulțumesc, șopti ea.

El îi ridică bărbia și depuse un sărut pe buzele ei.

– Nici nu ai idee cât de frumoasă ești, dar o să-ți arăt.

Mâinile lui se mișcară spre cămășuța ei, dezlegându-i panglicile și coborându-le. Sânii ei, albi și plini, se revărsară, iar sfârcurile rozalii erau deja întărite. Auzi un șuierat printre buzele lui, apoi mâinile i se strânseră în jurul sânilor ei.

Lui Evie i se tăie răsuflarea când el începu să-i maseze sfârcurile. Se întăriră imediat în două puncte încordate, traversate de fiori delicioși. Se împinse în mâinile lui, încercând să sporească apăsarea.

– Îți place? murmură el.

Reuși doar să ofteze drept răspuns. Adânc între coapse, carnea ei deveni moale și umedă și se apăsă instinctiv pe mădularul lui excitat.

– Ai niște sâni minunați, Evie, spuse Will în timp ce continuă să se joace cu ea. Sunt ca niște bomboane dulci, așteptând să fie supte.

Cuvintele lui șocante și excitante o făcură să se zvârcolească.

– Oh, oh! spuse ea pe nerăsuflate, când punctul delicat dintre coapse se frecă de mădularul lui.

Spasme mici și minunate o copleșiră, adânc înăuntrul ei, fiind nevoită să se prindă de umerii lui ca să-și mențină echilibrul.

Will o urmări cu ochii întredeschiși, continuând să îi tachineze sfârcurile.

– Asta este, mișcă-te pe mine! Nu vreau să te rețiu de la nimic.

Nu ar fi putut să rămână nemișcată nici dacă și-ar fi dorit, nu când degetele lui abile îi mângâiau sânii și îi torturau sfârcurile tari cu o iscusință delicioasă. Evie se lăsă cuprinsă de senzațiile necunoscute, pe măsură ce se mișca pe el. *Iubea* să îi vadă degetele lungi și bronzate pe sânii ei, ciupind și trăgând delicat de mărgelele întărite până ce avu impresia că avea să înnebunească. Când își lipi mâinile de ea și își trecu palmele bătătorite peste sfârcurile ei, ea se ridică pe genunchi, arcuindu-și spatele în timp ce plăcerea o săgetă din sâni până în pântec.

– Oh, da! mormăi Will.

Își puse o mână pe umărul ei, făcând-o să se arcuiască mai mult și să împingă sânii în față. El își coborî capul și îi prinse un sân în gură, limba dezmierdându-i fierbinte și umedă sfârcul pulsând.

– Oh, Dumnezeule!

Cuvintele fură rostite pe nerăsuflate de Evie. Se agită pe el, în timp ce carnea ei interioară vibră de o durere adâncă, ce implora să fie ușurată. Will o ținu într-o strânsoare nemiloasă ca să îi sugă mai întâi un sân, apoi pe celălalt. O dezmierdă și o tachină, trecându-și

limba peste fiecare sfârc devenit un vârf încordat și dureros. Senzația o înnebuni. Deși durerea o făcea să se simtă timidă, își dorea ca el să nu se mai oprească niciodată.

Dar nici măcar senzația nu era de ajuns pentru a potoli revendicarea ce creștea în interiorul ei și care cerea să se întâmple mai mult.

– Will, îl rugă ea. Te rog să faci ceva!

El își mai răsuci o dată limba în jurul sfârcului ei, apoi se lăsă pe spate în fotoliu, îndemnând-o să se îndrepte de spate. El își păstră o mână pe sânul ei, masându-l în timp ce o privea. Privirea lui de un albastru argintiu și părul aspru și auriu, strălucind în lumina slabă, îi amintiră de ce îl poreclise Wolf când erau copii.

– Ce este, Evie? întrebă el cu o voce scăzută, bărbătească. De ce ai nevoie?

Ea se agită în poala lui, încercând să se apese mai aproape ca să-și liniștească durerea dintre coapse. Gestul ei arcui buzele lui Will într-un zâmbet răpitor. Mâna lui se opri pe șoldul ei, apăsând-o în jos ca să mențină contactul. Dar tot nu era suficient.

– Tocmai asta este, se plânse ea, deschizând larg brațele. Nu știu de ce am nevoie.

Când el râse, ea își concentră suficient privirea încât să se uite urât la el.

– Credeam că *tu* ești expertul, spuse ea cu voce morocănoasă. De ce te porți cu atâta bestialitate?

El se aplecă și apăsă un sărut blând pe buzele ei.

– Îmi pare rău, dragoste, dar arăți atât de încântător așa răvășită, încât nu pot să nu te tachinez. Dar știu exact de ce ai nevoie și o să-ți dau ceea ce îți trebuie, spuse el cu o vocea joasă și aspră.

Îi trase fusta și cămășuța până la talie, deschizând-o complet în fața privirii lui.

Evie nu putu să nu coboare privirea. De vreme ce stătea călare pe el cu picioarele larg desfăcute, el putea să îi vadă buclele blonde și chiar carnea excitată pe care o ascundeau doar parțial. Înroșindu-se, îl privi pe sub gene. Privirea lui, intensă și concentrată, se fixă pe drumul desenat de degetele lui, urmărind coapsele și trecând peste buclele ei umede.

– Atât de frumos, spuse el cu voce guturală. Buclele astea aurii și dulci și feminitatea ta udă!

Ea tresări când vârfurile degetelor lui o dezmierdară. Atingerea lui era blândă, aproape reverențioasă, dar intensă din pricina vorbelor lui scandaloase.

– Ești udă, nu-i așa? murmură el.

Ea încuviință din cap, chiar dacă bănuia că întrebarea era retorică. Era udă – înflăcărată și udă sub atingerea lui.

– Te rog, te rog! strigă ea.

El scoase un sunet gutural, apoi își împinse încet degetele printre faldurile ei. Evie scoase un suspin înăbușit și se ridică, uluită de contracția feroce și extraordinară a cărnii dinăuntrul ei. Mișcarea îi apropie sânii de fața lui, iar Will nu șovăi. El o supse cu febrilitate, alternând atingeri alunecoase și rapide ale limbii peste punctul tare al sfârcului ei. În tot acest răstimp, mâna lui se mișcă între coapsele ei, masându-i pliurile interioare și încercuind cu delicatețe mugurul care durea și ardea sub atingerea lui.

Evie se agăță de umerii lui, chinuindu-se să-și păstreze echilibrul. Neputincioase, șoldurile ei se împinseră spre mâna lui. Cealaltă mână coborî peste fundul ei ca să o îndrume într-un ritm blând și stăruitor, care îi concentră plăcerea într-o încordare înnebunitoare. Răsufla în suspine întretăiate, în timp ce se mișcă pe el, corpul fiindu-i răvășit de plăcere sub atingerile lui iscusite. Îl simțea peste tot – limba care se plimba în jurul sfârcului, maxilarul acoperit de barba aspră care trezea fiori de încântare pe pielea delicată a sânului. O mână strânse și îi masă fundul, iar cealaltă îi dezmierdă pliurile, tachinându-i feminitatea până ce avu impresia că avea să urle.

Atunci mici fiori de plăcere începură să vibreze adânc înăuntrul ei, iar Evie aproape că țipă. Se împinse în jos, încercând să adâncească întâlnirea dintre ei, disperată să se lase copleșită de valul de dorință care îi plutea în pântec.

Aproape torcând pe sânul ei, Will își retrase mâna. Șocată, Evie își îngropă degetele în umerii lui, trupul ei vibrând de o nevoie nesatisfăcută.

– Will, nu te opri acum! strigă ea.

Capul lui se ridică, privirea lui licărind de pasiune și – la naiba cu el! – de amuzament.

– Nu mă opresc, scumpo. Mă alătur ție. Vreau să fiu înăuntrul tău când îți dai drumul.

Ea încercă să-și tragă sufletul. Nu știa sigur la ce se referea el, dar chiar și-l dorea foarte mult înăuntrul ei, din moment ce începea

să creadă că era singura modalitate prin care putea să-i aline frustrarea și nevoia care îi vibrau între picioare.

– Ridică-te o clipă, îi porunci el.

Îngrijorată, ea se ridică, lăsându-l să-și alunece o mână în fața pantalonilor. Se descheie iute și își eliberă mădularul.

Evie coborî privirea, dar când zări dimensiunea mădularului lui Will, aproape că își dori să nu o fi făcut. Nu că avea vreun gând să se oprească, absolut deloc. Se simțea chiar mai puțin sigură decât înainte în privința mersului lucrurilor.

Will îi ridică ușor bărbia ca ea să îl privească.

– Ai încredere în mine, îi șopti el.

Ea se aplecă și își lipi fruntea de a lui.

– Am. Sunt prostuță doar pentru că este prima dată pentru mine.

– Și mă simt onorat de asta, dragostea mea, mai mult decât ai putea crede. Dar cred că ar fi mai bine să mă pun pe treabă și să te ajut să te pregătești.

– Amuzant, credeam că asta făceai deja, glumi ea.

– Oh, mai sunt multe de făcut, murmură el. Mult mai multe.

Apoi își frecă din nou două degete prin faldurile ei, alunecând prin umezeala ei înainte să le împingă încet înăuntru. Evie își mușcă buza la senzația de arsură ușoară, în timp ce el apăsă în locul ei strămt, dar nu putea să nege cât de minunat se simțea. Când el începu să dezmierde și să maseze mușchii interiori, ea gemu și începu să se miște din nou.

– Asta este, fata mea frumoasă, șopti el. Poți să faci tot ce vrei.

Will își răsuci mâna, aducând baza palmei spre mugurul ei încordat, în timp ce își ținu degetele îngropate înăuntrul ei. Evie îl călări, dorindu-și mai mult. Se agăță de el, frecându-și sânii goi de țesătura hainei lui, făcându-și sfârcurile să se înfioare și să doară. Nu reuși să nu coboare privirea spre trupurile lor, savurând contrastul erotic dintre carnea ei albă și dezgolită și uniforma de soldat. Mâinile lui mari erau peste tot, tachinând, îndrumând și împingându-i plăcerea spre culmi de neimaginat. Era desfrânat și interzis, și fără îndoială avea să se simtă teribil de rușinată când avea să se termine.

Dar era cel mai interesant lucru care i se întâmplase vreodată. Era cu Will, iar ea îl dorise atât de mult timp. Voia să îl imprime pe trupul și în sufletul ei, ca amintirea acelui moment să nu dispară niciodată.

Contracții firave răsunară încă o dată prin canalul feminității ei, carnea interioară încordându-se în jurul degetelor lui.

– Dumnezeule! gemu el. Ești atât de pregătită pentru mine.

Ea încuviință din cap, neputând să rostească răspunsul. El își retrase degetele, apoi o înclină într-o parte și în față câțiva centimetri. O clipă mai târziu, simți cum vârful erecției lui alunecă înăuntrul ei, împingându-se pe locul ei strâmt. Răsuflă întretăiat și încremeni.

Will murmură cuvinte liniștitoare, în timp ce îi îndrumă ușor corpul. Apoi își îndoi șoldurile, penetrând-o în același timp în care ea începu să alunece pe lungimea lui groasă.

Ardea ca focul și totuși se simțea minunat. Trase scurt aer în piept și își ținu răsuflarea în timp ce îi căută cu disperare privirea. Privirea lui era somnoroasă și strălucitoare, iar obrajii îi erau desenați în culoarea plăcerii.

– Dumnezeule, Evie, mormăi el, mă simt ca în rai.

Ea îi atinse obrazul, zâmbind ademenitor, în timp ce el o îndemnă să coboare peste ultimii câțiva centimetri, până ce șoldurile ei fură complet lipite de el. Evie nu știa cum putea să descrie ce se simțea – era uluită, plină într-un fel pe care nu putuse niciodată să și-l închipuie, fizic și emoțional. Să fie împreună cu el atât de intim după ce crezuse că plecase definitiv din viața ei părea imposibil de înțeles. Se agăță de umerii lui, aproape speriată să nu răsufle de teamă că avea să se trezească și să afle că totul fusese un vis.

Și totuși, visele nu dureau în locuri atât de sensibile. Evie se zbătu ușor, încercând să-și aline disconfortul. Poate că lipsa cunoașterii detaliilor era problema, chiar dacă mărimea lui Will cu siguranță avea de-a face cu asta.

Expresia de plăcere deplină de pe chipul lui se risipi când o fixă cu privirea.

– Prea mult?

Ea încercă să nu tresară când se mișcă din nou.

– Ei bine, este foarte bune, dar nu chiar ce așteptam.

– Este prima dată, scumpo.

– Sunt sigură că o să fie mai bine data viitoare, spuse ea hotărâtă.

El râse.

– E pe cale să devină mai bine chiar acum.

Apoi el strecură o mână între trupurile lor pentru a găsi mugurul de carne ascuns între buclele ei. Începu să-l tachineze cu mișcări lente, înnebunitoare. Căldura izbucnea sub vârful degetelor lui,

strecurându-se în centrul ei. Părea că era absolut firesc să înceapă să se miște din nou, frecându-se de el în timp ce o masă. Când plăcerea ei începu să crească din nou, Will o penetră, mângâind-o înăuntru și în afară.

Senzația se dezlănțui într-o spirală care îi traversă corpul. Mișcările ei erau sacadate, nepricepute, dar Will o ajută să se echilibreze, îndrumând-o în tăcere să se miște odată cu el. Respirațiile lor sacadate sfâșiară tăcerea, întretăiate și febrile. Dar trupurile lor se mișcară într-un ritm glorios. Will o atingea peste tot, ținând-o de spate, îndemnând-o să se aplece în față, dar ținând-o tot timpul lângă el.

El își înălță șoldurile, gemând de propria plăcere.

– Dă-ți drumul pentru mine, dragoste, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Acum ea înțelese. Evie se întinse, îndreptându-se spre explozia de plăcere care fusese dincolo de capacitatea ei de a o atinge. Când Will își trecu degetele peste carnea ei delicată, ea se frânse. Își arcui spatele, în timp ce senzația vibră înăuntrul ei, un spasm înnebunitor, ce păru că avea să continue la nesfârșit.

Will își apăsă mâinile pe fesele ei și o mai penetră ultima dată, adânc și tare, coapsele lui puternice arcuindu-se în sus în timp ce își găsi eliberarea. Ochii îi erau închiși, iar trăsăturile – încordate de pasiune. Ea se agăță de el, cu ochii plini de lacrimi de recunoștință și de emoție, în timp ce corpul lui puternic se cutremură sub mâinile ei.

Când, în cele din urmă, el se odihni sub ea, pleoapele lui se întredeschiseră, și un zâmbet galeș, senzual i se desenă pe buze. Cu mâinile tremurânde, Evie își trecu degetele prin părul auriu ciufulit.

– Wolf al meu, șopti ea, apoi se prăbuși în brațele lui.

Capitolul 18

Will trecu o mână peste spatele lui Evie, cu simțurile abia potolite, savurând senzația pe care o trezea pielea ei moale sub degetele lui. În timp ce îi cuibări trupul tremurând în brațe, rațiunea lui se zgudui sub enormitatea a ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Enormitatea a ceea ce tocmai făcuseră.

Luase o fată inocentă, pe un fotoliu vechi și șubred, într-un salonaș ponosit, aflat în spatele unei biserici din mahalalele londoneze. Cu greu putea fi o poveste romantică și cu siguranță nu acțiunea unui om de onoare, dator să protejeze reputația miresei lui. Dacă afla cineva despre acel mic episod obscen – și fusese delicios de obscen, trebuie să recunoască –, reputația lui Evie avea de suferit, indiferent de căsătoria lor iminentă. Ar fi trebuit să fie absolut stânjenit pentru că o răvășise într-o manieră atât de primitivă. Faptul că o purtase pe culmile plăcerii nu ar fi trebuit să fie absolut deloc o satisfacție pentru el. Ar fi trebuit să se arunce în genunchi, implorând-o să-l ierte pentru că se purtase ca o brută.

Dar nu-i părea deloc rău că se întâmplase. Ideea de a îngenunchea în fața ei pur și simplu îi trezi o altă imagine în minte – Evie, cu picioarele larg desfăcute sau sprijinite pe umerii lui, deschizându-și carnea ei delicată sub jocul gurii și al mâinilor lui.

Data viitoare, își promise în sinea lui. În clipa aceea, trebuia să o aducă pe Evie în siguranță acasă, înainte să afle cineva că plecase.

Întorcându-și fața ca să-i dezmierde ușor gâtul, ea își înăbuși un oftat plin de satisfacție, împingându-și sânii minunați spre el. Will știuse dintotdeauna că Evie ascundea un corp luxuriant și primitor sub hainele ei simple. Nu era o exagerare să spună că trupul ei era spectaculos și putea doar să mulțumească stelelor lui norocoase că bărbații din lumea bună erau prea proști ca să-și dea seama de premiul care se ascundea în spatele fațadei sfioase. Will abia începuse să exploreze recompensa pe care o avea de oferit Evie, dar avea de gând să-și dedice o bună parte din energie în următoarele câteva luni ca să se ocupe mai în detaliu de acel lucru.

După ce, bineînțeles, el și Alec își încheiau misiunea și demonstrau, printre altele, că Evie nu avea nici o legătură cu nici o conspirație criminală.

Acel gând sumbru izbucni în coconul cald pe care îl creaseră unul în jurul celălalt în camera cufundată în tăcere. Trebuia să o ia din loc, să o ducă pe Evie acasă și să se întoarcă iute la St. Margaret ca să caute prin biroul lui Beaumont. Trebuia să fie suficient de ușor să ia cheile din săculețul ei de îndată ce o urca într-o birjă. Tot ce trebuia să facă era să o sărute până ce devenea prea distrată ca să mai observe ce făcea el.

– Evie, dragoste, murmură el, îmi pare rău că trebuie să te îndemn să te miști, dar cred că ar fi mai bine să o luăm din loc. Trebuie

să ajungem acasă la tine înainte ca Lady Reese și Edie să se întoarcă de la balul familiei Talwin.

– Oh, la naiba! murmură ea.

Se ridică brusc în picioare, tresărind când se îndreptă în poala lui, cu picioarele încă înfășurate peste coapsele lui. Îi oferi un zâmbet timid, în timp ce își odihni mâinile pe umerii lui, cu ochii strălucind când îi întâlni privirea. Inima lui Will tresări la bucuria pe care o zări în expresia de pe chipul ei. Evie cea pe care o cunoștea revenise la viață înaintea lui, cu dragostea deschisă, sinceră și fără bariere între ei. Așa fuseseră lucrurile înainte ca el să-i ia visurile și să le zdrobească atunci când plecase să caute aventura.

Într-o anumită măsură, ea îl îngrozea pentru că fericirea ei părea să depindă de el. Dar acum își dădu seama ce cadou era acesta, unul mult mai mare decât înseși plăcerile extraordinare ale corpului ei sau reacția inocent de senzuală în fața iubirii lui. Adevăratul cadou era inima lui Evie, care de acum devenise pentru totdeauna a lui. Poate că nu era cea mai frumoasă femeie cu care fusese vreodată și nu avea să îi aducă bogății sau influență socială. Ce avea să aducă era pe sine însăși – firea ei bună și generoasă, blândețea și loialitatea ei. Căsătoria cu Evie cerea un preț pe care se simțea mai mult decât dispus să-l plătească, având în vedere tot ce avea să îi dea în schimb.

– Trebuia să o menționezi pe mama, nu-i așa? spuse ea cu un zâmbet malițios. Nu mă pot gândi la nici o altă cale mai bună de a-mi alunga orice plăcere, chiar și cu tine.

El scoase un râset ușor.

– Trebuie să-mi amintesc. Să nu vorbesc despre mama ta când vreau să fac dragoste cu tine.

– Ar fi înțelept, spuse ea în timp ce se chinui să-și ridice pantalonașii.

Era glorios de răvășită, cu sânii ei de o moliciune catifelată și sfârcurile tari și rozalii, ademenitor subliniate de cămășuță. Scoțând un oftat plin de regrete, Will apăsă un sărut de noapte bună pe unul dintre sfârcurile tari, apoi se întinse să o ajute.

– Mă descurc, spuse ea cu voce dulce.

Când își strecură mâinile sub ale lui ca să-și aranjeze corsajul, ea evită să se uite la el. În schimb, continuă să-și privească degetele, în timp ce se adună.

Will îi înălță bărbia cu un deget.

– Te simți timidă, Evie? Nu este nevoie, știi asta, nu cu mine.

Ea își răsuci buzele într-un zâmbet crispat, obrajii ei îmbujorându-se ușor.

– Este prostesc, nu-i așa? Nu eram deloc timidă când, ei bine, știi. Ea flutură vag o mână. Dar acum nu pot să nu mă simt mai degrabă ciudat.

Când privirea ei se îndreptă spre colțul opus al încăperii ca să o evite pe a lui, Will știu că altceva o tulbura.

El o trase ușor, lăsându-i sânii să se odihnească în mâinile lui cu o greutate minunată, încordată. Se putea să nu mai aibă timp să o aibă din nou în seara aceea, dar nu voia să o grăbească, nu după pasul pe care tocmai îl făcuseră împreună.

– Spune-mi tot, draga mea. Ce te deranjează?

Ea făcu o grimasă, de parcă ceva ar fi gâdilat-o, apoi își lăsă capul într-o parte și îl privi pe sub genele aurii. Era atât de inconștient de senzuală încât mădularul lui începu să se trezească din nou la viață.

– Nu pot să nu mă gândesc că asta nu este ce vrei cu adevărat, spuse ea. Aseară a fost... ceva ce nu voiam să se întâmple între noi. Mă tem că faci asta doar dintr-un simț al obligației față de mine, nu pentru că vrei.

Dacă i-ar fi spus asta cu o săptămână sau două în urmă, el ar fi fost de acord. Dar cu fiecare moment care trecea, Will era convins că a o lua pe Evie de soție era decizia corectă pentru amândoi.

– Nimeni nu m-a forțat. Fac exact ceea ce vreau.

Ea își prinse buza de jos între dinții, scânteia din ochii ei fiind înlocuită de îndoială. El detesta faptul că avea îndoieli în privința ei – și a lui –, dar, dat fiind trecutul lor, nu putea să o condamne.

Eve se încovoie și se apăsă în mădularul lui tare. În ritmul acela, se putea să nu o mai ducă niciodată acasă.

Când ea tresări și făcu ochii mari, el îi zâmbi viclean.

– Ți se pare că mă obligi să fac ceva ce nu vreau?

Ea îl apucă de umeri.

– N-nu, dar...

El se aplecă și o sărută pe buzele pline.

– Dar ce?

– Mama ne-a spus odată...

– Am crezut că nu o amestecăm pe mama ta în povestea asta.

Ea făcu o grimasă adorabilă.

– Scuze, ai dreptate. Pur și simplu ar trebui să mă ignori.

El zâmbi.

– Ar fi imposibil. Totuși, îmi pot închipui ce a spus mama ta. Ți-a zis că bărbații sunt niște brute nesătule, care ar păcătui cu orice femeie în orice situație.

Ea scoase un râset.

– Ei bine, da. Încerca să ne pună în gardă în privința situațiilor periculoase.

El încuviință din cap.

– Foarte înțelept din partea ei, iar pentru unii bărbați probabil că este adevărat. Dar nu pentru mine. Nu mă prefac că sunt vreun sfânt, Evie, dar nu sunt nici vreun crai. Mai ales când vine vorba de tine.

Își ridică mâinile de-a lungul corpului ei ca să îi prindă fața între palme. Ochii ei încețoșați se uitară la el, vulnerabili și plini de speranță. Fu copleșit de emoție, convins că nu trebuia să trădeze niciodată acea speranță.

– Evie, nu mi-a mai păsat niciodată de o altă femeie așa cum îmi pasă de tine și nici nu o să-mi pese vreodată. Pentru mine, tu ești mai importantă decât oricine altcineva pe lumea asta.

Pleoapele ei fluturară în jos, cu gene dese ca un scut de mătase, care îi ascundea expresia. Apoi se uită la el, iar fericirea care îi înflăcăra privirea îl lăsă fără cuvinte.

– Chiar vorbești serios? șopti ea.

El fu nevoit să forțeze cuvintele să treacă prin corzile vocale încordate.

– Promit că da.

Eve își odihni degetele rece în podul palmelor lui și apăsă îl sărută moale pe buze. El încercă să-l adâncească, dar ea murmură brusc ceva pe gura lui și se retrase.

– Oricât de fericită mă face asta, spuse cu o ușoară grimasă, și cu toată încântarea de a rămâne aici cu tine pentru totdeauna, trebuie să spun cu regret că genunchii mei încep să se resimtă. De fapt, dacă nu mă ridic în curând, s-ar putea să rămân infirmă. Nu cred că *asta* ar fi un început foarte bun pentru căsnicia noastră.

El râse.

– Într-adevăr, nu, și ar fi al naibii de straniu să explicăm cum ai ajuns așa. Stai, lasă-mă să te ajut!

O prinse de talie și o ridică, oftând pentru că pierduse atingerea cărnii ei dulce din jurul mădularului. Evie se clătină ușor când

picioarele ei atinseră podeaua, iar el o ținu într-o strânsoare fermă până când ea reuși să-și găsească echilibrul.

– Cred că mi-a amorțit piciorul.

Ea își odihni mâinile pe umerii lui și ridică un picior în aer, rotindu-și glezna.

– Îmi pare rău, Evie. Mama ta a avut dreptate... Bărbații sunt niște brute. Îți promit că data viitoare când o să fim împreună o să fac dragoste cu tine într-un pat.

Dată fiind starea lui de excitare în timp ce o privi cum se avântă să-și recupereze hainele de pe scaun, nu putea decât să spere că avea să se întâmple cât mai curând cu putință.

Când ea își puse hainele, el începu să calculeze cât de repede puteau să se căsătorească. Evie nu i se părea genul de fată care să-și dorească o nuntă elaborată sau care trebuia să aștepte un trusou mare, dar părinții ei aveau să găsească de cuviință că o căsătorie cu licență specială era ceva mai degrabă de mântuială. Totuși, aceea se putea să fie calea de urmat. Nu doar că avea să o ducă pe Evie mai devreme în patul lui, dar era mai puțin probabil să-și irite tatăl dacă se căsătoreau fără mare fast.

El se ridică în picioare, aranjându-se absent, în timp ce se gândea la toate lucrurile pe care trebuia să le facă în următoarea săptămână – să oprească o conspirație mortală, să-i dea vestea căsătoriei lui iminente tatălui său, care sigur avea să fie enervat, și să planifice o nuntă. Oh, și să găsească o locuință potrivită pentru mireasa lui. După ce elimina toate punctele de pe lista lui, putea să se concentreze asupra modului în care avea să își protejeze soția așa cum merita.

Evie se chinuia cu nasturii mici de la corsaj, așa că Will se duse să o ajute.

– Nu văd nimic în lumina asta afurisită, spuse ea cu un suspin, stând în picioare ca o fetiță, în timp ce el o ajută să se îmbrace. Chiar sper că nu am stat pe ochelari în timp ce... hm, știi tu.

– Nu-ți fie teamă, dragostea mea, sunt chiar aici. El recuperă ramele ponosite de argint de pe măsuță. Deși arată cam rău de la uzură.

– Sunt perechea mea de rezervă. Îi așeză pe podul nasului. Erau ușor înclinați, dându-i un aer destul de comic. Edie poartă perechea mea bună.

– Ah, da, despre asta, spuse Will, amintindu-și că era supărat pe ea. Sper...

– Serios, Will, îl întrerupse ea, nu o să fii unul dintre acei soți care își ceartă mereu soția, nu-i așa?

– După cum eram pe punctul de a spune, sper că nu o să fii una dintre acele soții care se lansează încontinuu în aventuri nebunești.

Sprâncenele ei se arcuiră deasupra ramelor ochelarilor.

– Tu știi cine sunt, nu-i așa? Îndreptă un deget spre osul pieptului. Sunt Evelyn, cea cuminte.

– Ei bine, cred că pot să te iert de data asta, dar gata cu excursiile la miezul nopții prin St. Giles. Ne-am înțeles?

– Will...

– Evie, am nevoie să-mi promiți, rosti el calm. Nu o să reușesc să mă descurc dacă îmi fac griji că ești în pericol.

Aerul ei răzvrătit dispăru, iar ea se ridică pe vârfuri și îi sărută bărbia.

– Presupun că pot să înțeleg asta, din moment ce mi-am petrecut mulți ani îngrijorându-mă că o să fii făcut una cu pământul pe câmpul de luptă.

El făcu o grimasă.

– Au. Bine, înțeleg. Și înțeleg cât ești de dedicată muncii voastre. Dar mă aștept să mă ții la curent cu tot ce faci și să rămâi permanent în afara oricărui pericol.

Ea încuviință din cap, dar el avu senzația că îl ascultase pe jumătate absentă.

– Will, trebuie să vorbesc cu Michael, spuse ea direct. Merită o explicație și scuze.

Vintrele lui Will se încordară.

– Nu erai logodită cu omul ăsta, Evie. Nu-i datorezi scuze.

În afară de faptul că era genul de bărbat gelos, care nu își dorea ca posibila lui mireasă să-și petreacă timp în privat cu orice alt bărbat decât cu el, Will voia să o țină cât mai departe de Beaumont. După ce văzuse la acea întâlnire foarte suspectă din bucătărie, era convins că la St. Margaret se petrecea ceva dubios. Dacă era așa, trebuia să presupună că Beaumont era implicat până ce dovezile arătau altceva.

Evie scoase un sunet zeflemitor și puse o mână pe pieptul lui.

– Știi că nu este adevărat. Michael este un om bun și merită să știe de ce m-am răzgândit.

– Deja știe de ce, mărăi Will.

Ea dădu ochii peste cap.

– Știam că o să fii dificil. Nu o să accept asta, nici măcar de la tine.

El încerca să formuleze o replică la acea afirmație enervantă când ceasul mic de pe poliță bătu ora fixă.

– Oh, Dumnezeule! spune Evie. Nu mi-am dat seama că este așa de târziu. Trebuie să continuăm discuția asta altă dată.

– Bine, spuse Will, rezistând nevoii de a strânge din dinți. El aruncă o privire prin cameră. Unde este săculețul tău?

Când întoarse privirea spre ea, se făcu roșie ca racul.

– De fapt, spuse ea, trebuie să mă împrospătez, dacă nu te superi. Poți să aștepți în timp ce eu mă duc la...

– Toaletă? termină el în locul ei, simțindu-se ușor vinovat. *Chiar* se purtase ca o brută. Bineînțeles că își dorea să se ocupe de nevoile ei intime. Desigur, dragostea mea, nu te grăbi. Și nu-ți face griji pentru mama ta. O să mă descurc eu cu ea, dacă este nevoie.

Ea îi zâmbi recunoscătoare, apoi ieși grăbită din cameră, murmurând că avea să se întoarcă peste câteva minute. El îi ascultă pașii moi pe coridor, sunetul dispărând încet în tăcere. Mai așteptă vreo câteva secunde, dar totul rămase în continuare nemișcat.

Era o șansă prea bună ca să o rateze.

Will deschise larg ușa biroului lui Beaumont, lăsând ca lumina din salon să se reverse peste birou. Căută iute prin sertarele de la birou și ungherele întunecate, cu urechile ciulite ca să o audă pe Evie. În măsura în care își dădea seama, documentele și registrele pe care le frunzări rapid detaliau activitatea legală a Asociației de caritate irlandeze. Avea nevoie de mai mult timp ca să urmărească ce bani ieșeau la suprafață, dar, dacă găsea ce credea că era posibil să existe, urmărirea banilor putea să aștepte.

În căutarea lui descoperi că numai un sertar era închis. Se opri, concertându-se din nou ca să o audă pe Evie. Sigur îi mai lua cel puțin cinci minute ca să se ocupe de îndeletnicirile ei, ceea ce însemna că mai avea puțin timp.

Căută în buzunarul vestei, scoase un șperaclu mic pe care îl avea mereu la el și se apucă să desfacă încuietoarea. Aceasta ceda aproape instantaneu. Dacă Beaumont încerca să ascundă ceva important în biroul lui, nu părea să se descurce prea bine.

Câteva scrisori – în total patru – se aflau în sertar. Trei aveau timbre din Dublin și cealaltă din Ulster. Scrisorile din Dublin erau de la O'Connell, iar scrisoarea din Ulster era de la un bărbat pe al cărui

nume Will nu îl recunoștea. Acea ultima scrisoare conținea o listă scurtă de nume, împreună cu o explicație conform căreia bărbații enumerați nu se puteau întoarce la Londonderry dată fiind „istoria lor nefericită", dar că erau „foarte potriviți pentru misiunea detaliată deja" în scrisorile anterioare. Numele lui Terence O'Shay se afla pe listă.

În ceea ce îl privea pe Will, informația aceea și referirea la problemele lor din trecut făceau ca investigarea numelor de pe listă să devină imperativă.

Împături lista și o îndesă în buzunarul interior al hainei, apoi deschise prima scrisoare de la O'Connell. O examinare rapidă lăsă de înțeles faptul că irlandezul îi mulțumea lui Beaumont pentru sprijinul lui în *afacerea cu Peel*, despre care Will bănuia că făcea referire la duelul ratat dintre O'Connell și ministrul de interne. O'Connell îi mulțumea lui Beaumont și pentru donația generoasă de timp și de bani pentru „cauza pe care amândoi o susținem cu atâta ardoare", în ciuda oricăror „greutăți pe care le-ar putea întâmpina în căutarea dreptății".

Will scoase o înjurătură în șoaptă. Scrisoarea nu era nicidecum decisivă, dar cu siguranță dădea indicii într-o direcție neplăcută pentru Beaumont. Logica îi dictă să ia scrisorile ca să i le arate lui Aden. Dacă Beaumont era vinovat, după cum începea să suspecteze, nu putea să dea alarma când avea să descopere că îi fuseseră furate scrisorile. De fapt, răspunsul lui, într-un fel sau altul, putea fi edificator.

Zgomotul de pași rapizi prin salon îl făcu să ridice brusc capul.

–Will, unde ești?

Un moment mai târziu, după ce terminase de închis sertarul, Evie apăru în pragul ușii. O încruntare uimită îi sublinia trăsăturile.

–Ce faci?

Privirea ei se opri pe birou, la plicurile așezate acolo.

Will fu nevoit să-și înăbușe o litanie întreagă de înjurături deocheate când văzu ce se desenă pe chipul ei.

–Ai căutat prin biroul lui Michael.

Vocea ei rece nu-i lăsă nici o portiță de scăpare. Indiferent cu ce poveste fantezistă putea el să vină, nu avea cum să pretindă că nu făcuse exact ce părea că făcuse.

Privirea lui o întâlni brusc pe a lui, neîncrederea și primele urme ale încrederii trădate întunecând adâncurile ochilor ei albaștri. Era privirea care îl bântuise mulți ani și îl făcea să i se rupă inima.

– De ce ai făcut asta?

Vocea ei se ridică într-o notă subțire și ascuțită.

El făcu un pas spre ea, dar Eve se trase înapoi, lovindu-se cu cotul în tocul ușii. Scoase un sunet înăbușit de durere, dar ridică apoi cealaltă mână ca să-l oprească.

– Nu, nu mă atinge! Arăta de parcă ceva o sufoca. Spune-mi de ce ai căutat prin biroul lui. Privirea ei se îndreptă spre teancul de scrisori de pe birou. Este corespondența lui Michael? Will, nu ai nici un drept să te atingi de ea!

Ea se apropie, încercând să îl ocolească, dar el întinse o mână ca să o prindă de braț.

– Evie, oprește-te un minut și ascultă, spuse el. Există o explicație rezonabilă, dar lasă-mă să te duc acasă înainte ca mama ta să descopere că ai dispărut. Putem să vorbim acolo, îți promit!

Ea își eliberă brațul cu o smucitură.

– Las-o pe mama mea. Nu mă duc nicăieri până când nu-mi spui ce făceai.

El scoase un oftat frustrat.

– Aș prefera să-ți explic mai târziu, de îndată ce reușești să-ți revii după... activitățile și emoțiile serii.

Și de îndată ce el găsea o explicație oarecum rezonabilă pentru ce făcuse.

Ea se uită lung la el, de parcă își pierduse mințile, apoi deschise gura.

– Este vorba de relația mea cu Michael? Căutai scrisori pe care să ni le fi scris și care crezi că se dovedeau stânjenitoare? O ușoară încruntătură îi arcui sprâncenele. Pentru că, dacă asta cauți, te asigur că nu există o asemenea corespondență. Presupun că ar trebui să mă flateze o asemenea gelozie din partea ta, dar nu mă flatează. Consider că este o dovadă a lipsei de încredere în mine, pe care *nu* o merit.

Will găsi dintr-odată neașteptatul colac de salvare. Schița ceea ce spera să fie o expresie rușinată, dar și de posesivitate masculină.

– Mă fac vinovat, scumpo. Ai tot dreptul să mă certi și îți promit că o să-ți dau ocazia să faci asta după ce te duc acasă.

Ea îl privi suspicioasă.

– Îmi spui că *încă* nu ai încredere în mine când vine vorba de Michael? Chiar și după ce s-a întâmplat între noi în seara asta?

Will făcu ochii mari.

– Dumnezeule, nu, nu e nimic de genul acesta! Doar că... El își lăsă cuvintele să treneze, știind cât de idiot trebuia să sune explicația lui. Doar că, atunci când vine vorba despre tine, mi se pare că emoțiile îmi depășesc logica. O parte sarcastică din el râdea de faptul că era adevărată era acea afirmație. Să o iubească pe Evie părea că avea să îi facă țăndări restul vieții. Promit că nu o să se mai întâmple!

Își încheie bravada cu un zâmbet plin de regrete și întristat despre care nu putea decât să spere că avea să o farmece și să-i alunge suspiciunile. Evie, cea pe care o cunoscuse pe vremuri, nu s-ar fi îndoit niciodată de el, acceptând tot ce îi spunea el ca fiind adevărul gol-goluț. El putea doar să spere că, măcar în privința aceea, nu se schimbase.

Speranța lui muri când văzu cum privirea ei devine categorică și rece.

– Minți, spuse ea. Nu mă minți, Will, nu după toate lucrurile prin care am trecut!

„Dumnezeule!"

În mod evident, ea nu mai era fata inocentă care venerase odinioară pământul pe care călca el. După seara asta, probabil că avea să nu mai vorbească niciodată cu el.

Își trecu rapid în revistă opțiunile pe care le avea la dispoziție, cântărindu-le. Dacă îi spunea o parte din adevăr, cum avea să reacționeze? Intenționa să-l avertizeze pe Beaumont? Dată fiind loialitatea ei față de bărbat, cu siguranță era un risc.

„Dar cum rămâne cu loialitatea ei față de mine?"

Era o întrebare corectă. De îndată ce o informa în privința faptelor, putea să înțeleagă de ce o făcuse? Și, din moment ce îl iubea, nu trebuia să se aștepte ca ea să îi fie loială, chiar dacă însemna să-l trădeze Beaumont?

Se uitară lung unul la celălalt, încremeniți într-un tablou oribil pe măsură ce clipele treceau. Evie vorbi prima. Buzele ei începură să tremure, iar tânăra clipi brusc pentru a-și ascunde lacrimi.

– Evie, scumpo, începu el, simțindu-se disperat.

Când ea îl apucă strâns de braț, tot ce voise să spună muri pe buzele lui.

– Te rog, Will, îl imploră ea. Doar spune-mi adevărul. Ai suficientă încredere în mine ca să faci asta, nu-i așa?

„Încredere."

Acel cuvânt se afla în inima relației lor, la fel cum se afla și opusul lui – *trădarea*. Dar cui îi datora el mai întâi încrederea? Țării, tatălui sau lui Evie? Știa ce *trebuia* să facă, știa care era datoria lui, dar rugămintea brută din ochii ei vulnerabili făcea ca doar o singură alegere să fie posibilă.

O mai trădase o dată și nu avea de gând să o facă din nou.

– Nu o să-ți placă.

– Nu-mi pasă. Doar spune-mi!

Încordat, el îi prezentă situația, încercând să ascundă adâncimea manipulării ei. O făcuse ca să o protejeze, bineînțeles, dar ea nu avea să vadă lucrurile așa. Pentru moment, îi spuse esențialul și speră că sentimentul ei de datorie față de Anglia și dragostea ei față de el aveau să învingă.

Preț de un minut sau două, ea se ținu strâns de braț, cu ochii devenind tot mai mari cu fiecare secundă care trecea. Când el ajunse la rolul tatălui său în toată afacerea, tresări. Apoi, în timp ce îi explică tot ce făcuse în seara aceea, ea își retrase brusc mâna și se uită la el cu groază.

– Sunteți cu toții nebuni, spuse cu voce răgușită. Michael n-ar face niciodată așa ceva. El nu și-ar trăda niciodată țara sau regele.

Will își dori din suflet să o ia în brațe și să o aline, dar se strădui să rămână calm și să gândească rațional. Era și așa suficientă emoție în încăpere fără ca el să o amplifice.

În plus, probabil că ea i-ar fi tras o palmă dacă îndrăznea să o atingă.

– Mi-aș dori ca asta să fie adevărat, Evie, sincer. Dar, din păcate, dovezile împotriva lui Beaumont sunt... destul de substanțiale. El ridică o mână când ea vru să se dezlănțuie spre el. Nu-i afirm clar vinovăția lui și, bineînțeles, o să aibă ocazia să-și susțină cauza. Am explicat pur și simplu de ce eu și Alec am făcut asta.

Ea își încleștă pumnii, punându-i în șold. Era un obicei pe care îl păstra din tinerețe, un instinct inconștient de protecție.

– De ce nu l-ai *întrebat* pur și simplu pe Michael? Sunt sigură că putea să explice totul ca să te satisfacă.

Will șovăi, încercând să se gândească la o explicație care să nu o ofenseze. O clipă de gândire îi spuse că era imposibil.

– Dacă el *chiar* este vinovat, l-am fi pus în gardă. Trebuie să dăm de urma conspiratorilor și să-i oprim, nu să le dăm timp să scape.

Acum Evie se făcu albă ca varul și abia dacă mai putea să stea în picioare. Se îndreptă cu pași împleticiți spre unul dintre scaunele șubrede din fața biroului lui Beaumont și se prăbuși în el. Will făcu un pas spre ea, fiecare instinct îndemnându-l să o aline și să aibă grijă de ea.

– Nu te apropia! îi ceru. Nu vreau să mă atingi.

El tresări mai degrabă la auzul tonului decât al cuvintelor, deși îl spintecară asemenea pumnalului unui corsar.

Eve trase de câteva ori aer în piept înainte să se întoarcă spre Will.

– De ce tu, Will? De ce ți-a cerut tatăl tău să accepți sarcina asta oribilă? Ești soldat, nu spion.

El făcu o grimasă. Acela era un lucru pe care sperase să nu fie niciodată nevoit să-l dezvăluie, dar nu mai avea de gând să o mintă.

– Nu este chiar așa. Sunt ceea ce armata numește un ofițer, care este, pentru toate scopurile practice, un agent pentru serviciul militar de informații.

Expresia de pe chipul ei se stinse.

– Ești spion, spuse ea încet, de parcă îi era greu să proceseze informațiile. Și căpitanul Gilbride este spion?

– Da.

Ea scoase un hohot de râs jalnic, care nu avea absolut nici o urmă de amuzament.

– Nu pot să cred asta. Măcar ai avut vreodată de gând să-mi spui că ești spion?

– Nu este chiar informația pe care să fiu dornic să o împărtășesc, răspunse el sec.

Se îndreptă brusc din poziția ei prăbușită.

– Se presupune că o să fiu soția ta, William Endicott. Nu credeai că merit să știu asta?

Ei bine, măcar nu vorbea despre căsătoria lor iminentă la timpul trecut. Bănuia că trebuia să o ia ca pe un semn bun.

– Probabil ți-aș fi spus, în cele din urmă, dar nu este ceva ce mi-am dorit să aibă vreodată legătură cu tine. Spionajul nu este un joc demn de un gentleman. Este urât, murdar și periculos și nu voiam să se apropie de tine.

– Și totuși, n-ai avut nici o reținere să mă folosești ca să ajungi la Michael, nu-i așa?

Vocea ei era îngroșată de dezgust.

El ridică resemnat din umeri.

– N-am avut de ales, Evie. Nu mi s-a *dat* de ales. În plus, am crezut că este cel mai bun mod de a te proteja.

Ea îi ignoră vorbele cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

– N-am nevoie de protecția ta, dar nu despre asta este vorba. Aici este cu adevărat vorba despre tatăl tău, după cum ar fi trebuit să-mi dau seama. El a fost cel care ți-a dat misiunea asta, nu-i așa?

Will încuviință pur și simplu din cap. Nu avea nici un rost să mintă în privința aceea, deși nu avea să intre în detalii. Probabil că tatăl lui urma să-l azvârle în Turnul Londrei și să arunce cheia dacă afla vreodată cât de multe îi dezvăluise deja Will.

– Și știu cât de important este pentru tine să-l mulțumești pe duce, spuse ea.

El clipi la auzul disprețului din vocea ei. Nici mama ei nu s-ar fi putut descurca mai bine.

– Fac asta pentru că este datoria mea, rosti el cu o voce la fel de trufașă.

La urma urmei, poate că era un bastard, dar *era* fiul unui prinț.

– O să fie o încercare de asasinare a unui membru al guvernului sau poate chiar al unui membru din familia regală. Ori nu-ți pasă de asta?

Când ea tăcu, Will fu imediat copleșit de vină. Nimic din ce se întâmpla nu era vina lui Evie și totul era un șoc îngrozitor pentru ea. El trebuia să-și amintească asta.

– Îmi pare rău, dragostea mea, spuse cu vocea scăzută. Nu aveam nici un motiv să-ți vorbesc într-un fel atât de nepoliticos.

– Bănuiesc că înțeleg, spuse ea cu o voce lipsită de orice emoție. Dacă ai fi venit la mine de la bun început și mi-ai fi explicat ce aveai nevoie, aș fi făcut tot ce puteam ca să te ajut.

El nu răspunse pentru că îi venea greu să creadă. Și ea o știa, iar privirea ei deveni atât de sumbră încât lui i se strânse inima în piept.

– Dar din nou... nu ai avut încredere în mine, spuse ea pe același ton lipsit de vlagă.

– Evie...

– Spune-mi ceva, îl întrerupse ea fără milă. Ceea ce se întâmplă între noi este pur și simplu un mijloc de a atinge un scop? Un mod de a-ți îndeplini misiunea și de a câștiga sprijinul tatălui tău? Pentru că, dacă reușești, o să fii un erou, iar asta ar trebui să te ridice nespus în grațiile lui, poate chiar să te ajute să câștigi un titlu nobiliar.

Întrebarea cinică și care părea atât de greșită rostită de buzele ei dulci făcu brusc ca înăuntrul lui ceva să se încordeze într-o formă întunecată, urâtă. Se îndreptă spre scaunul ei și o apucă strâns de umeri, ridicând-o din scaun.

– Nici nu te-ai putea înșela mai tare, mârâi el. Să mă însor cu tine nu o să mă ajute să câștig patronajul tatălui meu sau să avansez în carieră. Ai sau ai avut legătură cu un bărbat suspectat de trădare, ceea ce nu este un punct în favoarea voastră. Și, după cum ai remarcat chiar tu atât de tranșant acum câteva zile, zestrea ta este oarecum adecvată și nu ai influența socială despre care vorbești. Tatăl meu m-a avertizat în mod special să stau departe de tine, așa că, dacă vrei să știi de ce mă căsătoresc cu tine, cu siguranță nu are legătură cu căutatul de favoruri din partea lui sau a altcuiva.

Când el își încheie tirada, fața i se colorase deja într-un roz aprins, iar ochii îi scânteiau de furie. Își dăduse seama prea târziu că nu făcuse decât să o insulte în loc să o convingă că misiunea lui nu avea legătură cu căsătoria lor iminentă.

Ea rămase rigidă ca un bloc de piatră în mâinile lui.

– În cazul ăsta, ce păcat pentru tine că am fost descoperiți noaptea trecută într-o situație atât de jenantă! Dar să nu-ți faci griji, William, pentru că te eliberez de orice obligație față de mine. Dumnezeu știe că nu am vrea să-l dezamăgim pe mult stimatul tău tată.

Cuvintele ei erau sarcastice, dar el putea să vadă suferința din ochii ei. O dezamăgise în toate modurile posibile și probabil își distrusese misiunea.

– Evie, nu am vrut să spun asta și o știi prea bine.

– Atunci ar fi mai bine să explici clar de ce vrei să te căsătorești cu mine.

El își îngropă degetele în umerii ei, dorindu-și din tot sufletul ca ea să înțeleagă.

– Tu de ce crezi, gâsculița mea dulce? Pentru că vreau să am grijă de tine și să te protejez. Tu ești cel mai important lucru din lume pentru mine și...

Ea își înfipse mâinile în pieptul lui și îl împinse cu putere. El nu se așteptase la o asemenea reacție, așa că se clătină ușor și îi eliberă umerii.

– Oh, dă-te la o parte, bădăranule! strigă ea. Nu vreau să-ți mai ascult promisiunile deșarte.

Apoi se dădu într-o parte, scăpând din prinsoarea lui. Ieși valvârtej din cameră și se îndepărtă pe coridor, alergând.

– La naiba, Evie, strigă el. Așteaptă-mă!

Știind că nu avea să o facă, Will apucă teancul de scrisori și fugi după ea.

Capitolul 19

Will coborî iute pe treptele reședinței de la oraș a familiei Reese și, cu o înjurătură, urcă în cabrioleta lui Alec, care aștepta. Părea că înjurase în permanență după cearta avută cu Evie, iar inspirația continua nesecată și astăzi.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Alec când îndemnă caii la trap pe Hereford Street. Domnișoara Whitney a refuzat să te aștepte și a plecat deja spre St. Margaret.

– Împreună cu geamăna ei împielițată. Aș vrea să le încui în camerele lor timp de o lună. Will își apăsă podul palmelor peste ochi, pe care parcă îi simțea plini de nisip. Nu-și mai amintea când avusese ultima oară o noapte decentă de somn. Presupun că era absolut previzibil.

După ce își prinsese logodnica reticentă la jumătatea drumului spre Monmouth Street noaptea trecută, Will oprise o birjă și o aruncase înăuntru, înghesuind-o atât de tare încât nu mai avu nici o scăpare.

Bineînțeles, cearta lor continuase, de vreme ce ea avusese timp să refacă baricadele în cele două minute de care el avusese nevoie ca să o prindă. Ea îi apostrofase bunele maniere, moravurile și intențiile pe care le avea față de ea, amenințându-l într-o clipă și izbucnind în lacrimi în imediat următoarea. Aceea fusese cea mai cruntă parte, dar când o cuprinsese în brațe ca să o consoleze, ea îl lovise în fluierul piciorului. Și îl duruse, pentru că ea purtase o pereche

de ghetuțe foarte robuste. Vizitiul birjei crezuse că se omorau între ei de vreme ce oprise trăsura, deschisese ușa și îi amenințase că îi aruncă în mijlocul Oxford Street.

Din fericire, intervenția vizitiului îi luă din avânt lui Evie, după care Will se străduise din răsputeri să-i bage mințile în cap. Îi spusese că nu avea de gând să treacă peste dovezile împotriva lui Beaumont până ce nu avea ocazia să discute cu el. O invitase și pe ea să i se alăture când urma să îl interogheze pe Beaumont, ceea ce o calmase.

În acel moment, ajunsese la concluzia că nu avea de ales decât să discute cu omul. Dacă nu o încuia pe Evie în camera ei – și era tentat să o facă –, pur și simplu nu putea să o împiedice să nu îi spună totul lui Beaumont. Ea credea în nevinovăția omului și se simțea obligată să-l pună în gardă. Will se gândise că ea nu avea suficientă încredere în el pentru a-l lăsa să se ocupe de întreaga situație, dar nu putea să o condamne. Nu putea să nu se gândească la faptul că fusese un început neinspirat pentru o căsnicie peste măsură de fericită.

Cu condiția ca Evie să mai aibă de gând să se mărite cu el.

După ce Will obținuse acceptul ei, Evie se adâncise într-o tăcere nemulțumită tot restul călătoriei cu trăsura. Încercase din nou să-și ceară iertare pentru că nu îi spusese adevărul, dar ea își băgase degetele în urechi și refuzase să-l asculte. Deși el fusese tentat să râdă, știa că și acea reacție avea să fie prost întâmpinată.

Când ajunseseră la destinație, ea îi permisese să o ajute să coboare din trăsură. Apoi urcă treptele spre casa părinților ei, își folosi cheia ca să descuie ușa și să i-o închidă în nas. Abia dacă reușise să-și bage piciorul înainte ca ușa să se închidă.

– Evie, spusese el cu voce încordată, în timp ce ea se uită urât la el. O să vin să te iau mâine-dimineață. Să nu pleci de acasă până ce nu ajung eu. Altfel, o să fiu obligat să-i spun tatălui tău despre suspiciunile noastre legate de Asociația de caritate.

Desigur, nu avea de gând să facă așa ceva, dar își dădu seama că amenințarea avea să o țină sub control. Evie îi întorsese spatele și se îndepărtase, lăsând ca un lacheu speriat să se avânte ca să închidă ușa. Întrebându-se cum reușise să creeze o asemenea încurcătură, Will se întorsese în apartamentele lui și băuse o cantitate extrem de mare de coniac, ceea ce, fără îndoială, explica durerea de cap pe care o simțea în dimineața aceea.

– Absolut previzibil, zise Alec cu o voce supărător de veselă. Fără îndoială, fetele Whitney l-au informat pe Beaumont despre toate și, pe deasupra, sigur au exagerat. Prevăd o întâlnire distractivă.

– Nu o să fie foarte distractiv dacă nu reușim să oprim acest complot, spuse Will. Aden mi-a trimis un mesaj în dimineața asta. Tatăl meu devine nerăbdător.

Alec făcu o grimasă, în timp ce își îndemnă caii spre Park Lane.

– Ai dreptate în privința asta, flăcăule. Nu pot să mă decid dacă îmi doresc ca Beaumont să fie vinovat ca să avem, în sfârșit, o țintă promițătoare sau să sper că este nevinovat.

Will își încrucișă brațele la piept și mormăi drept răspuns. În cele din urmă, și el ajunsese la concluzia că spera ca Beaumont să fie nevinovat, spre binele lui Evie. Dacă era vinovat, ea avea să fie devastată de trădarea lui și de faptul că, fără să știe, fusese folosită pentru a instiga la răzvrătire.

Bineînțeles, dacă Beaumont era nevinovat, furia lui Evie avea să se îndrepte direct spre Will, iar el se îngrijora că relația lor nu avea să mai fie niciodată la fel. Probabil că ea urma să rupă logodna și să facă tot ce îi stătea în puteri ca să-l convingă pe Beaumont să o ierte. Dar, după noaptea trecută, Will nu avea de gând să permită un asemenea lucru. Acum Evie îi aparținea, iar el intenționa să le explice foarte limpede acel lucru lui Beaumont, familiei ei, ducelui și oricui avea nevoie de lămuriri.

Cu toate acestea, trebuia să o ia cu începutul. Biletelul lui Aden din acea dimineață sublinia că nu trebuia să-și facă griji doar în privința nerăbdării ducelui de York. Toate indicațiile primite de la sursele lor din Dublin arătau că încercarea de asasinare era iminentă, poate chiar în săptămâna ce urma. Nu mai aveau timp, iar frustrările din cadrul Serviciului de Informații și al Guvernului creșteau. Agenții cutreierau mahalalele din Londra în căutare de informații, în special prin comunitățile de imigranți din St. Giles și Whitechapel. Dar, fără informații concrete, căutarea era absolut inutilă.

La urma urmei, nu se numea degeaba muncă de spionaj. Avea nevoie de amănunte, iar presupunerile erau rareori suficiente.

O luară pe Oxford Street spre Broad și, la puțină vreme după aceea, se opriră în curtea din spate de la St. Margaret. În mod evident, cineva fusese cu ochii pe ei pentru că nici nu opriseră bine trăsura, că tinerii care se ocupaseră de cai cu câteva zile în urmă ieșiseră valvârtej pe ușă. Numai că de această dată nu mai zâmbeau. Băieții

îi salutară respectuos atingându-și pălăria – și, desigur, luară banii lui Alec –, dar fețele lor mici erau încordate în linii neîndurătoare și păreau mult mai în vârstă decât anii pe care îi aveau.

Alec se uită peste umăr, în timp ce el și Will se îndreptară spre ușă.

– Sunt de încredere? Nu par deloc bucuroși să ne vadă.

Will încuviință din cap.

– Mă aștept ca nimeni să nu fie bucuros să ne vadă, dar caii tăi o să fie bine.

În clipa aceea nu îi păsa dacă derbedeii luau caii la o plimbare prin oraș. El avea nevoie să o vadă pe Evie și să îi dovedească tocmai faptul că nu era nemernicul pe care și-l închipuia ea. Niciodată nu simțise mai puțină satisfacție într-o misiune și îl afurisi în gând pe tatăl lui pentru că îl pusese într-o situație imposibilă.

Tăcerea îi întâmpină când intrară în clădire și nimeni nu-i aștepta ca să-i însoțească. Will deschise calea spre salon, luând ușa pe jumătate deschisă drept o invitație de a intra.

Se opri o clipă în prag, studiind camera goală și ordonată în care el și Evie făcuseră dragoste cu doar câteva ore în urmă. Privirea lui se ațintì spre divanul de lângă șemineul gol, iar imaginea corpului ei voluptuos călare pe el, arcuit de pasiune, îl făcu să strângă din dinți.

Se chinui să se concentreze. Existau deja prea multe distrageri emoționale în misiunea aceea, iar faptul că făcuse dragoste cu Evie era ultimul lucru la care trebuia să se gândească acum.

Când Beaumont se ivi în ușa biroului, se risipi orice efect de pe urma întâlnirii senzuale de noaptea trecută.

– Domnilor, spuse el pe un ton sumbru, vă rog să intrați.

Will încuviință din cap, dar nu pierdu vremea cu politeți sociale. Trebuia să îi acorde credit lui Beaumont. Era palid, părea obosit și fruntea îi era încruntată de îngrijorare, dar încuviință din cap spre Will și Alec în timp ce îi îndemnă să intre în încăpere.

Beaumont se întoarse pe scaunul din spatele biroului. De pe cele două scaune de lângă birou, Evie și Eden ridicară încruntate privirea spre Will și la Alec. Camera era oricum mică, iar Will considera că nu mai era loc pentru scaune în plus. Dar era destul de sigur că se luase decizia tactică de a-i lăsa să rămână în picioare.

După privirea hotărâtă de pe chipul lui Evie, Will simți că ea luase acea decizie, ceea ce sugera că intraseră în război.

Will se înghesui în Alec ca să închidă ușa. Alec primi săgețile privirilor nemulțumite și ridică din umeri înainte de a se sprijini de perete.

– Îmi pare rău că trebuie să stați în picioare, spuse Eden cu voce zeflemitoare. Dar poate că asta o să ajute ca întâlnirea să fie cât mai scurtă cu putință.

– Oh, nici o șansă, spuse Alec cu un zâmbet vesel. Acum nu-ți mai pare rău, nu-i așa?

Eden se uită urât și vru să răspundă, dar Will o întrerupse.

– Bună dimineața, Evie, spuse el cu voce scăzută. Îmi pare rău că nu m-ai așteptat așa cum te-am rugat.

Ea își arcui o sprânceană imperioasă, deși era evident cât de tulburată și de supărată era. Avea boneta mai degrabă strâmbă, panglica legată asimetric și părea că se îmbrăcase cu prima rochie găsită. Lady Reese ar fi țipat dacă ar fi văzut-o purtând în afara casei acea rochie de un albastru-deschis. Un șal verde care nu se potrivea deloc cu rochia era aruncat cu nepăsare peste umeri, iar mâinile ei înmănușate strângeau săculețul cu înfrigurare.

Chipul ei îi făcu inima să i se strângă de îngrijorare și regret – avea obrajii palizi, ochii obosiți și bântuiți. Își dădea seama că Eve se străduia să-și controleze tremuratul buzelor. Totuși, dădu dovadă de o extraordinară putere.

– Nu-ți răspund ție, căpitane Endicott, spuse ea cu voce ascuțită. Trebuia să vorbesc cu Michael înainte să începi să arunci acuzații nejustificate în stânga și în dreapta.

Will clătină din cap.

– Din moment ce l-ai informat deja pe domnul Beaumont despre unele fapte, ar fi bine să începem.

Făcu un pas spre birou ca să se poată apleca spre bărbatul așezat în spatele lui. Când Beaumont se mișcă incomod, iar privirea lui se roti iute prin cameră, speranțele lui Will în nevinovăția lui se duseră pe apa sâmbetei. Poate că omul nu era vinovat de trădare, dar era limpede că ascundea ceva.

– Domnule Beaumont, începu el, Coroana are motive să creadă că ești implicat într-un complot care ar viza asasinarea unuia sau a mai multor membri importanți din guvern. În acest caz, eu și căpitanul Gilbride dorim să ne răspunzi la câteva întrebări.

Cuvintele îl făcură pe Beaumont să înalțe capul și, de astă-dată, îl înfruntă pe Will cu o sfidare neclintită.

– Și dacă nu răspund la aceste întrebări, căpitane Endicott? O să mă arestezi?

Cu mâna la gură, Evie scoase un oftat înăbușit. Eden bătu ușor brațul surorii ei și îi șopti că totul avea să fie bine, o afirmație dezmințită de săgețile pe care i le trimise lui Will din priviri.

Will clătină din cap.

– Aceasta nu este decizia mea. Dar probele pe care le-am găsit aseară ar fi trebuit deja să fie predate autorităților competente. Totuși, nu am vrut să facem acest pas înainte de a vorbi și a auzi orice explicație care ar putea să ne alunge suspiciunile.

– Oh, cât de generos din partea ta! spuse Eden sarcastic.

Evie îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Edie, taci din gură! Sunt lucrurile prea serioase pentru a face glume.

Sora ei se supuse, cu o grimasă plină de regret.

– Te referi la așa-numitele dovezi pe care le-ai luat din biroul meu azi-noapte? îl provocă Beaumont. N-ai avut nici un drept să-mi invadezi intimitatea, Endicott.

– A fost regretabil, dar necesar, răspunse Will.

Beaumont se înfoie.

– Tatăl meu nu o să...

– Tatăl tău poate să-și transmită plângerile direct la prim-ministru sau la Peel, dacă simte că este necesar să facă acest lucru, interveni Will. Nu avea de gând să-l lase pe Beaumont să controleze discuția. Corespondența ta cu Daniel O'Connell arată limpede sprijinul pe care îl acorzi politicii lui și, în mod evident, ai contribuit cu fonduri la *cauza* lui. Ai vrea să explici unde au fost acești bani?

Expresia de pe chipul lui Beaumont se ușură.

– Ei bine, în privința susținerii cauzei vărului meu, după cum o numești tu...

– Și tu o numești la fel, interveni Alec.

De obicei, el și Will jucau la dublu, căci era o tehnică eficientă pentru destabilizarea unui suspect sau a unui informator.

– Pentru numele lui Dumnezeu, lăsați omul să vorbească! le-o tăie Eden.

Evie îi aruncă o privire tăioasă, dar rămase tăcută. Se părea că și gemenele foloseau aceleași tactici într-o situație dificilă, la fel ca el și Alec.

Beaumont îi aruncă lui Eden un zâmbet recunoscător înainte de a continua.

– Foarte bine, căpitane Gilbride. Da, susțin cauzele domnului O'Connell, atât pentru dezmembrarea Uniunii, cât și pentru emanciparea catolică. El își arcui sfidător o sprânceană. Bănuiesc că nu este ilegal să exprim asemenea opinii, nu?

– Tu faci mai mult decât să-ți exprimi opinii, spuse Will. Oferi finanțare. Acum, te rog să-mi spui exact pentru ce sunt folosite aceste fonduri.

– Pentru scopuri absolut legitime, rosti Beaumont. I-am dat domnului O'Connell, ca prieten și membru îndepărtat al familiei, un mic împrumut ca să facă față cheltuielilor cu care s-a confruntat într-o situație cu care a avut de-a face luna trecută.

– Ar fi vorba despre duelul dintre Peel și O'Connell, zise Will.

Beaumont se opri, evident uimit.

– Da. Au existat costuri financiare în povestea asta, care mă bucur foarte tare că nu s-a concretizat. Din moment ce O'Connell nu este un om bogat, m-am oferit să-l ajut. A acceptat doar un mic împrumut, pe care nu am nici o îndoială că o să-l returneze în întregime.

– Și celelalte sume pentru ce au fost folosite?

Will juca oarecum la cacealma întrucât nu văzuse dosarele lui Beaumont. Dar bărbatul părea dispus să vorbească, cel puțin pentru moment.

– În primul rând, pentru a sprijini activitatea acestei fundații caritabile, spuse Beaumont. Situația din Irlanda este îngrozitor de dificilă pentru mulți catolici, mai ales pentru cei din zonele rurale. Între forțele de poliție ale lui Peel, care îi hărțuiesc și îi abuzează pe localnici, și legile arendașilor, care duc la un număr teribil de evacuări ale familiilor care nu au mijloacele necesare pentru a se întreține, există mulți oameni care au nevoie de ajutorul nostru. Fondurile pe care le furnizez eu – la fel ca fondurile altor oameni care empatizează cu munca noastră – ne ajută să aducem multe dintre aceste familii nefericite în Anglia, unde pot găsi diferite oportunități. Beaumont făcu o grimasă. Desigur, nu este prima lor alegere aceea de a-și părăsi locurile natale, dar ce pot face? Emigrează sau mor de foame la marginea tufișurilor. Și pot să te asigur că mulți au murit deja.

– Înțeleg.

Will nu putea să-l condamne pe Beaumont pentru frustrarea lui de vreme ce situația catolicilor irlandezi fusese crunt afectată de orice alte condiții, și el ar fi empatizat pe deplin.

– Și tot ce rămâne din acei bani, interveni Evie serioasă, ne duce la ajutorarea imigranților de îndată ce ajung în Londra. Locuințe susțin cursurile și atelierele noastre și ajută la cumpărarea de alimente și de medicamente. Asta facem noi aici, Will. Noi nu încurajăm revoltele.

Privirea ei îl implora atât de clar să o creadă încât el fu nevoit să se întărească împotriva emoțiilor.

– Și registrele o să susțină versiunea voastră? întrebă el, revenind cu atenția spre bărbatul din spatele biroului.

Beaumont încuviință din cap.

– Da. O să mă bucur să le pun la dispoziția ta și a oricui care vrea să le vadă.

Era un semn bun, dar, în mod evident, nu unul decisiv pentru că Beaumont putea să păstreze o serie de registre false.

– Asta o să fie de ajutor, rosti Will.

– Registrele se află în camerele mele, spuse Beaumont. Dar tu și căpitanul Gilbride mă puteți însoți înapoi la Albany House după întâlnirea asta, dacă vi se pare necesar.

Will nu rată tonul sarcastic din vocea lui Beaumont, dar refuză să se simtă vinovat. *Chiar* era necesar numai din simplul motiv de a-și convinge tatăl că făcuseră totul așa cum se cuvenea în cazul cercetării lui Beaumont. Dar mai erau câteva chestiuni de rezolvat.

– Una dintre scrisorile lui O'Connell folosea o întorsătură ciudată a frazei, spuse Will. El vorbea despre „greutățile care ar putea să se abată asupra ta" în procesul de căutare a dreptății. Ce a vrut să spună prin asta?

Beaumont păru ușor neîncrezător.

– M-aș gândi că este foarte evident.

Alec se mișcă din poziția lui de lângă ușă.

– Nu pentru mine.

– Nici nu mă mir, comentă Eden.

Alec făcu ochii mici, dar refuză să înghită momeala. Will mai văzuse acea privire și nu prevestea nimic bun... pentru Eden. Dacă tot continua cu momitul ursului, se putea să nu îi placă reacția pe care avea să o provoace în cele din urmă. Aproape că își dorea să fie prin preajmă ca să vadă și el când avea să se întâmple în sfârșit.

– Aș vrea să aud explicația ta cu privire la fraza aceea, domnule Beaumont, spuse Will.

Beaumont scoase un suspin mâhnit.

– Pentru mine, greutățile sunt mai mult sociale. Sunt sigur că îți poți închipui nemulțumirea părinților mei. În plus, sunt adesea ținta jignirilor cunoscuților mei. El arcui o sprânceană ironică spre Will. Ai văzut rezultatele cu propriii tăi ochi. Lady Reese, de exemplu, a opus rezistență în fața încercărilor mele de a depăși prejudecățile exprimate la adresa mea. Toată lumea din camera asta este pe deplin conștientă de asta.

Will fu surprins de faptul că Beaumont vorbi atât de liber despre un subiect atât de incomod. El aruncă în treacăt o privire spre Evie, care acum se îmbujorase într-o nuanță închisă de rozaliu și privea spre Michael cu o stânjeneală plină de regret. Will fu nevoit să-și țină în frâu gelozia care îi luă cu asalt vintrele. Evie implorase deja iertarea lui Beaumont? Chiar acum încerca să-și repare relația cu fostul pretendent?

– Cât despre Daniel O'Connell, continuă Beaumont, convingerile lui și perseverența cu care le urmărește – prin metode pașnice, mă grăbesc să adaug –, au un impact asupra traiului său ca avocat și îl plasează sub cercetarea amănunțită a autorităților din Dublin Castle. După cum o demonstrează cu vârf și îndesat această situație. Beaumont se aplecă și împinse un deget în direcția lui Will. Dar îți jur că nici eu și nici Daniel n-am participat la nici un fel de violență sau de revoltă împotriva guvernului. Chiar sugestia că aș face așa ceva arată cât de puțin știi despre mine sau despre el. Daniel a fost mereu vocal în refuzul lui de a tolera mijloacele violente de schimbare.

– Cu excepția duelării, comentă Alec sarcastic.

Beaumont se încruntă.

– O aberație, te asigur.

Cuvintele lui aveau o urmă de adevăr, dar lui Will nu îi scăpă faptul că Beaumont spuse că el nu ar fi participat la acte de violență. Dar dacă auzise zvonuri despre asemenea fapte puse la cale sau îi știa pe cei dispuși să se angajeze în comploturi violente? Avea să fie de acord să transmită informațiile Coroanei?

– Mulțumesc că ai vorbit atât de deschis, domnule Beaumont, spuse Will. Am doar o ultimă întrebare înainte de a te însoți la apartamentele tale ca să recuperăm registrele.

Beaumont încuviință încet din cap, părând brusc mai puțin încrezător. Se uită nervos spre Evie. Ea răspunse privirii lui cu o încruntare nedumerită.

– Erau patru scrisori în biroul tău, observă Will, inclusiv una de la Ulster. Aceea conținea o scurtă listă de nume, unul dintre ele fiind Terence O'Shay. Mai era un scurt comentariu referitor la „istoria dificilă" a bărbaților de pe acea listă și a faptului că erau potriviți pentru misiunea detaliată în scrisorile anterioare. Ai vrea să explici ce înseamnă asta?

Beaumont rămase calm. Dar mâna pe care o așezase pe birou se încleștă în pumn. Will bănui că era o reacție instinctivă și revelatoare.

– Lista aceea conține numele câtorva bărbați din zona Londonderry, răspunse Beaumont. Will simți că se chinuia să nu-și trădeze încordarea din voce. Aveau ceva dificultăți în a se adapta la viața în Anglia, așa că am discutat cu unii dintre protectorii noștri din Ulster despre un mod de a aborda situațiile lor.

Londonderry. Dacă Will nu se înșela, acel comitat fusese scena unor lupte acerbe care avuseseră loc cu doar câțiva ani înainte între catolicii din zonele rurale și Ordinul de Orania, o organizație uneori violentă care susținea interesele Angliei. O'Shay și ceilalți oameni de pe listă participaseră la acea luptă? Își aduseseră revendicările în Anglia?

Will puse mâna pe biroul lui Beaumont și se aplecă ușor în față.

– Ah, Londonderry. Un loc interesant. Și la ce soluție ați ajuns tu și protectorii voștri pentru acești bărbați? Lucrează și ei pentru cauza voastră? întrebă el încet.

Evie sări în picioare și se apropie în grabă de Will.

– Ce sugerezi? întrebă ea alarmată.

Will văzu frica în ochii ei, ceea ce îi spunea că și ea observase reacția nervoasă a lui Beaumont.

Alec se îndepărtă de perete.

– Domnișoară Whitney, te rog să iei loc, spuse el, așezând blând o mână pe umărul lui Evie. Ar trebui să terminăm în curând.

Acum Eden se ridică în picioare, dându-și la o parte sora ca să-l înfrunte pe Alec.

– Ia mâna de pe ea, brută ce ești! spuse ea, ajungând față în față cu Alec, în timp ce ridică privirea încruntată spre el.

Eden nu era vreo domnișoară subțiratică și fragilă, dar lângă corpul musculos al lui Alec părea ca o pisică indignată, care se confrunta cu un buldog.

Sprâncenele lui Alec se arcuiră cu o neîncredere galantă.

– Sau ce, domnișoară Eden? O să-mi dai o palmă?

Evie scoase un sunet înăbușit, care păru surprinzător de acid.

– Ia loc, Edie! Să terminăm odată cu asta. Își trase sora înapoi pe scaun, în timp ce zâmbi liniștitor spre Beaumont. Este în regulă, Michael. Răspunde la întrebarea lui Will.

Beaumont își revenise deja.

– Bineînțeles, Evelyn. După cum am menționat, căpitane Endicott, acești oameni aveau dificultăți de adaptare la viața din Londra. Părea rezonabil să le ofer posibilitatea de a pleca în America, cel mai probabil la Boston sau Philadelphia, unde există deja un număr de irlandezi care au emigrat.

Will încuviință încet din cap. Avea sens, dar instinctele îi spuneau că Beaumont continua să ascundă ceva.

– Asta pare cu siguranță rezonabil.

Când Beaumont scoase un oftat evident de ușurare, Will atacă:

– În acest caz, sunt convins că nu ai nici o obiecție să-mi spui unde pot să găsesc bărbații de pe lista ta. Am vrea să vorbim cu ei ca să scăpăm de orice suspiciune care ar plana asupra lor.

Beaumont tresări – nu prea tare, dar suficient ca Will să observe. Buzele bărbatului se subțiară într-o linie încordată și îi luă câteva secunde să răspundă.

– Michael, sigur nu este o problemă, spuse Evie. Sunt convinsă că Terence și ceilalți bărbați ar fi bucuroși să vorbească cu Will, dacă asta ar însemna să fii absolvit de orice bănuială.

– N-am nevoie ca ei să mă absolve de orice bănuială, Evelyn, replică Beaumont iute. Nici nu-mi închipui că o să-și dorească să fie supuși unui interogatoriu de doi ofițeri englezi sau orice alt fel de autoritate care îl reprezintă pe opresorul lor. Întoarse o privire rece spre Will. Nu o să-ți dau informația asta, căpitane! Am văzut suficientă justiție engleză ca să știu că nu funcționează pentru irlandezi. Acești oameni nu sunt vinovați de nimic altceva decât de iubire pentru țara lor și de o nemulțumire profundă față de soartă. Nici o persoană întreagă la minte nu ar putea să îi condamne.

„Dumnezeule!"

Acum Will era aproape sigur că Beaumont mințea. Poate că nu participa activ la o conspirație, dar cu siguranță știa sau bănuia pe cineva. În orice caz, îi proteja, ceea ce îl făcea și pe el vinovat.

Will își încrucișă brațele la piept.

– Mă tem că trebuie să insist, domnule Beaumont.

Bărbatul se ridică brusc în picioare, împingându-și scaunul atât de tare înapoi, încât acesta se izbi de perete.

– Sau ce o să faci, Endicott? O să mă arestezi? O să-i vânezi pe sărmanii oameni ca pe niște șobolani prin mocirlă? Nu o să iau parte la așa ceva, îți garantez!

Beaumont făcu un pas înainte, cu mâinile încleștate în pumni, în timp ce se uită urât la el. Will ridică o sprânceană, păstrându-și calmul. Era puțin probabil ca Beaumont să îl atace, dar era pregătit în cazul în care o făcea.

– Este mai bine să vorbim cu ei acum, Beaumont, dacă sunt nevinovați, spuse Alec pe un ton de avertizare. Pentru că, într-un fel sau altul, o să fie găsiți.

– Și apoi ce? îl provocă Beaumont. O să vă aplicați justiția dură asupra lor? O să-i târâți într-o farsă numit proces și o să obțineți ca săracii să atârne spânzurați până la sfârșitul săptămânii? Dacă nu îi protejez eu, atunci cine o să o facă?

– Vrei să spui că ești simpatizant al radicalilor irlandezi, Beaumont? Chiar al celor care susțin revoluția împotriva propriilor concetățeni? întrebă Will.

Când lui Evie i se tăie răsuflarea, Will se forță să o ignore. Dar niciodată nu își disprețuise mai mult munca decât în clipa aceea.

– Dacă prin asta te referi la apărarea celor care au fost jefuiți de drepturile lor și n-au fost tratați mai bine decât niște câini înfometați, atunci da. Sunt un simpatizant, și sunt mândru de asta, i-o întoarse Beaumont.

– Michael, exclamă Evie, fluturându-și brațele în semn de frustrare, nu le mai da apă la moară!

Will îi trimise o privire amenințătoare, frustrat că ea sărea în apărarea lui Beaumont. În mod evident, credea că bărbatul nu era vinovat de trădare, dar cu siguranță și ea își dădea seama că ascundea ceva, dacă nu chiar mințea.

Beaumont trase întretăiat aer în piept și făcu un efort vizibil de a se calma. În cele din urmă, reuși să schițeze spre Evie un zâmbet tremurător.

– Ai dreptate, Evelyn, uneori uit de mine. Apoi întâlni privirea lui Will. Căpitane Endicott, trebuie să vă rog pe tine și pe căpitanul Gilbride să vă retrageți din biroul meu acum. Le-ați tulburat suficient pe doamne.

– Tulburat? Ha! răspunse Eden. Aș vrea să îi bat cu umbrela mea!

Alec clătină din cap neîncrezător.

– Regret sincer dacă le-am tulburat, spuse Will, dar trebuie să insist să te însoțim la apartamentele tale ca să recuperăm registrele.

– Mă tem că nu mai sunt dispus să o fac. Cu toate acestea, o să mă asigur că o să fie livrate la apartamentele voastre mai târziu, în după-amiaza aceasta, răspunse Beaumont. Dacă te opui felului meu de a rezolva situația de față, îți sugerez să discuți cu tatăl meu, Lord Leger.

Era evident că Beaumont hotărâse să se afunde până la gât, ceea ce avea doar să înrăutățească lucrurile pentru el și pentru toată lumea, începând cu Evie. El și Alec puteau cu siguranță să-l scoată afară pe Beaumont de guler, dar reacția nu putea să servească nici unui scop nobil pentru moment.

– Cum vrei, spuse Will.

Se uită la Alec, care continua să clatine din cap, probabil spre toți cei prezenți în încăpere. Niciodată, în toți anii petrecuți în serviciul militar de informații, o misiune nu se desfășurase mai prost decât aceea. Desigur, era previzibil având în vedere că erau implicate gemenele Reese.

Și având în vedere că obiectivitatea lui Will era trimisă pe apa sâmbetei de sentimentele pe care le avea pentru Evie.

După ce făcu un semn scurt din cap spre ea, ieși din birou în urma lui Alec. Un moment mai târziu, ecoul rapid de pași răsună în urma lui.

– Will, te rog, așteaptă!

El se întoarse și o văzu pe Evie îndreptându-se spre el, cu o expresie de angoasă pe fața ei frumoasă. Sperase să o cruțe de toate acele lucruri, dar fusese împiedicat de fiecare dată – de el și de ea.

Ea îl apucă de braț.

– Ce ai de gând să faci?

Vocea ei era ascuțită din pricina emoției.

– Nu mi-a dat de ales, Evie. Trebuie să le transmit toate aceste informații superiorilor mei.

Unghiile ei se adâncirâ în țesătura mânecii lui.

– Sigur nu crezi că este vinovat de trădare!

– Poate că nu, dar este vinovat de ceva. Când ea tresări, el clătină din cap. Și tu știi asta, nu-i așa?

Când ea refuză să răspundă, el îi îndepărtă ușor degetele de pe brațul lui.

– Beaumont are termen până la ora trei după-amiază ca să trimită registrele și să ne dea informațiile de care avem nevoie despre bărbații de pe lista aceea. În caz contrar, o să fiu obligat să acționez.

Toată culoarea dispăru de pe chipul lui Evie, iar Will chiar se gândi că putea să leșine.

– Te rog, nu face asta, șopti ea. Dacă simți ceva pentru mine, nu face asta!

Will se întărise deja ca să facă față rugăminților ei. Ca să-i reziste. Dar îl auzi pe Alec înjurând în șoaptă.

– Nu este vorba despre tine, Evie, răspunse Will cu o voce blândă. Mi-aș dori să înțelegi.

Dar, după aerul de durere și de trădare din ochii ei, era limpede că nu înțelegea. El nu avu de ales și se întoarse pe călcâie, lăsând-o acolo, părăsită și singură.

Capitolul 20

– Dacă vreți să așteptați, domnișoară, aș fi bucuros să fug până sus să-l chem pe căpitan, spuse portarul, în timp ce privi dezaprobator peste umăr spre Evie. Se opri la jumătatea scărilor din spatele clădirii în care se aflau camerele lui Will. Nu știu dacă ar fi de acord să hoinăriți așa, în cazul în care vă vede cineva.

Evie își înăbuși nevoia de a urla de frustrare.

– Căpitanul Endicott o să fie foarte fericit să mă vadă, vă asigur. Sunt logodnica lui.

Portarul nu păru prea convins, dar Evie nu putea să-l condamne. Ce femeie respectabilă și-ar fi vizitat astfel logodnicul? În acea zonă de clădiri de la marginea cartierului Mayfair, erau doar apartamente și camere de celibatari, iar pe Will, fără îndoială, avea să-l înfurie posibilitatea unui eventual scandal mai mare, care s-ar fi iscat dacă vizita ei ar fi ieșit la iveală. Din fericire, era suficient de devreme ca majoritatea locuitorilor încă să doarmă. Poamele

și craii din lumea bună probabil că ajunseseră acasă cu doar câteva ore în urmă și nu aveau să-și părăsească paturile înainte de miezul zilei.

Desigur, cu excepția lui Will, care, fără îndoială, urma să se întoarcă prin casele de toleranță în căutare de răufăcători după ce prinsese doar câteva ore de somn. Ea îi trimisese deja trei misive urgente în ultimele două zile, cerându-i să-l vadă. În final, el îi răspunsese printr-un bilețel scurt primit în urmă cu o oră, în care îi spunea că era prea ocupat să vină în vizită, dar urma să ajungă imediat ce avea vești de raportat. Între timp, aproape că îi poruncise să continue cu planurile pentru nunta lor, inclusiv să comande tot ce era necesar pentru trusou.

După ce citise acea spectaculoasă dovadă de prostie, se strecurase afară din casă și se urcase iute într-o birjă. Clocotise tot drumul, întrebându-se cum putea să se gândească să se însoare în vreme ce soarta lui Michael atârna de un fir de ață. Lumea nu avea decât să creadă că viitorul lor împreună era un fapt împlinit, dar nu și Evie. Nu că nu îl iubea pe Will – îl iubea din toată inima. Dar când el se întorsese pe călcâie și plecase de la St. Margaret, ea știuse că nu exista nici o șansă pentru ei până ce nu reușeau să clarifice acea situație.

Să o clarifice în sensul în care nu se încheia cu Michael spânzurat pentru o crimă pe care nu o comisese.

Mintea îi era cufundată în acel gând groaznic, obligând-o să se oprească pentru o clipă și să se sprijine de peretele scării înguste. Își petrecuse cea mai mare parte din ultimele două nopți plimbându-se prin camera ei sau încercând să analizeze lucrurile împreună cu sora ei. În clipa aceea, bănuia că funcționa doar grație nervilor și cafelei.

– Domnișoară, nu o să leșinați, nu-i așa? Fața simpatică și rotundă a portarului se încordă îngrijorată. Vreți să-l chem pe căpitanul Endicott?

Evie inspiră adânc și își flutură mâna în aer.

– Nu, sunt bine.

Nu era bine și, de fapt, îi era groază de acea confruntare cu Will. Deși avea să fie furios pe ea, era necesar ca el să audă informațiile pe care Michael i le împărtășise în cele din urmă, fără vreo tragere de inimă.

Gândul de a-l revedea pe Will făcu din nou ca fiecare mușchi din corpul ei să slăbească sub efectul dorului și al groazei. Acele momente din salonul de la St. Margaret fuseseră atât cele mai fericite, cât și cele mai groaznice din viața ei. Îi oferise inima și trupul cu atât

de multă ușurință și chiar crezuse că o iubea cu adevărat. În ciuda provocărilor cu care se puteau confrunta în viața lor împreună – și în ciuda durerii pe care ea i-o provocase lui Michael –, să fie cu Will devenise un vis împlinit. Niciodată nu se simțise mai bine.

Și nimic nu avea să egaleze vreodată sentimentul de trădare pe care îl simțise când îl surprinsese în biroul lui Michael. Să afle că era spion, unul care, aparent, nu avea nici cea mai mică remușcare să folosească relația lor în propriile scopuri... Ei bine, se întreba dacă puteau să treacă peste asta, indiferent cât de mult îl iubea.

Bineînțeles, părea evident că și Will se simțea trădat, de vreme ce era supărat că ea alesese să-l susțină pe Michael, nu pe el. Indiferent cât de mult o dorea, putea să-i înțeleagă punctul de vedere. Poate că Will fusese un ticălos pentru că îi ascunsese adevărul, dar ea știa că intențiile lui erau onorabile. La urma urmei, el își făcea datoria, așa cum jurase față de rege și de țară. Își dorea numai să fi avut suficientă încredere în ea încât să îi spună totul. Aceea era partea pe care se întreba dacă putea vreodată să o ierte.

Când ajunseră la al treilea etaj, portarul se grăbi să o ia înaintea ei pe coridor. Clădirea în care locuia Will nu era într-o stare foarte bună, dar era curată și bine întreținută, cu cel puțin trei sau patru serii de încăperi pe etaj. Îl urmă pe portar până la capătul holului, unde o fereastră îngustă dădea spre stradă.

Omul ciocăni puternic în ușă. Cum trecură câteva secunde fără să primească un răspuns, el bătu din nou și vorbi tare.

– Aveți un vizitator, căpitane. Este urgent!

Evie auzi o mișcare scurtă înăuntrul încăperii, apoi ușa se deschise. Will se ivi, frecându-și capul ud cu un prosop. Era gol de la mijloc în sus. Fiecare nervură din corpul ei începu să se înfioare la vederea pieptului și a umerilor lui impunători. Cu doar câteva zile în urmă, ea mângâiase umerii aceia bronzați, în timp ce se frânsese în brațele lui.

– Tu ești, Alec? mârâi el, dându-și părul ud din ochi. De ce naiba...

Se opri, uitându-se cu ochi mari la ea, de parcă nu îi venea să creadă ce vedea.

Evie schiță un zâmbet și îi făcu cu mâna, având brusc gura atât de uscată încât nu reuși să rostească nici un cuvânt. Răspunsul ei stupid păru să-l aducă pe Will din nou la viață.

– Este în regulă, Hansen, spuse el tăios. Mă ocup eu.

– I-am spus că nu se fac asemenea lucruri, domnule, spuse portarul și dădu exagerat ochii peste cap, dar tânăra doamnă nici nu a vrut să asculte.

Will scoase un râset aspru.

– Da, am observat asta la ea. Să nu spui nimănui un cuvânt despre asta, Hansen, ne-am înțeles?

Portarul dădu să se întoarcă pe coridor, bâlbâind nervos că nu avea să scoată nici un cuvânt. Evie nu putea să-l condamne pe sărmanul om pentru că Will arăta fioros și agresiv, mai degrabă ca un leu decât ca un lup, cu părul ciufulit într-o coamă aurie în jurul capului.

– Tu intră! El o trase în cameră și închise ușa în urma lor. Își depărtă picioarele și își așeză mâinile în șold, uitându-se urât la ea. Ai înnebunit, Evie? Ce Dumnezeu a fost în mintea ta?

Ca o fată fără minte, ea rămase acolo, colindând cu privirea neputincioasă de pe trăsăturile lui iritate în jos, spre pieptul lat, până la talie și șoldurile subțiri, doar parțial ascunse de pantalonii încheiați la jumătate din nasturi și continuând spre picioarele lui mari, dezgolite. Era cel mai extraordinar lucru pe care îl văzuse vreodată și nu își dorea altceva decât să se arunce în brațele lui.

Ceea ce nu făcea decât să arate cât de tulburată era, având în vedere cât de înfuriată era pe el.

Will scoase un suspin exasperat și clătină din cap.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

O apucă de coate și o trase spre el, capturându-i gura într-un sărut răvășitor, care se încheie aproape înainte să înceapă.

– Acum că am scăpat de asta, spuse el, conducând-o spre un fotoliu confortabil aflat în fața șemineului, ia loc și așteaptă liniștită cât timp pun ceva pe mine.

O împinse practic în fotoliu. Ea răsufla atât de greu – pentru că se grăbise, își spuse –, încât avu nevoie de câteva clipe ca să răspundă.

– Nu te deranja pentru mine, spuse ea cu voce sarcastică, în timp ce el se retrase spre ceea ce probabil era dormitorul. Am mai văzut toate astea înainte, după cum, fără îndoială, îți amintești.

El se întoarse brusc ca să se uite lung la ea, ochii lui albaștri înflăcărându-se cu ceea ce Evie bănui că era enervare, dar nu era absolut sigură. Expresia de pe chipul lui îi făcu inima să bată din nou nebunește.

– Încă n-ai văzut nimic, te asigur, spuse el, mârâind precum leul cu care semăna.

– Nu te mai lăuda, Will, răspunse ea. Este indecent.

El își sprijini mâinile în cadrul ușii, oferindu-i o priveliște excelentă asupra mușchilor spectaculoși de pe piept și brațe.

– O să mă înnebunești de-a binelea, știi asta?

Ea încercă să se gândească la un răspuns adecvat la acea insultă, dar, în cele din urmă, se hotărî să scoată limba. Un răspuns copilăresc, dată fiind situația oribilă cu care se confruntau, dar o făcu să se simtă puțin mai bine.

Will scoase un râset neîncrezător înainte de a dispărea în cealaltă încăpere.

Oftând, Evie își sprijini coatele în genunchi și își odihni capul în palme. Luptându-se cu epuizarea, încercă să-și facă ordine în gânduri. Cuvintele înotară în mintea ei în fraze încurcate și incomplete, în timp ce se strădui să formuleze informațiile primite de la Michael în cea mai pozitivă lumină. Părea o sarcină imposibilă, având în vedere că și el o minți se. Din păcate, era teribil de naivă când venea vorba despre bărbații din viața ei.

– Evie, pot să-ți aduc ceva?

Vocea lui Will păru să se audă de la numai câțiva centimetri distanță.

Ea se îndreptă iute de spate și deschise ochii. Clipi și îl văzu ghemuit în fața ei, îmbrăcat cu o cămașă și o vestă și încălțat cu cizme. Probabil ațipise pentru că nici măcar nu-l auzise când intrase în cameră.

– N-nu, sunt bine, se bâlbâi ea. Sunt doar obosită.

Se încruntă îngrijorat, în timp ce îi acoperi mâinile cu mâna lui.

– Tocmai de aceea ar trebui să fii acasă, odihnindu-te, în loc să umbli prin oraș ca să riști un scandal și mai mare. Nu vreau să-ți țin lecții, scumpo, dar ce cauți aici? Se poate ca altcineva, în afară de portar, să te fi văzut în clădire?

– Nu, am fost foarte atentă. Era nervoasă, dată fiind gravitatea situației. Dar își spuse că Will era cu adevărat preocupat de siguranța ei, iar asta îi mai alungă răceala din inimă. L-am plătit bine pe portarul tău ca să păstreze pentru el ce a văzut.

– O să mă asigur de asta. Will se ridică și o trase în picioare. Dar trebuie să te duc acasă cât mai curând posibil, înainte să se trezească cineva în clădirea asta. Dacă suntem văzuți pe drumul înapoi spre

reședința Reese, putem să-i spunem mamei tale că ne-am dus la o plimbare de dimineață.

Evie se împotrivi eforturilor lui de a o trage spre ușă.

– Nu plec până ce nu vorbim.

El păru să se arate din nou înfuriat.

– Evie, ți-am spus zilele trecute...

– Am vorbit cu Michael, îl întrerupse ea. Mi-a spus ceva ce trebuie să știi.

Chipul lui deveni livid pentru o clipă, apoi sprâncenele i se uniră într-o încruntare dezaprobatoare.

– Cum adică ai vorbit cu el? Se află sub supraveghere acasă la tatăl lui, fără să-i fie permis să primească vizitatori până când nu se rezolvă nebunia asta. Ducele de York i-a specificat clar condiția asta lui Lord Leger când a acceptat să-i permită lui Beaumont să fie închis acasă, nu trimis la închisoare sub suspiciunea de trădare.

– Da, știu, spuse ea cu voce acră. Lord Leger *mi*-a specificat acest lucru clar aseară când am fost în vizită. În afară de asta, nu trebuie să te comporți de parcă tu și ducele i-ați fi făcut lui Michael vreun favor. Știu foarte bine că ați decis să nu-l acuzați acum pentru că vă temeați că arestarea lui Michael i-ar fi avertizat pe tovarășii lui conspiratori. Nu că ar avea vreun conspirator, adăugă ea în grabă.

El o privi lung, neîncrezător.

– Lord Leger ți-a spus toate astea?

Ea încuviință din cap.

– Incredibil! Și apoi te-a lăsat să-l vezi pe Beaumont, împotriva ordinelor exprese ale ducelui.

Evie alungă detaliul cu o fluturare a mâinii.

– O faci să sune mai rău decât a fost. I-am spus că Michael ascunde informații pe care trebuie să le știi și că eu sunt singura care le poate scoate de la el.

Will făcu un pas înapoi, punând o oarecare distanță între ei.

– Deci ai știut că Beaumont minte, nu-i așa?

Ea încuviință reticentă din cap, detestând expresia rece care se ivi în ochii lui.

– Și când ți-ai dat seama? o întrebă, rostind fiecare cuvânt ca un spion, nu ca bărbatul care pretindea că îi păsa de ea.

– Cam în același timp cu tine, îmi închipui. Când a mințit în privința numelor de pe lista pe care ai găsit-o.

– Și totuși, nu ai spus nimic, adăugă el, clătinând din cap. De fapt, l-ai apărat pe Beaumont, chiar știind că este băgat până în gât în povestea asta. Cum ai putut să-l alegi pe el înaintea țării tale, Evie? Înaintea *mea*?

Ea încercă să nu reacționeze. La urma urmei, anticipase acel răspuns din partea lui.

– Nu este ceea ce crezi. S-ar *putea* să știe ceva despre acest presupus complot. Ar putea, sublinie ea, ridicând o mână ca să-i oprească obiecția. Cu siguranță, nu face parte din complot și nu îl aprobă în nici un fel. De aceea a fost de acord, în cele din urmă, să-mi spună ce știe. Este nevinovat, jur!

Will se întinse și începu să se frece la ceafă, gest care făcea lucruri minunate cu umerii lui musculoși sub țesătura subțire a vestei mulate. Dumnezeule, omul era un adevărat studiu de caz pentru puterea și grația masculine Și, din nou, Evie se întrebă ce putea să vadă el la ea.

„Nu mai fi o netoată!"

– O să-i lăsăm pe alții să decidă dacă este nevinovat sau nu, spuse Will, deși chiar părea mai puțin enervat decât cu un minut înainte. Pentru moment, doar spune-mi ce știi.

– Bineînțeles, dar ți-aș fi recunoscătoare dacă nu te-ai apleca peste mine într-un fel atât de amenințător, de parcă ai fi gata să mă înfuleci cu totul dacă spun și mai mic lucru care să te enerveze.

Chipul lui sever fu atins de un zâmbet viclean.

– Este mai degrabă posibil să te înfulec dacă îmi spui ceva drăguț. Dar înțeleg ce vrei să zici.

Acea remarcă o făcu să roșească, dar, în clipa în care el o așeză din nou în fotoliu, își recăpătă calmul. El trase aproape un scaun de la un birou mic aflat lângă fereastră și își încrucișă brațele la piept. Arătând aspru ca un judecător, își arcui o sprânceană parcă pentru a spune „continuă".

– Ai fi un magistrat extraordinar, în cazul în care te gândești la o viitoare carieră, spuse ea. Foarte bine. Mi-a fost clar în timpul acelei întâlniri oribile de la St. Margaret că Michael nu știa nimic despre conspirații trădătoare.

– Așa ai spus, dar de unde știi? interveni Will.

– Pentru că îmi dau mereu seama când minte. Nu este foarte bun la asta, după cum sunt sigură că ai observat și tu. În plus, am ajuns să-l cunosc foarte bine în ultimii ani...

Se opri când Will făcu ochii mici, trimițând practic săgeți în direcția ei.

– Nu *atât* de bine, spuse ea cu exasperare, lucru care ar trebui să-ți fie clar după ce s-a întâmplat noaptea trecută.

El nu păru deosebit de liniștit.

– Atunci poate reușești să explici ce vrei să spui prin a-l cunoaște foarte bine.

Evie își aruncă mâinile în sus.

– Plănuiam să ne căsătorim, om nebun ce ești! Crezi că nu am vorbit despre cum ne așteptam să arate viețile noastre? Suntem prieteni foarte buni sau am fost până când ai apărut tu și ai aruncat totul în aer.

El ridică din umeri, fără să pară deloc spășit.

– Ești incorigibil, Wolf Endicott, oftă ea.

Will schiță un zâmbet fercheș.

– Știu, dulceața mea, dar pur și simplu trebuie să te obișnuiești cu mine. Continuă!

– Michael nu este o persoană înșelătoare sau secretoasă. Mai degrabă este înflăcărat și deschis față de lucrurile în care crede și foarte principial. Este și un om sensibil, dacă pot să zic așa. Are oroare de violență și de crimă. Ea făcu o grimasă. De fapt, este foarte sensibil în privința asta. Chiar refuză să vâneze.

– Ha, mormăi Will, fără să pară foarte impresionat. Toate bune și frumoase, dar dacă altcineva face toată munca murdară?

– Nu, zise ea hotărâtă. Michael nu s-ar implica niciodată în așa ceva. În plus, sunt la fel de implicată în afacerile Asociației de caritate pe cât este el. Mă îndoiesc că putea să ascundă de mine dovezi ale unei conspirații dacă ar fi vrut.

– Și totuși a mințit în privința listei, spuse Will sceptic.

– Da, acesta este singurul lucru în privința căruia minte, cel puțin legat de ceea ce *crede* că ar putea să indice lista în afară de ceea ce înseamnă ea cu adevărat.

Will se încruntă.

– Nu te pot urmări.

– Lista este exact ceea ce a spus el – numele a patru bărbați care au dificultăți în a se adapta la viața din Londra. Michael ia în serios ideea că acești bărbați nu au un viitor în Anglia și că le-ar fi mai bine undeva în America, cum ar fi în Philadelphia sau Boston. Chiar l-a

contactat pe Terence O'Shay în legătură cu ideea asta acum câteva săptămâni. Terence l-a refuzat din capul locului, ar trebui să adaug.

Will se gândi o clipă.

– O să revenim la detalii. Să spunem, de dragul discuției, că lista este ceea ce spune Beaumont. Atunci, el ce ascunde? Ceva îl îngrijorează, altfel nu ar fi acționat așa cum a făcut-o.

Evie trase adânc aer în piept, gândindu-se. Aceea era cea mai dificilă parte a discuției.

– Ai auzit vreodată de bătălia de la Garvagh?

– Mă tem că nu.

– Dar bănuiesc că ai auzit de Ribbonmen, după reacția ta pe care ai avut-o la auzul informației că oamenii de pe lista lui Michael erau din Londonderry.

Gura lui Will se strâmbă într-un zâmbet îngrijorat.

– Foarte perspicace din partea ta, Evie. Da, știu cine sunt cei din Ribbonmen – o societate secretă a catolicilor din mediul rural, mai ales din nordul Irlandei. Se luptă cu legile și evacuările impuse de moșierii protestanți. N-am putut să nu mă întreb dacă bărbații de pe lista lui Beaumont sunt membri ai societății. Sunt?

– O să ajung la asta într-un minut, după ce îți povestesc despre bătălie. În 1813, la încheierea unui bâlci din Garvagh, care face parte din Londonderry, a izbucnit o luptă între sute de membri ai Ribbonmen și membri ai Ordinului de Orania. Michael îi numește voluntari pe loialiștii din Ordinul de Orania.

Will încuviință din cap.

– Sunt familiarizat cu Ordinul de Orania. Au fost la fel de vinovați de atrocități ca unele grupuri radicale catolice.

– Corect. A fost brutalitate de ambele părți, cu rezultate foarte urâte, după cum știi.

Ea auzise povești de la femeile de la St. Margaret. În ciuda tuturor greutăților cu care se confruntau la Londra, nu se mira că încercau să scape de violența tragică de pe pământul strămoșesc.

Will se aplecă înainte, odihnindu-și brațele pe coapse, în timp ce îi studie chipul.

– Lista asta de nume... Bărbații erau toți din Londonderry, presupun.

– De fapt, toți sunt din Garvagh, spuse ea încet.

Will se îndreptă brusc de spate.

– Dumnezeule, îmi spui că *toți* bărbații de pe listă sunt membrii Ribbonmen și că se află aici, în Londra?

Ea tresări la auzul duritățiidin vocea lui.

– Michael nu este sigur că s-ar identifica întocmai, mai ales acum. Dar au părăsit Irlanda după acel episod nefericit pentru că, ei bine...

– Pentru că fugeau de arestare? întrebă Will sarcastic.

Evie nu reuși să nu se simtă defensivă în numele lor.

– Nu înseamnă neapărat că sunt vinovați de ceva în Irlanda sau aici, în Anglia. Potrivit spuselor lui Michael, unii par să fi fost prinși în bătălie.

– Cum rămâne cu O'Shay?

– Michael spune că Terence nu face nici un efort să-și ascundă loialitatea față de Ribbon Order sau ura față de englezi.

– Da, am observat asta, spuse Will sec. Deci Beaumont știa că bărbații ăștia erau fugari și totuși a ales să ascundă informația. Îmi pare rău să spun, dar nu sună promițător pentru el.

– Nu este așa, Will! exclamă ea. Habar nu avea de vreo conspirație sau de vreun complot până când nu i-am spus noi.

– Atunci de ce naiba nu mi-a spus pur și simplu adevărul?

– În primul rând, zise ea, încercând să fie răbdătoare, nu avea nici un indiciu că vreunul dintre acești bărbați era implicat în vreun fel de complot de asasinare. Le cunoaște doar istoriile personale și faptul că sunt nefericiți în noua lor viață.

– Și există al doilea motiv pentru care Beaumont a ales să nu-și împărtășească îngrijorările? întrebă el, evident nemulțumit de raționamentul ei.

– Este îngrijorat de faptul că oamenii nu o să aibă niciodată șansa unei audieri corecte. Că o să fie arestați și spânzurați pentru trădare doar pe baza unor zvonuri și presupuneri nebunești.

Will dădu să se împotrivească, dar Evie ridică o mână în aer.

– Sigur îți dai seama cât de multe prejudecăți și ură există față de catolicii irlandezi, mai ales aici, în Londra. Mulți sunt tratați puțin mai bine decât animalele. Poți să-l condamni pe Michael pentru că este îngrijorat de soarta lor?

– Înțeleg totul foarte bine, spuse Will cu o grimasă. Și empatizez. Dar de ce Beaumont nici măcar nu și-a dezvăluit îngrijorarea? L-aș fi asigurat că fac tot posibilul ca să obțin un tratament echitabil pentru acei bărbați.

Evie își cântări cuvintele, dar nu avea cum să o ia pe ocolite.

– Michael nu are încredere în tine. De aceea nu a spus nimic.

Ochii lui Will deveniră două fante iritate.

– Pentru că sunt soldat sau pentru că o să mă însor cu tine?

Ea uită lung la el, uimită că putea să fie atât de obtuz.

– Nu are încredere în tine pentru că m-ai mințit. M-ai trădat și m-ai manipulat și nu este prima dată când ai făcut asta.

El tresări, dar apoi mânia îi înflăcără privirea.

– Evie, chiar i-ai spus lui Beaumont ce s-a întâmplat între noi în trecut? Asta este treaba *noastră*, nu a lui.

Ea făcu o grimasă în gând, știind că depășise limita.

– Nu mai contează acum. Te rog, spune-mi ce ai de gând să faci în continuare!

El se ridică, părând nerăbdător să plece.

– O să te duc acasă, apoi o să vorbesc cu Beaumont, să-l fac să-mi spună unde s-au ascuns acești oameni.

Evie clătină din cap.

– Nu știe. Poți să verifici înregistrările bisericii, dar mă îndoiesc că o să fie prea concludente. Știi ce crescătorie de iepuri este St. Giles.

El îi aruncă o privire severă.

– Ești sigură că Beaumont nu mai ascunde nimic? Sau că tu nu ascunzi ceva ca să-l protejezi?

Evie sări în picioare, indignarea alungându-i epuizarea.

– Bineînțeles că nu ascund absolut nimic! Știi cât de greu a fost pentru mine să vin aici? Să am încredere în tine când tu, într-un mod atât de evident, nu ai încredere în mine?

El nu păru deloc impresionat de tirada ei. De fapt, un colț al gurii lui se arcui într-un zâmbet viclean.

– Am încredere în tine, Evie. Eu îmi fac griji pentru mine.

– Habar n-am ce înseamnă asta.

– Nu? Atunci nu contează. Vino, trebuie să o luăm din loc! Vreau să-l caut pe Alec, apoi să mai trec o dată pe la Bridget O'Shay. Informația asta ar putea să ne ajute să descoperim ceva despre fratele ei.

Evie auzise deja de la doamna Rafferty că Will și Gilbride vorbiseră cu Bridget. Absolut de înțeles, fata devenise isterică la ideea că fratele ei era implicat într-o conspirație trădătoare.

Când Will se întinse să o ia de braț, ea se retrase.

– O să-l ajuți pe Michael, nu-i așa? întrebă ea, incapabilă să-și ascundă neliniștea din voce.

El clătină din cap.

– Ăsta este motivul pentru care ai venit aici? Ca să-i salvezi pielea lui Beaumont?

Întrebarea lui dură o tulbură.

– Bineînțeles că nu! Vreau ca povestea asta să se termine, mai mult decât orice altceva. Dar Michael este nevinovat, Will. Sigur îți dai seama de asta. Am nevoie ca tu să-l ajuți.

– Și dacă nu-l ajut? Ce ai putea să faci în privința asta? întrebă el cu răceală.

Pentru o clipă, Evie simți că nu mai putea respira. Apoi își aminti cât de bine îl cunoștea pe bărbatul din fața ei.

– Nu face amenințări prostești, Will! Nu ți se potrivește.

El se îndreptă cu pași apăsați spre ea și o apucă de umeri.

– La naiba, Evie! Nu vreau să văd un bărbat nevinovat implicat în povestea asta, dar Beaumont este în pericol, să nu ai nici o îndoială în privința asta. Nici măcar nu știu dacă *pot* să fac ceva.

Ea își lipi mâinile de pieptul lui, simțind frustrarea și mânia care vibrau în trupul lui masiv. Fusese înfuriată pe ceea ce considerase ca fiind trădarea lui, dar Will fusese supus unei presiuni enorme nu numai din partea tatălui său, ci și din cauza amenințării care se contura la adresa lor. Dacă Will și Gilbride nu erau în stare să prevină asasinatele, rezultatele puteau fi crunte pentru toată lumea. Cu siguranță, aveau să îi urmărească tot restul vieții lor, iar atunci ce șansă puteau avea ea și Will?

Se întinse pe vârfuri și apăsă un sărut dulce pe bărbia lui.

– Știu. Te rog doar să faci tot ce poți de dragul meu.

Când el o ridică, stând față în față, ea reuși doar să răsufle întretăiat. Ochii lui se aprinseră, iar trăsăturile lui erau încordate, într-un amestec de emoții pe care nu prea reușea să le descifreze.

– Ești îndrăgostită de Beaumont, Evie? Spune-mi adevărul, o dată pentru totdeauna!

Ea făcu ochii mari.

– Poftim? Nu, bineînțeles că nu sunt. N-ai înțeles nimic din noaptea trecută, prostuțule?

El nu îi dădu drumul, deși aproape că se așteptase la o asemenea reacție după felul în care îl insultase. În schimb, o lipi cu putere de pieptul lui puternic și îi captură gura într-un sărut înflăcărat.

Capitolul 21

Evie gustă sălbăticia din el. Îi răspunse, apucându-l de marginile vestei și trăgându-se spre ea ca să se lupte pentru un sărut. Să se lupte pentru el.

Unghiile i se înfipseră în material, iar când trase, îl auzi sfâșiindu-se. Will își retrase gura într-un râs înăbușit.

– Nu trebuie să-mi rupi hainele, Evie. Poți să mă rogi să o fac.

Ea închise ochii, umilită să se poarte într-o manieră atât de puțin elegantă. Să rupi hainele logodnicului nu părea un comportament adecvat, indiferent de provocare. Și *chiar* nu încercase să-l dezbrace, deși cu siguranță ideea o atrăgea. Dar Will spusese foarte limpede că ea trebuia să se întoarcă acasă, iar el era nevoit să-și continue căutarea.

Când îi simți degetele sub bărbie, desfăcând rapid panglicile bonetei, ea întredeschise un ochi.

– Ce faci?

– Te dezbrac.

El aruncă boneta în spate.

– De ce?

– Ca să fac dragoste cu tine, răspunse el, în timp ce îi scoase jacheta.

Apoi o întoarse și se avântă asupra părții din spate a rochiei. Mai repede decât slujnica oricărei doamne, el o trase iute de pe ea, iar rochia se alătură grămezii crescânde de haine pe un scaun.

– Dar am crezut că te grăbești, spuse ea.

La capitolul proteste, acela era unul slab, trebuia să recunoască. Nu că își dorea să se oprească din ceea ce făcea – nu cu căldura aceea delicioasă care începuse să se contureze între coapsele ei.

El îi slăbi cămășuța, apoi o întoarse din nou cu fața. Inima lui Evie începu să bată cu putere la vederea expresiei posesive, aproape sălbatice care se desenă pe chipul lui încordat.

– *Chiar* mă grăbesc, mormăi el.

Din felul în care privirea lui o devora, Evie știu că nu vorbea doar despre ancheta care îl aștepta.

El o ridică în brațe, ținând-o strâns la piept.

– Acum ce faci? întrebă ea.

– Te duc în pat. Se îndreptă spre dormitor. Să fiu al naibii dacă o să fac din nou dragoste cu tine pe un scaun!

Evie aruncă rapid o privire prin camera simplă, dar foarte elegant mobilată. Patul cu baldachin părea confortabil cu salteaua înaltă și cuvertura groasă.

– Oh, presupun că o să fie o schimbare drăguță, nu-i așa? spuse ea în timp el o lăsă încet jos.

Când el izbucni în râs la auzul răspunsul ei nebunesc, Evie nu reuși să nu facă o grimasă.

– Nu mă lua în seamă, spuse ea cu un oftat. Sunt iarăși doar o prostuță.

El se opri înainte să-și scoată vesta.

– Evie, îți dorești asta, nu-i așa?

Nu era foarte sigură ce anume își dorea în clipa aceea, cu excepția faptului ca Will să fie în siguranță și Michael să fie liber. Și a face dragoste cu Will, din experiența ei limitată, tindea să complice lucrurile. Dar dorința avidă, aproape disperată, care colora privirea lui și încordarea care îi domina corpul masiv îi dădură limpede de înțeles cât de mult avea el nevoie de întâlnirea dintre ei. Avea nevoie de *ea*.

La fel de mult, spera ea, precum avea ea nevoie de el.

Îi oferi un zâmbet tremurător.

– Bineînțeles că îmi doresc, prostuțule.

– Slavă Cerului, murmură el. Un zâmbet crispat relaxă liniile din jurul gurii. Pentru că am nevoie să-mi simt mădularul adânc înăuntrul tău, Evie, și am nevoie de asta acum.

– Will Endicott, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Este scandalos ce spui.

Bineînțeles, ea era cea care stătea acolo doar în cămășuță și corset, așa că bănuia că nu prea se cădea să-l certe.

El își aruncă vesta pe podea și se întinse spre ea.

– Scumpo, e abia începutul!

Numaidecât îi scoase corsajul, lăsând-o doar în cămășuță, ciorapi și pantofi. O ridică și o aruncă pe pat, ignorându-i protestul pe jumătate înăbușit. De fapt, totul i se părea insuportabil de excitant, iar afișarea extravagantă a puterii masculine o făcu să simtă un nod în stomac.

Când Evie se ridică în coate ca să-și găsească echilibrul, Will își trase cămașa peste cap. Se descheie la pantaloni, eliberându-și mădularul, apoi urcă în pat și o încălecă.

Ea îi privi minunatul trup pe jumătate dezgolit și membrul încordat.

– Tu poți încă cizmele, iar eu port pantofii. Și ochelarii.

El îi scoase ochelarii de pe nas și îi așeză pe noptieră.

– Eu nu mi-aș face griji pentru pantofii tăi, Evie, spuse el cu o voce distrată.

– Nu asta este ideea, răspunse ea, luptându-se cu nevoia de a geme, în timp ce mâinile lui ajunseră la sânii ei. Nu este foarte...

I se tăie răsuflarea când el coborî și îi luă sânul în gură, sugându-i sfârcul prin țesătura cămășuței. Când limba lui trecu peste sfârc, într-o dezmierdare excitantă prin material, ea scoase un geamăt și își arcui spatele pe pat.

El trase țesătura umedă peste sfârc, studiind cu lăcomie punctul încordat.

– Te asigur, dragoste, încălțămintea noastră nu o să se dovedească a fi un impediment.

Mâinile lui o cuprinseră, mulându-i formele în movile pline, apoi coborî din nou capul. Pentru câteva minute delirante, el supse, tachină și îi chinui sânii până ce Evie ajunse să se zvârcolească sub el. Se simțea alunecoasă și moale, iar contracții mici începuseră deja să vibreze adânc în pântecul ei. Nu părea posibil, dar se gândi că putea să atingă punctul culminant chiar înainte ca el să o atingă mai intim.

Brusc, el se ridică, ochii lui deschiși la culoare strălucind cu o înflăcărare pe care ea o simți dansând pe pielea ei.

– Nu este de ajuns, spuse el.

Evie se ridică pe coate.

– Ce nu este de ajuns?

În loc să răspundă, el îi apucă tivul cămășuței și o ridică până la gât. Ea scoase un chițăit, uimită să fie atât de repede și de direct expusă, iar pe deasupra, la lumina zilei. Da, el văzuse mare parte din ea noaptea trecută, dar camera fusese slab luminată și fusese parțial îmbrăcată. Acum, fiecare parte din ea era vizibilă pentru privirea lui fierbinte, dureros de vizibilă în soarele dimineții. Sânii ei plini și sfârcurile roz erau expuse, la fel corpul ei nepermis de rotund. Evie simți cum o îmbujorare începe să se formeze de la călcâie și să urce într-un val rapid de înflăcărare.

– Doamne, ești minunată! mormăi Will.

Și el părea foarte îmbujorat, iar expresia lui părea vădit aprobatoare. Evie schiță un zâmbet șovăitor, simțindu-se mai puțin

stânjenită. Totuși, nu reuși să nu ducă mâinile la coapse din instinctul de a se acoperi.

– Ah, nicidecum, spuse Will.

Îi dădu ușor mâinile la o parte, apoi făcu cel mai uimitor lucru. O desfăcu larg, îi ridică genunchii, apoi alunecă din pat și se puse între picioarele ei. Evie se ridică repede în coate ca să se uite la el, complet uluită.

– Doamne Dumnezeule, Will, ce faci *acum*?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet neastâmpărat.

– Sunt scandalos.

Își strânse mâinile pe interiorul coapselor, ca să o țină nemișcată, apoi coborî peste ea. Când limba lui alunecă între faldurile ei și trecu peste mugurul încordat, Evie izbucni într-un strigăt uimit și își arcui corpul, aproape ridicându-se cu totul din pat.

Nu era de mirare că o apucase atât de hotărât. Senzațiile se avântară înăuntrul ei într-un iureș copleșitor. În timp ce gura lui o mângâie, își dădu seama că îi era imposibil să facă altceva decât să se ofere pe deplin.

Nu că Will i-ar fi dat de ales. Umerii lui lați o desfăcură larg, iar mâinile lui o ținură nemișcată, în timp ce se înfruptă din ea. Evie se cufundă între perne, ochii ei închizându-se pe măsură ce o răsfăța cu o senzație delicioasă după alta. Se zvârcoli în strânsoare, împingându-se din instinct spre gura lui, încercând să adâncească contactul cu partea aceea din ea care vibra sub limba lui abilă.

Capul lui Will se ridică.

– Dumnezeule, cât ești de frumoasă!

Absolut uluită, Evie se ridică în coate. Pântecul ei se încordă la vederea capului auriu al lui Will între coapsele ei. Degetele lui plutiră printre buclele ei, apoi depărtară faldurile moi pentru a o expune. Era cu totul deschisă pentru el – trup, inimă, suflet –, așteptând să o revendice.

El îi folosi propria umezeală pentru a o mângâia, pentru a o freca delicat.

– Atât de frumoasă, Evie! Totul la tine este atât de frumos.

Vocea lui era un tumult gutural, care răsuna înăuntrul ei.

– Will, șopti, cu o voce întretăiată de dorință.

Privirea lui înflăcărată se ridică spre a ei, apoi se aplecă și își fixă gura hotărât pe mugurul ei. O supse, iar Evie se frânse într-un

orgasm brusc, exploziv. Scoase un suspin ascuțit și se ridică să-l prindă de umeri, agățându-se de el cu mâini tremurânde.

Un moment mai târziu, Will se ridică peste corpul ei, prinzându-i mâinile și țintuindu-le deasupra capului. Se împinse înăuntrul ei, ducându-i orgasmul spre înălțimi imposibile. Evie își înfășură brațele în jurul gâtului lui, ținându-se strâns, în vreme ce se încordă și zvâcni în jurul erecției lui.

Will gemu, penetrând-o într-o posedare aprigă. Cu brațele încordate, se ridică deasupra ei. Privirea lui, somnoroasă și aproape febrilă, se fixă asupra ei.

Evie putea să simtă că ochii încep să o usture.

– Wolf, șopti ea, cu vocea pătrunsă de emoție.

– Da, dragoste, spuse el, cu vocea încordată. Sunt aici cu tine.

Ea îl apucă strâns de umeri, cu privirea concentrată într-a lui. Simți cum inima i se deschide larg.

– Te iubesc, spuse ea.

El închise ochii și coborî peste ea, într-o ultimă penetrare, înainte să se lase în voia senzațiilor, tremurând în brațele ei când își găsi eliberarea. Evie își înfășură picioarele în jurul șoldurilor lui, dorindu-și să rămână uniți pentru totdeauna.

După ce scoase un oftat tremurător, Will inspiră încet și adânc de câteva ori, înainte de a se rostogoli pe spate, luând-o cu el. Evie se odihni, întinsă neelegant peste el într-o uluire delicioasă, lichidă.

După un minut, el își înălță capul.

– Ești bine?

Părea prudent.

– Hm, murmură Evie la pieptul lui.

Începea să se întrebe dacă avea să mai fie vreodată în stare să se miște din nou.

– Ești sigură? Nu eram chiar...

Will își lăsă cuvintele să plutească în aer.

Ea oftă și se ridică ușor, întâlnindu-i privirea.

– Delicat? Nu, ai fost fiara perfectă. Un lup se potrivește cel mai bine cu descrierea.

Când îngrijorarea se aprinse în privirea lui, ea schiță un zâmbet galeș.

– Dar cred că a fost absolut splendid, dacă vrei să știi.

El scoase un oftat ușor.

– Slavă Domnului!

Ea își așeză capul pe pieptul lui, bucurându-se de mângâierea lină a mâinii lui pe șira spinării.

– Îți faci prea multe griji, Will.

Mâna lui se opri pe posteriorul ei.

– Evie, de ce ai încetat să-mi mai spui Wolf?

Ea se gândi la ultima lor vară împreună, când hotărâse serios să nu îi mai spună Wolf.

– Wolf era porecla ta din copilărie și nu mai voiam să fim copii. Ea oftă, gândindu-se cât de stupidă fusese. Așa mă grăbeam să cresc.

Să crească și să fie cu el ca soție și iubită – sau așa sperase.

– Nu mă deranjează dacă vrei să-mi spui în continuare așa, spuse el.

Ea se ridică, apoi își sprijini mâinile pe pieptul lui lat și își odihni bărbia în ele.

– Nu, îmi place numele tău. Înseamnă că ești protector și hotărât. Știai asta?

El își sprijini mâinile sub cap, ca să o vadă mai bine. Voia să le simtă pe fundul ei, dar trebuia să recunoască că poziția îi înfățișa de minune umerii și brațele musculoase.

– Da, și am de gând să mă ridic la înălțimea numelui meu, măcar când vine vorba despre tine.

Ea se lăsă din nou pe pieptul lui.

– Poate că reușim să ne protejăm reciproc.

El scoase un sunet discret și zeflemitor.

– Da, sunt sigur.

– Will Endicott...

El îi întrerupse brusc mustrarea.

– Și eu știu semnificația numelui tău. Evelyn înseamnă lumină.

Emoția din vocea lui o făcu să ridice din nou privirea.

– Will?

El se întinse ca să-i cuprindă obrazul în palmă.

– Tu ești lumina mea, Evie, spuse el cu voce guturală. Întotdeauna ai fost lumina mea.

Ea zâmbi, cu un nod prea mare în gât ca să poată vorbi. Dar apoi el scoase un suspin. Scurtul lor răgaz în fața primejdiilor lumii era pe cale să ajungă la final.

– Mi-ar plăcea să-mi petrec toată ziua în pat cu tine, dragoste, spuse el, dar...

– Știu, este timpul să ne ridicăm, spuse ea cu regret.

Evie se ridică din patul cu baldachin și își găsi ochelarii. Will o urmă, recuperându-i un pantof care ajunsese pe podea și ajutând-o cu cămășuța.

Se aplecă și îi sărută nasul.

– Du-te în cealaltă cameră și îmbracă-te! Vin și eu într-un minut.

În timp ce el se îndreptă spre lavoarul din colț, ea se duse spre camera din față ca să-și recupereze hainele. Se chinui să-și pună rochia, lăsând descheiați nasturii la care nu reușise să ajungă. Apoi trase pe deasupra jacheta, știind că astfel își păstra decența. Slavă Cerului, boneta îi ascundea părul ciufulit, dar bănuia că era toată șifonată.

Evie încercă să-și mai netezească fustele, sperând că nu arăta *prea mult* ca și cum și-ar fi petrecut dimineața făcând exact ceea ce făcuse. Spera că putea să coboare scările fără să cadă, din moment ce își simțea picioarele tremurânde după întâlnirea explozivă cu Will. Chiar în clipa aceea, își dorea din tot sufletul o baie fierbinte și timp ca să se gândească la ceea ce simțea în privința tuturor lucrurilor – inclusiv la comploturile de asasinare și la căsătoria iminentă.

Will ieși hotărât din dormitorul lui, cu lavaliera legată impecabil și fără nici un nasture neîncheiat, la naiba! Lângă el, Evie se simțea ca un dezastru lipsit de demnitate.

– Nu vreau să te grăbesc, scumpo, spuse el când o luă de cot, dar trebuie să o iau pe urmele lui O'Shay înainte să-l pierd.

Ea îi permise să o conducă spre ușă.

– Și o să faci tot ce poți ca să-l ajuți pe Michael, nu-i așa?

Chiar dacă Will nu ar fi fost niciodată nedrept, Michael *chiar* îi împiedicase în mod deliberat ancheta. Evie nu reuși să-și înăbușe neliniștea în acea privință.

Ochii lui Will se transformară în două fante iritate.

– Evie, chiar sper că... episodul ăsta nu a fost vreo încercare dubioasă de a mă manipula.

Ea vorbi nedeslușit.

– Bineînțeles că nu! Cum te-ai putea gândi la așa ceva?

– Cum aș putea să *nu* mă gândesc la așa ceva, dată fiind povestea noastră? Clătină din cap dezgustat. Dumnezeule, suntem o pereche pe cinste, nu-i așa? Crezi că o să putem vreodată să ne spunem pur și simplu adevărul unul altuia?

– Acum ești doar detestabil, spuse ea, încercând să ascundă felul în care o răneau cuvintele lui. În plus, nu eu sunt cea care s-a ocupat de toată manipularea în povestea asta. Acela ai fi tu.

– Nu am timp pentru asta. Îi apucă bărbia între degetele lui lungi și o privi hotărât. Să ne înțelegem asupra unui lucru, dragostea mea. *Tu* și eu *chiar* o să ne căsătorim, indiferent ce se întâmplă cu Beaumont. În clipa asta, chiar nu-mi pasă dacă omul își petrece restul vieții în închisoarea de la Newgate.

– Nu îndrăzni să mă amenințI, Wolf Endicott, ripostă Evie enervată. Nu am...

– Mai este un lucru pe care ar trebui să îl fi știut despre mine până acum, spuse el, întrerupând-o. Eu nu fac niciodată amenințări nefondate.

Apoi o trase, încă protestând, din încăpere.

Capitolul 22

Will înaintă încet pe aleea pustie. Acordă o atenție deosebită ușilor cufundate în umbre de înserare și acoperișurilor supraîncărcate ale clădirilor cu locuințe pentru chiriași. Casele din St. Giles se înclinau unele în altele, excluzând lumina, aerul și orice senzație că exista o viață dincolo de zidurile ca de închisoare. Nu era de mirare că irlandezii care locuiau în suburbii – și oricine altcineva care avea ghinionul de a locui acolo – îi detestau pe cei care nu trăiau în același loc. Mayfair se afla la doar câțiva pași distanță, cu conacele de un alb strălucitor, cu magazine prospere și locuitorii lor bine hrăniți, dar părea o cu totul altă țară, atât era de mare diferența. Date fiind circumstanțele, Will putea cu greu să-i condamne pe cei care încercau să-și distrugă stăpânii.

Dar, dacă anii de război îl învățaseră ceva, acel lucru era că violența avea consecințe care îi bântuiau tot restul vieții. Chiar dacă era necesară, le păta sufletul și distrugea nevinovații care îi cădeau pradă. Dacă Will și Alec nu opreau acea conspirație, cu siguranță nevinovații aveau să fie răniți, inclusiv Evie, Bridget O'Shay și chiar Michael Beaumont, care acum părea să se facă vinovat doar de o compasiune greșită.

Trecu printr-un magazin de gin, cu câteva figuri aspre postate în pragul ușii, pufăind din pipe și urmărindu-l cu interes. Will își strecură mâna în haină pentru a-și apuca pistolul, lăsând să se înțeleagă

limpede că era înarmat. Mișcarea aceea și privirea încruntată pe care o îndreptă în direcția lor funcționară de minune. Doi dintre bărbați se făcură nevăzuți înapoi în magazinul dărăpănat. Cel rămas afară îi trimise câte un rânjet fără dinți care ar fi fost comic dacă nu ar fi existat ura care îi deformase trăsăturile.

Cine putea să dea vina pe amărâtul acela? Probabil că numai cizmele lui Will ar fi putut să le procure omului și familiei lui mâncare sau băutură pentru un an.

O luă pe o scurtătură care ducea spre Vine Street, apoi traversă Charlotte Mews spre Woburn. Înserarea coborâse deja grea din cer, cufundând St. Giles în întuneric. Din fericire, avusese dintotdeauna o vedere bună noaptea și ochii i se adaptară rapid. Trecerea fu ajutată din când în când de licărirea vreunei lămpi sau a vreunei lumânări de la una dintre ferestrele numeroaselor case de chiriași ori de la magazinele de gin și cârciumile din pasajele înguste din mahalale.

Trecuse mai bine de o zi de când Evie îi transmisese informațiile culese de la Beaumont. Will, Alec și oamenii lui Aden își petrecuseră aproape fiecare moment din timpul scurs de atunci cercetând mahalalele, încercând să-i caute pe O'Shay și pe ceilalți suspecți din Ribbonmen. De asemenea, Will o interogase din nou pe Bridget O'Shay, o creatură plângăcioasă, care negase înflăcărat că fratele ei ar fi fost implicat în vreun fel de complot. Totuși, atitudinea ei se schimbase când el adusese în discuție bătălia de la Garvagh și rolul celor din Ribbonmen. Fata rămăsese tăcută și nemișcată preț de câteva clipe, suspinele fiind întrerupte de răsuflări întretăiate. Cu ceva mai multe insistențe, ea recunoscuse că fratele ei fusese *într-adevăr* implicat în incidentul de la Garvagh, dar jurase că el promisese să lase totul în urmă când aveau să se mute în Anglia. Apoi izbucni din nou în lacrimi, bolborosind ceva despre faptul că el *se amestecase cu oamenii răi*.

Will nu se simțise în largul lui, dar făcuse presiuni serioase asupra lui Bridget pentru a afla o posibilă locație unde se puteau ascunde O'Shay și ceilalți. În cele din urmă, temându-se, în mod evident, să nu-și piardă slujba sau să nu atragă greutatea legii pe propriii umeri, fată îl îndreptase spre un furnicar mizer de locuințe pentru chiriași, aflat în inima cartierului St. Giles. Nu era vreun mare progres în investigație, dar măcar însemna că putea să-și limiteze căutarea. Cu jumătate de oră în urmă, Alec trimisese un mesaj acasă

la Aden, anunțând că găsiseră clădirea în care se ascundea O'Shay. Will se consulta cu Aden când primiseră misiva. Plecase numaidecât să i se alăture lui Alec, care promisese să nu ia nici o măsură până la sosirea lui.

Coti într-o parte și ajunse într-o piață înconjurată din toate părțile de case cu trei și patru etaje, majoritatea arătând de parcă stăteau să cadă. Will se topi în umbrele tot mai adânci ale unei porți, ignorând goana a ceva ce fusese cel mai probabil un șobolan peste vârful piciorului. Rămase nemișcat, studiind scena și analizând posibile căi de evacuare, așteptând ca Alec să-l găsească. Dacă ar fi dat nebunește buzna în piață, și-ar fi anunțat prezența în cel mai neinspirat mod cu putință. Poate că O'Shay nu se gândise să pună santinele, dar un străin era observat într-o clipită. Vestea ar fi fost transmisă cu mare ușurință prin întreaga clădire pentru a da posibilitate oricui voia să fugă.

Un minut sau două mai târziu, silueta lui Alec păru să se dizolve și să se desprindă de peretele clădirii de vizavi din piață și să ocolească încet perimetrul pentru a veni să-l întâlnească. Apăru în fața lui ca o arătare sinistră, îmbrăcat în haine simple și negre, cu fața nerasă și o șapcă cu un cozoroc amplu, care îl făcea să pară că avea o reputație îndoielnică, asemenea oricăruia dintre criminalii care se ascundeau în întuneric. În ciuda mărimii lui, Alec avea un talent deosebit în a se adapta la mediu. Nimeni care l-ar fi văzut în seara aceea nu ar fi crezut că era moștenitorul unui conte bogat.

– Suntem siguri că este O'Shay? murmură Will.

– Da, și încă este înăuntru. Alec se sprijini de peretele clădirii din spatele lui, de parcă se așezase la o discuție cu unul dintre localnici. Este la etajul trei, spre spate. Will surprinse licărirea dinților albi ai lui Alec când acesta zâmbi larg. Am reușit să ajung acolo sus și să arunc o privire rapidă asupra ticălosului înainte să apuce să dispară în camera lui. Pe baza descrierii tale, aproape sigur e el. Există doar o scară în clădire. Ar cădea rău dacă ar încerca să scape pe fereastră. Totuși, am pus doi dintre oamenii lui Aden în spate, ca să fim siguri.

– Cine îl urmărește acum?

– Carrington stă cu ochii pe scări. O'Shay este singur, din ce mi-am dat seama, așa că noi trei ar trebui să fim în stare să ne descurcăm ușor cu el.

Will încuviință din cap.

– Atunci, să-i dăm drumul.

Părul începuse să i se înfioare la ceafă. Instinctul îi spunea că erau în criză de timp.

Și nu reușea să nu-și mai facă griji pentru Evie. Obținuse de la ea o promisiune cu jumătate de gură că avea să stea departe de St. Margaret și Asociația de caritate. Ea protestase că biserica și clădirile ei erau perfect sigure din moment ce părintele O'Kelley, doamna Rafferty și ceilalți enoriași se aflau în clădire, dar Will nu își dorea să riște. Cum încuviințarea lui Evie fusese reticentă, în cel mai bun caz, el știa că nu putea să se bazeze pe faptul că ea avea să rămână în siguranță acasă. Desigur, nu dacă cineva din afurisita fundație avea nevoie de ajutor. Ar fi plecat valvârtej, iar el nu ar mai fi putut face nimic altceva decât să o lege de un scaun. Probabil chiar și atunci ar fi reușit să scape. Devenise cea mai încăpățânată și principială persoană pe care o cunoscuse el vreodată și știa că ar fi făcut orice sacrificiu dacă ar fi crezut că asta trebuia să facă. Acele calități aveau să-i pună la încercare răbdarea, dar erau și parte din motivele pentru care era atât de îndrăgostit de ea.

El se împiedică, tulburat de forța simplă și pură a gândului care i se strecurase atât de ușor în minte. Chiar o iubea pe Evie. O iubise *dintotdeauna* pe Evie, chiar dacă își permisese să creadă că era altceva, nu ceea ce era cu adevărat. Se părea că nu fusese suficient de înțelept încât să recunoască acel lucru până acum, când era aproape prea târziu.

– Ce s-a întâmplat? șopti Alec.

– Nimic. Tocmai mi-am dat seama de ceva, dar nu contează.

– Ești sigur?

Will zâmbi, chiar dacă se îndoia că Alec putea să îi vadă surâsul în întunericul înconjurător.

– De fapt, contează foarte mult, dar o să-ți povestesc după ce se termină cu toate astea.

– Asta sună de rău augur.

Un moment mai târziu, Alec îi făcu semn să tacă, în timp ce se apropiară de ușa clădirii în care se ascundea O'Shay. Lăsă capul într-o parte, apoi îl trase pe Will într-o alee care șerpuia între structura dărăpănată și cea de lângă ea. Nu putea să fie mai lat de treizeci de centimetri, așa că fură obligați să se înghesuie unul în altul.

Will își ținu respirația când auzi pași. Un cuplu ieșea din clădire. Bărbatul ținea femeia de braț, vorbind cu ea, cu un apăsat accent irlandez, despre copiii lor. Traversară în grabă piața și fură înghițiți de întunericul aleii.

– Câți oameni locuiesc în clădirea asta? întrebă Will când se strecură din ascunzătoarea lor.

Umerii lați ai lui Alec erau atât de înțepeniți încât Will avu impresia că trebuia să-l tragă de acolo. Dar vărul lui se eliberă în cele din urmă, înjurând șoptit când auzi sunetul țesăturii rupte.

– La naiba, asta este una dintre hainele mele preferate, se plânse el.

– Amintește-mi să nu apelez niciodată la croitorul tău. Acum, nu mai fi idiot și răspunde la întrebare!

– Aș spune că sunt cel puțin patru sau cinci familii pe etaj, dar să sperăm că au suficientă minte să stea în camerele lor. Mă aștept să facă asta. Când se lasă seara peste St. Giles, oamenii întregi la cap rămân, de obicei, în casă.

Ocoliră atent fațada clădirii și se strecurară prin ușa deformată, care atârna strâmb în balamalele învechite. În cele mai bune momente, St. Giles mirosea a bălegar, urină și gunoi în putrefacție, dar aerul de afară era la fel de proaspăt ca în luna mai la țară, în Kentish, în comparație cu atmosfera respingătoare peste care dădură înăuntru. Will simți că se sufocă din pricina mirosurilor amestecate de excremente, mucegai, tutun și varză gătită.

– Groaznic, spuse Alec și scutură sinistru din cap. Începi să te întrebi cum poate cineva să supraviețuiască aici.

– Pot doar să presupun că alternativa ar fi cu mult mai cruntă, spuse Will.

Fu nevoit să se întrebe cât de rău stăteau lucrurile în Irlanda pentru ca mahalalele din Londra să devină o alegere mai bună.

Un bărbat înalt și slab se ivi de sub scară. Era îmbrăcat în negru și mergea precum unul dintre spionii din frăție.

– S-a mișcat ceva? întrebă Alec, fără să se deranjeze să facă prezentările.

– Doar cuplul pe care l-ați văzut acum câteva minute, răspunse Carrington cu un murmur scăzut. Am urcat ca să-l verific pe O'Shay. Este în camera lui și sunt sigur că e singur.

Will încuviință din cap.

– Atunci să trecem la treabă!

Cei trei bărbați se mișcară cât putură de încet pe scara veche, chiar dacă nu reușiră să împiedice scârțâitul lemnului putrezit. Din fericire, coridoarele erau cu mult mai tăcute. În spatele ușilor închise, bebelușii plângeau, mamele țipau la copiii lor, iar bufniturile și zdrăngănitul din mahalale dădeau de înțeles că se pregătea masa de seară. Probabil ar fi putut să se năpustească pe scară îngânând cântece de petrecere și nimeni să nu fi observat.

Cu toate acestea, O'Shay era diferit. Se putea ca omul să știe deja că era urmărit și să se străduiască să audă până și cel mai mic sunet.

Ajunseră la etajul al treilea fără să întâlnească vreun chiriaș și se strecurară de-a lungul coridorului spre camera lui O'Shay. Făcuseră un plan în timp ce urcau – Alec dobora ușa, iar Will intra primul, sperând să-l dea imediat gata pe O'Shay. Ceilalți urmau să li se alăture dacă era nevoie. Având în vedere cât de puternic era O'Shay, Will bănuia că *era* nevoie.

Începu numărătoarea, apoi cizma lui Alec se ridică și trimise lovitura zdrobitoare. Ușa se deschise brusc, ieșind pe jumătate din balamale. Intră rapid și fără zgomot, dând peste chipul uluit al lui O'Shay, în timp ce bărbatul încercă să coboare dintr-un pat jos, așezat în fața unui șemineu mic. Will îl prinse pe irlandez de mijloc înainte ca el să apuce să se ridice. Se prăbușiră greoi în pat, umărul lui Will izbindu-se dureros în cadrul de lemn, apoi se rostogoliră împreună pe podea. Luptându-se cu o disperare feroce, mâinile uriașe ale lui O'Shay se străduiră să înșface gâtul lui Will.

Will își înfipse palma sub bărbia lui O'Shay, împingându-i și dându-i capul pe spate. Pentru o clipă, mâinile bărbatului masiv își slăbiră strânsoarea din jurul gâtului său și fu exact clipa de care Will avu nevoie ca să se răsucească atât cât să-și înfigă genunchiul în vintrele lui O'Shay.

Auzi geamătul înăbușit, iar O'Shay se chirci. Un moment mai târziu, Alec și Carrington îl ridicau pe irlandez de pe el. O'Shay continuă să se lupte, dar se chinuia să răsufle, iar ceilalți doi bărbați avură nevoie de jumătate de minut ca să-l împingă în scaunul șubred de trestie – singura piesă de mobilier din camera mohorâtă, cu tavan jos.

Will reuși să-și îndrepte pistolul direct spre O'Shay.

– Nu te mai zbate, spuse el încordat. Pentru că nu o să am nici o problemă să-ți trimit un glonț în genunchi ca să te liniștesc. Și sunt

al naibii de sigur că o asemenea rană nu o să-l împiedice pe călău să-și facă datoria.

Amenințarea lui îl opri pe O'Shay în mijlocul luptei, iar bărbatul încremeni în timp ce Alec îi legă mâinile cu o sfoară pe care o scoase dintr-un buzunar interior. Ceea ce nu îl împiedică pe irlandez să rostească un șir înfundat de înjurături, în timp ce se uită urât la Will, cu ochii negri care străluceau de ură. Poate că O'Shay se făcea vinovat de trădare, dar nu părea absolut deloc intimidat de faptul că fusese prins.

– Bun. Acum o să vorbim puțin. Will își îndesă pistolul în buzunar. Și îți sugerez să-mi răspunzi la întrebări cu multă sinceritate dacă vrei să eviți spânzurătoarea.

– N-am nici o șansă, presupun, i-o întoarse O'Shay. Voi, ticăloșilor, ați hotărât deja că sunt vinovat și cu asta basta.

Will întâlni privirea lui Alec, amândoi pe deplin conștienți de faptul că Beaumont susținuse același lucru.

– Am putea să fim în stare să pledăm pentru clemență dacă ne spui care este ținta vizată și îți demești colegii de conspirație, spuse Alec.

O'Shay își dădu ochii peste cap.

– Eu *nu* am colegi de conspirație, idioților! Indiferent pe cine căutați, ați pus mâna pe omul greșit.

Will scoase scrisoarea lui Beaumont din buzunar și o ținu ridicată în fața lui O'Shay.

– Atunci de ce numele tău se află pe această listă?

O'Shay se aplecă înainte să se uite cu ochi mijiți la bucata de hârtie. Apoi tresări puternic în frânghia care îi ținea legate încheieturile de spătarul scaunului. Will fu nevoit să recunoască faptul că, dacă omul juca un rol, făcea o treabă al naibii de bună.

– Îl cunoști pe bărbații ăștia? întrebă Will.

– Da, veni răspunsul sceptic.

Alec îl înghionti în umăr.

– Trebuie să te străduiești mai mult, omule.

O'Shay își dezvălui dinții într-un mârâit.

– Scutește-mă, scoțian împuțit!

– Acum chiar că m-ai jignit, spuse Alec.

– Știm că ești membru Ribbonmen, spuse Will, la fel ca toți ceilalți bărbați de pe listă. Toți ați fost nevoiți să fugiți din Irlanda după bătălia de la Garvagh.

Chiar și în lumina focului slab din șemineu și a unei lumânări de seu care licărea înăbușită pe poliță, Will reuși să vadă cum fața lui O'Shay deveni albă ca varul.

– Cine ți-a spus asta? întrebă el încet.

– Sora ta, răspunse el.

Neliniștea traversă trăsăturile irlandezului. El înghiți cu zgomot înainte de a pune următoarea întrebare.

– Ce altceva a spus?

– Că își face griji pentru tine. Și îi este frică că te-ai băgat în ceva ce nu poți să controlezi.

Capul lui O'Shay se lăsă în față. Se uită lung în podea, părând uluit. Și învins, dacă nu se înșela Will. Când omul ridică din nou privirea, Will fu surprins să zărească lacrimile care se formau în ochii bărbatului masiv.

– Ea ți-a spus unde să mă găsești?

– Nu a vrut să-mi spună, spuse Will. Dar nu i-am dat de ales.

– Ți-a spus? mârâi O'Shay printre dinții încleștați.

Will și Alec schimbară priviri prudente. Ceva nu era în regulă, dar Will încă nu putea să-și dea seama ce anume.

– Nu locația exactă, nu. Dar ne-a spus unde să căutăm.

O'Shay scoase un râset aspru, clătinând din cap.

– Da, și pariez că asta v-a ținut ocupați, nu-i așa? Știa exact unde mă aflu, dar este mult prea deșteaptă ca să vă fi lăsat să mă găsiți prea curând.

Alec îl înghionti din nou în umăr.

– Nu mai vorbi în dodii, omule! Este evident că sora ta încearcă să te protejeze. Nu o învinovățim pentru asta.

O'Shay pufni cu dispreț.

– Eu sunt cel care încearcă să o protejeze pe *ea*.

– Poftim? Will făcu ușor un pas în față. Ești un membru Ribbonmen, nu-i așa? Îmi spui că ai atras-o pe sora ta în complotul ăsta?

– *Eram* un membru Ribbonmen. Și îți spun că nu am nici cea mai vagă idee despre ce naiba este vorba în complotul ăsta, mormăi O'Shay. Bridget n-a vrut să spună nici măcar un cuvințel sau să asculte ceva din ce aveam de zis, indiferent cât de tare am rugat-o să nu se încurce cu nenorociții ăia.

Will începu să simtă o senzație de foarte rău augur în vintre, una care, de obicei, îi semnala că se îndrepta în direcția greșită.

– Ceilalți bărbați de pe listă?

O'Shay încuviință din cap, apoi închise ochii, livid ca un mort.

– Eu am convins-o să plece din Irlanda, nu invers. Am vrut să o îndepărtez de tot ce se petrecea înainte să fim uciși. Să o luăm de la capăt în Londra. Știam că o să se descurce bine, cu câtă carte a învățat și la cât este de frumoasă, chiar dacă nu reușeam și eu. Pentru o vreme, am crezut că se descurca bine.

În încăperea mică era îngrozitor de cald, dar Will simți cum un fior rece îi traversează membrele. Alec și Carrington păreau la fel de tulburați.

– Deci ne spui că propria ta sora te-a lăsat să pari vinovat pentru o conspirație în care nu ești implicat? întrebă Alec încet.

O'Shay deschise ochii și trase adânc aer în piept, încercând să-și recapete calmul.

– Așa pare, nu-i așa?

Will încuviință încet din cap, în vreme ce enigma începu să prindă contur.

– Asta făceai acolo, în noaptea aceea, la St. Margaret. Încercai să-ți convingi sora să plece, nu invers.

– Să-i dați omului un premiu, mârâi O'Shay.

– Gata cu rahaturile tale! urlă Alec. Trebuie să aflăm cine este liderul acestui mic grup și unde putem să îl găsim. Lucrurile o să meargă mai bine pentru tine dacă ești cooperant.

O'Shay clătină din cap, aproape de parcă îi compătimea.

– Voi, afurisiților, încă nu înțelegi, nu-i așa? Dulcea mea soră Bridget este liderul! Ea este cea care are toate răspunsurile, nu tâmpiții ăia care se învârt pe lângă fusele ei.

Atunci, cu o claritate hidoasă, toate piesele enigmei își găsiră locul în capul lui Will. Bridget lucra în casa imensă a lui Sir Gerald Milbank – același Sir Gerald care organiza petreceri săptămânale la care participau diferiți membri ai guvernului, inclusiv prim-ministrul.

Chiar și ducele de York, din când în când.

El scoase o înjurătură atât de cruntă că îl uimi până și pe Alec.

– Poftim? întrebă vărul lui.

Will scutură din cap, dezgustat că nu se gândise la asta înainte.

– Ea lucrează în casa lui Milbank. Cine știe la ce are acces?

Pentru o clipă, Alec păru că rămâne fără replică, dar apoi se scutură din toate încheieturile.

– Se pare că suntem o grămadă de idioți.

Will îl apucă pe O'Shay de guler, trăgându-l pe jumătate din scaun.

– Am nevoie de detalii, omule! Spune-mi unde pot să-i găsesc pe sora ta și pe ceilalți bărbați înainte să fie prea târziu.

O'Shay scoase un râset urât și amar.

– Descurcați-vă singuri, nenorociților! Eu nu o să-mi trimit sora la spânzurătoare.

– Sora ta încearcă să te trimită pe *tine* la spânzurătoare ca să-și acopere crima, exclamă Will. Cum poți să o mai protejezi?

Expresia lui O'Shay era un amestec sfâșietor de dispreț și disperare.

– Poate că spânzurătoarea este ce merit – ce meritām cu *toții*, inclusiv voi.

Alec îl apucă pe Will de braț și îl trase de pe irlandezul masiv.

– Will, trebuie să-i spui lui Aden. Eu mă duc la Milbank și încep cercetarea, dar Aden trebuie să ceară întăriri care să ne ajute. Carrington și oamenii lui pot să-l ducă O'Shay la poliție.

Will era deja la jumătatea distanței spre ușă.

– Evie, este o idee groaznică, spuse Eden. Wolf ți-a spus să stai acasă până ce se rezolvă situația asta oribilă. Cred că ar trebui să-l asculți.

Sora ei geamănă stătea în mijlocul dormitorului lui Evie cu pumnii proptiți în șold și cu sprâncenele arcuite într-o încruntare aprigă. Era o poziție tipică pentru Eden când încerca să îi dea ordine lui Evie. De cele mai multe ori, mergea. Dar nu de astă-dată, pentru că pur și simplu erau prea multe în joc.

– Will trebuie să înceteze să se comporte de parcă ar fi deja soțul meu, răspunse Evie, în timp ce termină să se încheie la jachetă. Nu are de ce să-mi dea ordine și el știe asta.

– Iar când o să fie soțul tău? întrebă Eden pe un ton sarcastic. Atunci o să-l lași să-ți dea ordine?

Evie scoase un suspin nerăbdător. Chiar nu avea timp pentru asta acum.

– Da, nu... Oh, nu știu. Sincer, Edie, nici măcar nu știu dacă eu și Will *ar trebui* să ne căsătorim. În orice caz, nu așa. Toată povestea asta este o mare harababură.

Sora ei se grăbi să o îmbrățișeze.

– Știu, draga mea, dar Wolf încearcă doar să te protejeze. Îi place să afișeze atitudinea lui severă și militară, dar știi că te adoră. Ea lăsă

capul într-o parte și îi zâmbi lui Evie. De fapt, bănuiesc că îl ai deja la degetul mic, nu-i așa?

Evie simți un gol în stomac la gândul că Will o adora, dar știa că nu era adevărat. Da, îi păsa foarte mult de ea și cu siguranță părea că îi plăcea mult să facă dragoste cu ea, dar știa că nu ar fi cerut-o de soție dacă nu ar fi fost obligat să o facă. De fiecare dată când credea că era îndrăgostită până peste cap de acel bărbat care nu putea să-i întoarcă sentimentele, o parte din inima ei părea că se frânge de rușine. Era teribil de ironic faptul că exista un bărbat care o adora *cu adevărat* și probabil și-ar fi dat viața pentru ea. Dar Evie nu mai putea să-și închipuie nunta cu Michael sau cu oricine altcineva. Pentru ea, de acum încolo avea să existe doar Will, ceea ce i se părea că era situație foarte primejdioasă.

Alungă gândurile acelea sumbre și o ocoli pe sora ei, îndreptându-se spre garderobă.

– Nu știu de unde ți-a venit o asemenea idee, Edie. Nimeni nu îi spune niciodată lui William Endicott ce să facă. Ei bine, cu excepția tatălui său, poate.

Eden își dădu ochii peste cap și se prăbuși pe canapea.

– Să nu crezi că nu știu ce se petrece între voi doi.

Evie se opri brusc și se întoarse încet. Împărtășea aproape totul cu sora ei, dar *nu* împărtășise faptul că ea și Will erau intimi fizic. Era ceva atât de profund încât încă încerca să accepte asta în mintea ei. În plus, Eden și-ar fi dorit detalii, iar Evie nu se putea gândi la nici un fel de a descrie ce se întâmplase fără să transforme totul în ceva sordid sau ieftin. Fusese orice altceva mai puțin asta, dar nu avea cum să nege că încălcase toate limitele decenței și bunei-cuviințe. În asemenea circumstanțe, trebuia să se considere norocoasă pentru că Will voia să se însoare cu ea.

– Nu am idee despre ce vorbești, spuse ea, părând stupidă și rigidă.

Sprâncenele lui Eden se arcuiră.

– Serios? Ei bine, cu siguranță ai început lucrurile cu dreptul aseară din bibliotecă. După acest episod, am presupus că Will o să profite de orice ocazie ca să se angajeze într-o explorare mai aprofundată.

Evie scoase un mic suspin de ușurare și schiță un zâmbet.

– Ei bine, poate doar puțin, dar nu merită să vorbim despre asta. Nu că Will nu ar săruta foarte bine, adăugă ea în grabă când Eden păru mai mult decât ușor șocată. Bineînțeles, sărută foarte bine.

– Da, este bine de ştiut. Dar sperăm să primesc ceva mai multe detalii decât atât. Eu nu am avut noroc la capitolul ăsta.

Eden păru atât de îmbufnată încât Evie fu tentată să râdă. Poate că sora ei avea o reputaţie de cochetă scandaloasă, dar era în mare parte de faţadă. Când venea vorba despre asta – când venea vorba despre *bărbaţi* –, Eden nu era mult mai experimentată decât Evie, într-un mod care să conteze.

Cu excepţia faptului că Evie era acum mult mai experimentată decât ar fi avut dreptul să fie oricare dintre fetele bătrâne din lumea bună, datorită celui pe bună dreptate numit Wolf Endicott.

– O să-ţi povestesc totul când mă întorc de la St. Margaret, spuse Evie, luând o bonetă şi o pereche de mănuşi simple din garderobă. Promit să te aştept până când te întorci de la serata muzicală a doamnei Parkminster. Nici nu pot să-ţi spun cât de fericită sunt că mama îmi permite să ratez evenimentul acesta!

– Da, i-am spus că eşti epuizată după toată agitaţia din ultimele zile şi că ai nevoie de un somn bun.

– Mulţumesc, draga mea. Este chiar adevărul, să ştii. Şi mă tem de ce o să se întâmple când mama o să anunţe, în cele din urmă, că eu şi Will suntem logodiţi. Simţindu-se dintr-odată copleşită, se prăbuşi pe bancheta din faţa măsuţei de toaletă. Chiar dacă numele lui Michael este absolvit de orice vină şi nimeni nu află despre conspiraţia asta îngrozitoare, toată lumea aşteaptă de mulţi ani să ne anunţăm logodna. Bârfitorii o să fie înnebuniţi de faptul că l-am lăsat pe Michael pentru Will.

Eden îngenunche în faţa lui Evie, strângându-i mâinile într-o prinsoare liniştitoare.

– Nu-mi place să spun asta, scumpo, dar *chiar* l-ai lăsat pe Michael pentru Wolf.

– Numai pentru că am fost forţată să o fac.

– Dar îl iubeşti pe Wolf, nu-i aşa?

Evie făcu o grimasă.

– Bineînţeles că îl iubesc, dar mă tem că nu este de ajuns. Nu este ca şi cum el ar vrea să se însoare cu mine cu adevărat.

– L-ai întrebat? Chiar l-ai rugat să fiu sincer cu tine?

Evie încuviinţă din cap.

– Şi el ce a spus? continuă Eden nerăbdătoare.

– A spus că vrea să se însoare cu mine.

Sora ei geamănă se lăsă pe călcâie.

– Atunci de ce nu l-ai crede? Nu te-a mințit niciodată.

Când Evie se uită cu ochi mari la ea, Eden flutură o mână în aer.

– Nu vorbesc despre faptul de a fi spion sau despre bănuiala că Michael ar încerca să ucidă oameni. Mă refer la voi doi și la ce anume simte el pentru tine. În privința asta, Wolf a fost întotdeauna onest.

Evie nu reuși să-și înăbușe un râset amar.

– Da, și am cicatrice care demonstrează asta. Apoi aruncă o privire spre ceasul de pe poliță. Dumnezeule, se face târziu! Trebuie să plec, Edie. Biletelul de la Bridget spunea că trebuie să mă întâlnesc cu ea la St. Margaret la ora șapte pentru că nu putea să scape decât câteva minute.

Eden își apăsă mâinile pe genunchii lui Evie, ținând-o pe loc.

– Nu sunt foarte sigură de povestea asta. De unde știi că poți să ai încredere în ea? Și nu cred că este sigur să te duci acolo fără însoțitor, mai ales noaptea.

– N-ai mai obiectat niciodată, spuse ea.

Eden făcu o grimasă.

– Pentru că nimeni nu a mai folosit până acum locul acela ca să pună la cale crime.

– Și nu există nici o dovadă că o face acum, draga mea. În plus, Bridget nu este implicată în așa ceva și cred că nici fratele ei nu este. De fapt, biletelul ei spune limpede că are dovezi care ar putea să absolve de vină atât numele lui Terence, cât și pe al lui Michael.

– Dacă este adevărat, atunci ar trebui să le spună asta lui Will și căpitanului Gilbride, rosti Eden cu înverșunare. Nu există nici un motiv pentru care să te implici mai mult decât ai făcut-o deja.

Evie se chinui să fie răbdătoare.

– Lui Bridget îi este frică de ei, ți-am spus deja. Și are toate motivele să îi fie, date fiind experiențele ei din Irlanda. Nici ea, nici fratele ei nu au vreun motiv pentru care să aibă încredere în armata britanică. Bridget are încredere în mine și în Michael și se simte în siguranță doar dacă vorbește cu mine la St. Margaret. În plus, nu o să fiu singură. Doamna Rafferty o să fie acolo și mă aștept să vină și părintele O'Kelley.

Eden bombăni.

– De ce nu iei cu tine măcar un lacheu sau o slujnică?

– Dacă fac asta, cât timp o să dureze până să afle mama ce am făcut? Mulțumesc, nu. Bătu ușor mâinile surorii ei, apoi o luă de umeri.

Promit că o să fiu bine. Acum, ridică-te în picioare înainte să-ți șifonezi rochia asta frumoasă.

Eden se ridică și o lăsă pe Evie să-și strângă lucrurile, chiar dacă nu părea deloc mulțumită.

– Evie, eu tot cred că este o idee foarte proastă.

– Nu-ți face griji! O să iau o birjă și o să-i cer vizitiului să aștepte până când termin. Apoi vin direct acasă.

Aproape că ajunse la ușă când vocea surorii ei o opri din nou.

– Ești supărată pe Will, nu-i așa? spuse Eden, încă o dată cu picioarele înfipte bine în podea și mâinile în șold.

– Da, fu Evie nevoită să recunoască. Tu nu ai fi?

– Poate, dar mă întreb dacă faci asta ca să-l pedepsești pentru că a încercat să-ți spună ce să faci.

Cuvintele ei o cutremurară și rămase pe gânduri câteva clipe.

– Nu, răspunse ea, în cele din urmă. Nu despre asta este vorba. Dar nici nu pot să-l las să-mi dea ordine sau să mă oprească să fac ce cred că este corect. Bridget O'Shay are nevoie de ajutorul meu și am de gând să i-l ofer.

Deschise ușa și se strecură afară din încăpere, înainte ca sora ei să apuce să mai obiecteze.

Capitolul 23

– Îți dau un șiling în plus dacă mă aștepți. Promit că nu durează mult, spuse Evie, căutând în săculeț.

Vizitiul birjei se gândi la oferta ei, dar frica ieși învingătoare. Calul lui păru să fie de acord, din moment ce începu să scuture agitat din coama zburlită, de parcă îi spunea stăpânului său să-și ia tălpășița.

– Scuze, domnișoară, spuse bătrânul cărunt. Mi-ar prinde bine niște bani în plus, dar nu merită să risc. El aruncă o privire îngrijorată în jur, prin curtea pustie de la St. Margaret. În timpul nopții, St. Giles nu este indicat pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru tinerele doamne. Ați face bine să vă întoarceți cu mine sau să rămâneți în biserică până mâine-dimineață.

Evie oftă, în timp ce își îndesă banii înapoi în săculeț. Poate că ar fi trebuit să aleagă un vizitiu mai tânăr, dar se grăbise și luase prima

birjă liberă. Misiva lui Bridget scrisă în grabă spusese limpede că nu putea să o aștepte prea mult.

– Mulțumesc că vă faceți griji, dar o să fiu bine, spuse ea.

Vizitiul ridică din umeri.

– Cum vreți.

El mormăi un comentariu care punea la îndoială judecata lui Evie, apoi își întoarse birja și o luă hodorogit pe caldarâm. Zarva se stinse iute, lăsând să se aștearnă peste curte o liniște neobișnuită. Acum că noaptea se apropia cu pași repezi, amurgul tot mai adânc părea la fel de sinistru și de amenințător ca oricare scenă din romanele doamnei Radcliffe. În timp ce rămase acolo, cumpănind la înțelepciunea acțiunilor ei, Evie nu reuși să-și înăbușe un tremur de rău augur.

Clătină nerăbdătoare din cap – la fel cum făcuse calul vizitiului cu câteva minute mai înainte, se gândi ea – și traversă curtea spre ușa din spate. Dădu vina pe nervii foarte încordați pentru acea reacție superstițioasă. Chiar dacă era de înțeles, nu avea să îi fie de mare ajutor în întrevederea pe care urma să o aibă cu Bridget. Fără îndoială, sărmana fată era într-o stare deplorabilă, iar Evie avea nevoie să fie cât putea de calmă ca să obțină informații folositoare pentru Will.

Putea numai să se roage ca Bridget să îi dea informațiile necesare pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna acelei situații îngrozitoare.

Ușa fu descuiată, iar Evie se strecură înăuntru. O privire aruncată la repezeală îi dezvălui un salon gol, așa că își croi iute drum spre spatele clădirii. Cel mai probabil Bridget era în bucătărie cu doamna Rafferty și poate cu părintele O'Kelley. Preotul fusese la Lincoln în ultimele trei săptămâni, dar Eve se aștepta să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Prezența lui liniștitoare avea să fie mai mult decât bine-venită.

Când auzi murmurul încet al unei voci de bărbat care venea dinspre bucătărie, ea zâmbi. Părintele O'Kelley chiar revenise, slavă Cerului, și îi oferea deja lui Bridget susținerea de care avea nevoie.

Evie deschise ușa și păși încet pe treptele care duceau la bucătărie, oprindu-se brusc când ajunse în capăt. *Chiar* era acolo un bărbat, dar cu siguranță nu era părintele O'Kelley. Când se întoarse cu fața spre ea, cu o expresie speriată pe chip, îi luă câteva momente să-și dea seama cine era. Apoi își dădu seama că era unul dintre bărbații pe care îi văzuse noaptea trecută la întâlnirea aceea ciudată din

bucătărie între Bridget și Terence. Și, la fel ca în seara aceea, nici doamna Rafferty, nici părintele O'Kelley nu erau acolo.

– Domnișoară Evie, exclamă Bridget. Nu v-am auzit deloc că ați intrat.

Fata era foarte roșie în obraji, iar ochii îi licăriră febril în vreme ce se grăbi să îi ureze bun-venit. Fără să vrea, Evie făcu un pas înapoi, apoi aproape că își pierdu echilibrul când se împiedică în treapta din spatele ei.

– Aveți grijă, domnișoară! strigă Bridget când se întinse să o apuce de cot. Nu vreți să cădeți și să vă loviți la cap. Luați loc și o să vă fac un ceai bun.

Evie îi permise lui Bridget să o ajute să se echilibreze, în vreme ce păși pe lespezile din bucătărie. Dar se împotrivi eforturilor fetei de a o îndrepta spre masă, retrăgându-și brațul.

– Sunt bine și n-am nevoie de nici un ceai. Ea aruncă o privire spre bărbatul masiv care stătea sprijinit de perete, cu un fel de încordare alertă, de parcă se aștepta să apară probleme. Bridget, te rog să mi-l prezinți pe tovarășul tău. Nu cred că am reținut cum îl cheamă noaptea trecută.

Buzele bărbatului se arcuiră într-un zâmbet galeș.

– Mă gândesc că nu aveți nevoie să știți, domnișoară, răspunse el cu un puternic accent irlandez.

Un fior rece o străfulgeră pe Evie pe șira spinării la vederea naturii crude a acelui zâmbet. Privirea bărbatului era cea pe care o pisică i-o arunca unui șoricel înainte să-l înșface. Când reveni cu privirea spre Bridget, simți un gol în stomac.

Cruzimea din privirea lui Bridget o întrecea pe cea a tovarășului ei. Evie începea să-și dea seama că tânăra irlandeză nu era atât de inocentă pe cât o crezuse ea. De fapt, acum trebuia să-și închipuie că și Bridget era implicată în conspirație – dacă nu din vreun motiv anume, măcar ca să își protejeze fratele.

„Data viitoare, o să-mi ascult premonițiile."

Fu nevoită să înghită în sec de câteva ori înainte să fie în stare să vorbească.

– Bridget, ce ai făcut cu doamna Rafferty și cu fiul ei?

– Ah, începi să-ți dai seama ce se întâmplă, nu-i așa? răspunse Bridget cu o voce plină de dispreț. Ți-a luat cam mult, dar bănuiesc că n-ar trebui să mă mire având în vedere firea slabă pe care o ai.

Apoi expresia ei se schimbă din nou, transformându-se într o fracțiune de secundă într-o față speriată. Cu buze tremurătoare, își strânse dramatic mâinile la piept.

– Oh, domnișoară Evie, vă rog să mă ajutați! exclamă ea. Fratele meu are probleme și nu știu ce mă fac!

Când ea râse, lui Evie aproape că i se făcu rău. Fata părea și vorbea ca o nebună.

– A fost floare la ureche să vă fraieresc pe tine și Beaumont, spuse ea. Mi-am făcut ceva griji pentru doamna Rafferty. Nu este o prostănacă, dar am fost în stare să ne înțelegem și cu ea.

– Unde sunt doamna Rafferty și fiul ei? repetă Evie, începând să se gândească la ce era mai rău.

Bridget scuturâ din cap.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru ei, nătăfleață! I-am încuiat în sacristia bisericii. Sunt irlandezi, așa că nu o să le facem nimic. Ea chicoti. Dar nici nu o să iasă prea curând ca să dea alarma.

Sacristia era puțin mai mare decât o debara fără ferestre care dădea spre altar.

– Bridget, nu știu ce pui la cale...

– Dacă te așezi și închizi gura, o să-ți spun!

Fata făcu un semn din cap spre tovarășul ei tăcut, iar bărbatul plesni cu o mână lată umărul lui Evie. Împingând-o spre masa din bucătărie, o trânti într-unul dintre scaune. Evie nu se împotrivi. Își simțea picioarele tremurânde și fu recunoscătoare pentru posibilitatea de a se așeza și de a se aduna.

Când Bridget se sprijini cu un șold în masă, cu un rânjet îndreptat spre ea, Evie adoptă cea mai calmă atitudine.

– Te rog să-mi spui ce se petrece. Poate că reușesc să ajut.

Fata scoase un hohot de râs.

– Cine spune că vreau să ajuți? Deși bănuiesc că ar trebui să-ți mulțumesc că mi-ai făcut rost de slujba aia de la Milbank. Totul a fost mai ușor.

Lui Evie i se tăie răsuflarea.

– Atunci *chiar* există un complot ca să fie cineva ucis. Este vorba despre Sir Gerald?

Bridget pufni.

– Neghiobul ăla nu merită nici cel mai mic efort, chiar dacă nu o să supraviețuiască după noaptea asta. Dar nu pe el îl vrem.

– Atunci pe cine? se strădui Evie să întrebe.

– Orange Peel și Liverpool, răspunse Bridget. Și pe oricine altcineva mai reușim să doborâm odată cu ei.

Evie se încruntă la prima referință, apoi își aminti ceva ce îi spusese Michael cu câteva luni în urmă. Orange Peel (Coajă de Portocală) era porecla pe care unii irlandezi i-o dăduseră lui Robert Peel, disprețuitul secretar-șef pentru Irlanda, portocaliu fiind culoarea celor care susțineau drepturile și interesele Coroanei britanice. Era o glumă proastă devenită și mai proastă având în vedere întregul context.

– O să-i ucideți pe Peel și pe prim-ministru? întrebă ea sceptică. Cum Dumnezeu aveți de gând să faceți asta?

Bridget își încrucișă brațele la piept, de parcă se făcea comodă, și se aplecă mai aproape, cu un aer complice, ca și cum discuția îi făcea plăcere.

– Eu și oamenii mei, spuse ea, apoi încuviință din cap spre compatriotul ei, plănuim asta de dinainte să plecăm din Irlanda. Nu prea am știut cum să punem totul în aplicare până ce nu mi-ai făcut tu rost de slujba de la Milbank. El locuiește într-unul dintre conacele alea afurisite de lângă Tamisa, cu pivnițe și chiar un beci boltit pustiu. Pivnițele stau să cadă, dar beciul era suficient de curat și de uscat. Așa că am adus pe furiș praf de pușcă în ultimele trei luni, suficient cât să sară în aer toată șandramaua.

Evie se uită lung la ea, copleșită de groază. Casa lui Sir Gerald era unul dintre puținele conace rămase pe Strand, o relicvă arhitecturală din perioada iacobină. Era uriaș și întins, iar ea nu era surprinsă să audă că avea un beci boltit, o încăpere cu arcade folosită mai ales pentru depozitare. Casele mai noi nu aveau beciuri boltite, ceea ce făcea ca reședința lui Sir Gerald să fie perfectă pentru activități infame.

Avu nevoie să înghită de mai multe ori înainte să-și recapete glasul.

– Seamănă cu complotul prafului de pușcă, spuse ea, gândindu-se la complotul din secolul trecut, menit să arunce în aer clădirile Parlamentului.

Bridget se lovi ușor pe o parte a nasului.

– De unde crezi că ne-a venit ideea, mai ales cea cu depozitarea prafului de pușcă în beci? Nimeni nu coboară acolo vreodată, așa că a fost al naibii de ușor. Ea râse, de parcă tocmai făcuse o glumă bună. Ei bine, în afară de mine și de Stanley, lacheul cel mic. El mi-a arătat

beciul într-o zi, sperând că o să-mi ridic fustele pentru el. De îndată ce l-am văzut, am știut că este perfect.

Evie se chinui să priceapă ce auzea, pentru că părea incredibil și nebunesc.

– De unde ați făcut rost de praf de pușcă și cum l-ați dus acolo fără să vă vadă cineva?

– L-am furat de pe barjele care coboară pe râu cu praful de pușcă pentru London Magazine. Ea făcu o grimasă. A fost complicat, dar am reușit să facem rost de un butoi întreg într-o noapte. Apoi ne-am folosit de debarcaderul din spatele casei lui Milbank ca să-l ducem înăuntru.

Evie își apăsă o mână pe piept, de parcă astfel ar fi putut să-și încetinească bătăile inimii.

– Câți... câți oameni sunt implicați în complotul ăsta? Cine mai este de la St. Margaret?

Bridget rânji. Expresia urâtă de pe chipul ei era complet diferită de cea a fetei dulci și drăguțe pe care Evie credea că o cunoscuse. Cât de naivă fusese!

– Nu-ți face griji, drăguță, fundația ta este în siguranță. Suntem doar eu, oamenii pe care i-ai văzut serile trecute și vreo alți câțiva despre care nu trebuie să știi tu nimic. Desigur, nu că o să fie vreo diferență când o să se afle totul. Numai să se afle că am intrat pe aici și o să ai probleme, bănuiesc. Ea ridică din umeri. De fapt, chiar îmi pare rău pentru asta, dar n-ai ce-i face.

– Care este rolul fratelui tău în toată povestea asta?

Bridget se ridică brusc de la masă și un spasm de durere îi traversă chipul. Apoi privirea din ochii ei deveni glacială.

– Terry a avut șansa să susțină cauza. Să mă susțină pe *mine*. Dar, de când am ajuns în locul ăsta blestemat, s-a înmuiat tot.

Evie clipi. Era evident că se înșelase în privința lui Terence, după cum se înșelase în privința atâtor lucruri.

– Sunt sigură că a vrut să te protejeze, reuși ea să spună, în cele din urmă.

– Nu este un bărbat adevărat, rosti Bridget cu dispreț. În orice caz, nu este un irlandez adevărat.

Ea aruncă o privire spre ceasul de pe poliță, apoi se întinse după șalul pe care îl așezase pe unul dintre scaunele din bucătărie.

Evie scutură din cap, îndurerată să audă cum defunctul Bridget *bărbatul adevărat*. Era evident că sărmanul Terence încercase să-și salveze sora, dar nici măcar dragostea lui nu reușise să învingă ura.

– Când o să se întâmple?

– În noaptea asta. Bridget își aruncă șalul pe umeri. Milbank organizează un dineu cu câțiva filfizoni din guvern, inclusiv Peel și Liverpool. Suntem pregătiți să îi zburăm pe toți în aer.

Disperarea o făcu să se ridice în picioare, dar bărbatul o împinse la loc pe scaun.

– Hai, domnișoară Evie, spuse pe un ton care parodia într-un mod oribil o voce afectuoasă, stai cuminte la locul tău! Nu pleci nicăieri pentru o vreme.

Evie încercă să-și liniștească bubuitul pe care îl simțea în cap. Avea nevoie să se gândească și să obțină cât mai multe informații de la Bridget.

– Nu pare că v-ați grăbi atât de tare. Nu o să fiți acolo când o să se întâmple?

– Așteptăm doar să ajungă toți musafirii, răspunse ea. Nu vrem să lăsăm pe nimeni pe dinafară.

– Dar... dar am crezut că nu poți să stai mult. Nu o să ți se observe lipsa?

Bridget ridică din umeri.

– Și dacă mi se observă, ce? Nu este ca și cum o să-mi recuperez vechea slujbă, nu?

Evie închise ochii și își duse o mână la gură, simțind că stomacul i se urcă în gât. Unde era Will? El și Gilbride încă își pierdeau vremea încercând să dea de urmele lui Terence prin mahalale?

Deschise larg ochii. Era posibil ca Will să-l fi găsit pe Terence. Dacă îl găsise, poate că irlandezul dezvăluise măcar câteva dintre detaliile complotului, dacă le cunoștea, ceea ce însemna că se putea ca Will să fie acasă la Sir Gerald chiar în clipa aceea. Să fie în pericol de moarte, alături de toți ceilalți.

Se răsuci pe scaun și se întoarse cu fața spre Bridget, care vorbea în șoaptă cu tovarășul ei.

– Bridget, te rog să nu faci astal Lasă-mă să te ajut. O să vorbesc cu Michael. O să facem rost de bani și o să vă scoată din țară pe tine și pe prietenii tăi. Poți să te duci în America împreună de Terence.

Bridget îi aruncă o privire dintre cele mai dezinteresate.

– Este prea târziu pentru asta, domnișoară Evie.

Evie nu mai fu în stare decât să se uite îngrozită la ea.

– De ce, Bridget? reuși ea să spună. De ce faci asta?

Ochii albaștri ai frumoasei fete se aprinseră brusc cu o asemenea ferocitate încât fata tresări. Bridget se năpusti spre ea, apucând-o de reverul jachetei și ridicând-o pe jumătate de pe scaun.

– Chiar vrei să știi, nemernică proastă? Pentru că vă urăsc pe tine și pe cei ca tine din toată inima mea! șuieră Bridget. Ați distrus tot ce am avut. Mi-ați distrus viața, aruncând-o în rahat și moarte. Eram doar o copilă când soldații voștri blestemați mi-au masacrat familia în timpul rebeliunii. Părinții mei, sora mea mai mică – pe toți, în afară de Terence. Noi am fost singurii pe care nu i-ați omorât, deși Dumnezeu știe că ați încercat. Ne-ați scos din casa noastră și ne-ați lăsat să murim de foame prin mărăcini, ca pe niște șobolani. Ca niște gunoaie sub talpa cizmelor voastre frumoase!

Ea o împinse pe Evie înapoi, de parcă nu ar fi suportat să o atingă. Cotul lui Evie se lovi de masă și durerea îi traversă brațul, dar ea aproape că nu o simți. Era prea uluită de enormitatea lucrurilor pe care le auzea și de iadul pe care îl vedea în privirea plină de mânie a lui Bridget.

– Crezi că un copil ar putea vreodată să uite asta? urlă Bridget. Te întrebi de ce am plănuit asta în fiecare nenorocită de zi din viața mea? Nu există nimic ce m-ar face să mă facă să mă răzgândesc. Și dacă nu supraviețuiesc după noaptea asta, o să merite să mor dacă îi iau pe nemernicii ăia cu mine!

– Gata cu vorba, fetițo! o întrerupse tovarășul ei. Trebuie s-o luăm din loc.

Bridget se încruntă mânioasă, dar încuviință reticent din cap.

– Crezi că nu știu? Voiam doar ca ea să afle ce o să se întâmple cu gentlemenii ei prețioși din lumea bună. Își întoarse atenția spre Evie. Să nu ne faci probleme, mă auzi? Dacă ești cuminte, s-ar putea să ieși teafără de aici.

Asta o făcu pe Evie să pună întrebarea care ar fi trebuit rostită din capul locului.

– De ce m-ai adus aici, Bridget? *Ce* vrei de la mine?

Fata își arcui zeflemitor o sprânceană.

– Pentru că iubitul tău afurisit se apropie prea mult de adevăr. L-am pus să se ducă să-l caute pe Terence prin mahalale și este doar o chestiune de timp până ce dă de el.

– Și dacă dă de el? o provocă Evie. Dacă încearcă să te oprească?

Bridget scoase un râset de aspru și urât.

– O să te folosim pe tine ca să ieșim din Londra. Tu ești asul meu din mânecă, scumpo! Pun pariu că frumușelul tău o să facă orice ca să te protejeze.

După ce părăsi birja, preferând să meargă pe jos, Will trecu cu pași repezi pe lângă ultimele trei clădiri din Seven Dials. Străzile principale din Londra erau aglomerate până seara târziu, iar mersul pe jos era mai rapid decât să înaintezi cu greutate într-o trăsură.

După cum se temea, Evie îl sfidase, iar el avea de gând să impună o pedeapsă adecvată de îndată ce avea să o țină din nou în siguranță în brațe – să nu o mai piardă niciodată din ochi și să nu plece decât însoțită de doi lachei și de un câine foarte mare care să o protejeze. El nu obișnuia să se roage, dar spusese o rugăciune în gând când plecase de pe Hereford Street.

După ce se ocupase de Terence O'Shay, Will îi raportase totul lui Aden, apoi îl urmă pe Alec la reședința Milbank. Alec îi ordonase deja lui Sir Gerald să-și trimită oaspeții acasă – cu toții mormăind nemulțumiți și cerând explicații –, după care începuse să cerceteze casa. Nu durase prea mult până să găsească o magazie plină de praf de pușcă în beciul casei. Alec și oamenii lui îi surprinseseră și pe doi dintre conspiratorii lui Bridget O'Shay în timp ce potriveau fitilurile menite să arunce în aer casa lui Milbank.

Totuși, Bridget nu fusese de găsit, iar oamenii ei refuzaseră să spună unde se afla fata. Will îl lăsase pe Alec să încerce să scoată toate informațiile de care aveau nevoie și se îndreptase spre reședința de la oraș a familiei Reese. Dacă exista cineva care să știe unde putea să se afle fata, persoana aceea era Evie.

Spre uimirea lui, Evie se avântase deja cu capul înainte în inima primejdiei. Eden, îngrijorată pentru sora ei și revenind acasă mai devreme de la o serată, îi povestise lui Will despre biletelul de la Bridget. Înainte să iasă valvârtej pe stradă ca să mai găsească o birjă, Will îi spusese lui Eden să-i trimită un mesaj lui Alec.

Coti spre White Lyons Street și încetini în timp ce se îndreptă spre aleea din spatele bisericii St. Margaret. Ascunzându-se în umbra unei case aflate vizavi de intrarea din spate, el hotărî să intre prin față. Bridget se aștepta ca el – sau oricine venea – să intre prin clădirea din spate, așa că urma să intre prin biserică și, spera el, să îi ia prin surprindere pe ea și pe oricine mai era acolo. Într-un timp atât

de scurt, era cel mai bun plan la care se putuse gândi ca să o salveze pe Evie. Probabil că trebuia să renunțe la capturarea lui Bridget, dar putea să se împace cu gândul date fiind circumstanțele.

Își croi repede drum spre ușa din față de la St. Margaret. Nu mai intrase niciodată prin efracție într-o biserică, dar bănuia că exista o primă dată pentru toate. Scoțându-și șperaclul, se aplecă în umbrele în care era cufundat pridvorul îngust și se apucă de lucru.

După un minut, închise ușor ușa grea din stejar în urma lui și intră în vestibul. Bisericuța avea pereți albi și strane care se aliniau de-a lungul culoarului îngust ce ducea la altarul cu baldachin. Flacăra din altar oferea o oarecare lumină, la fel ferestrele înalte care se întindeau spre arcada boltită din acoperiș. Totuși, cea mai mare parte a bisericii era acoperită de umbre grele. Will rămase la fel de nemișcat ca statuia Sfântului Mihail din nișa de lângă el, străduindu-se să vadă sau să audă pe cineva care putea fi ascuns.

Mulțumit de faptul că era singur, aruncă o privire ironică spre îngerul de piatră care se apleca deasupra lui. Trebuia să fie tocmai arhanghelul Mihail cel care se uita la el cu o expresie blândă pe trăsăturile lui auster sculptate, care îi proteja pe inocenți și lupta împotriva forțelor răului. Iată ce încercase să facă Michael Beaumont, indiferent cât de greșit fusese, iar acum îi revenea lui Will rolul de a încheia misiunea.

După ce atinse sabia îngerului pentru noroc, Will înaintă iute spre altar, căutând ușa spre bucătărie și birouri. Își dori din nou să fi avut ocazia să facă o cercetare aprofundată prin complexul bisericii. Spre deosebire de Alec, care mai degrabă era încântat de lucrurile neașteptate, Will își dorea mereu să știe tot ce putea afla despre o misiune. Date fiind mizele – care includeau viața femeii pe care o iubea –, detesta chiar mai mult decât de obicei să înainteze aproape pe orbește.

Ajunse la pupitru, când vocile înăbușite îl făcură să încremenească. Se auzeau din spatele unei ușițe din partea dreaptă a altarului. O lumină slabă se zărea pe sub cadrul ușii, poate venită de la lumânare sau vreo lampă mică. Se apropie mai mult, scoțând pistolul din buzunar.

Se lăsă în genunchi și se uită lung prin gaura cheii, apoi scoase o înjurătură. Văzu și auzi destul pentru a-și da seama că un copil stătea ghemuit pe podeaua de piatră, plângând în timp ce îmbrățișa fustele unei femei. Din câte știa, singurul copil de la St. Margaret

era fiul menajerei, doamna Rafferty. Faptul că băiatul și mama lui erau încuiați acolo sugera, cu siguranță, că nu făceau parte din un complot.

El bătu ușor în ușă, iar plânsul copilului se opri în mijlocul unui suspin.

– Doamnă Rafferty, sunt căpitanul Endicott, murmură el, cu gura aproape de gaura cheii. Sunt prietenul domnișoarei Evelyn, am venit să vă ajut.

Nu auzi nimic în afară de tăcere câteva secunde, apoi o agitație ușoară.

– Puteți să ne scoateți de aici? șopti doamna Rafferty.

– Stați un pic, murmură Will.

Avu nevoie de mai puțin de un minut ca să deschidă vechiul zăvor ruginit. Când deschise ușa, ieși valvârtej un corp micuț și speriat. Îl luă în brațe pe băiat și intră în încăpere, închizând ușa în urma lui. Lăsă din brațe băiatul, care nu părea să aibă mai mult de șapte ani. Mama lui îl apucă de umeri și îl strânse în fustele ei negre.

– Nu vreți să ne lăsați să ieșim, domnule? întrebă băiatul cu sughițuri, ridicând privirea spre el.

Will se ghemui în fața lui.

– Da, desigur, dar vreau să vă protejez. Cum te cheamă?

– Billy, spuse el cu un suspin.

– Iar eu sunt William, chiar dacă prietenii mei îmi spun Will. O să vă scot de aici, dar trebuie să faci liniște. Poți să faci asta?

Băiatul se frecă la nas și încuviință din cap.

Will se ridică în picioare și aruncă o privire întrebătoare spre mamă. Era o femeie subțire, cu o înfățișare calmă, la vreo 30 de ani, ghici el, îmbrăcată frumos, cu o rochie de un albastru-închis, cu un guler simplu. O parte a gulerului era ruptă și îi atârna pe un umăr, iar părul îi era desprins din cocul prins la spate.

– V-au rănit? întrebă el.

– Suntem bine, domnule, doar speriați, răspunse ea cu un ușor accent irlandez. Dar îmi fac griji pentru domnișoara Evie și pentru ce o să-i facă.

Will fu copleșit de iureșul de teamă ce îi încordă mușchii.

– Ai văzut-o pe domnișoara Evie?

– Nu, domnule. Ne-au închis aici înainte ca ea să ajungă, dar am auzit-o pe nemer... Ea se opri, uitându-se la fiul ei. Am auzit-o pe Bridget vorbind despre ea cu unul dintre acei bărbați. A spus

că o să o folosească pe domnișoara Evie drept ostatică dacă o să fie nevoie.

Frica lui Will se rostogoli înăuntrul lui ca o vijelie de gheață, înainte să devină o furie rece și nestrămutată.

– Câți erau?

– Bridget și doi bărbați, din câte știu, dar ne-au închis aici cu ceva timp în urmă. Doamna Rafferty se uită din nou la copilul ei, apoi ridică privirea spre Will. Aș vrea să ajut cum pot, domnule, dar trebuie să-mi duc băiatul la adăpost.

– Desigur. O să vă scot de aici, apoi vreau să vă duceți direct la poliție. Spuneți-le că v-a trimis căpitanul William Endicott din Regimentul 1 Dragoni Regali și încercați să trimiteți pe cineva aici cât de repede cu putință. Spuneți-le că lucrez cu Sir Dominic Hunter. O să știe despre cine este vorba. M-ați înțeles?

Doamna Rafferty încuviință din cap și își luă fiul de mână.

– Încă un lucru. Unde este ușa spre cealaltă clădire și unde duce?

După ce femeia îi explică planul clădirii, Will îi conduse repede prin biserică până la ușa din față. O cercetare rapidă pe afară îi dădu de înțeles că totul părea să fie liniștit și îi încurajă să-și vadă de drum. Fiecare mușchi din corpul lui îl îndemna să se îndrepte spre cealaltă clădire ca să o salveze pe Evie, dar se forță să se uite după doamna Rafferty și Billy până ce dispărură după colț.

Un minut mai târziu, Will deschidea ușor ușa dintre biserică și clădirea din spate. Aceasta dădea într-o anticameră – un spațiu mic, plin cu rafturi, care era folosit drept cămară. Camera nu avea nici o ușă și dădea direct în bucătărie. Era norocos, căci asta însemna că nu trebuia să bâjbâie pe la încuietori și balamale ce scârțâiau.

Se mișcă tăcut spre intrare, stând ascuns după niște rafturi. Își întinse doar ușor gâtul, zărind-o pe Evie așezată pe un scaun în colțul opus al unei mese lungi din stejar, chiar în fața vetrei. Ea arunca o privire fioroasă în direcția ușii opuse, încruntarea ei fiind, evident, îndreptată spre cineva de acolo. Absolut nimic la ea nu părea nelalocul lui, iar boneta îngrijită și nasturii frumos încheiați la jachetă arătau că nu fusese bruscată.

Fu cuprins de un val de ușurare atât de copleșitor încât fu nevoit să se dea înapoi câteva secunde ca să-și tragă sufletul. Își alungă emoțiile, scuturâ scurt din cap și se aplecă din nou.

Fir-ar să fie!

Din poziția lui, nu putea să vadă câți dintre cei care o țineau captivă se aflau în celălalt capăt al încăperii, de vreme ce un dulap mare – își aminti că înăuntru erau o mulțime de vase – îi bloca vederea. Desigur, însemna că ei nu-l puteau vedea, ceea ce era în avantajul lui.

Se gândi câteva secunde, apoi se ridică încet în picioare, fără să scoată vreun sunet. Ceea ce îl puse în raza vizuală a lui Evie. Era o mișcare riscantă, dar trebuia să-i atragă atenția. Putea doar să spere că ea avea stăpânirea de sine de a nu reacționa când îl vedea.

Secundele se scurseră. În cele din urmă, Evie oftă și roti din umeri, încercând să se întindă pe scaunul din trestie care părea incomod. Privirea ei alunecă în direcția lui Will, apoi se ridică brusc în picioare, uitându-se lung la el. El făcu o grimasă în semn de avertizare și un semn smucit din cap în direcția celor care o supravegheau.

Spre imensa lui ușurare, ea scoase un oftat plictisit și se așeză din nou pe scaun. Lăsă să treacă un minut înainte să se foiască în scaun, de parcă încerca să se așeze mai comod. Se întoarse suficient de mult ca să-l vadă foarte bine, aplecată în față, ca și cum ar fi renunțat la orice speranță de salvare.

El o recompensă cu un zâmbet și ridică un deget, apoi două, arătând din nou cu capul spre ușă. Ea își ridică nonșalant mâinile – care erau legate la încheieturi –, prefăcându-se că vrea să se scarpine la nas, apoi ridică degetul arătător într-o mișcare scurtă.

„Unu."

„Bravo, scumpa mea!"

O urmă de zâmbet se desenă în colțul gurii ei atrăgătoare. Dumnezeule, cât de mult o iubea! Și avea să își petreacă tot restul vieții dovedindu-i asta, de îndată ce ieșeau teferi din toată harababura aceea.

Se confruntă cu o decizie grea. Să acționeze acum, să aștepte să apară Alec sau ca doamna Rafferty să aducă întăriri de pe Bow Street? Dacă aștepta, nu avea de unde să știe când ajungea ajutorul sau ce avea să se întâmple atunci. Dacă salvatorii intrau valvârtej înăuntru, era posibil ca omul care o păzea pe Evie – cu arma, din câte presupunea el – fie să o împuște, fie să o folosească drept scut ca să scape. Acela nu era un risc pe care să-l asume.

Se lăsă pe vine. Evie îl urmări cu coada ochiului, în timp ce el arată spre dulap. Se prefăcu a se ridica, apucând ceva și apoi aruncând.

Fără îndoială, arăta ca un idiot, dar se gândi că ea avea să înțeleagă ce încerca să îi comunice.

Evie păru ușor nedumerită o clipă sau două, înainte să-și întoarcă privirea în față, cu o scurtă încuviințare din cap. Will simțea un gol în stomac la gândul că trebuia să o folosească drept distragere a atenției, dar era singura lor șansă.

–Scuză-mă, spuse ea după ce își drese glasul, dar am nevoie să îmi fac nevoile.

Will fu nevoit să-și înăbușe un zâmbet când începu să intre ușor în cameră. Era o cerere simplă, absolut credibilă, care oarecum lua în derâdere situația dată.

–M-ai auzit? întrebă ea, permițând ca o notă de severitate să îi coloreze vocea. Trebuie să îmi fac nevoile.

Will se lipi de perete, în timp ce se apropie de dulap. Camera era slab luminată doar de un mic foc în vatră și câteva lumânări pe poliță. Umbrele adânci ajungeau în colțuri, dar acum putea să îl vadă pe cel care o ținea prizonieră pe Evie, un bărbatul masiv care avea un pistol. Se așeză pe scările care duceau spre coridor și spre biroul lui Beaumont. Tot ce trebuia să facă bărbatul era să privească în jos și spre dreapta, iar Will era descoperit.

Din fericire, atenția lui rămase concentrată pe Evie.

–Tacă-ți fleanca, mărâi el. Nu o să-mi distragi atenția cu prostiile astea.

–Dumnezeule, exclamă ea. Chiar crezi că, dacă nu ar fi necesar, aș ruga pe un om pe care nu îl cunosc deloc – unul care mă ține ostatică – ceva atât de delicat? Și-mi amintesc clar că Bridget ți-a spus să nu te porți urât cu mine. În opinia mea, să nu mă lași să îmi fac nevoile sigur este un comportament urât.

Tonul ei ofensat și ridicat îi oferi o bună acoperire, iar Will traversă cei aproape doi metri de-a lungul peretelui, până la dulap, fără să atragă atenția. Era o piesă de mobilă masivă, lată și înaltă; reuși să se ghemuiască, ieșind din câmpul vizual al gardianului. Mai trebuia doar să se întindă și să apuce ceva suficient de greu și să o facă fără să fie văzut.

Avea nevoie de ceva iscusință.

El se uită spre Evie chiar când ea îi aruncă o privire iute. De parcă i-ar fi citit gândurile, inspiră adânc și încercă din nou.

–Totuși, presupun că nu ar trebui să fiu cu adevărat surprinsă, spuse ea cu un glas ascuțit. Un bădăran irlandez ca tine nu ar avea

nici cea mai vagă idee cum să se poarte cu o doamnă. Nu este de mirare că n-ai fost în stare să-ți găsești o slujbă decentă. Am văzut câini scotocind prin gunoaie care aveau maniere mai bune decât ale tale.

Lui Will i se tăie răsuflarea la auzul mârâitului indignat care veni din celălalt capăt al camerei. Știu că avea doar câteva secunde la dispoziție ca să acționeze.

În timp ce gardianul lui Evie se ridică în picioare cu o rapiditatea greoaie, cu un aer ucigaș în privire, Will se avântă din poziția lui ghemuită direct spre partea din față a dulapului. Apucă un urcior greu pentru lapte și se întoarse pe călcâie. În timp ce gardianul se avântă surprins spre el, Will aruncă urciorul peste masă, direct în fața bărbatului.

Acesta îl lovi pe bărbat direct în bărbie și se făcu bucăți, aterizând pe podea. Evie se rostogoli de pe scaun și dispăru sub masă. De îndată ce ea fu în siguranță, Will se aruncă peste placa de lemn, cu toată greutatea înainte și izbindu-se în abdomenul gardianului, punând capăt strigătului indignat de uimire și durere. Amândoi se izbiră de podea, cu Will deasupra.

Gardianul se zvârcoli sub el, dar era limpede că lovitura primită în bărbie îl afectase. Urmă o luptă scurtă și brutală, dar Will înfipse iute un genunchi în pieptul bărbatului pentru a-l imobiliza la podea. Îi apucă apoi capul plin de sânge și îl mai izbi o dată de lespezi. Gardianul scoase un geamăt aspru, în timp ce dădu ochii peste cap. Apoi încremeni.

Will se ridică în picioare, încă deasupra bărbatului, și trase adânc și lent aer în piept ca să-și liniștească bătăile inimii. Apoi cercetă rapid, dând peste un cuțit și un pistol. Își îndesă pistolul la spate și se ridică în picioare.

–A murit? întrebă ascuțit Evie de sub masă.

Ridică privirea spre el, cu boneta trasă oarecum comic peste un ochi și ochelarii așezați nu foarte bine pe vârful nasului.

Will îi îndreptă scaunul, apoi se întinse și o apucă de coate, trăgând-o de sub masă și așezând-o pe scaun.

–Nu cred, spuse el când folosi cuțitul ca să-i taie frânghiile legate în jurul încheieturilor. Dar, în orice caz, nu o să se mai ridice prea curând.

El îi eliberă mâinile, dar când o ridică în picioare, ea se prăvăli spre el.

– Mi-au legat și picioarele, spuse ea. Pentru o clipă, am uitat de asta.

Will pufni.

– Ai uitat?

El o așeză ușor înapoi pe scaun și îngenunche ca să taie cu grijă nodurile din jurul gleznelor.

– Am fost atât de îngrijorată că bestia asta de om o să te ucidă! spuse ea, cu o urmă de tânguire în glas. Aș muri dacă ți s-ar întâmpla ceva.

El ridică privirea spre fața ei frumoasă și neliniștită și zâmbi.

– Nici o șansă, dragostea mea, spuse el încet, în timp ce îi împinse ușor ochelarii pe podul nasului.

– Mă bucur să aud asta, spuse ea. Și mă bucur *foarte mult* să te văd.

Ea se aruncă spre el, aproape doborându-l la podea.

Will puse cuțitul jos și o cuprinse în brațe. Boneta fu prinsă sub bărbia lui și rămaseră ghemuiți pe lespezile reci, dar nu le mai păsă. Ea era în siguranță și cu el, iar acela era singurul lucru de care îi păsa.

– Dumnezeule, Evie! spuse el, luptându-se cu un amestec straniu de uriașă recunoștință și o enervare imensă, acum că pericolul trecuse. Ți-am spus să stai departe de St. Margaret. De ce nu mă asculți niciodată?

Ea îl îmbrățișă cu atâta înflăcărare încât el se gândi că i se rup coastele.

– Îmi pare rău. Promit că o să fac tot ce-mi spui de acum înainte.

Cuvintele îl făcură să scoată un râset gutural.

– O să cred asta când o să văd.

– Will, spuse ea și se trase mai în spate, trebuie să ne ducem acasă la Sir Gerald Milbank chiar acum pentru că Bridget mi-a spus că o să arunce totul în aer. Ea este deja acolo!

Îl trase de umeri, de parcă ar fi vrut să-l facă să se ridice în picioare.

– Nu-ți face griji, am oprit totul la timp, o liniști el. Îi luă boneta boțită și o aruncă pe masă. Alec și oamenii lui iau praful de pușcă chiar în clipa în care vorbim noi.

Ea clipi atât de adorabil încât el simți nevoia să-i dea un sărut rapid.

– Oh, slavă Cerului, spuse ea. Cum aţi aflat despre complot?

– Am obţinut informaţiile de la Terence. El o ridică în picioare. Nu ne-a dat detalii, dar am ştiut că la reşedinţa Milbank ceva nu era în regulă. Alec a cerut o cercetare la faţa locului, începând cu pivniţele. Am găsit praf de puşcă – şi pe oamenii lui Bridget – aproape imediat. Nu şi pe Bridget.

Ea se aplecă uşurată spre el.

– Mi-a fost groază că o să fie prea târziu.

O strânse tare şi scurt în braţe.

– Totul este în regulă, dar trebuie să ne punem în mişcare. El îi dădu drumul şi-l mai verifică o dată pe gardian, care, într-adevăr, încă era în viaţă. Este leşinat, dar trebuie să-l legăm până când o să poată să fie dus la Bow Street.

Evie scoase un suspin.

– Doamna Rafferty şi Billy! Sunt încuiaţi în sacristie. Trebuie să le dăm drumul.

Will întinse o mână şi o prinse de mânecă.

– Am făcut-o deja. S-au dus după întăriri pe Bow Street.

– Mulţumesc, spuse ea, apăsându-şi o mână la piept. Am fost atât de înspăimântată pentru ei!

– Atunci poate că înţelegi ce am simţit eu în privinţa *ta*, spuse el sec.

Evie tresări.

– Îmi pare rău, Will. Sincer. N-am avut nici cea mai vagă idee că Bridget ar fi implicată în povestea asta oribilă şi m-am gândit că sunt în siguranţă dacă mă întâlnesc cu ea la St. Margaret.

– Nu doar implicată. Ea este creierul operaţiunii.

– Da, înţeleg asta acum. Este oribil, spuse ea pe un ton sumbru. Apoi îşi arcui o sprânceană. Apropo, de unde ştii că am venit aici?

– Mi-a spus Eden. Venise acasă mai devreme pentru că mi-a spus că avusese o *premoniţie* că ar fi ceva în neregulă.

Evie zâmbi.

– Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprinsă, spuse ea. Dar am avut noroc că ai trecut pe acasă.

– M-am gândit că tu o să ştii cel mai bine unde naiba să o găsesc pe Bridget prin mahalale. Nu?

Ea păru şovăitoare.

– Ei bine, ea şi Terence apar în arhivele bisericii, dar mă îndoiesc că adresa o să fie de vreun mare folos.

El ridică din umeri.

– În orice caz, trebuie să căutăm prin camera ei, măcar avem de unde să pornim. Acum, ajută-mă să găsesc mai multe frânghii ca să-l legăm pe omul ăsta și să o luăm din loc.

Evie încuviință din cap și se îndreptă spre cămară.

– Apoi ce facem?

– *Eu* te duc acasă, apoi mă ocup de căutarea lui Bridget O'Shay.

– Nu este nevoie de asta, nenorocitule! Mârâitul moale veni din spatele lor. Sunt chiar aici.

„Dumnezeule!"

Afurisita îi luase prin surprindere. Încet, Will se întoarse pe călcâie. Bridget stătea în vârful treptelor, cu pistolul îndreptat spre pieptul lui.

– Știu că te ocupi de asta, Endicott, mârâi ea. Așa că pune pistolul pe masă. Iar tu, domnișoară Evie, treci lângă bărbatul dumitale ca să stau cu ochii pe amândoi.

Fără nici un cuvânt, Evie se apropie, în timp ce Will își scoase pistolul din haină și îl așeză cu grijă pe masa din bucătărie. Încă avea pistolul gardianului, dar i-ar fi luat câteva secunde să-și întindă mâna la spate și să-l scoată. Mâna lui Bridget era nemișcată, ca de piatră, așa că el nu avea nici o îndoială că reușea să tragă înainte ca el să ajungă la armă.

Dată fiind ura care se citea pe chipul ei, nu avea nici un dubiu că avea să tragă, și asta chiar cu bucurie. Iar ea era suficient de aproape ca să nu rateze.

Când Evie veni lângă el, Will păși în fața ei ca să o protejeze cu corpul lui. Ea răsuflă nerăbdătoare, parcă enervată de instinctul lui de o proteja, dar apoi rămase tăcută, cu mâinile pe mijlocul lui.

– Ce domn ești! îi spuse Bridget batjocoritor. Dar nu o să-ți folosească la nimic de vreme ce frumoasa ta doamnă vine cu mine.

– Peste cadavrul meu! răspunse Will.

Râsul aspru al fetei îi trimise fiori de gheață prin vene.

– Ăsta este planul, scumpule, spuse ea. Poate că ne-ai oprit să îi omorâm pe Orange Peel și pe restul criminalilor, dar o să mă asigur că se face dreptate.

– Oricare ar fi planul, spuse el, nu o să scapi nepedepsită din povestea asta. O să vin după tine, îți promit! S-a terminat, Bridget.

– Ah, și cum anume o să vii tu după mine când o să fii mort căpitane?

Ea zâmbi, arătând ca tânăra dulce și atrăgătoare. Dar pistolul acela nu șovăi nici măcar o secundă, iar expresia de nestrămutat din ochii ei lăsa să se întrevadă o hotărâre fatală.

– Bridget, trebuie să încetezi, spuse Evie cu un glas sufocat. Să ucizi nu o să fie de folos nimănui.

– O să-mi fie de folos mie, mârâi fata drept răspuns. Cer să se facă dreptate și o să mă asigur de asta. Chiar dacă nu reușesc să-l ucid pe prim-ministrul vostru afurisit sau pe vreunul dintre membrii familiei regale, pot să ucid un fiu regesc. Cum crezi că o să se simtă dragul vostru duce de York când o să audă că i-am zburat creierii fiului său?

Mâinile lui Evie se încordară pe mijlocul lui, dar Will își exprimă uimirea doar prin arcuirea unei sprâncene.

– Iată ceva interesant, spuse el, dispus să o facă pe Bridget să vorbească în continuare.

Mai devreme sau mai târziu, fie Alec, fie polițiștii aveau să apară.

– De unde știi că sunt fiul lui York?

Bridget ridică din umeri și făcu un pas pe lespezile de piatră. Totuși, nu veni prea aproape. Era prea deșteaptă să se apropie de Will.

– Am avut suspiciunile mele în ce te privește, din moment ce îți tot băgai nasul pe aici. Tu și colegul tău erați prea interesați de St. Maggie. Așa că am făcut și eu niște săpături. Slujitorilor le place la nebunie să bârfească, așa că nu a durat prea mult până să aflu cine erai cu adevărat.

– Atunci știi că, dacă îi faci vreun rău căpitanului Endicott, ducele nu o să-și găsească liniștea până ce nu te vede spânzurată, spuse Evie.

Din nou, Bridget ridică din umeri.

– Poate, dar o să mă asigur că se face dreptate înainte de asta.

– Crima este ideea ta de dreptate? întrebă Will.

– Da, i-o întoarse Bridget. Am învățat asta de la cei ca tine.

– Te rog, Bridget, nu face asta! îi ceru Evie.

Mâinile ei se îngropară convulsiv în spatele hainei lui Will.

– Nu-ți pierde energia, dragoste, spuse el. Ea nu ne aude.

– *Ea* este sătulă de palavrele voastre, îi răspunse zeflemitor Bridget. Acum ai face bine să ieși din spatele lui, domnișoară Evie, dacă nu vrei să fii și tu împușcată. Trebuie să o luăm din loc înainte să vină cineva după noi.

– N-am de gând să vin cu tine, spuse Evie cu voce sfidătoare.

– Evie, te rog să faci ce spune!

Will nu putea să facă absolut nimic până ce Evie nu ieșea din raza lui de acțiune.

– Nu poate să mă oblige, răspunse Evie.

Will simți cum mâna ei alunecă pe sub haina lui, iar pentru o secundă nu mai fu în stare să gândească. Până în clipa în care își reveni, ea scosese deja pistolul de la brâul lui și îl întinse pe lângă el.

– Lasă arma jos, Bridget, spuse ea, sau te împușc!

Din instinct, Bridget își îndreptă arma spre Evie. Will ridică un braț ca să o protejeze pe Evie, dar ea se strecură pe lângă el.

– Evie, pentru numele Domnului! mormăi el.

– Nu te mișca, Will, spuse ea. Bridget, asta este ultima ta șansă!

Fata pufni.

– Nu o să mă împușți, domnișoară! Nu poți. Apoi, buzele ei se arcuiră într-un zâmbet înfiorător. Dar eu pot.

În momentul în care Bridget vru să-și întoarcă din nou pistolul spre Will, Evie trase. Bridget țipă și i se descărcă arma, în timp ce Will se năpusti spre Evie și o doborî la podea. Vuietul focurilor de armă răsună între pereți și un miros sufocant pluti în aer.

– Will! țipă Evie. Mâinile i se strânseseră febril în umerii lui. Te-a împușcat? Te-a rănit?

El făcu o grimasă.

– Cred că țipătul tău aproape că mi-a distrus timpanele, dar altfel pare că sunt destul de bine. Se ridică de pe ea, studiindu-i atent chipul îngrozitor de palid. Ești bine, dragoste? M-am năpustit cam tare asupra ta.

Ea trase adânc aer în piept și se lăsă pe spate, închizând ochii.

– Sunt bine. Lasă-mă doar o secundă să-mi revin.

Will se ridică în picioare și se apropie de Bridget. Zăcea ghemuită și inconștientă la baza treptelor. Fata era în viață, dar, după privirea sticloasă a ochilor ei și sângele care ieșea dintr-o gaură făcută în corsajul ei, nu avea să reziste multă vreme. Totuși, trebuia să încerce. El își scoase batista și o mototoli, apăsând-o pe rană.

Câteva momente mai târziu, Evie se ghemui lângă ei și îi întinse niște cârpe. El le puse sub batista plină de sânge, dar știu că era o bătălie pierdută.

– O să trăiască? întrebă ea cu voce înăbușită.

– Nu, spuse el încet.

– Oh, Dumnezeule! Am țintit spre brațul ei, dar nu am tras cu arma de ani buni. Nu de când fratele meu m-a dus ultima dată la vânătoare de prepelițe.

– A fost o împușcătură pe cinste, date fiind circumstanțele. Will îi aruncă o privire îngrijorată. Nu arăta mai bine decât cu câteva minute înainte. Evie, stai jos. O să vină în curând ajutoare.

– Nu, sunt bine, spuse ea cu un glas sumbru și hotărât. Ce pot să fac?

– Nimic, scumpa mea. Îmi pare rău că a trebuit să faci asta. Te-aș fi scutit de toate astea dacă puteam. Îi aruncă o privire sumbră. Deși o să *discutăm* noi despre tendința ta de a-ți asuma riscuri inutile. Nu mai am nevoie să mă duelez cu alte femei nebune.

Evie se lăsă pe călcâie, uitându-se urât la el.

– Te-ar fi ucis. N-am avut de ales.

– Poate, dar te-ai pus în pericol. Nu o să accept asta.

– Ei bine, se pare că nu suntem de acord, spuse ea, părând foarte iritată. Un moment mai târziu, ea scoase un suspin apăsat. Deși chiar sper să nu mai fie niciodată nevoie să împușc pe cineva.

Will își îndepărtă mâna de pe corpul lui Bridget. Avea ochii încețoșați, iar sângele i se îmbibase în corsaj. Luă una dintre cârpele pe care i le dăduse Evie și începu să-și curețe mâna de sânge.

– Nu este vina ta, Evie. Cred că asta a vrut – să moară.

– Nimeni nu vrea asta, răspunse cu voce tristă. Bridget simțea prea multă durere și mânie pentru a putea face față.

– Știu.

Își dori să o îmbrățișeze, dar era plin de sânge, așa că decise să-și folosească mâna mai curată ca să o ajute să se ridice.

– Evie, de ce nu te așezi ca să te odihnești o clipă? Mai trebuie să...

El se opri, ridicând capul.

– Ah, au venit, în sfârșit, ajutoare! Toate bune, strigă el, ridicând vocea.

– Un pic cam târziu, aș spune, murmură Evie.

Will fu nevoit să fie de acord.

Un moment mai târziu, Alec deschise ușa din capătul scărilor, cu pistolul pregătit. Făcu ochii mari spre carnagiul din fața lui, apoi scrută iute camera. Își băgă pistolul în teacă și coborî treptele, evitând corpul neînsuflețit al lui Bridget.

– Ei bine, spuse el, privind spre Will și Evie cu un aer sarcastic. S-ar părea că ajutorul meu nu a fost necesar, la urma urmei.

Capitolul 24

Evie era gata să se cufunde adormită în pernele moi de mătase de pe divan. Dar în clipa următoare, era gata să umble dintr-un capăt în altul al salonului, într-o încercare disperată de a-și consuma energia care îi zguduia nervii. După evenimentele cruciale de noaptea trecută de la St. Margaret, mintea ei fusese copleșită de întrebări și îngrijorări.

Will nu fusese în stare să calmeze sau să răspundă la întrebări. Rămăsese la biserică, dând indicații numărului tot mai mare de polițiști și spioni care se înghesuiau în bucătărie și în birourile de la St. Margaret. După vreo oră, o trimisese în sfârșit acasă însoțită de doi polițiști, în ciuda împotrivirilor ei de a nu-l lăsa singur.

– Ești aproape moartă de somn, spusese Will, în timp ce o însoțise până la trăsura care aștepta în curte. Eu trebuie să mai rămân aici o vreme și nu are rost să aștepți. Ne vedem mâine, de îndată ce reușesc să scap de toată nebunia asta.

Apoi apăsase un sărut rapid, dar ametitor pe buzele ei, o ajutase să urce în trăsură și o trimisese de acolo. Și, la drept vorbind, indiferent cât de mult ar fi vrut să rămână cu el, Will avea dreptate. Era atât de obosită că abia dacă putea să se mai țină pe picioare.

Din păcate, întreaga familie o aștepta când ajunsese acasă, fiecare cuprins de o stare sau de alta. Eden era cea mai liniștită dintre ei, știind instinctiv că Evie scăpase nevătămată, dar fusese atât de îngrijorată mai devreme încât le povestise părinților și fratelui lor o variantă distorsionată a evenimentelor. Și toată povestea explodase realmente. În clipa în care Evie se întorsese acasă, mama devenise isterică, *papa* urlase că nimeni nu îi spune nimic, Matt îl secondase, din păcate, pe *papa*, iar ea fusese obligată să-și consume puțina energie rămasă ca să explice întreaga poveste afurisită. Toți începură să vorbească în cor – sau, în cazul mamei, să urle –, iar Evie fusese nevoită să țipe ca să facă auzită. Reacție fu urmată de mormăieli scandalizate, iar *papa* își exprimă nemulțumirea față de Will pentru că o pusese în pericol.

Desigur, mama dăduse cea mai mare parte din vină pe sărmanul Michael, ceea ce dusese la un schimb ascuțit de replici despre cine era

mai vinovat. Dacă Evie nu ar fi amenințat că urma să aibă o criză de isterie, probabil că ar fi continuat să se certe și acum.

Toată lumea se liniștise puțin după aceea, mai ales după ce Evie le explicase că Will o salvase nu numai pe ea, ci și pe prim-ministrul și jumătate dintre membrii Cabinetului. Fusese o ușoară exagerare, dar cu siguranță o ajutase să-și liniștească părinții. Chiar dacă mama spusese că era șocată să afle că Will era spion, Evie avea o bănuială că i se părea mai curând palpitant și romantic. Ajutase și faptul că operase la comanda tatălui său. După cum mama îi spusese tranșant lui *papa*, „când un prinț poruncește, nu ai de ales decât să te supui".

Cu toate acestea, totul era oarecum haotic, iar părinții ei erau foarte supărați pentru că ea nu avusese încredere în ei mai devreme. Dat fiind răspunsul lor din noaptea trecută, știa dincolo de orice îndoială că făcuse bine să nu le spună. Dar păstrase pentru sine acea părere, cerându-și scuze în mod repetat și răspunzând la întrebări până când Eden o călcă pe picior, le spusese părinților „să înceteze să o mai bată la cap pe biata fată" și o dusese pe Evie la culcare.

Totuși, rămăsese trează, chinuită de întrebări și mai încordată decât ceasul de buzunar al tatălui ei, fără să adoarmă până ce păsările începuseră să ciripească, iar lumina palidă a zorilor să se zărească pe sub draperii. Chiar și așa, se trezise câteva ore mai târziu și știu că nu avea să fie în stare să se odihnească așa cum trebuia până ce nu îl vedea pe Will. Avea nevoie cu disperare de asigurări că Michael și ceilalți de la St. Margaret erau în siguranță în fața acuzațiilor criminale și că ducele de York nu era furios pe Will pentru că se logodise cu ea. Desigur, cele două lucruri nu aveau aceeași amploare, dar mintea ei obosită părea să creadă că așa era.

Astfel că, după ce bău pe nerăsuflate o ceașcă de ceai și mâncă o felie de pâine prăjită, coborî în salonul de dimineață, așteptând ca Will sau altcineva să vină cu răspunsuri și să o liniștească. Era deja epuizată și tocmai se gândise să plece pentru a-l căuta pe Will dacă el nu avea bunele maniere de a-și face apariția înainte de prânz.

Ușa se deschise, iar Eden își strecură capul în încăpere.

– Încă nici un semn de la Wolf? Cât de supărător din partea lui să întârzie așa!

Evie sări de pe divan și începu să umble de colo-colo.

– Îți jur, Edie, dacă nu vine în curând, o să-l ucid cu mâna mea când în sfârșit apare!

– Știu, draga mea, spuse Eden cu voce empatică. Dar probabil *este* cam ocupat în dimineața asta, acum că a dejucat o conspirație ucigașă și a salvat guvernul de la moarte și distrugere. Sunt sigură că o să vină aici de îndată ce termină cu băieții aceia înzorzonați, precum Liverpool și ducele de York.

Evie se opri în mijlocul camerei și scoase un chicot întristat.

– Firește, ai dreptate. Sunt o zgripțuroaică numai pentru că gândesc așa. Dar o să înnebunesc cu atâtea întrebări care mi se învârt în cap.

Eden flutură în aer o mână înțelegătoare.

– Și nimeni nu te-ar putea condamna. Dar o bătaie în ușa de la intrare o întrerupse. Pun pariu că de data asta este Wolf. Așteaptă aici și ciupește-te un pic de obraji ca să mai capeți ceva culoare până îl aduc eu aici. Ești albă ca varul.

După,ce ea dispăru, Evie se grăbi spre oglinda din ramă aurită care atârna deasupra șemineului. Sora ei avea dreptate – era nespus de palidă, dar măcar părul și rochia erau în ordine. Făcuse un efort suplimentar în acea dimineață, deși păruse ceva mai degrabă prostesc, dată fiind toată drama din ultimele zile. Fără îndoială, Will avea pe cap lucruri mai importante decât felul în care arăta ea.

Se auzi o lovitură rapidă, apoi Eden deschise ușa.

– Nu este Will, dar cred că o să fii bucuroasă să-ți vezi vizitatorul.

Ea făcu un pas într-o parte și îi făcu loc lui Michael. Acesta schiță spre Evie un zâmbet șovăitor, de parcă nu era sigur că era bine-venit.

Evie se uită lung la el o clipă, apoi lăsă de o parte uimirea și se repezi spre el.

– Michael, sunt atât de fericită să te văd!

– Ești? întrebă el, mai degrabă neîncrezător.

Ea îl luă de mână și îl trase spre divan.

– Bineînțeles că sunt. De ce să nu fiu?

Se așeză cu grijă lângă ea, părând pregătit să fugă în orice clipă.

– Mă aștept să fiu mai degrabă un renegat, mai ales pentru părinții tăi. El scoase un oftat apăsat. La urma urmei, eu i-am lăsat pe Bridget O'Shay și pe oamenii ei să profite de mine și am tot încercat să îi protejez. Am fost nepermis de naiv.

– Dacă te ajută cu ceva, interveni Eden din pragul ușii, *papa* a fost nemulțumit mai mult de Will decât de tine.

Michael se îndreptă un pic de spate.

– Serios? Și cum a reacționat mama voastră?

Eden făcu o grimasă și flutură o mână în aer.

– Ei bine...

– Nu contează, spuse Michael, părând din nou posomorât. Îmi pot închipui ce crede Lady Reese și nu pot să o condamn.

– Aiurea, zise Evie pe un ton încordat. Nici unul dintre părinții mei nu dă vina pe tine.

Sprâncenele surorii ei se arcuiră, dar Evie o întrerupse înainte să apuce să spună ceva.

– Edie, poți să ne lași singuri un minut? Trebuie să vorbesc cu Michael între patru ochi.

– Mamei nu o să-i placă asta foarte mult, spuse Eden. Și mă mai pot gândi la altcineva care nu o să fie prea încântat de asta.

– Nu-ți face griji, domnișoară Eden, spuse Michael. O să stau doar câteva minute. Am vrut să mă asigur că Evelyn este teafără.

– Edie, te poți întoarce peste puțin timp, rosti Evie cu o voce hotărâtă.

– Bine, mă duc, pufni sora ei geamănă. Nu este nevoie să devii tăioasă.

– Cine vorbește despre a fi tăioasă, mormăi Evie, în timp ce sora ei trânti ușa.

– Pur și simplu vrea să te protejeze, spuse Michael. Nu poți să o condamni pentru asta.

Ea oftă.

– Știu, dar uneori are tendința să mă sufoce.

– Cred că toți facem asta, nu-i așa? Nici unul dintre noi nu-ți oferă suficientă încredere.

Evie îl luă de mână.

– Nu și tu, Michael. Ai fost întotdeauna cel mai drag și mai bun prieten. Mi-aș dori doar să...

Ea își lăsă cuvintele să plutească în aer. Îl rănise în atâtea feluri și nici o mie de scuze nu puteau fi de ajuns.

El îi strânse mâna, apoi o eliberă.

– Știu, draga mea. Nu trebuie să-mi explici.

– Ba trebuie, spuse ea cu încăpățânare. Incidentul cu Will... N-am vrut niciodată să se întâmple asta. N-am vrut niciodată să fiu cu el.

– Dar ești, și mă aștept să nu regreți, nu-i așa?

– Regret că tu ai aflat astfel, spuse ea cu o grimasă. A fost crunt din partea mea să-ți fac așa ceva.

– Ei bine, sunt sigur că nu ai plănuit asta, spuse el cu un zâmbet, așa că nu am cum să-ți port pică. Și ți-ai cerut deja scuze, Evelyn. Nu trebuie să o mai faci.

Îi ceruse scuze în dimineața când îl avertizase că era bănuit de trădare. Dar împrejurările neprietenoase o obligaseră să se grăbească și încă simțea că îi era datoare cu o explicație.

– Michael, am vrut să mă mărit cu tine, chiar am vrut. Doar că...

Dumnezeule, părea incapabilă să articuleze ceva coerent în acea dimineață! Poate că pur și simplu rămăsese fără explicații... pentru orice. Viața ei se întorsese cu susul în jos și încă încerca să se adapteze la toate schimbările importante.

– Doar că ești îndrăgostită de căpitanul Endicott, încheie el pentru ea. Nu?

– Da, sunt, recunoscu Evie și obrajii îi luară foc. Presupun că este deja foarte evident.

– Atunci, având în vedere acest fapt, ar fi greșit să te măriți cu mine. Și, spuse el după o pauză, Endicott *chiar* te iubește, nu-i așa?

Inima lui Evie începu să bată îndurerată. Bineînțeles că Will o iubea... o iubise întotdeauna. Dar chiar ar fi vrut să-și petreacă restul vieții alături de ea dacă situația ar fi fost diferită?

Cu toate acestea, nu avea de gând să discute cu Michael despre acea întrebare fără răspuns. Nu ar fi făcut decât să îl supere și poate că el ar fi recurs la ceva stupid, cum ar fi fost să se ia la ceartă cu Will.

– Da, desigur, mă iubește, spuse ea. M-a iubit dintotdeauna.

– Ei bine, spuse el cu un zâmbet sincer și dulce, atunci să știi că ai binecuvântarea mea, Evelyn. Vă doresc ție și căpitanului numai bine! Cu siguranță o meritați.

Evie începu să lăcrimeze și simți un nod în gât.

– Michael, șopti ea, nu am vrut să te rănesc.

– Știu, draga mea, a fost o lovitură, recunosc. Dar am știut că afecțiunea ta nu a fost niciodată la fel de puternică precum a mea. Ridică o mână ca să-i oprească protestul. Bineînțeles că ții la mine, dar o parte din mine a știut mereu că nu ai încetat niciodată să-l iubești pe Endicott. Este numai vina mea că am ignorat acest lucru.

– Îmi pare rău, spuse ea, simțindu-se îngrozitor.

– Aiurea, spuse el și o mângâie din nou ușor pe mână. Căpitanul Endicott te face fericită, nu-i așa?

Ea nici măcar nu trebui să se gândească la răspuns, Dumnezeule.

– Da.

– Asta contează cu adevărat. După cum am spus, vă doresc numai bine în viața voastră împreună. Și, în plus, aveți prietenia mea. Pentru totdeauna.

Când auzi acele vorbe rostite din inimă, Evie se simți de parcă ar fi vrut să se facă mică și să se ascundă sub divan. Nici măcar nu putea să descrie felul în care se simțea.

Dintr-odată, Michael râse.

– Draga mea, ce e cu expresia asta? Serios, Evelyn, o să fiu bine. Dumnezeule, sunt o persoană liberă în dimineața asta mulțumită căpitanului Endicott. Fără el și fără tine Dumnezeu știe unde aș fi ajuns. Serios, nu am nici un motiv să simt altceva decât recunoștință, în ciuda problemelor din ultimele zile.

Evie își aruncă brațele în jurul lui și îl strânse într-o îmbrățișare iute și aprigă.

– Michael Beaumont, ești cea mai frumoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

El își drese glasul.

– Mulțumesc, Evelyn. Se ridică grabnic în picioare, de parcă ar fi vrut să scape de ea. Dacă mă ierți, trebuie să o iau din loc. Sunt multe de făcut la St. Margaret. Toată lumea este teribil de tulburată, după cum îți poți imagina.

Evie se ridică odată cu el.

– Dar totul este în regulă, nu-i așa? Cu siguranță, nimeni altcineva la St. Margaret nu se mai află sub suspiciune?

El îi schiță un zâmbet liniștitor.

– Totul este în ordine. Dar polițiștii au fost într-un du-te-vino pe acolo toată noaptea, după cum am înțeles. Sunt sigur că sărmana doamnă Rafferty este gata să-și dea demisia până la ora asta. Căpitanul Gilbride a trimis un bilețel prin care cerea ultimele detalii despre oamenii din grupul lui Bridget. Ochii lui fură inundați de durere. Nu cred că o să înțeleg vreodată cum n-am văzut ce se întâmplă cu biata femeie. Simt cumva că am dezamăgit-o.

– Nu mai mult decât mine sau oricine altcineva, răspunse Evie, cunoscând tendința lui Michael de a lua asupra lui vina pentru eșecurile altora. Ea și-a ales destinul cu mult înainte de a ne întâlni

pe oricare dintre noi și nu cred că exista cale de întoarcere pentru ea.

El clătină din cap.

– Cred că este adevărat. Încercă să-și alunge tristețea. Ei bine, nu are rost să ne mai gândim la asta, nu când atât de mulți oameni au nevoie de ajutor. Unora o să le fie frică să vină la St. Margaret după ce o să audă veștile, așa că eu și părintele O'Kelley trebuie să facem tot ce putem ca să le recâștigăm încrederea.

Evie îl conduse la ușă, străduindu-se să-și adune curajul.

– Michael, sper că o să-mi permiți să lucrez în continuare la St. Margaret. Mi-ar plăcea atât de mult să pot face asta!

El făcu ochii mari.

– Draga mea, bineînțeles că poți! Asociația de caritate irlandeză nici n-ar exista fără tine. O să depind de ajutorul tău la fel de mult ca oricând.

Ea îi zâmbi recunoscătoare, fiind atât de emoționată încât îi fu greu să vorbească.

– Și, adăugă Michael, o să depind de căpitanul Endicott care o să-și folosească legăturile sociale pentru a spori donațiile. Ah, apropo! Nu am nici cea mai vagă idee dacă interesul căpitanului Gilbride a fost sincer, dar *chiar* o să îl rog să facă o donație.

– Cere-i una foarte mare, spuse Evie. Și să nu-ți fie teamă să joci cartea vinovăției lui. La urma urmei, ne-a înșelat în modul cel mai rușinos cu acel număr de scoțian cu capul pătrat.

Michael râse.

– Chiar așa, spuse el, odihnindu-și o mână prietenoasă pe umărul ei.

Ușa se deschise brusc și, într-o sincronizare perfect îngrozitoare, Will intră în cameră. Când sprâncenele lui aurii se arcuiră într-o încruntare bănuitoare la vederea lor, Evie fu tentată să se ducă la el și să-l scuture bine.

Nu că o mică parte din ea nu era încântată să vadă o asemenea expresie posesivă pe trăsăturile lui frumoase.

– Căpitane Endicott, ce mă bucur să te văd, spuse Michael cu o voce prietenoasă, făcând un pas în față cu mâna întinsă. Trebuie să-ți mulțumesc din nou pentru ajutorul acordat la urgentarea eliberării mele. Îți sunt foarte recunoscător, așa cum este și tatăl meu.

– Oh, bineînțeles, spuse Will, evident pus în dificultate de reacția călduroasă a lui Michael. Mă bucur că tatăl tău... este bucuros.

Făcu o grimasă, dar continuă: Și, firește, suntem cu toții mulțumiți de rezultatul poveștii, în ciuda faptului că s-a încheiat destul de neplăcut.

– Asta ar fi legat de trupul neînsuflețit de pe podeaua de la St. Margaret? întrebă Evie sec.

Will îi aruncă o privire exasperată.

– Dumnezeule, Evelyn, spuse Michael, schițând spre ea o încruntare blândă de mustrare. Cu cât se spun mai puține despre asta, cu atât mai bine!

Ea schiță un zâmbet plin de regret, amintindu-și că Michael avea tendința de a fi cam sensibil în privința unor asemenea lucruri. Cel bine că ea nu era, altfel Bridget O'Shay l-ar fi ucis pe Will!

– Trebuie să mă scuzi, domnule, îi spuse Michael lui Will. Mă duc să-l întâlnesc pe căpitanul Gilbride ca să rezolv întrebările lăsate fără răspuns.

– Atunci, poate ne vedem mai târziu la St. Margaret.

– Aștept cu nerăbdare, răspunse Michael. Și, căpitane, te rog să-mi permiți să-mi exprim cele mai frumoase urări pentru căsătoria voastră viitoare. Sper sincer să fiți foarte fericiți împreună.

Cu un alt zâmbet cald, el îi întinse mâna la Will.

– Mulțumesc, rosti Will, părând mai degrabă confuz în timp ce îi strânse mâna.

– Oh, încă un lucru, adaugă Michael, oprindu-se în ușă. Ce o să se întâmple cu Terence O'Shay? Îmi pare foarte rău pentru om și aș vrea să ajut dacă pot.

Will ridică sprâncenele într-o întrebare politicoasă.

– Cine?

Michael și Evie schimbară o privire nedumerită.

– Terence O'Shay, fratele lui Bridget, repetă Michael.

– Ah, da, spuse Will pe un ton muzical. Era un bărbat – poate chiar ăsta era numele lui –, dar a fost eliberat dimineață devreme. Cred că avea o navă de prins.

Chipul lui Michael se schimbă pentru câteva clipe, înainte ca un zâmbet de ușurare copleșitoare să-i lumineze trăsăturile.

– Am înțeles și sunt foarte recunoscător pentru compasiunea ta, căpitane. Din nou, te rog să-mi accepți felicitările sincere și cele mai bune urări!

Când Michael se strecură afară din cameră, Will se uită lung în urma lui.

– Crezi că a vorbit serios? Despre noi?

– Da. Fiecare cuvânt în parte, spuse Evie cu un oftat.

Will zâmbi.

– Atunci de ce ai fața asta lungă, dragoste?

– Este atât de nobil în toată povestea asta încât mă face să mă simt ca un vierme. Ea se strâmbă. Nu este o senzație foarte confortabilă, te asigur.

Will râse și o luă de mână.

– Gândește-te numai cum mă simt eu. Nu că l-am scos pe sărmanul om din schemă, dar l-am acuzat și de trădare. Dacă există cineva care ar trebui să se simtă ca un vierme, eu sunt acela.

– Este foarte frumos din partea ta să spui asta, dar purtarea mea față de Michael a fost absolut îngrozitoare, și știi asta. În plus, spuse ea, trăgându-l spre divan, se pare că și tu ai fost nobil în această dimineață, în timp ce eu nu făceam decât să mă îngrijorez. Ce anume *mai exact* ai făcut cu bietul Terence?

El se așeză lângă ea, încă ținându-i mâna. Își împleti încet degetele cu ale ei, părând gânditor.

– Eu și Alec i-am spus magistratului că am arestat omul greșit. Cred că Liverpool și Peel nu o să fie de acord, dar este prea târziu ca ei să mai facă ceva acum. E deja pe o navă care se îndreaptă spre Jamaica.

– Serios? Cum ai reușit?

Will zâmbi.

– Alec i-a plătit biletul și i-a îndesat un pumn de guinee în buzunar. Ți-am spus că este slab de înger, nu-i așa? Apoi el deveni serios. Nu că aș putea să-l condamn. O'Shay a fost absolut distrus de vestea morții surorii lui. De ce să-l trimiți la spânzurătoare pentru crima de a-și iubi singurul membru al familiei rămas în viață? Sărmanul încerca doar să o protejeze.

Probabil pentru a zecea oară în dimineața aceea, Evie simți un nod în gât.

– Mă bucur că ai făcut asta, Will. Și așa au fost prea multe lucruri urâte. Sper doar ca Terence să-și găsească o viață mai bună.

– Acum are ocazia, trebuie doar să profite de ea.

Rămaseră tăcuți câteva momente, Will jucându-se cu degetele.

– Trebuie să te întreb ceva, spuse Evie în cele din urmă.

El o privi, arcuindu-și sprâncenele întrebător.

– Încă mi-ar plăcea să... Ea se opri ca să se corecteze. Am de gând să continui să lucrez la St. Margaret, Will. M-am gândit la asta și trebuie să fac ceva. Felul în care au fost tratați irlandezii... Trebuie să fac tot ce pot pentru a îndrepta lucrurile.

Multe lucruri triste din ultimele zile aveau să rămână întotdeauna cu ea, iar Evie știa că povestea copilăriei îngrozitoare a lui Bridget urma să o bântuie o perioadă îndelungată. Nu putea niciodată să o absolve pe tânăra irlandeză de faptele ei, dar le înțelegea. Și trebuia să facă tot ce îi stătea în putere ca să îmbunătățească lucrurile.

– Știu că tatălui tău nu o să-i placă – și nici părinților mei, să-ți spun drept –, dar este ceva ce trebuie să fac, spuse ea cu o urmă de sfidare în glas.

Chiar dacă îl iubea pe Will din toată inima, nu putea să renunțe la lucrurile care erau importante pentru ea.

El încuviință din cap.

– Desigur, dragostea mea. Înțeleg perfect. Dumnezeu știe că această tragedie este la fel de mult a noastră precum a irlandezilor.

– Atunci nu o să te superi dacă îmi petrec timpul cu Michael? întrebă ea cu un ton sceptic.

El o privi din nou pe furiș, dar de data aceasta, făcu ochii mici în semn de avertizare.

– Am ceva pentru care trebuie să fie îngrijorat?

– Bineînțeles că nu. Ea se încruntă ușor, încercând să-și retragă mâna din prinsoarea lui. După tot ce s-a întâmplat, cum poți să crezi așa ceva?

El o luă prin surprindere când o ridică în brațe și o așeză în poala lui. Ea scoase un chițăit scurt și-l strânse de brațe.

– Deoarece se pare că sunt genul de bărbat gelos, spuse el.

– Nu ai nici un motiv să fii, rosti ea, punându-și cu grijă mâinile pe umerii săi lați. Te iubesc la nebunie, să mă ajute Dumnezeu!

El se aplecă să o sărute, dar se retrase.

– Să mă ajute Dumnezeu?

Ea se gândi câteva secunde, dar apoi decise că terminase cu secretele față de el. Gata cu jumătățile de adevăr și jumătățile de încredere!

– Pentru că mă tem că nu mă iubești atât cât te iubesc eu. Știu că asta mă face să par o prostănacă, dar nu este un sentiment foarte plăcut.

El scoase un râset exasperat.

– Este limpede că nu am făcut o treabă prea bună pentru a-mi demonstra afecțiunea. Evie, ești o prostuță dacă nu-ți dai seama că și eu te iubesc la nebunie!

Degetele ei se îngropară involuntar în țesătura hainei lui.

– Serios? întrebă ea, incapabilă să-și înăbușe nota de speranță copilărească din glas.

Will o sărută pe vârful nasului.

– Da, serios. Te asigur că am făcut o mulțime de lucruri discutabile în trecut. Eram tânăr, prost și nu-mi cunoșteam propria inimă. Dar te-am iubit întotdeauna, Evie, și întotdeauna o să te iubesc. Îi cuprinse capul între mâini, ridicându-i ușor ochelarii. Tu ești piatra mea de hotar, Evie, adevăratul meu nord. Mereu m-ai ajutat să văd lucrurile clar și drept și mi-ai arătat unde trebuia să fiu. Îmi pare rău că am uitat asta și că nu am avut suficientă încredere în tine ca să-ți spun tot adevărul – despre Beaumont și munca mea în serviciul de informații, despre ce nu a mers între noi, despre tot.

– Nici eu nu am fost mult mai bună, spuse ea cu un suspin, încercând din nou să nu plângă. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Ar fi trebuit să ascult când ai încercat să mă avertizezi, în loc să cred că puteam să rezolv totul singură.

El adoptă o expresie severă, dar își lăsă mâinile să alunece lent pe spatele ei.

– De fapt, aș vrea să vorbesc cu tine despre asta pentru că nu vreau să te avânți cu capul înainte în situații periculoase, Evie. Dacă ai o problemă sau ai nevoie de ajutor, o să te rog să vii la mine. Nu la Michael Beaumont, de exemplu, sau la sora ta geamănă.

– Ha, râde ciob de oală spartă! La urma urmei, tu ești spionul, nu eu. Mă aștept să te arunci mereu în situații periculoase și nu pot să spun că sunt de acord.

– Nu-ți face griji, rosti el sec. Zilele mele de spion s-au încheiat. Am fost foarte limpede în privința asta... cu comandantul meu.

– Bănuiesc că te referi la tatăl tău.

El schiță un zâmbet sfios.

– Ai vorbit deja cu el despre toate astea? întrebă ea.

– A fost primul lucru pe care l-am făcut în dimineața asta, spuse el pe un ton absent.

Evie avea impresia că era mai concentrat să mângâie formele posteriorului ei decât pe conversația pe care o aveau. Ea rezistă în fața impulsului de a ofta de plăcere și îl lovi încet în umăr.

– Și ce a spus Excelența Sa?

– Hm? Oh, a fost în regulă. Vrea ca eu să urmez o carieră obișnuită în corpul militar sau diplomatic, în loc să lucrez în serviciul de informații. I-am spus că o să mă supun cu bucurie.

– Și i-ai povestit despre noi?

– Da.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Will! izbucni ea nerăbdătoare. Te rog să-mi dai câteva detalii. A fost foarte supărat?

El zâmbi și îi gâdilă posteriorul.

– La început, a fost un pic uimit. Dar, când i-am spus că mi-ai salvat viața, părea împăcat cu căsnicia noastră.

Ea gemu și își lăsă capul pe umărul lui.

– Chiar sper că nu trebuie să împușc oameni în stânga și în dreapta ca să demonstrez că sunt vrednică de tine.

– Să sperăm că nu, dar chiar nu-mi pasă de permisiunea lui sau a oricui altcuiva. Mă însor pentru că așa vreau eu, nu pentru că trebuie.

Ea își înălță capul și îi zâmbi.

– Sunt foarte fericită să aud asta.

– Să nu crezi că o să-mi distragi atenția, scumpo! Încă aștept promisiunea că o să eviți situațiile periculoase de acum încolo. Mai ales când o să lucrezi la St. Margaret.

– O să fac tot posibilul, spuse ea cât putu de solemn.

Strâmbătura buzelor lui dădu de înțeles că nu era mulțumit de răspunsul primit.

– Gândește-te la asta în felul acesta, adăugă ea, încercând să-l îmbuneze. Dacă nu cădeam la mijloc în complotul acela, nu mai aveam niciodată ocazia de a fi împreună.

– Acesta este un frumos sofism. De asemenea, nu ai fi fost răpită și aproape ucisă.

Ea îl înghionti ușor în piept.

– Strict vorbit, tu ai fost cel care aproape a fost ucis, nu eu.

– Evie, începu el frustrat.

– Da, înțeleg, spuse ea cu voce liniștitoare. Și o să încerc să stau departe de probleme. Dar trebuie să recunoști, măcar în cazul ăsta, că totul s-a terminat cu bine.

Cuvintele ei atraseră un răset reticent din partea lui.

– Foarte bine. În acest caz, recunosc că a meritat. Dar gata, Evie. Înțelegi?

Ea își puse mâna pe corsaj.

- Jur pe inima mea!

- Dumnezeule, oftă el. O să mă înnebunești de-a binelea, nu-i așa?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, el se aplecă și o sărută. Ea deschise înflăcărată gura sub uriașul asalt al limbii lui, ghemuindu-se adânc în îmbrățișarea lui. În brațele lui Will, se simțea în siguranță, iubită și mai mult decât pregătită să înfrunte viitorul.

Cu toate acestea, Will părea mai concentrat pe momentul prezent. O întinse pe spate pe brațul lui, adâncindu-și sărutul până când ea se cutremură de plăcere, iar lentilele ochelarilor se aburiră. Când mâna lui alunecă peste piciorul ei și vru să-i ridice rochia, lucrurile începură să devină interesante.

Din nefericire, exact în clipa aceea auzi cum ușa de la salonul de dimineață se deschide ușor.

- William Endicott, ce faci? strigă mama. Oprește-te chiar în clipa asta!

Will fu atât de surprins încât aproape o scăpă pe Evie pe podea. Cu grijă, el o lăsă pe divan.

- Hm, Lady Reese, spuse el, ridicându-se în picioare. Nu te-am auzit când ai intrat.

- Evident, spuse mama când se strecură înăuntru, urmată de Eden și de un lacheu cu o tavă de ceai. Serios, William, este a doua oară când te-am prins în activități necorespunzătoare cu Evelyn. *Nu* este o purtare demnă de un ofițer și un gentleman. Nu-mi vine să cred că tatăl tău ar aproba așa ceva!

Evie fu nevoită să-și muște limba. Dată fiind conduita absolut scandaloasă a tuturor prinților – inclusiv a ducelui de York –, era un miracol că Will nu izbucni în râs la auzul observației stupide a mamei sale.

El îi zâmbi politicos.

- Nu mă aștept să fie, Excelență.

Evie fu nevoită să îl admire pe Will, din moment ce nu auzi nici cea mai mică urmă de amuzament în vocea lui.

Mama ei se așeză într-un fotoliu și făcu semn lacheului să așeze serviciul de ceai în fața ei. Eden îi făcu cu ochiul lui Evie, dar rămase tăcută, în timp ce se așeză lângă ea pe divan. Will se uită lung la sora ei geamănă, evident nemulțumit că îi luase locul, dar capitulă cu o ridicare din umeri și se duse să se așeze într-unul dintre celelalte fotolii.

– Nu că nu aș înțelege, să știi, spuse mama pe un ton grijuliu de îndată ce plecă lacheul. Și eu am fost tânără și un diamant de primă clasă. Tatăl tău era îndrăgostit *nebunește* de mine și mă copleșea cu atențiile lui. *Mă copleșea!*

Ei digerară comentariul în tăcere, Will părând ușor îngrozit.

– Oh, William, adăugă mama lor, zâmbind spre el grațios, nu este nevoie să-mi spui Excelență sau Lady Reese. Îți permit să-mi spui mama.

– Mulțumesc, zise Will încet. Acum părea absolut îngrozit. Când Eden începu să se înece cu un râset înăbușit, Evie o ciupi.

– Foarte amabil din partea ta, mamă. Mulțumesc, spuse Evie în timp mama îi întinse o ceașcă de ceai.

– Cu plăcere, draga mea. Acum, sper că tu și William ați lăsat deoparte toate pățaniile groaznice din ultimele zile pentru că am ceva foarte important de discutat cu voi.

– Și despre ce este vorba? întrebă Evie cu prudență.

Recunoscu licărirea hotărâtă din ochii mamei. Nu era niciodată un semn de bun augur.

– Păi, despre nunta ta, firește. Sunt multe lucruri de planificat în următoarele săptămâni, așa că trebuie să ne apucăm imediat de treabă.

– Lady Re... mamă, spuse Will, părând ușor disperat. Eu și Evie am plănuit ceva foarte liniștit, prin licență specială. Sperăm să ne căsătorim până la sfârșitul acestei săptămâni.

– În nici un caz! exclamă mama, scoțând artileria grea. Nici una din fiicele mele nu o să se mărite în grabă. O să se citească anunțurile și o să avem o nuntă așa cum se cuvine la conacul Maywood.

– Exact, Wolf, spuse Eden malițioasă. O să avem o nuntă potrivită pentru familia regală. O să fie o nuntă *mare!*

– Dumnezeule! murmură Will.

El se uită la Evie, iar în privirea lui albastră ea zări râsete, iubire și conștientizarea că, de acum înainte, făcea cu adevărat parte din familia ei băgăcioasă, nărăvașă și peste măsură de enervantă. Ea îi zâmbi larg, mai fericită decât își amintea să fi fost vreodată.

Will clătină din cap deopotrivă amuzat și încordat.

– Foarte bine, mamă. Poți să faci planuri.

Epilog

– Mireasa ta pare să se simtă bine, în ciuda tuturor bătăilor de cap, cum îi spui tu.

Will își arcui sprâncenele spre Dominic, care apăruse lângă el fără să dea de veste. Totuși, omul era un fost maestru spion, deci nu trebuia să fie surprins de apropierea lui discretă.

– Într-adevăr, spuse Will.

Își întoarse privirea spre Evie, care discuta însuflețită cu mama ei și cu unul dintre musafiri.

Era mai frumoasă decât o văzuse vreodată, într-o rochie din mătase de culoarea laptelui, care se mula pe formele ei voluptuoase. Dar nu rochia scumpă, șuvițele aurii splendide sau silueta extraordinară erau sursa adevărată a frumuseții ei. Ci firea dulce și iubitoare, pe deplin dezlănțuită de bucuria netulburată a zilei nunții. Faptul că fusese în stare să o facă atât de fericită era cel mai de preț dintre cadouri, unul pe care își promise să îl prețuiască pentru totdeauna.

– Și Lady Reese pare încântată, adăugă Dominic. Este evident că te primește cu brațele deschise.

Will îi aruncă o privire plină de subînțeles.

– Fiecare are crucea lui de dus.

Dominic râse.

– Este adevărat, dar gândește-te la alternativă.

– M-am gândit, rosti el sec.

Deși Lady Reese fusese lingușitoare cu el, Will se aștepta ca lucrurile să reintre pe făgașul normal cât de curând. În cele din urmă, avea să facă el ceva care să o enerveze pe proaspăta lui soacră, iar ea cu siguranță urma să îl pună la locul lui. Dar Will fusese foarte încurajat de relația caldă dintre Evie și Lady Reese. Excelența Sa era sincer încântată de fiica ei, iar cele două femei petrecuseră multe ore fericite, punând la cale ridicol de excesiva nuntă de la conacul Maywood. Fericirea aceea era principalul motiv pentru care fusese de acord să aștepte șase săptămâni ca să se însoare cu Evie. Știa că era prima

dată în viața ei când reușise să obțină încuviințarea sinceră a mamei iar el nu avea de gând să strice totul.

Totuși, abia aștepta noaptea nunții. Reușise să o răpească de vreo câteva ori pe Evie pentru scurte întâlniri amoroase, dar acelea nu fuseseră nici de departe suficiente. Desigur, o viață întreagă alături de proaspăta lui soție nu putea fi de ajuns, dar avea de gând să își dea toată silința.

– Doamna ta arată foarte bine, Sir Dominic, spuse Will, făcând un semn din cap spre locul în care Chloe Hunter era prinsă într-o discuție aprinsă cu ducele de York. Ținea un deget ridicat în aer, parcă pentru a-și susține punctul de vedere, iar ducele încuviință solemn din cap, părând uimit de ceea ce îi spunea ea.

– Tata pare să o placă.

Dominic se uită la soția lui, arătând atât cât putea un bărbat intimidant ca el să fie îndrăgostit nebunește. Era un soț extraordinar de protector, ceva absolut de înțeles din moment ce soția lui se afla în ultimele luni de sarcină.

– Da, ducele a fost foarte bun cu Lady Hunter. Apoi zâmbetul lui Dominic dispăru încet și se transformă într-o linie severă. Spre deosebire de alți membri ai familiei, spuse el, parcă vorbind pentru el însuși.

Will întoarse capul, surprins de schimbarea bruscă.

– Scuze, ce ai spus?

Umerii lui Dominic se încordară, se ridicară ușor.

– Nimic. Doar o amintire care nu mai contează. El schiță un zâmbet spre Will. Și apropo de neveste, eu am de gând să-mi petrec ceva timp cu a mea și îți sugerez să faci același lucru.

Will recunoștea eschiva – Dominic întotdeauna fusese cea mai discretă persoană –, dar pur și simplu încuviință din cap.

– O idee excelentă. Sunt convins că o să vorbesc cu tine și cu doamna ta înainte să vă întoarceți la oraș.

Schimbară plecăciuni politicoase, iar Will înaintă agale prin salonul scump pentru a-și salva soția de Lady Reese. Indiferent cât de bine se înțelegeau mama și fiica, Will își dădea seama că Evie trebuia să fie salvată.

– Ah, Will, spuse Lady Reese, când mâna lui se așeză discret pe mijlocul soției lui. Tocmai îi spuneam lui Evelyn cât de amabil a fost tatăl tău la capitolul complimente. Ca să vezi, i-a spus lui Lord Reese

că nici nu-și mai amintește când a avut ultima dată o ședere așa de plăcută la țară.

Will putea să-l creadă pe cuvânt, din moment ce conacul Maywood fusese întors cu susul în jos ca să se adapteze la prezența părintelui lui regal. În mod evident, Lady Reese considera prezența ducelui la festivitățile nupțiale drept lovitura de grație socială a tuturor timpurilor. Strălucea de încântare.

Totuși, în jurul ochilor lui Evie începeau să se deseneze cearcăne. În mod evident, săptămânile de pregătiri și de activități febrile își puseseră amprenta.

– Nu mă îndoiesc că s-a simțit bine, spuse Will. Totul a fost splendid.

Soacra lui își aranjă cochet părul.

– Mulțumesc, William. Cred că totul a decurs de minune.

Ea privi bucuroasă în jur prin încăperea formală, cu noile și scumpele covoare Aubusson și draperiile proaspăt atârnate. Aranjamente uriașe din trandafiri și crizanteme se revărsau pe mese, iar lacheii în noua uniformă treceau prin încăpere, servindu-le șampanie tuturor celor adunați. Un bufet aflat pe margine, plin cu prăjituri și dulciuri ispitea până și cele mai delicate dintre apetituri, iar acelea erau pur și simplu menite să îi țină până la cină.

Petrecerea era un succes în primul rând mulțumită eforturilor și abilităților extraordinare de organizare ale lui Evie.

– Totuși, mă întreb dacă tatei ar putea să-i placă altceva în afară de șampanie, spuse Will pe un ton gânditor.

Privirea lui Lady Reese, devenită brusc neliniștită, reveni iute spre Will.

– Crezi? Ce ar prefera în schimb?

Evie tremură în brațele lui Will, de parcă și-ar fi înăbușit râsetul.

– Cred că s-ar bucura de vinul vechi de Porto al Excelenței Sale – cel pe care îl ține în bibliotecă, spuse Will pe un ton dulce.

– Oh, desigur. Mulțumesc, Will. O să mă ocup de asta imediat.

Lady Reese trimise un sărut fiicei sale, apoi traversă în grabă salonul.

– Will, bestie, spuse Evie, în timp ce se ghemui lângă brațul lui. Încercai să scapi de sărmana mamă. Tatăl tău chiar preferă vinul în locul șampaniei la ora asta?

– Cine știe? Dar m-am gândit că ți-ar prinde bine o pauză mică de la atențiile mamei tale.

Ea îi mai aruncă o privire amuzată.

– Ai dreptate, dar asta mă face să par groaznică. Nu vreau să crezi că nu îi sunt recunoscătoare pentru toată silința ei...

– Vrei să spui pentru toată silința *ta*.

– Da, dar mama este bine intenționată și cu siguranță a încercat de data asta. Chiar mi-a plăcut mult să *nu* mă cert cu ea tot timpul.

– Mă bucur de dragul tău, iubito! Să sperăm că lucrurile rămân așa.

Ea strâmbă din nas.

– Mă îndoiesc.

El o trase mai aproape și apăsă un sărut pe buzele ei moi.

– Contează?

– Nu, nu mai contează, dar este o schimbare frumoasă. Și apropo de certat, spuse ea, făcând un semn din cap spre unul dintre alcovurile de la fereastră, se pare că Edie și căpitanul Gilbride se ceartă din nou.

Will îi urmări privirea. Bineînțeles, era limpede că Eden îi ținea o prelegere lui Alec, stând în fața lui cu pumnii în șold și o încruntare pe trăsăturile ei frumoase. Totuși, părea să fie o ceartă doar dintr-un sens, întrucât atenția lui Alec era concentrată mai ales pe pieptul amplu al lui Eden, splendid dezvăluit de decolteul cutezător de adânc.

Evie oftă.

– Chiar mi-aș dori să se înțeleagă mai bine, mai ales din moment ce sunt obligați să se vadă din când în când.

Will zâmbi.

– Eu cred că se înțeleg foarte bine.

– Serios? întrebă ea și se uită suspect la cei doi.

Alec avea un surâs larg pe chip, în timp ce răspundea prelegerii lui Eden. Will ar fi pariat zece guinee că prietenul lui se străduia să o înțepe.

– Nu mi-aș face griji pentru asta, dragoste, spuse el. Bănuiesc că Alec o să o ia spre nordul Scoției într-un viitor nu foarte îndepărtat. Bunicul lui abia așteaptă ca el să revină acasă și nu cred că Alec poate să amâne asta prea mult.

– Atunci e bine.

Mâna lui alunecă peste spatele ei și se opri să se odihnească pe pielea fină de pe gât.

– În orice caz, *asta* nu este problema noastră.

Evie ridică privirea spre el, iar ochii ei deveniră blânzi și înflăcărați în spatele ochelarilor.

– Da? Și atunci care este problema noastră?

– Cât de repede pot să te răpesc de la afurisita asta de recepție.

Gura ei se arcui într-un zâmbet complice.

– Știi, în clipa asta arăți exact ca un lup.

– Ei bine, ăsta *chiar* este numele meu, la urma urmei.

Ea râse.

– Așa este.

El se aplecă să îi șoptească la ureche.

– Iar lupul începe să fie foarte înfometat.

Zâmbetul ei discret și senzual îl făcu să se întărească într-o clipă, iar el chiar fu nevoit să se opună dorinței de a geme.

– Atunci cred că soția lui ar face bine să-l hrănească, nu crezi? murmură ea.

O clipă mai târziu, ignorând privirile scandalizate ale celorlalți musafiri, frumoasa lui soție îl conduse afară din încăpere.